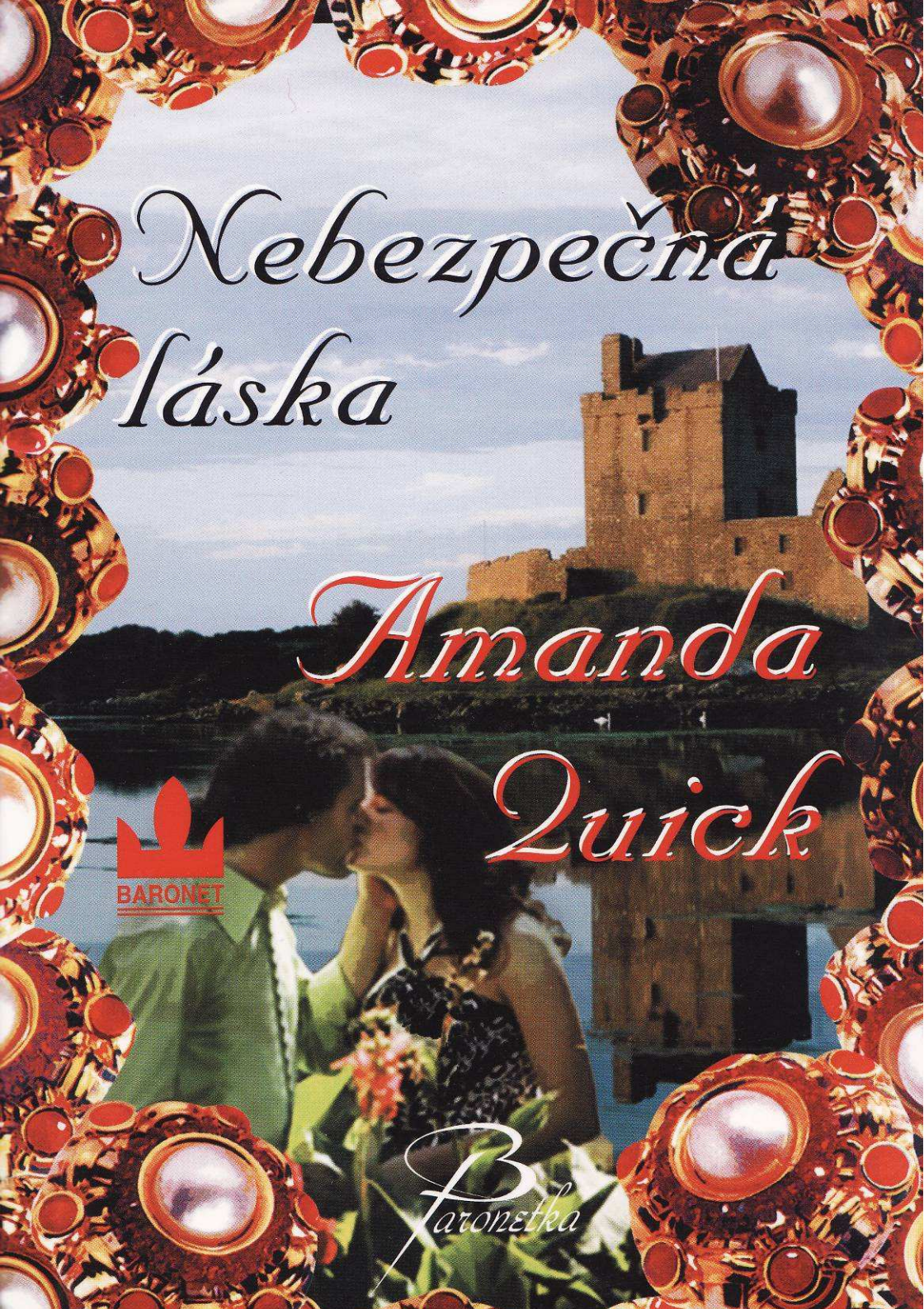

Nebezpečná láska

Amanda Quick

*B
Baronетка*

Amanda Quick

Nebezpečná láska

Přeložila:
SABINA KLEMENTOVÁ

Amanda Quick: Nebezpečná láska
Vydání druhé.

Copyright © 1993 by Jayne Ann Krentz
This translation is published by arrangement with The Bantam Dell Publishing
Group, a division of Random House, Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz v roce
2007 jako svou 1261. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu *Dangerous* vydaného nakladatelstvím Bantam
Books, a division of Bantam Doubleday Dell
Publishing Group, Inc., New York v roce 1993.

Český překlad © 2001, 2007 Sabina Klementová.

Přebal a vazba © 2007 Ricardo a Baronet.

Koláž na přebalu © 2007 Richard Carrasco.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Tisk a vazba: **FINIDR**, s r o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným
způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-037-2

BARONET
Praha 2007

*SUZANNE SIMONS GUNTRUM: JEDNÉ ZE SESTER,
KTERÉ JSEM NIKDY NEMĚLA*

1

Byla nejtemnější hodina noci, skoro tři ráno, a na město se jako duch snášela mrazivá mlha. Sophii Merryweatherovou napadlo, že toto není zrovna nejvhodnější čas k návštěvě muže známého pod přezdívkou Temný Anděl.

Když drožka zastavila před schodištěm vedoucím k měšťanskému domu, u jehož prahu se převalovala hustá mlha, navzdory svému pevnému odhodlání se zachvěla. Nové plynové lampy, jež byly v této části města instalovány, nezmohly v takovém počasí vůbec nic. Vlhkou, temnou ulici obestíralo strašidelné ticho. Jediným zvukem, který sem doléhal, bylo vzdálené rachocení kol na dlažbě a klapot koňských kopyt.

Sophie chvíli zvažovala, zda nepožádat kočího, aby obrátil drožku a odvezl ji zpátky domů, vzápětí však tuto myšlenku zaplašila. Věděla, že teď nesmí váhat. Vždyť v sázce byl život jejího bratra.

Sebrala všechnu svou odvalu, upravila si brýle, aby jí na nose seděly co nejpevněji, a vystoupila z vozu. Přitáhla si cíp svého obnošeného šedého pláště tak, aby jí zakrýval tvář a odhodlaně se pustila vzhůru po schodech. Drožka za jejími zády se dala do pohybu a pokračovala dál ulicí.

Sophie se zastavila a vylekaně se otočila. „Kampak to jedete, milý pane? Řekla jsem, že vám zaplatím, když na mě počkáte. Budu zpátky za pár minut.“

„Se hned neplašte, slečinko. Jen sem koním spravoval oště.“ Kočí byl zabalený do svého teple podšitého pláště a klobouk měl stažený přes uši. Jak tam seděl na kozlíku, vypadal jako temná, beztvará hrouda. Jeho hlas zněl chraplavě, nejspíš díky nočnímu množství ginu, který vypil, aby zahnal lezavý chlad. „Dyt' sem vám řek', že počkám.“

Sophie se poněkud uklidnila. „Doufám, že vás tady, až vyřídím svou záležitost, najdu, jinak bych se ocitla ve velmi nepříjemné situaci.“

„Záležitost, he? Tak tomu říkáte?“ zachechtal se kočí, odzátkoval láhev s ginem a pořádně si přihnul. „Pěkně veselá záležitost, co?

Možná bude ten váš gentleman chtít, abyste mu zahřívala postel až do rána. Tadle noc je pořádně studená.“

Sophie se na něj zamračila, ale pak si uvědomila, že hádkou s opilým kočím, navíc uprostřed noci, nic nezíská. Na podobné nesmysly neměla teď čas.

Přitáhla si plášť ještě těsněji k tělu a spěchala po schodech ke dveřím. Okna domu byla temná. Nechvalně proslulý majitel domu už zřejmě spal.

Podle všeho šlo o zcela výjimečnou náhodu. O earlovi z Angelstonu se říkalo, že nikdy nechodí spát před svítáním. Počestným spánkem si Temný Anděl svou špatnou pověst jistě nevysloužil. Zlo kvete pod pláštíkem noci, to ví přece každý.

Sophie pozvedla ruku skrytou v rukavičce a chystala se zaklepat na dveře. Na poslední chvíli se zarazila. Moc dobře si byla vědoma rizika, jaké podstupovala. Vyrostla na venkově a v Londýně nežila dlouho. Tak naivní, aby si myslela, že dáma může navštívit gentlemana v kteroukoliv denní či noční hodinu a tedy i ve tři ráno, přece jen nebyla.

Sophie zostra zabušila na dveře.

Trvalo celou věčnost, než se otevřely. Objevil se v nich nabručený, zpola oblečený sluha s prořídou kšticí a vystoupými čelistmi. Svým vzhledem Sophii připomínal velkého, zuřivého psa. V záři svíce, kterou držel v ruce, bylo znát, jak se výraz jeho nevlídné tváře mění z podrážděnosti v hluboké znechucení. Přísně si Sophii přeměřil.

„Přejete si, slečno?“

Sophie se zhluboka nadechla. „Přišla jsem navštívit jeho lordstvo.“

„Opravdu?“ Na lokajově tváři se objevil úšklebek, za jaký by se nemusel stydět ani Kerberos, tříhlavý pes střežící vstup do podsvětí říše Hádu. „S politováním vám musím oznámit, že jeho lordstvo není doma.“

„Jsem přesvědčena o opaku.“ Sophie věděla, že pokud se chce dostat přes tohoto pekelného psa střežícího dům Temného Anděla, nesmí se nechat zviklat. „Než jsem se jej rozhodla navštívit, zjistila jsem si potřebné informace. Buďte tak laskav a ihned mě ohlaste.“

„A koho to mám vlastně ohlásit?“ zeptal se sluha mrazivě.

„Dámu.“

„To je snad vtip! Žádná dáma by sem nepřišla v tuto hodinu. Táhni, ty otravná couro. Jeho lordstvo o takové, jako jsi ty, nemá

zájem. Pokud se chce pobavit, rozhodně si nehledá společnosti mezi šlapkami z ulice.“

Sophii ponížením zahořely tváře. Jak se zdálo, celá záležitost bude ještě nepříjemnější a trapnější, než si původně myslela. Zaťala zuby. „Oznamte prosím jeho lordstvu, že by se s ním rád setkal člověk, který má osobní zájem na jeho nadcházejícím souboji.“

Na lokajově tváři se objevil úžas. „Co může žena jako vy vědět o osobních záležitostech jeho lordstva?“

„Zjevně mnohem víc než vy. Ujišťuji vás, že pokud neoznámíte Angelstonovi mou návštěvu, budete litovat. Vaše postavení v tomto domě závisí na tom, zda mu o mně řeknete.“

Její hrozba lokaje zřejmě zcela nepřesvědčila, rozhodně ho však zviklala. „Počkejte tady.“

Zabouchl dveře a nechal mladou ženu stát na schodech. Ledové prsty mlhy se k ní přikradly a ovinuly se kolem ní. Sophie se zachumlala do svého pláště. Jak se zdálo, tato noc měla patřit k jednomu z těch nejméně příjemných v jejím životě. Na venkově bylo všechno jednodušší.

O chvíli později se dveře opět otevřely. Lokaj si dívku znovu přeměřil a pak jí pokynul, aby vstoupila.

„Jeho lordstvo vás přijme v knihovně.“

„Jak jsem očekávala.“ Sophie hbitě překročila práh. Byla by ochotna vstoupit i do pekla, jen když unikla mrazivému objetí mlhy.

Sluha před ní otevřel dveře do knihovny. Sophie prošla kolem něj a vstoupila do temné místnosti osvětlené jen skomírajícím ohněm v krbu. Právě ve chvíli, kdy za ní lokaj zavřel, si uvědomila, že nikde nevidí Angelstona.

„Vaše lordstvo?“ Sophie se zastavila a zapátrala očima po zšeřelém pokoji. „Pane? Jste tady?“

„Dobrý večer, slečno Merryweatherová. Doufám, že omluvíte hrubost mého sluhy.“ Sebastian, earl z Angelstonu, se zvolna zvedl ze širokého ušáku stojícího před krbem. V náručí držel velkou, černou kočku. „Vaše návštěva přišla poněkud neočekávaně. Zvláště zvážíme-li okolnosti a denní dobu.“

„Ano, vaše lordstvo. Jsem si toho vědoma.“ Sophii se při pohledu na něj zatajil dech. Téhož večera, jen o něco dříve, s ním tančila. To ovšem bylo poprvé, co se s Temným Andělem setkala. Teď si si uvědomila, že bude třeba více než jednoho či dvou setkání, než se

dokáže vyrovnat s intenzivními pocity, jenž v ní pohled na něj vzbuzoval.

Na Angelstonově zjevu či povaze nebylo nic andělského. V salónech londýnské smetánky se šeptalo, že připomíná spíše pána pekel. Představit si jej s křídly a svatozáří by skutečně vyžadovalo přílišnou obrazotvornost.

Díky ohni, plápolajícímu v krbu za Sebastianovými zády, však byla atmosféra v pokoji snad až příliš stylová. Zář plamenů měnila vášnivé, zádumčivé rysy jeho tváře v ostře řezaný profil. Černé vlasy měl ostříhané nakrátko, zvláštní, jantarově zlaté oči zářily chladnou, pronikavou inteligencí. Jeho tělo bylo štíhlé a pevné. Jak už Sophie díky večernímu tanci s ním věděla, na parketu se dokázal pohybovat s neuspěchanou, mužnou elegancí dravce.

Byl zjevně oblečen jako člověk, jenž hodlá vychutnat soukromí svého domu a neočekává návštěvu. Bílá vázanka mu visela volně kolem krku, pomačkanou košili měl rozhalenou tak, že bylo vidět zarostlou hrud'. Světle hnědé kalhoty obepínaly svalnaté křivky jeho stehen. Na nohou měl stále své černé, nablýskané holínky, hessiánky.

Sophie toho o módě příliš nevěděla. Prostě se o ni nezajímala. Jak však podvědomě cítila, Sebastianova mužná elegance měla jen málo společného s jeho oděvem. Zdála se být součástí jeho osobnosti, tak nějak k němu patřila stejně jako kočka, kterou držel v náručí.

Jediný šperk, jež ho zdobil, byl zlatý prsten navlečený na jednom z jeho dlouhých prstů. Pokaždé, když svou rukou přešel po kočičím hřbetě, se matně zablýskl a přímo magicky přitahoval dívčin zrak. Sophie si prstenu všimla už když spolu tančili. Bylo v něm vyryto velké, zdobné F značící zřejmě Fletwood, což bylo earlovo rodinné jméno.

Chvilí se zdálo, že od Sebastianovy dlaně laskající kočku nemůže odtrhnout oči. Když se jí to přece jen podařilo a ona mu konečně pohlédla do tváře, spatřila na jeho rtech pohrávat lehký úsměv.

Mrazivé vzrušení, jež jí vzápětí projelo tělem, ji samotnou překvapilo. Nejspíš je to proto, že nejsem zvyklá vídat tak nedbale oděné muže, pomyslela si. Naneštěstí si vzápětí uvědomila jinou skutečnost: úplně stejný efekt mělo, když o něco dříve toho večera spatřila Sebastiana na plese, kdy byl oblečen zcela podle všech pravidel.

Earl z Angelstonu Sophii doslova fascinoval. Na malou chvíli ji napadlo, zda je vůbec skutečný. Jak tak stála a dívala se na něj, začal se pozvolna měnit v šedou mlhu jako by byl duch.

Několik vteřin byla příliš ohromená, aby dokázala myslet jasně. Pak si ale uvědomila, co se děje.

„Omluvte mě, vaše lordstvo.“ Sophie si rychle sundala brýle a setřela opar, jenž se na nich utvořil. „Venku je tak chladno. Když jsem vstoupila do vytopené místnosti, začala se na nich srážet pára. Je to jedna z nepříjemností, s nimiž se musíte smířit, když nosíte brýle.“

Sebastian zlehka pozdvihl své černé obočí. „Chápu, slečno Merryweatherová. Cítím s vámi.“

„Nu, ano, děkuji. Nedá se s tím dělat nic, jen si na to zvyknout.“ Sophie si nasadila brýle zpátky na nos a zamračila se na něj. „Nejspíš si říkáte, co tady v tak pozdní hodinu dělám.“

„Tato otázka mě vskutku napadla.“ Sklouzl svým pohledem po jejím obnošeném pláští, jenž se rozvíral právě tak, aby odhalil prudérní plesové šaty barvy srnčí hnědi, jaké už dávno nebyly v módě. V jeho očích zatančila pobavená světylka, která však byla vzápětí vystrídána hloubavým pohledem. „Přišla jste sama?“

„Ano, samozřejmě.“ Překvapeně k němu vzhlédla.

„Někteří lidé by podobné počínání prohlásili za velmi nemoudré.“

„Musela jsem přijít sama. Jsem zde v soukromé záležitosti.“

„Ach tak. Posad'te se, prosím.“

„Děkuji vám,“ hlesla Sophie a s nejistým úsměvem se usadila na krajíček velkého křesla stojícího před krbem. Vzpomněla si, že se jí Angelstone líbil na první pohled, ačkoliv její přítelkyně Hester, lady Pembrokeová, byla zděšena, když naléhal, aby byl Sophii představen.

Určitě není tak špatný, jak všichni říkají, pomyslela si, když pozorovala Sebastiana, jak usedá do křesla naproti ní. Pokud šlo o lidi, měla obvykle velmi dobrý odhad. Jen jednou, před třemi lety, ji ohledně jistého muže její instinkt žalostně zklamal.

„Přišla jsem, i když vím, že je to poněkud nevhodné.“

„Ano.“ Sebastian natáhl své nohy k ohni a dál hledil kočku. „A také poněkud nebezpečné.“

„Nesmysl. V kabelce mám pistoli a kočí, co mě sem přivezl, se uvolil na mě počkat. Žádné nebezpečí mi nehrozí.“

„Pistoli?“ zeptal se a v očích mu pobaveně zablýsklo. „Jste velmi zvláštní žena, slečno Merryweatherová. K tomu, abyste se v mé přítomnosti cítila bezpečně, potřebujete pistoli?“

„Můj bože, to ne, vaše lordstvo.“ Sophie byla jeho závěrem upřímně zděšena. „Jste přece gentleman, pane.“

„Opravdu?“

„Samozřejmě. Prosím, nežertujte, pane. Vzala jsem si pistoli na ochranu proti lupičům. Jak jsem slyšela, v Londýně je jich hodně.“

„Ano, to je.“

Kočka sedící na Sebastianově klíně sledovala Sophii nehybným pohledem. Mladá žena si s překvapením uvědomila, že oči zvířete mají téměř tutéž zlatavou barvu jako oči jeho pána. Toto zjištění ji poněkud vyvedlo z míry.

„Má vaše kočka nějaké jméno?“ zeptala se zcela bez souvislosti s jejich předchozím rozhovorem. „Jistě.“

„A jaké, smím-li se ptát?“

Sebastianova ústa se opět zvlnila v onom sotva znatelném úsměvu. „Lucifer.“

„Aha.“ Sophie si diskrétně odkašlala. „Ano, tedy jak jsem říkala, nejsem vůbec zvláštní, naopak. Kromě toho jsem v Londýně velmi krátce a doposud jsem nepronikla do všech zákonitostí života ve městě.“

„Nesouhlasím s vámi, slečno Merryweatherová. Jste nejneobyčejnější žena, jakou jsem kdy potkal.“

„Tomu jen stěží mohu uvěřit,“ odpověděla Sophie příkře. „Přejděme přímo k věci. Dnešního večera jsem se stala příčinou nedorozumění mezi vámi a mým bratrem. Chci, aby tento spor skončil.“

„Nedorozumění?“ Sebastian zamyšleně přimhouřil své jantarové oči. „Nejsem si vědom žádného nedorozumění mezi mnou a Trevorem Merryweatherem.“

„Nesnažte se mě odbýt, vaše lordstvo.“ Sophie pevně propletla prsty rukou ležících jí v klíně. „Doslechla jsem se, že máte s Trevorem za svítání souboj. Něco takového nedovolím.“

„A jak tomu chcete zabránit?“ otázal se Sebastian s pobaveným zájmem.

„Během několika posledních hodin se mi podařilo zjistit, co je příčinou vašeho sporu a vím, jak by se dal vyřešit.“

„Opravdu?“

„Ano. Celá ta hloupá záležitost by se dala ukončit prostou omluvou. Jakmile jsem se dozvěděla, co se stalo, okamžitě jsem začala hledat Trevora, abych si s ním promluvila. Našla jsem ho na večírku u Atkinsonů. Naneštěstí se ukázalo, že je velmi tvrdohlavý a nehodlá ustoupit, ačkoliv se toho, co má přijít za úsvitu, velmi obává. Jak sám víte, je velmi mladý.“

„Zřejmě ne zas tak mladý, když se mě odvážil vyzvat.“

Sophie potřásla hlavou. „Tvrdí, že musí souboj podstoupit, neboť v sázce je má čest. *Má čest*. Chápete to?“

„To je při těchto záležitostech nejčastější příčina. Souboje by byly pro všechny zúčastněné nesnesitelně nudnou záležitostí, kdyby při nich nešlo o čest dámy.“

„Takový nesmysl. Pokud tomu věříte, vaše lordstvo, nemáte víc rozumu než můj bratr.“

„To je znepokojivá představa.“

Sophie jeho sarkasmus ignorovala. „Je naprostý nesmysl považovat za urážku to, že jste mě oslovil a požádal mě o tanec. Já se necítím uražená ani v nejmenším a také jsem to Trevorovi řekla.“

„Děkuji vám.“

„Trevor,“ pokračovala Sophie s upřímností jí vlastní, „se mě snaží od smrti našich rodičů všemožně chránit. Cítí, že muž má vůči rodině jisté povinnosti. Myslí to dobře, ale občas to se starostí o mou osobu přehání. Je přece směšné vyzývat někoho na souboj kvůli něčemu tak bezvýznamnému.“

„Nejsem si tak docela jist, zda opravdu lze tuto událost považovat za bezvýznamnou.“ Sebastianovy elegantní prsty zamyšleně hladily kočičí kožich. „Hovořili jsme spolu docela dlouho.“

„O čistě intelektuálních záležitostech,“ řekla Sophie rychle.

„A tančili jsme valčík.“

„Tak jako mnoho jiných. Lady Pembrokeová mi prozradila, že je to nyní velká móda. Všichni tančí valčík. Vážně, Trevorovo jednání bylo nesmyslné.“

„Někteří lidé to tak nevidí.“

Sophie se kousla do rtu. „Nu a jelikož vás můj bratr vyzval a jelikož se mi ho nepodařilo přesvědčit, aby se vám omluvil a řádně tak vzal svou výzvu zpět, existuje jen jediné řešení.“

Sebastian se jí podíval přímo do očí. „Jsem nesmírně zvědav jaké, slečno Merryweatherová.“

„Je to velmi prosté.“ Sophie se nejistě pousmála. „Musíte se omluvit vy jemu.“

Sebastianova ruka hladící kočku strnula. Přimhouřil oči, takže černé řasy zastínily zlatavé duhovky. „Jakže?“

„Slyšel jste dobře. Musíte se omluvit vy jemu.“ Sophie se naklonila kupředu. „Je to jediný způsob. Trevorovi je dvacet. Nepochybně ví, že jeho reakce byla přehnaná, je však příliš mladý a horkokrevný, aby to přiznal.“

„Váš bratr vůbec nemusí považovat svůj čin za nepřiměřený. Třeba je přesvědčen, že vyzvat mě na souboj bylo za daných okolností správné.“

„Absurdní. Prosím, pane, snažte se mě pochopit. Naši rodiče zahynuli před dvěma lety, když jejich kočár měl nehodu a na bedra mého bratra tak spadla veškerá odpovědnost hlavy rodiny.“

„Chápu.“

„Je v tom těžkém věku, kdy mladý muž všechno prožívá tak intenzivně. Jistě mi rozumíte, vždyť vy sám jste přece také byl mladý.“

Sebastiana její slova zjevně fascinovala. „Teď, když jste se o tom zmínila, si vzpomínám, že jsem kdysi opravdu mladý byl. Je tomu už samozřejmě velmi dávno.“

Mladá žena se začervenala. „Rozhodně jsem nechtěla naznačit, že byste byl starý, vaše lordstvo.“

„Děkuji vám.“

Sophie se na něj povzbudivě usmála. „Vždyť vám určitě není moc přes čtyřicet.“

„Pětatřicet.“

Sophie zamrkala. „Prosím?“

„Je mi pětatřicet, slečno Merryweatherová. Ne čtyřicet.“

„Ach tak. Rozumím.“ Sophie se bála, zda ho neurazila.

Pokusila se tedy zachránit situaci. „Je ve vás jakási zralost, kterou lze očekávat u muže mnohem staršího.“

„To je velmi lichotivé vysvětlení. Jiní by řekli, že se v mé tváři odráží zkaženost mé duše a nevázaný život.“

Sophie ztěžka polkla. „Za situace, kdy se snažíme napravit pošetilost dvacetiletého chlapce, nám nezbude, než spoléhat na moudrost a rozum vašich pětatřicet let.“

Sebastian si ji dlouze prohlížel. „Vy to myslíte vážně, nemám pravdu, slečno Merryweatherová? Vy opravdu chcete, abych se vašemu bratru omluvil.“

„Ano, pane. Jde o otázku života a smrti. Jak jsem zjistila, jste výjimečně dobrý střelec.“ Sophie stiskla své ruce ještě pevněji. „Dozvěděla jsem se, že pravidelně trénujete na Mantonově střelnici a toto by nebyl váš první souboj.“

„Jste až překvapivě dobře informována.“

„Pokud jde o zjišťování faktů, dosahuji velmi dobrých výsledků,“ odpověděla Sophie upjatě. „Je to můj koníček, jak jsem vám již měla tu čest vysvětlit dnešního večera na plese.“

„Máte pravdu. Z našeho rozhovoru jsem však získal dojem, že se zajímáte o záhadné jevy. Výskyt duchů, strašidel a podobně.“

Sophie upřela svůj pohled na kočku. „Vskutku se specializuji především na takové případy, ale mohu vás ujistit, že mé zájmy jsou velmi široké. Baví mě luštit nejrůznější hádanky.“

„Věříte na duchy, slečno Merryweatherová?“

„Já osobně jsem v tomto směru velmi skeptická,“ připustila Sophie. „Mnoho lidí ovšem na duchy věří. Často jsou přesvědčeni, že mají pro jejich existenci důkaz. Já se snažím tento důkaz prozkoumat a najít nějaké logické vysvětlení.“

„Chápu.“ Sebastian se zahleděl do plamenů v krbu. „Toužil jsem se s vámi seznámit právě proto, že jsem se doslechl o vašem poněkud neobvyklém koníčku.“

Sophie se smutně usmála. „Jsem si toho vědoma, vaše lordstvo. Jak jsem si už stačila všimnout, stala jsem se pro londýnskou společnost jakousi kuriozitou. Nejste první gentleman, který se se mnou chtěl seznámit z prosté zvědavosti. Dovedete si představit, jak rozčilující je být žádán o tanec jen proto, že je člověk považován za podivína?“

„Něco o tom vím,“ řekl Sebastian a tón jeho hlasu podivně zhořkl. „Londýnská smetánka je přitahována vším neobvyklým. Chová se jako malé dítě, když dostane novou hračku. A pokud ji náhodou rozbije, odhodí ji a obrátí svou pozornost k něčemu dalšímu, třpytivému a zajímavému.“

„Rozumím,“ odpověděla Sophie sklesle. Jak mohla doufat, že by v ní mohl vidět něco víc než jen novou hračku. Toto byl koneckonců Temný Anděl. „Pokud vám dobře rozumím, požádal jste mě o tanec z jediného důvodu: jsem právě v módě. Chtěl jste se pobavit.“

„Ne.“ Sebastian ji pozoroval zpod přivřených víček. „Požádal jsem vás o tanec, neboť mě přitahujete, slečno Merryweatherová. Nabyl jsem pocitu, že bychom mohli mít společné zájmy.“

Užasle na něj pohlédla. „Vy se také zajímáte o objasňování nadpřirozených jevů?“

„Ne tak docela.“

„Tak o co tedy?“

„Nemyslím, že by to v této chvíli bylo důležité. Teď musíme vyřešit jistou mnohem naléhavější záležitost, nemám pravdu?“

„Ano, jistě. Váš souboj s mým bratrem.“ Sophie se přinutila obrátit svou mysl k věci, kvůli níž přišla. „Omluvíte se tedy? Jistě to pro vás nebude lehké. Vždyť tím, kdo pochybil, je Trevor. Jistě však chápete, že k tomu souboji nesmí dojít.“

„Není mým zvykem se omlouvat, slečno Merryweatherová.“

Sophie cítila, jak suché má rty. „Bohužel se mi nepodařilo přesvědčit Trevora, aby se omluvil on.“

„Pak tedy vašemu bratru nezbude, než aby čelil následkům svého jednání.“

Dívčiny ruce byly náhle studené jako led. „Pane, naléhavě vás prosím, abyste jednal jako dospělý, zodpovědný muž. Trevor je v Londýně nový stejně jako já. Jistě nevěděl, co dělá, když vás vyzval na souboj.“

„Mýlíte se, slečno Merryweatherová. Váš bratr věděl naprosto přesně, co dělá. Věděl, kdo jsem a znal mou pověst.“ Po Sebastianově tváři přelétl úsměv. „Proč by se jinak rozzuřil jenom kvůli tomu, že jsem vás požádal o tanec?“

Sophie se zamračila. „Během posledních tří hodin jsem se o vaší pověsti dozvěděla poměrně hodně, vaše lordstvo. Ve srovnání s fakty se mi zdá být značně nafouknutá.“

Sebastian se zatvářil překvapeně. „A vy ta fakta znáte, slečno Merryweatherová?“

„Většinu určitě.“ Sophie pozdvihla ruku a začala vypočítávat na prstech. „Před lety se váš otec vzepřel mínění rodiny a spustil se s herečkou. Fletwoodové byli vzteky bez sebe. Vaši rodiče kvůli skandálu opustili zemi. Jelikož nikdy veřejně neoznámili svůj sňatek, mělo se za to, že si váš otec vaši matku nikdy nevzal.“

„Vidím, že jste si s tím dala opravdu práci.“

„To ještě není vše. Když jste se před dvěma lety vrátil do Anglie, společnost vás okamžitě a s nesmírným potěšením označila za bastarda.“

„Přesně tak.“ Sebastian se tvářil pobaveně.

„Chovali se k vám krutě. Vy sám jste přece okolnosti vašeho početí a narození nemohl nijak ovlivnit.“

„Jste velmi laskavá, slečno Merryweatherová.“

„Je to otázka zdravého rozumu. Proč by mělo dítě nést vinu za chyby svých rodičů? Kromě toho, jak se ostatně nakonec ukázalo, vy vůbec nejste nemanželské dítě.“

„Ne.“

Sophie si ho zamyšleně prohlížela. „Z důvodů, které znáte jen vy sám, snad že jste to považoval za zábavné, jste však tuto nepravdu podporoval.“

„Přesněji řečeno, nesnažil jsem se ji vyvrátit,“ připustil Sebastian.

„Až do loňského roku, kdy váš strýc, dřívější earl Angelstone, zemřel. Nikdy se neoženil, takže po sobě nezanechal syna, jenž by mohl titul zdědit. Dalším v nástupnické linii byl váš otec, ten ale zemřel už před čtyřmi lety a vás samotného všichni považovali za levobočka. Obecně se tedy mělo za to, že titul připadne vašemu bratranci Jeremymu, jehož otec je již rovněž po smrti.“

Sebastian se usmál, ale neřekl nic.

„Vy však,“ pokračovala Sophie, „jste ohromil celou společnost, neboť jste přinesl nezvratné důkazy o sňatku vašich rodičů ještě před vaším narozením. Jak jsem se doslechla, vaši příbuzní vám to nikdy neodpustili.“

„Skutečnost, která mě příliš nemrzí.“

„A co víc, v době, kdy jste takto získal titul, jste už byl značně zámožný. Vaše jmění dědictvím Angelstonů dalece převyšovalo,“ pokračovala Sophie. „To je další skutečnost, kterou vám vaši příbuzní nemohou zapomenout.“

Sebastian zlehka pokývnul hlavou. „Skláním se před vašimi schopnostmi, slečno Merryweatherová. Během poměrně krátké doby jste o mně dokázala zjistit překvapivě mnoho.“

„Lidí ochotných šířit o vás nejrůznější klepy jsem našla víc než dost.“

„To věřím.“

„Vypráví se o vás úplné legendy!“

„Zcela jistě ne bez příčiny,“ podotkl Sebastian s naprostým klidem.

„Vaše pověst je ve skutečnosti tak strašlivá,“ pokračovala Sophie jako by nic, „že docela jistě snese několik zcela bezvýznamných šrámů, které by utrpěla, kdybyste se omluvil mému bratrovi.“

Sebastian zaťal zuby. Pak se ale jeho oči pozvolna rozzářily obdivem. „Zásah, slečno Merryweatherová. A pokud mohu říct, velmi elegantně provedený.“

„Děkuji vám, vaše lordstvo. Dovolila jsem si jen poukázat na zcela zjevnou skutečnost. Můžete se omluvit mému bratru a vaše výjimečná pověst zůstane nedotčena. Každý, kdo se dozví o vaší velkomyslnosti vůči Trevorovi, to bude považovat za laskavost z vaší strany.“

„Laskavost není vlastnost, jíž bych se proslavil, slečno Merryweatherová.“

Sophie se na něj povzbudivě usmála. „Všechno se změní, jen co se rozkřikne, že jste se odmítl utkat s mým bratrem. Kdybyste chtěl, mohl byste mu vpálit kulku do těla, to ví každý.“

„Zajímavý a docela zábavný pohled na věc.“

„Jsem ráda, že mi rozumíte, vaše lordstvo. Je to ostatně jen malá lest. Jediné, co musíte udělat, je omluvit se Trevorovi.“

Sebastian její návrh chvíli zvažoval. „Přiznám se, že mi zatím není jasné, co bych tím získal já.“

„Budete ušetřen nepohodlí souboje za úsvitu,“ podotkla Sophie. „To jistě není malá výhoda.“

„Obvykle jsem za úsvitu vzhůru tak jako tak.“ V Sebastianových očích se chladně zablesklo. „Souboj mi žádné větší nepohodlí nepůsobí.“

Sophie na něj zděšeně pohlédla. Pak měla pocit, jako by v jeho jantarových očích zahlédla potměšilý úsměv. „Žertujete, vaše lordstvo.“

„Myslíte?“

„Ano, myslím. Jistě netoužíte po souboji s mladým, nezkušeným chlapcem. Co byste tím dokázal? Slibte mi, že tu záležitost ukončíte omluvou, dřív než bude prolita krev.“

„Žádáte mě, abych zapomněl na jednu maličkost – svou vlastní čest.“

„Žádám vás, abyste byl rozumný.“

„Proč bych měl být rozumný?“

Sophii už pomalu docházela trpělivost. „Vaše lordstvo, naléhavě vás žádám, abyste se přestal chovat jako zbedněný idiot. Oba víme,

že jste příliš inteligentní, abyste chtěl být zatažen do něčeho tak nesmyslného, jako je tento souboj.“

„Zabedněný idiot?“

Sophie se začervenala. „Omlouvám se, pane, ale vaše chování tomu odpovídá. Měla jsem o vás lepší mínění.“

„Nenaplnil jsem vaše očekávání? To mě do hloubi duše mrzí. Bohužel, v mém životě se mi to stává až příliš často. Udivuje mě, že ačkoli toho o mně tolik víte, právě tato skutečnost vám unikla.“

„Rád druhé šokujete,“ konstatovala Sophie. „A podle všeho jste přesvědčen o nezbytnosti pokračovat v tomto stylu jednání. Bezpochyby se tak mstíte společnosti za způsob, jakým s vámi jednala předtím, než jste získal svůj titul.“

„V posuzování mých nectností jste nesmírně velkodušná.“

„Přesto,“ pokračovala Sophie neochvějně, „vás nyní žádám, abyste se v tomto případě povznesl nad své dosavadní zvyklosti a jednal jako velkorysý, zodpovědný a laskavý muž, jím, jak jsem přesvědčena, v hloubi srdce jste.“

Sebastianovy oči se zablýskly zlým smíchem. „A co vás u všech rohatých vede k domněnì, že jsem schopen jednat takovým způsobem?“

„Jste sečtělý muž s otevřenou myslí,“ odpověděla Sophie hněvivě. „To jsem měla příležitost zjistit dnes večer na tanečním parketu, když jsme hovořili o mém výzkumu v oblasti nadpřirozených jevů. Kladl jste trefné otázky a prokázal jste bystrý intelekt. Nemohu uvěřit, že byste nebyl schopen ušlechtilého jednání.“

Sebastian chvíli zvažoval její slova a hladil přitom Lucifera po uších. „Byla by to pro mě zcela nová zkušenost.“

„A mohla by rozptýlit vaši nudu.“ Sophie chvíli váhala a pak dodala, „Jak jsem vyrozuměla, je to jediná věc, která vás trápí.“

„Kdo vám to řekl?“

„Skoro každý,“ přiznala. „Je to pravda?“

Sebastian se zvrátil do křesla a upřel svůj pohled do planoucího krbu před sebou. Jeho ústa se zkřivila, skutečné veselí však v jeho úsměvu chybělo. „Já nevím,“ hlesl tiše.

„Vy nevíte, co cítíte?“ zeptala se Sophie nevěřicně.

Střelil po ní zvláštním pohledem. „Občas si nejsem jist, zda vůbec něco cítím, slečno Merryweatherová.“

„Zažila jsem něco podobného, když mí rodiče zahynuli,“ řekla Sophie tiše.

„Skutečně?“

„Ano. Ale já jsem měla svého bratra, Trevora. A lady Pembrová ke mně byla velmi laskavá. Poskytovali jsme si vzájemně oporu a můj duch se pomalu pozvedl.“

„Tomu věřím,“ prohodil Sebastian výsměšným tónem. „Jste skutečně velmi *duchaplná* osoba, slečno Merryweatherová. Ale odpověď na otázku, zda trpím či netrpím nudou, jsme stále nenašli. Vraťme se raději k naší věci.“

„Ano, jistě.“ Nejistě se na něj usmála. „Jsem si vědoma, že od vás žádám velkou laskavost.“

„Přesně tak. Omluvy jsou mé povaze cizí stejně jako laskavosti.“

„Nepochybně to pro jednu přežijete.“

„To se uvidí,“ řekl Sebastian. „Možná bych vám však měl připomenout jistou skutečnost: když někdo někomu prokáže laskavost, očekává, že se mu dostane náležité odplaty.“

Sophie ucítila, jak se v ní zvedá vlna znepokojení. Upřela na Sebastiana ostražitý pohled. „Co konkrétně máte na mysli, vaše lordstvo?“

„Jen maličkost. Slíbíte mi, že pokud dnes vyhovím vaši žádosti, v budoucnu, pokud vás o to požádám, vy uděláte totéž pro mě.“

Sophie se snažila zachovat klid. „A jaká laskavost pro vás bude přiměřenou odměnou za život mého bratra?“

„Kdo ví, co se stane v budoucnosti, slečno Merryweatherová? V tuto chvíli nejsem schopen říct, jakou protislužbu od vás jednou mohu vyžadovat.“

„Chápu.“ Znepokojeně svažila obočí. „Ale očekáváte, že taková situace nastane.“

Sebastian se pousmál. V jeho očích stejně jako v očích kočky, kterou držel v náručí, se odrážela zář ohně. „Ano, slečno Merryweatherová. Jednoho dne budu žádat, abyste svůj dluh splatila. Uzavřeme tedy dohodu?“

V zšeřelé knihovně se rozhostilo tíživé ticho přerušované pouze praskáním plamenů v krbu. Sophie nemohla ze Sebastianovy tváře odtrhnout oči. Jeho upřený, nečitelný pohled jako by ji hypnotizoval.

Sophii nezbývalo než věřit, že ji intuice ohledně tohoto muže neklame. Možná byl nebezpečný, ale zlý? Tomu se jí nechťelo věřit.

„Dobře, vaše lordstvo,“ řekla Sophie tiše. „Souhlasím.“

Sebastian si ji chvíli upřeně prohlížel, stejně jako před chvílí ona, když se snažila proniknout maskou, za níž skrýval svá tajemství. „Věřím, že jste žena, která plní své sliby, slečno Merryweatherová.“

Sophie se zamračila. „Samozřejmě.“

„Nechtěl jsem vás urazit. Čestné jednání je dnes vzácné zboží stejně u mužů jako u žen.“

„Když to říkáte. Omluvíte se tedy mému bratrovi?“

„Ano. Postarám se, aby souboj byl odvolán.“

Zaplavila ji úleva. „Děkuji vám, pane. Jsem tak ráda. Je to od vás nesmírně laskavé.“

„To stačí, slečno Merryweatherová. Nepotřebuji vaše díky. Uzavřeli jsme dohodu, vy a já. Budete mít brzy příležitost svůj dluh splatit.“ Sebastian postavil kočku na koberec.

Lucifer na Sophii podrážděně zamžoural, jako by jí měl za zlé, že její vinou přišel o pohodlné místo v náručí svého pána. Pak švihl ocasem a odkráčel k rudozlatému, hedvábnému polštáři, na němž se usadil.

Sebastian vstal ze svého křesla, sklonil se, vzal její ruce do svých dlaní a pozvedl ji k sobě.

„Vaše lordstvo?“

Neodpověděl, jen ji přitáhl blíž. Oči mu žhnuly. Sklonil svou hlavu a dotkl se svými rty jejích úst.

Sebastianův polibek byl úmyslným, pečlivě vykalkulovaným výrazem smyslnosti. Sophii ještě nikdy nikdo takto nelíbal, část její bytosti však okamžitě rozpoznala poselství, jež se v jeho doteku skrývalo. Zamrazilo ji, vycítila, že si ji Sebastian tímto zvláštním, nepopsatelným způsobem snaží přivlastnit.

Sophie byla ohromená.

Chvěla se. Stěží se dokázala nadechnout. Hlava se jí točila vzrušením. Celé její tělo ožilo novou, pulzující energií.

Všechno to přešlo mnohem dřív, než Sophie dokázala zvládnout ten nápor smyslnosti. Když Sebastian zvedl hlavu, zalapala po dechu.

„Teď, když jsme zpečetili naši smlouvu, slečno Merryweatherová, je čas, abyste se odebrala domů.“

„Ach ano. Ano, jistě.“ Sophie se pokusila třesoucími se prsty upravit kapuci svého pláště. V duchu si přikázala, že musí být stejně klidná a přirozená jako on. Vždyť je mi pětadvacet, pomyslela si. Nejsem žádná nezkušená holčička. „Nikdo mě nebude hledat.

Domácnost lady Pembrokové se řídí pevnými pravidly. Poté, co jsem se odebrala do své ložnice, jsem nechala jasné pokyny, že si nepřeji být rušena.“

„A jak jste se dostala z domu?“

„Přes kuchyni. Bylo trochu obtížné sehnat drožku, ale povedlo se. Kočí na mě čeká venku.“

„Vůz, který vás sem dovezl, už dávno odjel.“

Sophie polekaně vzhledla. „Opravdu?“

„Neznepokojujte se. Doprovodím vás domů, slečno Merryweatherová.“

„To opravdu není nutné,“ odpověděla rychle.

„Už jsem nechal přistavit kočár.“

„Ach.“ Nenapadlo ji, co jiného by řekla.

Sebastian vyprovodil Sophii z knihovny do haly, kde čekal onen nevlídný sluha.

„Můj kabát, Flowersi.“ Sebastian se usmál svým zvláštním, chladným úsměvem. „Jak se zdá, má dnešní schůzka za úsvitu se odkládá. Prosím, dohlédněte na to, aby snídaně byla podávána v obvyklou hodinu.“

„Ano, vaše lordstvo.“ Zatímco Flowers pomáhal svému pánu do velkého, černého svrchníku, vrhl na Sophii užaslý, tázavý pohled. Jako dobře vychovaný sluha však neřekl ani slovo a mlčky před nimi otevřel vstupní dveře.

V mlze čekal černý kočár tažený dvěma černými hřebci. Sebastian pomohl Sophii nastoupit. Pak naskočil do vozu sám a usadil se naproti ní. Kočárová lampa ozařovala tvrdé rysy jeho tváře. V tu chvíli Sophie pochopila, proč klepy přisoudily tomuto muži přezdívku Temný Anděl.

„Oceňuji vaši laskavost, vaše lordstvo, ale skutečně není nezbytné, abyste mě doprovázel.“ Když se kočár rozjel temnou ulicí, Sophie si přitáhla svůj starý plášť těsněji k tělu.

„Mýlíte se, slečno Merryweatherová. Je to nezbytné. Vy a já jsme uzavřeli smlouvu, a dokud nesplatíte svůj dluh, je mým zájmem, abyste byla v bezpečí.“ Opět se usmál. „Copak jste neslyšela o tom, že ďábel se stará o ty, co se mu upíšou?“

2

Sebastian čekal mlčky ve stínu, zatímco se Sophie vydala k zadnímu vchodu elegantního domu lady Pembrokové. Usmál se, když viděl, že se zastavila a zamávala mu na rozloučenou. Tato mladá dáma možná neměla ráda, když ji někdo považoval za výjimečnou, rozhodně však výjimečná byla.

Sebastian ještě nikdy nepotkal někoho takového jako ona. Kromě ní neznal žádnou jinou osobu, kterou by intelekt a zvědavost přivedly ke koníčku stejně neobvyklému, jako byl ten jeho.

A teď mu navíc ta úžasná bytost byla zavázána. Sebastian dával přednost tomu, aby lidé cítili dluh vůči němu než naopak. Měl tak nad nimi převahu.

Otočil se a zvolna se vracel k čekajícímu povozu. Z dálky vypadaly kočárové lampy jako dva bledé kruhy světla matně prozařující hustou mlhou.

Sebastian nenáviděl mlhu, přestože, jak věděl, mohla být jeho přirozeným živlem. *Nebo také smrtící pastí.*

Zvuk podpatků cvakajících o dlažební kostky se dutě rozléhal ulicí. Mlha natáhla svá chladná chapadla a ovinula se kolem něj, jako by ho chtěla polapit ve své bezedné, šedivé náruče. Sebastian věděl, co na něj v té nekonečné prázdnotě čeká. Bylo to místo, kde neexistoval žádný pocit, nic, dokonce ani vědomí lezavého, do morku kostí pronikajícího chladu.

V minulosti už onu prázdnotu několikrát zahlédl. Čekala na něj hned za onou ledovou bariérou, jíž se obklopil, aby se chránil.

Byla to stejná prázdnota, jaká ho málem pohltila tenkrát za úsvitu před čtyřmi lety v saragastanských horách.

Sotva slyšitelný škrábavý zvuk přicházející z postranní uličky upoutal jeho pozornost a přiměl ho vrátit se zpět do přítomnosti. Zastavil se a chvíli ostražitě naslouchal. Pevně sevřel pistoli skrytou v kapse. Trpce se pousmál. Navzdory podivné náladě, jež ho v poslední době sužovala stále častěji, jeho instinkty, pomáhající mu přežít, stále fungovaly dokonale.

Tichý, cupitavý zvuk rychle utichl. Krysa, možná kočka, pomyslel si Sebastian a opět vykročil k čekajícímu kočáru.

Dnešní noci není venku bezpečno, pomyslel si. Toulky nočním Londýnem ostatně vždy znamenaly značné riziko.

Sophie Merryweatherová se navzdory nebezpečí a temnotě vydala za mnou, přemítal Sebastian. Byla to podle všeho velmi houževnatá a odvážná dívka.

Sebastian nečekal na kočího a otevřel si dveře kočáru sám. „Do mého klubu,“ nařídil.

„Ano, mylord.“

Vůz se rozjel. Sebastian zvrátil hlavu, až spočinula na polstrovaném opěradle, hleděl do mlhy a přemýšlel o Sophii.

Nebyla jen odvážná ale také tvrdohlavá, což jí mohlo působit značné potíže. Sebastian měl podezření, že jen málokterý muž si s ní dovede poradit. Pro většinu příslušníků silnějšího pohlaví byla příliš inteligentní, nebojácná, hrdá a zvědavá. Z její osobnosti vyzařovala úžasná životní síla, stálost a také poněkud naivní víra v dobro druhých lidí.

Sophie byla ve svých pětadvaceti letech stále svobodná, což jasně naznačovalo, že muži, které potkala, buď vůbec nerozpoznali křehkou ženskost, jež se v ní skrývala, nebo se ji rozhodli ignorovat. Museli být slepí, řekl si Sebastian.

Buď to, anebo je odradily brýle, které Sophie nosila jako ochranný štít. Sebastian upíral zrak do ztemnělé ulice a myslel přitom na oči skrývající se za obrubami. Nádherné oči. Hluboké, číré, zelenkavé tůně zcela zvláštního, nepopsatelného odstínu. Inteligentní oči. Oči upřímné ženy, ženy mající v sobě ryzí, neotřesitelnou poctivost. Už jen ty oči z ní činily naprostý unikát v Sebastianově světě.

Uvědomil si, že to, co ho na Sophii tolik okouzluje, je jakási vnitřní síla a celistvost. Ačkoli se její dobrotě vysmíval, ve skutečnosti po ní žíznul jako po osvěžujícím pramenu.

Jak tam tak seděla v jeho knihovně a poučovala ho o jeho povinnostech, nevědomky ho přiměla uvědomit si temnotu tížící jeho vlastní duši. Sophie zářila jako slunce. Vedle ní vnímal o to ostřeji, že on sám je bytostí skrývající se v nejhlubších stínech noci.

Byla jeho protikladem, přesto po ní toužil od chvíle, co ji poznal. Nedávalo to smysl. Sebastian nechápal, proč je Sophii tak fascinován. Jinak než fascinace se totiž jeho zájem nazvat nedal.

Ano, byla pohledná, ačkoliv žádná kráska. Kromě toho, snad následkem nedostatečného citu pro odívání či zájmu o současnou módu, většina jejích fyzických půvabů zcela zanikla.

Plesové šaty barvy srnčí hnědi, jež měla toho večera na sobě, připadaly Sebastianovi k smíchu. Světle hnědá Sophii jednoznačně neslušela. Její zářivé oči vedle ní zanikly a medově zlaté vlasy působily matným dojmem. Upjatý límeček a hnědé růže zdobící sukni neomylně svědčily o tom, že šaty pocházejí z venkova. Žádná z londýnských švadlen by svou zákaznici do něčeho takového nikdy neoblékla.

Vějíř Sophie zjevně považovala za cosi obtížného. Místo aby jej používala k rafinovanému flirtování, nechávala jej bez užitku viset na svém zápěstí. Brýle, které nosila, samozřejmě celkově usedlý a konzervativní vzhled jen podtrhovaly.

Sebastian však dokázal nahlédnout pod povrch Sophiina venkovského zevnějšku. Jeho otec byl dobrodruh a také zkušený pozorovatel. Poznal cizokrajné země a lidi, jejichž zvyky se od evropských tolik lišily. Svou rodinu brávil na cesty s sebou a tak měl malý Sebastian příležitost osvojit si jeho pozorovatelský um a obratnost.

Pravda se skrývá v detailech, říkával Jonathan Fletwood svému synu. Nauč se je vidět a vnímat.

Dnešní noci si Sebastian povšiml zlatého nádechu Sophiiniých vlasů. Viděl její plná, usměvavá ústa a veselý nosík. Jeho pozornosti neušla pevná, oblá brada vyjadřující neústupnost, která ho okouzlovala. Pohlédl hluboko do bezedných zelených tůní jejích očí.

Věděl, že v porovnání s vyhlášenými kráskami vyhlíží všedně. Nepodobala se velkému, zářivému diamantu, přesto byla jedinou ženou, jíž si toho večera na plesu všiml.

Sebastian dovolil své představivosti, aby pokračovala ve zkoumání. V duchu ji svlékal jako milenec svou milenkou. Byla štíhlá, ale zároveň půvabně oblá. Měl dost příležitosti si ji prohlédnout, aby věděl, že Sophiiny prsy jsou jako zralé exotické plody připravené pro jeho dlaně a ústa. Z její vůně, přirozené vůně ženského těla smíšené se sladkostí čerstvých květín stále se vznášející v kočáru, se mu točila hlava.

Brzy ji opět políbí. Kdyby měl v sobě kapku slušnosti, snažil by se ovládnout toto nutkání, od muže přezdívaného Temný Anděl však nikdo zdrženlivost neočekával. A bylo to tak dobře. Nebyl si totiž vůbec jist, zda vůbec má vládu sám nad sebou.

Co ovšem vnímal naprosto zřetelně, byl stále sílící pocit šedivé, chladné mlhy vyvěrající z hloubi jeho nitra a hrozící ho pohltnout.

Dokázal na něj zapomenout jen ve chvíli, kdy se věnoval svému koníčku. Už aby to bylo.

Nejdřív ale musel vyřídit tu žádost se Sophiiným bratrem.

Kočár zastavil u vchodu do Sebastianova oblíbeného klubu. Lord Angelstone byl členem většiny známých londýnských klubů, zde se ale cítil nejlépe, snad proto že jeho bratránek jej naopak rád neměl.

Vystoupal po schodech a vstoupil do elegantně zařízeného útočiště mužů z lepší společnosti. Když vešel do salonku, několik hlav se zvedlo. Hloučky kolem karetních stolků proběhlo vzrušené zašumění. Sebastian věděl, že zpráva o jeho souboji nepochybně dorazila do každého klubu v St. James.

Vysoký, štíhlý, plavovlasý muž opustil partii whistu a vydal se Sebastianovi vstříc.

Sebastian si ho pozorně prohlédl a pocítil úlevu, když zjistil, že oči Garricka Suttona jsou toho večera jasné. Jak se zdálo, Suttonovi se přece jen dařilo bojovat se svým zvykem utápět svou mysl v silném alkoholu, zvykem, který se s ním táhl už od války.

„Co se děje, Angelstone? Myslel jsem, že zbytek noci strávíš přípravami na svou ranní schůzku.“

„Změnil jsem názor, Suttone. Žádné setkání za úsvitu se konat nebude. Chci, abys jako jeden z mých sekundantů vyřídil panu Trevoru Merryweatherovi mou nejhlubší omluvu.“

Garrickovi ohromením spadla čelist. Sebastian se usmál. Omluvit se mladému Merryweatherovi stálo za to už jen proto, aby viděl, jak se budou všichni tvářit.

Garrick patřil k hrstce lidí, které Sebastian nazýval přáteli. Členem této vybrané skupinky se stal díky tomu, že jej jako jeden z mála před dvěmi lety přijal, aniž si od něj zachovával odstup.

Po dlouhé době strávené v cizině byl Sebastian nakonec přinucen vrátit se do Anglie. Obchodní záležitosti jej přiměly zřídit si centrálu v Londýně, středisku společenského života, jež se kdysi od jeho rodičů odvrátilo.

Díky svému bohatství byl neustále obklopen spoustou lidí tvářících se jako přátelé. Věděl však, že za jeho zády o něm mluví jako o parchantovi. S potěšením šířili klepy o tom, jak se Jonathan Fletwood před léty zapletl s herečkou a znova a znova omílali, že kvůli tomuto nezodpovědnému a odsouzeníhodnému vztahu s lacinou kurvičkou připadne nyní titul Sebastianovu bratranci Jeremymu.

Sutton byl jedním z mála těch, co od něj nechtěli nic než přátelství a neprojevovali zájem o onen starý skandál či legitimitu Sebastianova původu.

Garricka těžce poznamenala válka. Jizvy, jež mu způsobila, byly sice neviditelné, ale o to bolavější. Snad proto cítil náklonnost k Sebastianovi, který, jak zřejmě instinktivně vytušil, musel nést podobné břímě. Ani jeden z nich necítil potřebu hovořit o minulosti.

„Myslíš to vážně?“ vyptával se Garrick. „Mladý Merryweather tě vyzval kvůli malichernosti. Vždyť sis s jeho sestrou chtěl jen zatančit.“

„Jsem si toho vědom,“ řekl Sebastian tiše.

„Chceš mi snad říct, že mu to projde jen tak?“

„Jak jsem se dozvěděl z důvěryhodných zdrojů, chlapec je horkokrevný a nezkušený.“

Garrick si odfrknul. „Tím spíš bys mu měl ušetřit lekci.“

„Jsem rozhodnut přenechat tento úkol někomu jinému.“

„Nechápu.“ Garrick uchopil láhev s portským a naplnil sklenku. „Prominout drzému štěněti takovou věc, to se ti vůbec nepodobá. Co se děje, Angelstone?“

„Prostě jsem změnil názor. Nic jiného za tím není. Řekni panu Merryweatherovi, že nemám zájem se s ním dnes za úsvitu setkat.“

Garrick pohlédl na sklenici portského, kterou si právě nalil. Zjevně nechápal, jak se ocitla v jeho ruce. Opatrně ji odložil, aniž ochutnal. Upřel svůj zrak na Sebastiana. „Vím moc dobře, že se ho nebojíš. Ze souboje bys bezpochyby vyšel jako vítěz. Ten chlapec nemá v podobných věcech žádné zkušenosti.“

Sebastian se sotva znatelně pousmál. „Což činí celou záležitost poněkud nudnou, nemyslíš?“

Garrick pozvedl obočí. „Bezpochyby. Ale co se stane příště, až si budeš zase chtít zatančit s jeho svéráznou sestřičkou? A já vím, že bude příště, Angelstone. Viděl jsem výraz ve tvých očích, když jsi ji dnes večer spatřil mezi ostatními. Ještě nikdy ses na žádnou ženu tak nedíval.“

„Pokud mě Merryweather bude chtít opět vyzvat.“

„A to on chtít bude. Zvlášť když se mu teď tak rychle omluvíš.“

„Tak se mu prostě omluvím znova,“ dokončil Sebastian klidně.

Garrickovy modré oči se překvapením rozšířily. „Sakra, člověče. Ty by ses mu chtěl omluvit i podruhé?“

„Tolikrát, kolikrát to bude zapotřebí. Ke svému překvapení jsem v sobě objevil něco, co vypadá jako nevyčerpatelná zásoba gentlemanské velkorysosti. Věřím, že budu schopen omlouvat se mladému Merryweatherovi tak dlouho, jak dlouho ho bude bavit vyzývat mě na souboj.“

„Dobrý bože!“ V Garrickových očích svítilo porozumění a rty se mu roztáhly do potměšilého šklebu. „Jinými slovy, ty se můžeš podle libosti bavit s jeho sestrou a Merryweather bude bezmocný, protože se mu omluvíš pokaždé, když tě vyzve.“

„To je můj plán.“

„Neuvěřitelné.“ Garrick obdivně potřásl hlavou. „Samozřejmě nikoho ani nenapadne, že bys měl strach se tomu chlapci postavit. Je všeobecně známo, co dokážeš. Řeknou si, že je to další z tvých nepochopitelných žertů. Merryweather bude všem pro smích.“

„Možná. To není moje starost.“

„Sázkové knihy v klubech se naplní tipy na to, kdy tě konečně přestanou bavit omluvy a provrtáš ho kulkou,“ řekl Garrick.

„Co se zapisuje do sázkových knih taky není moje starost.“ Sebastian se chopil Garrickovy nedotčené sklenice s portským a omočil v ní rty. „Budeš tedy tak laskav a postaráš se o to, aby se mému ctihodnému protivníku dostalo náležité omluvy?“

„Když na tom trváš. Něco takového jsi ještě neudělal, Angelstone. Není to tvůj styl.“

„Kdo ví? Co když se měním? Třeba se přibývajícími lety stávám odpovědnějším.“

Garrick na něj vrhl znepokojený pohled. „Máš dnes divnou náladu, příteli. Nechceš se trochu rozptýlit? Už dlouho ses nevěnoval té své zvláštní zálibě.“

„Možná máš pravdu. A možná mám divnou náladu jen proto, že divná je celá dnešní noc.“

„Na tom něco bude,“ zamumlal Garrick a jeho pohled se přesunul k místu nad Sebastianovým levým ramenem. „Právě se objevil tvůj bratránek. Zvláštní. Do tohoto klubu chodí jen výjimečně.“

„Ale ví, že já sem chodím poměrně často.“

„Přesně tak. Takže se nabízí otázka, co tady Fletwood dnes večer chce?“

„To není těžké uhádnout.“ Sebastian odložil svou sklenici. „Bezpochyby mi přišel poprát, aby mi na poli cti přálo štěstí.“

„Něco takového je zatraceně nepravděpodobné,“ zamračil se Garrick. „Spíš naopak. Fletwood by rozhodně neplakal, kdyby tě někdo sprovodil ze světa, Angelstone, a všichni to vědí. Podle jeho názoru sis přivlastnil titul, který měl náležet jemu. On a jeho arogantní matinka žili celá léta v domněnku, že jsou další v pořadí.“

Sebastian pokrčil rameny. „Tak jako celá rodina.“

Garrick neodpověděl, neboť Jeremy Fletwood už stál těsně za Sebastianem.

„Angelstone!“ Jeremy promluvil chraplavým, pronikavým hlasem mladíka, jenž si je vědom, že oslovuje staršího a mnohem vlivnějšího muže. Jeho tón prozrazoval vnitřní boj stavěný na odív a strachem.

Napjaté ticho, které se vzápětí rozhostilo kolem hracích stolků, Sebastian okázale ignoroval. Jak věděl, všichni v místnosti napínali uši. Nenávisť mezi Sebastianem a jeho příbuznými byla veřejným tajemstvím. Obě strany spolu hovořily jen výjimečně. Skutečnost, že se mladý Fletwood objevil v Sebastianově oblíbeném klubu a oslovil svého bratrance jménem, se bezpochyby stane vděčným tématem klepů stejně jako zvěsti o nadcházejícím souboji.

„Přeješ si něco, Fletwoode?“ Sebastian se pomalu otočil k Jeremymu. „Tedy kromě mého titulu? Nebo jsi mi snad přišel popřát mnoho štěstí do dnešního rána?“

Jeremyho pohledná tvář zrudla. Jeho oči byly mnohem tmavší než Sebastianovy, spíše hnědé než zlaté. Vlasy měl naopak v porovnání se svým černovlasým bratrancem světlejší, tmavě kaštanové. Sebastian přesto věděl, že rodinná podoba mezi nimi je zcela zjevná a byl si vědom i toho, jak tato skutečnost Fletwoody dráždí. Byli by raději, kdyby se podobal své světlovlasé matce.

„Ty bastarde!“ Jeremy zaťal ruce do pěstí. „Brzy ti někdo provrtá to tvoje ledové srdce kulkou, což je přesně to, co si zasloužíš.“

„Děkuji.“ Sebastian se zdvořile uklonil. „Je milé vědět, že v těžké chvíli stojí rodina za mnou.“

„Je to tedy pravda?“ naléhal Jeremy. „Skutečně se chceš bít s tím vesnickým křupanem a vystavit tak pověst rodiny dalšímu skandálu?“

„Jistě tě potěší zpráva, že zvěsti o mém souboji nejsou pravdivé.“

„Tomu nevěřím.“

„To bys měl, bratránku,“ usmál se Sebastian. „Tvá matinka může svou objednávku na smuteční šaty klidně zrušit. Bezpochyby si již vybrala nějakou vhodnou černou róbu pro případ, že by se dnes ráno

její nejvroucnější přání konečně naplnilo. Naneštěstí pro ni jsem se rozhodl prozatím zůstat naživu.“

Jeremy se zamračil. „Copak tě nevyzval bratr té Merryweatherovic husičky?“

„To jsi slyšel? Neuvěřitelné, jak rychle se klepy šíří. Bohužel, často jsou nepravdivé.“

„Zatraceně, co máš za lubem tentokrát?“

„To není tvoje starost, Fletwoode.“

„Jsi arogantní bastard, bratrance.“

„Arogantní možná, ale rozhodně nejsem bastard.“ Sebastian se opět usmál. „Což je právě to, o co tu běží, nemám pravdu?“

Jeremy otevřel ústa, ale nakonec je neschopen slova zase zavřel. Otočil se na podpatku a rázným krokem opustil místnost.

Společnost kolem karetních stolků ožila a místností se opět rozlehla tlumená konverzace. Sebastian se natáhl po další sklenici portského. Zarazil se, když si povšimnul zamyšleného výrazu v Garrickových očích.

„Nedělej si starosti, příteli,“ řekl Sebastian. „Mezi mnou a Fletwoodem je nepsaná dohoda. Už celá léta jeden druhého upřímně nesnášíme.“

Garrick stále upíral svůj zrak na dveře. „Podle mě tě přímo nenávidí.“

„Není divu. Jeho máti ho proti mně štvě už od dětství. Nikdy mému otci neodpustila, že odešel s mou matkou a navěky tak pošpinil jméno rodiny. Když jsem loni místo jejího milovaného Jeremyho získal titul já, málem ji trefil šlak.“

„Znám tu historii. Bud' opatrný, Angelstone. Viděl jsem výraz ve Fletwoodových očích. Kdyby pohled vraždil, ležel bys teď na podlaze v kaluži krve.“

„Klid, Suttone. Máš moc velkou fantazii.“

„Tím si tak jistý nejsem. Říkám ti, pokud by Jeremy Fletwood našel způsob, jak se tě zbavit, aniž by na něj padlo podezření, nezaváhal by ani minutu.“ Garrick se usmál. „Tento problém by se ovšem dal snadno vyřešit.“

„A jak?“

„Splň svou šlechtickou povinnost. Ožeň se a co nejrychleji si poříd' dědice. Jakmile bude titul zabezpečen pro další generaci, Fletwoodové přestanou mít zájem na tvé smrti. I kdybys natáhl brka, nic nezískají, pokud po tobě zůstane následník.“

„Oceňuji tvůj pragmatický přístup k věci,“ řekl Sebastian.
„Zajímavý návrh. Možný bych o něm měl uvažovat.“

Garrick po něm šlehl tázavým pohledem. „Cože? Nesnaž se mi tvrdit, že jsi konečně zmoudřel.“

„Jak mi bylo řečeno, moudrost a odpovědnost jsou vlastnosti, jež muži mého věku přísluší.“

Garrick zavrtěl hlavou. „Máš dnes večer vážně divnou náladu.“

„Ano. Možná bys měl jít a vyřídit mladému Merryweatherovi mou omluvu dřív, než si to rozmyslím.“

Klepy, které se vyrojily následujícího odpoledne, když se smetánka dozvěděla, jak nečekaně skončil souboj Trevora Merryweathera s Temným Andělem, Sebastian okázale ignoroval. Místo aby odpovídal na dotazy zvědavců nebo se stáhl do soukromí své knihovny, odebral se na předem domluvenou schůzku do jisté kavárny nedaleko doků.

Whistlecroftův krátký a věcný vzkaz zastihl Sebastiana právě když zasedl k pozdní snídani. Stručnost ostatně byla pro Whistlecroftovy zprávy typická, neboť detektiv z Bow Street neuměl příliš dobře psát ani číst.

Pane,

rád bych si s nima promluvil o jisté záležitosti. Pokud jim to vyhovuje, navrhuji setkání na obvyklém místě ve tři.

S pozdravem W.

Ve tři hodiny vstoupil Sebastian do kavárny a našel Whistlecrofta, jak na něj čeká ve stejném boxu jako jindy. Když ho detektiv spatřil, pozvedl na pozdrav svůj pohár. Sebastian zamířil k němu.

Whistlecroft byl podsaditý muž se zdravě vyhlížející vousatou tváří, z níž zářila mazaná očka. Rudé žilky na nose svědčily o zálibě v pití ginu a během zimních měsíců měl neustále rýmu. Kolem krku nosíval ušmudlaný šátek a šňupal tabák.

„Dobrý odpoledne, vaše lordstvo. Jak vidím, moji zprávu dostali.“

„Doufám, že tentokrát to bude něco zábavnějšího než posledně, Whistlecrofte.“ Sebastian se posadil ke stolu naproti němu. „Nebaví mě řešit triviálnosti.“

„Sou v tom už moc dobrej, to je to,“ zašklebil se Whistlecroft a odhalil tak černé mezery mezi zuby. „No, mám tady věčičku, která

by jich mohla zajímat. Stejný podmínky jako předtím? Odměna vděčného klienta, co si mě najal, bude moje?“

„Odměna i uznání, Whistlecrofte. Já ani jedno z toho nepotřebuji.“

„Musí bejt hezky bohatej,“ řekl Whistlecroft s povzdechem. „A ještě k tomu mít skvělej titul. Neurázejí se, ale furt nechápu, proč jich tydle drobný aférky zajímaj.“

Sebastian si gestem objednal kávu. „Vždyť jsem vám to už vysvětlil, Whistlecrofte. Pro mě je to zábava. Každý muž by měl mít svého koníčka, nemyslíte?“

„Vo tomhle já nic nevím, vaše lordstvo. Já jsem na žádnýho koníčka nikdy čas neměl. Staral jsem se, abysme měli já a moje rodina co do huby.“

Sebastian se chladně usmál. „Věřím, že od té doby, co spolupracujeme, se vaše situace poněkud zlepšila.“

Whistlecroft se zachechtal. „To jó, mylorde. To jó. Moje žena ztloustla a našich pět dětiček se taky pěkně zakulatilo. Právě minulej tejden jsme se nastěhovali do malýho domku. Moc pěkný je to.“

„Výborně. A teď bych si rád poslechl, co pro mě tentokrát máte.“

Whistlecroft se naklonil kupředu a ztišil hlas. „Je v tom vydírání a taky šperky, mylorde. Věřím, že se vám to bude líbit.“

3

„Co vím o Angelstonovi?“ Hester, lady Pembroková se zamyslela, šálek s čajem strnul na půli cesty k ústům. „Jen to, že nemluví se svými příbuznými a má výjimečně špatnou pověst. Už to jej ovšem činí nesmírně zajímavým. Proč se ptáš?“

Sophie se usmála. Hester byla rozložitá matróna neurčitého věku, jejíž úctyhodné tělesné rozměry předčila svou velikostí jen velkorysost jejího srdce a živost, s níž se zajímala o veškeré společenské dění. Tuto svou vášeň kdysi vysvětlila Sophii tak, že kvůli tajemnému zmizení klenotů Pembroků, k němuž došlo v minulé generaci držitelů titulu, byla dlouho vyhoštěna ze svého přirozeného místa ve středu společenského života. Tomu, kdo neměl peníze, byl vstup do vyšších kruhů odepřen bez ohledu na titul.

Teď, když peníze měla, dopřávala si Hester všech radostí, jež jí byly dříve odepřeny. Dle vlastního názoru měla dokonalý vkus, což se projevovalo například tak, že když *Morning Post* psal o odstínech fialkové jako o módních barvách sezóny, Hester okamžitě obměnila šatník. Právě teď bylo její mohutné tělo nacpáno do načechranych volánkových šatů levandulové barvy lemovaných růžovým prýmkem.

Hester byla dávnou a dobrou přítelkyní Sophiiny rodiny. Ona a její nyní již zesnulý muž žili v polorozpadlém šlechtickém sídle nedaleko farmy Merryweatherů.

Případ strašidla rodu Pembroků, jež se stalo téměř tak proslulým jako ztracené klenoty této rodiny, byl prvním, v němž měla Sophie příležitost uplatnit svůj talent a zájem o vyšetřování nadpřirozených jevů.

„Ptám se, neboť Trevor paličatě trvá na svém absurdním názoru, že pokud jde o earla, musím být velmi opatrná,“ odpověděla Sophie. „Podle něj netouží Angelstone po ničem jiném než mě svést. To je samozřejmě naprostý nesmysl, ale Trevor se chová jako pominutý.“

„Možná ne tak docela bez příčiny. Jak už jsem řekla, earl je velmi zajímavý muž, ale zatím to nevypadá, že by se chtěl oženit. Pokud se tedy zajímá o mladou dámu, má zřejmě jiné úmysly.“

„Možná jen touží po inteligentním rozhovoru,“ nadhodila Sophie.

„Něco takového není pravděpodobné.“ Hester se zamyšleným výrazem odložila šálek. „Jeden z důvodů, proč všichni považují Angelstona za zajímavého, je to, že zcela opovrhne jakýmkoliv konvencemi. Jedná se společností se stejným despektem, jako kdysi ona s jeho rodiči.“

„Vždyť ho zvou na nejvybranější plesy a večírky.“

„Jistě. Londýnská smetánka totiž přímo prahne po tom, aby se mohla nechat urážet urozeným mužem s pohádkovým bohatstvím, z něhož číší nebezpečí.“

„Chápu. Stejně je to divné.“

„Vůbec ne. Jen si vzpomeň, jak všichni bláznili po Baronovi. Angelstone je mazaný. Ví, jak se pohybovat přesně na hranici, kdy je jeho chování ještě přijatelné. Od té doby, co získal titul, mezi sebou dámy soupeří, aby se stal právě jejich hostem.“

„Angelstone je bezpochyby velmi neobyčejný muž,“ řekla Sophie.

„To ano.“ Hester se zamyslela. „A nejzvláštnější na něm je to, že moc, kterou získal společně s titulem, nepoužil k tomu, aby zničil své příbuzné.“

Sophie se zamračila. „Zničil?“

„Mohl to snadno udělat. Koneckonců vždyť rozhoduje o rodinném jmění a kromě toho má velký společenský vliv. Všichni si myslí, že nezapudil své příbuzné jen proto, aby si s nimi mohl hrát na kočku a na myš.“

„Nevěřím, že by úmyslně ublížil své rodině.“ Pak odvážně dodala, „mně je docela sympatický.“

„Jistě dokáže být okouzlující, když chce. Ve chvíli, kdy tě žádal o tanec, si dal zvlášť záležet. Trevor má však úplnou pravdu, když si o tebe dělá starosti. Angelstone má prý ve zvyku bavit se zvláštním způsobem. Zneuctit mladou dámu, která se stala objevem letošní sezóny, to by bylo přesně v jeho stylu.“

Sophie se kousla do rtu. „Ale jděte, madam. Vždyť je mi už pětadvacet. Věk, kdy jsou dívky pečlivě střeženy, už mám dávno za sebou.“

„Ne tak docela, drahoušku. Ne tak docela. Pokud londýnská smetánka něco miluje ještě víc než Temného Anděla, tak je to pěkný, šřavnatý skandál. Už teď o tobě mluví celé město. Všichni tě pozorují. Dokud budou mít důvod tvé jméno spojovat s Angelstonem, klepy nikdy neskončí.“

Sophie upila ze svého šálku. „Jediným důvodem, proč jsem ve středu pozornosti, je ta záležitost s rodinným pokladem Pembroků.“

„Ale jistě, má drahá.“ Hester se celá rozzářila a zamilovaně pohladila diamantový přívěsek spočívající na její hrudi. Byl součástí pokladu, který Sophie objevila. „To, že jsi při pátrání po strašidle rodu Pembroků objevila mé šperky, ví už dnes každý. Salónní společnost je tím příběhem doslova okouzlena.“

Sophie pokrčila nos. „Jen mě mrzí, že jsem nenašla to strašidlo. Získat přesvědčivý důkaz o existenci duchů by bylo mnohem zajímavější než hrstka šperků.“

„Ale zdaleka ne tak užitečné, Sophi. Zdaleka ne tak užitečné. Změnila jsi můj život, drahoušku. Nevím, jak bych se ti měla odvděčit.“

„Udělala jste víc než dost, když jste mě a Trevora pozvala do Londýna na návštěvu. Od smrti našich rodičů byl Trevor neustále roztěkaný a neklidný. Tady v Londýně poznal spoustu nových věcí a získal zkušenosti. Moc se mu tady líbí.“

„Ale to bylo to nejmenší,“ řekla Hester. „Vím, jak ti na Trevorovi záleží. Ale já bych ráda něco udělala taky pro tebe, drahoušku.“ Chvilí si kriticky prohlížela Sophiiny staropanenské, nemoderní šaty. „Ráda bych ti koupila novou garderobu.“

„Ale Hester. Vždyť jsme o tom už mluvily. Nechci mít skříň plné šatů, které si doma v Dorsetu nikdy nebudu moci vzít na sebe. Byly by to vyhozené peníze.“

Hester si povzdychla. „Věci se mají tak, Sophi, že teď, když ses ocitla ve středu pozornosti, je víc než vhodné, aby ses oblékala podle poslední módy. Nechápu, proč tě nezajímá, co máš na sobě. V levandulové bys vypadala rozkošně.“

Dřív, než mohla vymyslet nějakou odpověď, se otevřely dveře.

„Dobré odpoledne, dámy.“

Do pokoje vstoupil Trevor. Kráčel s okázale ležérní nedbalostí, kterou odkoukal od svých nových přátel.

Všechno, co Trevor v poslední době dělal, neslo pečeť právě tohoto stylu. Začíná to být poněkud nudné, pomyslela si Sophie.

Její mladší bratr se přes noc proměnil v dandyho. Od složitě vázané kravaty, přes kabát s vycpávkami, pruhovanou vestu, až po pohodlné kalhoty byl jako vystřižený z módních žurnálů. V ruce držel špacírku a z kapsičky mu viselo několik ozdobných řetízků.

Ačkoli se Sophii jeho nové způsoby nelíbily, měla svého bratra velmi ráda. Trevorovy výstřelky považovala za mladickou rozvernost, která nepotřebuje nic než čas, aby se proměnila v moudrost dospělého věku.

S hrdostí si uvědomila, že její bratr je také velmi pohledný. Ve skutečnosti vycpávky ve svém kabátě vůbec nepotřeboval. Jeho vlasy měly stejně medově zlatou barvu jako její. Zatímco však Sophie zdědila zelené oči po otci, jeho byly nádherně modré stejně jako oči jejich matky. Trevor brýle nepotřeboval. Pokoušel se sice nosit monokl, neboť byl v módě, ale když zjistil, jak těžké je udržet sklíčko u oka, brzy toho zanechal.

Sophie si občas dělala starosti, zda se její bratr poté, co pozná rozkoše Londýna, vůbec bude chtít vrátit na venkov.

Upřímně řečeno, pomyslela si, zřejmě nebude sám. Také jí samotné se město zalíbilo mnohem více, než si původně myslela.

Na rozdíl od jejího bratra ji však nelákaly večírky a bály, ale nepřeborné množství knihkupectví, muzeí a podobných institucí. Tady v Londýně se mohla věnovat teoretickému studiu nadpřirozených jevů mnohem intenzivněji než doma. A kromě toho – zde také měla větší příležitost potkat lidi, kteří mohli její odborné znalosti potřebovat.

„Vítej, Trevere,“ řekla Sophie.

„Dobré odpoledne.“ Hester se opět chopila svého šálku. „Dáš si trochu čaje?“

„Rád.“ Trevor si to namířil přímo k nim. „Počkejte, až vám řeknu, co je nového.“

„Jsme jedno ucho, drahoušku,“ zamumlala Hester.

„Nebudete tomu věřit,“ začal a přijal nabízený šálek, „ale já, Trevor Merryweather jsem přinutil samotného ďábla, aby se omluvil.“

Hester zamžikala. „Opravdu?“

„Ano.“ Trevor se hrdě otočil k Sophii. „Angelstone tě už nebude obtěžovat, Sophi. Můžeš se spolehnout. Přiměl jsem toho bastarda, aby se za tu urážku omluvil. Už to ví celý svět. Jeden z jeho sekundantů mě zastihl v klubu, kde ho slyšeli všichni mí přátelé.“

Sophie přísně pohlédla na Trevora, který se mezitím rozvalil v jednom z pohodlných Hesteriných křesel. „Naposledy ti opakuji, Trevere, Angelstone mě neurazil. Choval se ke mně jak se patří. V jeho jednání na tanečním parketu nebylo nic nepatřičného.“

„Ten člověk má strašnou pověst.“ Trevor si vzal z malého servírovacího stolečku sušenku. „Ty o tom samozřejmě nevíš. O takové věci se dámy nemusí zajímat. Chci říct jedno: on rozhodně není ten typ muže, kterého bych rád viděl ve tvé blízkosti. Všichni se shodují na tom, že když se Angelstone začne zajímat o nějakou ženu, rozhodně má v úmyslu něco nekalého.“

„Pro pánaboha,“ vyjekla Sophie. „Jmenuj mi jedinou ženu, kterou údajně zneuctil. Jen jedinou.“

Trevor se zamračil. „Ale no tak. Snad nechceš, abych s tebou probíral takové drby.“

„Ale ano, chci. Pokud se mám mít na pozoru, chci přesně vědět před čím.“

„Pokud tuto sezónu zůstal bez kořisti, tak jen proto, že vážené rodiny drží své dcery mimo jeho dosah.“

„Chci jméno,“ trvala na svém Sophie.

Trevor se zamračil ještě víc a pak se obrátil k Hester, u níž doufal najít podporu. „Vy určitě máte lepší přehled o tom, co se povídá. Řekněte Sophi jméno. Možná ji to přesvědčí, že si zahrává s ohněm, když přijímá Angelstonova vyzvání k tanci.“

„Jméno?“ Hester si ukazovákem poklepala na bradu a chvíli soustředěně zírala na strop. „No, jednu dobu se mluvilo o lady Charlesworthyové, to však bylo už minulou sezónu a kromě toho, ona dáma je vdova s nepřilíš valnou pověstí. Stěží tedy může být považována za nevinnou oběť. Tak jako tak, doslechla jsem se, že tato aférka už skončila.“

„Co se stalo?“ zeptala se Sophie. Zvědavost byla silnější než ona.

„Lady Charlesworthyová udělala prý tu chybu, že se pokusila vzbudit v Temném Andělu žárlivost,“ řekla Hester. „Věnovala svou přízeň jinému. Došlo dokonce k souboji.“

Trevor se zamračil. „K souboji?“

Hester přikývla. „Podle všeho Angelstone svého protivníka zranil, ale nezabil. Jak se proslýchá, Temný Anděl tehdy odešel z místa souboje a zamířil přímo do domu lady Charlesworthyové. Prý vnikl do její ložnice a probudil ji, jen aby jí osobně sdělil, že jejich vztah skončil.“

Sophie se zachvěla. Dokázala si živě představit chladnou zuřivost, kterou v Temném Andělu musely intriky lady Charlesworthyové probudit. „Máš pravdu, Hester. Lady Charlesworthyovou nemůžeme

považovat za nevinnou oběť. Nebylo od ní hezké, že se snažila Angelstona přinutit, aby žárlil.“

„Hezké?“ Hester věnovala Sophie pobavený pohled.

„Ona ubohá dáma nepochybně jen toužila alespoň po nějaké známce citu. Angelstone je prý jako kus ledu.“

„Nesmysl. Ale vraťme se k tématu. Hledáme skutečnou, nevinnou oběť,“ trvala na svém Sophie. „Víte o nějaké mladé ženě, kterou by Angelstone zneuctil?“

Hester pozvedla obočí. „Vlastně ne. Nevím. Podle toho, co jsem slyšela, dává earl přednost spíše dámám z polosvěta před nezkušenými husičkami.“

Trevorovi došla trpělivost. „Vždyť říkám, ten muž má hroznou pověst. Všichni to vědí.“

„Zjevně ale ne kvůli tomu, že by prznil mladé dívky,“ řekla Sophie. „Byl bys tedy pro příště tak laskav, Trevore, a přestal zasahovat do mých záležitostí?“

„Podívej,“ nedal se Trevor. „Jsem tvůj bratr. Mám vůči tobě povinnosti.“

„Dokážu se o sebe postarat sama.“

„Nebud' si tím tak jistá. Ve skutečnosti toho o mužích moc nevíš, Sophi. Nejsi dostatečně soudná. Vzpomeň si, co se stalo před třemi lety.“

Hester hlasitě zatleskala, aby upoutala jejich pozornost. „Tak to by stačilo, moji milí. Pokud se chcete škorpit, dělejte to někde jinde než v mém přijímacím salónu. Máme teď na práci něco důležitějšího.“

„A co?“ zeptala se Sophie, vděčná za změnu tématu. Hester se zachichotala. „Nu, je zapotřebí rozhodnout, která pozvání tento týden přijmeme. Sophie, drahoušku, jsi velmi žádaná. Jak se zdá, čeká nás pár rušných dní.“ Natáhla ruku a uchopila stříbrný podnos plný vizitek. „Podívej, věřila bys, že toto přišlo jen za dnešek? Pravděpodobně se nám nepodaří vyhovět všem.“

„Nechám výběr na vás,“ řekla Sophie. „Opravdu nevím, na který z těch večírků bych měla jít. Všude mi to připadá stejné. Spousta lidí v pokojích, kde je příliš horko a kde si kvůli hluku ani nemohu s nikým promluvit.“

„Společenskému životu je třeba přinášet oběti.“ Hester uchopila jednu z vizitek. „Ach ano, na plesu u Thornbridgeů rozhodně nesmíme chybět. O nové lady Thornbridgeové se teď hodně mluví.“

Trevor spolkl poslední sousto koláče a se zájmem se zeptal, „Jak to?“

Hester mu věnovala vědoucí úsměv. „Je o hodně mladší než její manžel a je velmi krásná. Říká se, že lord Thornbridge je v poslední době bez sebe žárlivostí. Dost možná jí na ples ztropí scénu. Bylo by zajímavé být u toho.“

„To mě nijak neláká,“ odpověděla Sophie. „Kdo by chtěl vidět, jak se žárlivý manžel ztrapní kvůli své mladé ženě?“

„Celá londýnská smetánka, drahoušku,“ ujistila ji Hester vesele.

Na ta slova se opět otevřely dveře přijímacího salónku. Objevil se v nich důstojný majordomus, kterého Hester vybrala právě pro jeho impozantní vzhled.

„Paní Leacocková, madam.“

„Jak milé,“ usmála se Hester. „Uved'te ji, Crandalle.“

Crandall zmizel, aby vzápětí podržel dveře drobné, štíhlé ženě se stříbrnými vlasy, oděné do nákladné smuteční róby.

„Jsi tak hodná, že jsi mě přišla navštívit, Lydie,“ zvolala Hester. „Posaď se. Znáš mé milé přátele Trevora a Sophii Merryweatherovy?“

„Ano, jistě.“ Malá, zářivá očka paní Leacockové nervózně těkala. „Vlastně jsem nepřišla na zdvořilostní návštěvu, Hester. Ráda bych si promluvila se slečnou Merryweatherovou.“

„Opravdu?“ Hester uchopila konvičku s čajem. „Dělá ti snad starosti nějaký duch?“

Paní Leacocková usedla do křesla potaženého hedvábím. „Nevím, zda jde o ducha. V západním křídle mého domu se však poslední dobou dějí divné věci. Má to neblahý vliv na mé nervy a já se začínám obávat následků. Lékař mě varoval, že mám slabé srdce.“

Sophie vzrušeně zajiskřilo v očích. „To vypadá jako mnohem zajímavější problém než otázka, kterých večírků bych se tento týden měla zúčastnit. Řekněte mi všechno, co víte, paní Leacocková. Ráda tu věc prošetřím.“

„Byla bych vám navěky zavázána, slečno Merryweatherová.“ Šálek, jež paní Leacocková držela, zarachotil o podšálek, který třímala v druhé ruce. „Začínám být zoufalá. Nikdy jsem na strašidla nevěřila, ale teď mě přepadají pochybnosti.“

„Přinesu si svůj poznámkový blok. Moment strpení, prosím,“ řekla Sophie. V hlase jí zněla dychtivá nedočkavost.

* * *

Když paní Leacocková o hodinu později opouštěla dům, zdála se být mnohem klidnější, neboť věřila, že její záležitost je v nejlepších rukou. Sophie zase zářila nadšením, neboť konečně měla svou záhadu.

„Omluvte mě prosím, Hester. Půjdu do svého pokoje. Ráda bych si přečetla tu knihu, co jsem si koupila dnes ráno. Je o využití elektrických přístrojů při odhalování plyných látek v ovzduší. Možná objevím nějakou novou techniku, která by mi mohla pomoci v řešení tohoto případu.“

Trevora její slova podle všeho zaujala. „Můj přítel Matthew Hornsby má přístroj na výrobu elektřiny. Sestrojil si ho sám.“

„Opravdu?“ zeptala se Sophie se zájmem.

„Ano. Ale pochybuji, že bys ho mohla potřebovat.“ Trevor udělal posměšný obličej. „Tvůj nový případ není ničím víc, než přebujelou představivostí nervózní staré ženy.“

„Tím bych si nebyla tak jista.“ Sophie zamířila ke dveřím. „Podle mě v tom domě skutečně dochází k nějakým rušivým jevům, které je nutno objasnit.“

Hester na ni upřela svůj pohled. „Podle tebe má tedy Lydie ve svém domě skutečně strašidlo?“

„Svůj názor na to vám řeknu, až si důkladně prostuduji své poznámky. Do té doby bych vás ráda požádala, abyste se o celé záležitosti nikomu nezmiňovali.“

„Ani nemuknu, drahoušku,“ ujistila ji Hester.

Trevor s úšklebkem vstal. „Toho, že bych šířil zvěsti o tvém novém případě, se nemusíš bát. Je poněkud trapné mít sestru, které se zajímá o duchy a strašidla. Chtěl bych, abys toho nechala, Sophi.“

„Nemám v úmyslu vzdát se své záliby,“ ujistila ho Sophie a opustila místnost.

„Sophi, počkej, chci si s tebou promluvit.“ Trevor vyběhl za ní.

Sophie na něj čekala u paty schodiště. „Nesnaž se mi to vymluvit, Trevore. Plesy a večírky se mi znudily. Pokud máme zůstat v Londýně do konce této sezóny, jak si přeješ ty, musím mít nějakou zajímavou činnost, která mi pomůže zabít čas.“

„Ne, ne. Nechci mluvit o tom hloupém vyšetřování.“ Trevor se rozhlédl, aby se ujistil, že nikdo ze služebnictva nestojí tak blízko, aby ho mohl slyšet. Pak se sklonil ke své sestře.

„Jelikož ses nějak dozvěděla o mém plánovaném souboji s Angelstonem, nebude vadit, když ti prozradím jednu velmi zajímavou věc, kterou jsem se o nechvalně proslulém Temném Andělovi dozvěděl.“

„Co je to?“ zeptala se Sophie opatrně.

„Ten muž má sice hrůzu nahánějící pověst, ale je to obyčejný zbabělec.“

Sophie jeho prohlášení šokovalo. „Trevore, jak můžeš tvrdit něco takového?“

„Vím, co říkám.“ Trevor opět pokývl hlavou zjevně spokojen sám se sebou. „Je zbabělý až do morku kostí.“

„To není pravda.“

„Byl to on, kdo odvolal souboj. Raději se mi omluvil, než aby se se mnou dnes ráno utkal v čestném souboji.“

Trevorova interpretace událostí Sophie rozzuřila. „Pokud chceš znát můj názor, tak Angelstone prokázal zralost a odpovědnost, jaká urozenému gentlemanovi přísluší. Jsi blázen, pokud opravdu věříš, že je zbabělý.“

„Ale no tak, Sophi. Uklidni se. Ten muž je zbabělec, taková je skutečnost. Ještě dnes se o tom dozví celý Londýn.“

„Nesmysl. Naprostý nesmysl.“ Sophie si podkasala sukně a rozběhla se vzhůru po schodech.

Angelstone tedy dodržel své slovo a Trevora ušetřil. Sophie se jen modlila, aby cena, kterou bude Temný Anděl požadovat za škodu na své hrozné pověsti, nebyla příliš vysoká.

4

O čtyři dny později na plese u Thornbridgeů se Sophie rozhodla, že toho má právě tak dost. Opravdu se na Sebastiana zlobila a dala mu to najevo hned, jakmile ji vyhledal mezi ostatními hosty.

„Pane, udělal jste z mého bratra kašpara, který je všem pro smích!“

Vedle Sebastiana oděného v černé a bílé vypadali všichni ostatní muži v sále jako hejskové. Jako vždy jej obklopovala podivná aura nebezpečí. Sophiino obvinění jej podle všeho nepřekvapilo. Jedinou bezprostřední reakcí na její slova byl známý, chladný úsměv.

„Ano, ale živého kašpara,“ řekl nakonec. „Právě to jste přece chtěla, slečno Merryweatherová.“

Skrz obroučky svých brýlí na něj vrhla zamračený pohled. Tento rozhovor zřejmě nebude jednoduchý. „Ne, to jsem nechtěla. Lépe řečeno nechtěla jsem to takhle.“

Sebastian tázavě pozvedl obočí. „Byla byste tedy raději, kdybych přijal jednu či dvě z těch nesčetných výzev, jež jsem od něj během několika posledních dnů obdržel?“

„Rozhodně ne. Moc dobře víte, že to poslední, co čem bych toužila, je souboj mezi vámi dvěma. Naopak, chtěla jsem mu zabránit.“

„Vaše přání se splnilo.“ Sebastianovy jantarové oči zazářily. „Já jsem svou část smlouvy dodržel. Co mi tedy vyčítáte, slečno Merryweatherová?“

Sophie se při vzpomínce na dohodu, kterou uzavřeli v knihovně, začervenala. „Víte dobře, že jsem si přála, abyste celou věc vyřídil co nejdiskrétněji. Ale vy jste z toho udělal vtip.“

To, jak Sebastian nakládá s hněvem jejího bratra, se Sophie dozvěděla několik hodin předtím, když jí Hester, jež přes svou lásku k Trevorovi nedokázala skrýt upřímnou veselost, povyprávěla poslední drby.

„Je všeobecně známo, že Trevor vyzve Angelstona na souboj pokaždé, když s tebou earl promluví nebo tě požádá o tanec,“ vysvětlila Hester Sophii nad šálkem čaje.

„Ach ne.“ Sophie zděšeně pohlédla na svou přítelkyni. „Proč jen pro všechno na světě nemůže být Trevor zticha?“

Hester jen pokrčila rameny. „Je velmi mladý, má drahá. A navíc upřímně odhodlaný tě chránit. Tak či onak, Angelstone obrátil celou záležitost v žert. Pokaždé, když ho Trevor vyzve, odpoví květnatou omluvou.“

„A Trevor ji přijme?“

„Nic jiného mu nezbývá. Angelstonova pověst tím nijak netrpí, neboť nikoho by ani nenapadlo podezřívát jej ze zbabělosti. Jeho pověst je neotřesitelná.“

Sophiina tvář se rozjasnila. „Angelstonovu neochotu utkat se s mým bratrem si bezpochyby všichni vykládají jako projev soucitu a mužné zralosti.“

„Ne tak docela, drahoušku,“ řekla Hester. „Má se za to, že se Angelstone zdráhá bít s tvým bratrem, protože tě nechce zarmoutit.“

„Nechápu.“

Hester si povzdychla. „To je přece jasné, Sophi. Všichni si myslí, že Angelstone se ti snaží zalíbit, protože si tě zvolil za svou další oběť.“

„Nesmysl.“ Sophie si však byla velmi dobře vědoma záchvěvu vzrušení, jenž proběhl jejím tělem. Bylo holé šílenství myslet si, že by snad o ní mohl mít Angelstone jiný než intelektuální zájem. Přesto nedokázala zapomenout na ten jeho polibek.

Na ples Thornbridgeů přišla s pevným odhodláním si s ním o způsobu, jakým jednal s Trevorem, promluvit. A byla rozhodnuta neustoupit.

Sebastian chvíli studoval rezolutní výraz její tváře. „Vzpomeňte si na podmínky naší dohody, slečno Merryweatherová. Pokud vím, nijak jste nespecifikovala způsob, jakým se mám vyhnout souboji s vaším bratrem.“

„Nenapadlo mě, že Trevor bude tak hloupý, aby vás vyzýval znova a znova. Když vás vyzval na souboj poprvé, zdál se být tak vyděšený. Doufala jsem, že když vyvázne se zdravou kůží, bude rád a pokusí se pro příště podobné situaci vyhnout.“

„Odpusťte, slečno Merryweatherová, ale jak se zdá, o mužském způsobu uvažování toho moc nevíte.“

„Pokud jde způsob uvažování *nedospělého* muže, pak máte bezpochyby pravdu,“ odsekla Sophie. „Podle mě totiž váš způsob jednání s mým bratrem není o nic dospělejší než to, jak se on chová k vám. Nepřeji si, abyste se bavil na jeho účet.“

„Opravdu?“

„Ano. A když už o tom mluvíme, ráda bych vám oznámila, že nedovolím ani to, abyste si zahrával se mnou.“ Začervenala se, ale statečně pokračovala. „To jen pro případ, kdybyste měl něco takového v úmyslu.“

„Jak mě chcete zastavit?“ zeptal se Sebastian s opravdovým zájmem.

„Pokud to bude nutné, učiním této absurdní situaci přítrž tak, že začnu odmítat vaše pozvání k tanci.“ Vzdorně zvedla bradu. „A možná s vámi přestanu mluvit úplně.“

„Ale no tak, slečno Merryweatherová. Nehrozte mi tím, co nakonec nebudete s to splnit. Víte stejně tak dobře jako já, že pokud se ke mně otočíte zády, brzy se na všech těch večírcích unudíte k smrti.“

„Mezi hosty se bezpochyby najde jeden či dva zajímaví lidé, s nimiž si budu moci povídat,“ odpověděla. Svou lhostejnost však jen hrála a jak věděla, on to pravděpodobně vycítil.

Byl to Sebastian, díky němuž se ty nekonečné plesy a večírky staly snesitelnými. Sophie se nyní dokonce těšila na večer, neboť věděla, že na jednom či více místech, kam se vypravila, se objeví i on.

V Sebastianových očích se objevil vědoucí výraz. Uchopil ji za ruku a vedl ji na taneční parket. „Rozhlédněte se kolem, slečno Merryweatherová. Dnes večer zde není nikdo jiný, s kým byste mohla sdílet své zájmy. Nikdo, s kým byste si mohla povídat o vyšetřovacích metodách. Pro londýnskou smetánku nejste ničím víc než zajímavou hračkou.“

Pozorně se mu zahleděla do tváře. „Bohužel mám pocit, že totéž jsem i pro vás.“

Sebastian ji uchopil kolem pasu a začal s ní kroužit v rytmu valčíku. „Na rozdíl od ostatních vím, jak o své hračky pečovat. Nečiní mi potěšení je zničit a pak je odhodit.“

Sophie zalapala po dechu. „Co tím chcete říct, pane?“

„Jen to, že se mnou jste v bezpečí, Sophi,“ odpověděl tiše. „Vy i to otravné štěně, váš bratr.“

Jelikož Sophie nevěděla, jak zareagovat na první část jeho slibu, obrátila svou pozornost k té druhé. „Takže si přestanete dobírat Trevora?“

„Nebojte se. Dříve nebo později pochopí, že pokud něco chci, nedovolím, aby mi cokoliv stálo v cestě. Po nějaké době rezignuje. A

ted' bych se rád věnoval příjemnějšímu tématu. Přemýšlel jsem o našem posledním rozhovoru a mám pro vás další otázku.“

Sophie na něj pohlédla a v jejích očích se zračila nejistota. „Jakou?“

„Řekla jste, že jste klenoty Pembroků objevila pod dřevěnou podlahou, když jste pátrala po důkazech svědčících o přítomnosti duchů. Jistě jste ale v průběhu svého pátrání nevytrhala všechny podlahy v domě.“

„Ne, to ne,“ připustila.

„Tak jak jste věděla, která prkna nadzvednout?“

„Ach, to bylo snadné, vaše lordstvo,“ odpověděla. „Ťukala jsem.“

„Ťukala?“

Sophie se zachichotala. „Hůlkou. Legenda o klenotech Pembroků byla spojena s pověstmi o rodinném strašidle. Věděla jsem, že pokud se mi podaří klenoty najít, dokážu tak či vyvrátím existenci ducha s definitivní platností.“

„Takže jste se vydala hledat klenoty, neboť jste doufala nalézt strašidlo. Zcela správně jste přitom usoudila, že klenoty, pokud se stále nacházejí v domě, musí být skryty v nějaké tajné schránce.“

„Která s největší pravděpodobností zazní dutě, pokud se na ni zaťuká,“ dokončila Sophie s úsměvem.

„To je logické.“ V Sebastianově pohledu se zračil upřímný obdiv.

„Prošla jsem celý dům s hůlkou v ruce a proťukala jsem všechny zdi a podlahy. Když jsem narazila na místo znějící dutě, nařídila jsem, aby vytrhali prkna z podlahy. Klenoty byly ukryty v prohlubni pod nimi. Dědeček lady Pembrokeové zapomněl povědět o skryši svým následníkům, a tak byly klenoty ztraceny.“

„Velmi chytré.“ Sebastian pohlédl na svou tanečnici s výrazem chladného uznání.

Ruměncem pokrývající Sophiiny tváře při té chvále ještě potměněl. „Samozřejmě, kvůli lady Pembrokeové mě to moc těší. Přesto je pro mě jistým zklamáním, že důkaz existence duchů se mi nakonec nalézt nepodařilo.“

Na Sebastianově tváři se objevil ironický úsměv. „Dle mého názoru lady Pembrokeové udělaly větší radost klenoty než strašidlo.“

„Ona to tvrdí taky.“

„Jak jste se vlastně přišla k tak neobvyklému koníčku?“ zeptal se Sebastian.

„Nejspíš díky vlivu mých rodičů.“ Sophie se zasněně usmála. „Oba se věnovali přírodním vědám. Mého otce zajímala především meteorologie a má matka prováděla rozsáhlá pozorování zvířecího světa a ptactva žijících v okolí naší farmy.“

Sebastian ji chvíli upřeně pozoroval. „To oni ve vás probudili touhu objevovat nové věci?“

„Ano. A také to, jak vést výzkum, aby výsledkem byly odpovědi na požadované otázky. Oni sami ovládali toto umění dokonale.“ Sophie se hrdě usmála. „Oba pub –

Ukovali několik článků v uznávaných vědeckých časopisech.“

„Můj otec také psal články,“ pronesl Sebastian zvolna.

„Opravdu? Jakému oboru se věnoval?“

„Vedl si podrobné deníky ze svých cest a výzkumných výprav. Několik vědeckých společností projevovalo o jeho příspěvky živý zájem.“

„To je úžasné.“ Sophie byla nadšena. „Předpokládám, že jste ho směl na cestách doprovázet?“

Sebastian se pousmál. „Když jsem vyrůstal, můj otec nás – mou matku, mě a mého malého bratra – brával téměř všude. Matka měla zvláštní talent. Dokázala vytvořit domov uprostřed pouště – nebo třeba na malém ostrůvku v Pacifiku.“

„A co se stalo, když jste byl starší?“

„Matka a bratr dále cestovali s mým otcem. Já jsem se pouštěl do výprav na vlastní pěst. Procházel jsem cizí přístavy a pátral po zajímavých obchodních příležitostech, během války jsem pro vojsko dělal zvěda a podobné věci.“

„Ani nevíte, jak vám závidím. Jistě jste toho mnoho viděl a poznal,“ řekla Sophie.

„Je pravda, že jsem se toho hodně naučil o světě.“ Sebastianovy oči byla zářivé, tvrdé a chladné jako broušené diamanty. „Cena za tuto školu života však byla příliš vysoká.“

„Nechápu,“ zašeptala Sophie.

„Před čtyřmi lety moji rodiče a bratr zahynuli. Zasypaly je kameny, když procházeli horskou soutěskou v jednom bohem zapomenutém kousku země zvaném Saragstan.“

Sophie se prudce zastavila, aniž nějak zvlášť přemýšlela o tom, že je na tanečním parketu. „To pro vás muselo být strašné, vaše lordstvo. Víím, jak jste se musel cítit. Až příliš dobře si pamatuji na

své vlastní pocity ve chvíli, kdy jsem dostala zprávu o nehodě, při níž zahynuli mí rodiče.“

Sebastian ji podle všeho neslyšel. Odváděl ji z tanečního parketu ponořen do svých vlastních myšlenek. Jeho zrak jako by byl upřen na nějaké vzdálené místo, které viděl jen on sám. Zastavili se u prosklených dveří vedoucích na balkon a dívali se do noci.

„Měl jsem se s nimi setkat v malém městečku na úpatí hor. Potřeboval jsem tam vyřídit jistou obchodní záležitost. Místní tkalci vyráběli velmi jemnou tkaninu, kterou jsem kupoval a prodával do Anglie a Ameriky. Moji rodiče ani bratr však na domluvené místo nikdy nedorazili.“

„Je mi to tak líto, vaše lordstvo.“ Sophie hledala slova, jimiž by ho utěšila. „S tak tragickou nehodou musí být těžké se vyrovnat.“

Sebastian na chvíli zaclonil své oči dlouhými, temnými řasami. Když na ni pak pohlédl, Sophie okamžitě viděla, že je již opět v přítomnosti. „Špatně jste mi rozuměla. Mí rodiče a bratr nezahynuli při nehodě.“

Sophie na něj upřela svůj pohled. „Co to říkáte?“

„Kamennou lavinu, která je zabila, úmyslně spustili lupiči číhající na své oběti v horách. Nevěděl jsem o nich, když jsem poslal svému otci vzkaz, abychom se setkali v tom prokletém městě.“

„Dobrý bože!“ Sophiiny oči se rozšířily, neboť si uvědomila, co jí to Sebastian vlastně říká. „Snad nedáváte vinu sobě, vaše lordstvo?“

„Já nevím.“ Opřel se ramenem o rám dveří a dál hleděl do tmy. „Pravda je taková, že by dnes byli všichni naživu, kdybych si nepřál, abychom se setkali.“

Zlehka se dotkla jeho paže. „Nesmíte se obviňovat. Za to, co se stalo, nenesete žádnou odpovědnost. Nebyl jste to přece vy, kdo zabil své blízké, ale lupiči. Byli vůbec dopadeni a potrestáni?“

„Ano,“ odpověděl Sebastian a pohlédl na ni. „Byli potrestáni.“ Zkřivil ústa v mrazivém úsměvu. „A teď, slečno Merryweatherová, změňme raději téma rozhovoru. Nechci si s vámi povídat o nepříjemných věcech.“

„Rozumím vám, vaše lordstvo,“ odpověděla Sophie vážně. „Dle mého názoru není dobré upínat se na minulost. Současnost a budoucnost jsou mnohem důležitější, nemyslíte?“

„Nemám zdání,“ odpověděl Sebastian, jako by ho její otázka nudila. „Takováto filozofická rozhodnutí nechám rád na vás.“

Temný Anděl měl té noci něco za lubem. Sophie si tím byla jista, zvláště když se s ní Sebastian o hodinu později rozloučil a zamířil ke dveřím.

Během několika posledních dní získala pocit, že zná toho záhadného muže docela dobře. Kdesi hluboko v ní se začínalo rodit poznání. Ještě sice nebylo jasné a srozumitelné, ale jeho přítomnost vnímala zcela bezpečně.

Zdálo se jí, jako by prohlédla skrz chladnou Sebastianovu masku, kterou ukazoval světu místo své tváře. Přísahala by, že dokáže rozpoznat nepatrné známky svědčící o sotva znatelných změnách jeho nálady.

Sophie byla přesvědčena o tom, že té noci z něj cítí jakousi napjatou ostražitost a stěží potlačovanou dychti –vost dravce vydávajícího se na lov. Dělalो jí to starosti. Sebastian byl v této podivné náladě už celé tři noci.

Pozorovala ho, jak kráčí rozzářeným tanečním sálem. Ještě pár kroků a ztratí se mezi davy hostů, kteří stejně jako on přišli na ples pořádáný v domě Thornbridgeů.

Toto nebylo tento týden poprvé, co ho viděla, jak tiše mizí z přeplněné místnosti. Minulé noci takto zmizel ze tří různých sálů, předminulé ze dvou a noc předtím taktéž. Pokaždé se pak zanedlouho objevil a choval se, jako by nikdy nebyl pryč. Podle všeho si toho nikdo kromě Sophie nevšiml. Koneckonců, taneční místnosti byly plné lidí. Nebylo divu, pokud se někdo na chvíli ztratil z očí.

Sophie však vnímala Sebastianovu přítomnost jakýmsi sedmým smyslem a okamžitě vycítila, když zmizel.

Každý, kdo by si ho v tu chvíli všiml, by se bezpochyby domníval, že odchází. Vždyť bylo už po půlnoci a Sebastian strávil na plesu Thornbridgeů víc než hodinu, přičemž jeho sklon rychle propadat nudě byl všeobecně znám.

Sophie začínala mít podezření, že Sebastiana jeho nepokojná povaha nakonec dovedla k poněkud nešťastnému způsobu zábavy. Jak věděla, měl rád hádanky a dobře si pamatovala na jeho živý zájem ve chvíli, kdy mu vyprávěla, jak nalezla klenoty Pembrokeů. Koneckonců, jeho otázky týkající se způsobu vyšetřování byly velmi podrobné a zasvěcené.

Sophie dala tyto dvě skutečnosti dohromady a došla k znepokojivému závěru, že Sebastian v touze dopřát si trochu

vzrušující zábavy slídí po domech plných lidí, otvírá zavřené dveře a pátrá po skrytých sejfech.

Možná miloval to vzrušení, které provázelo pátrání po ukrytých klenotech, ačkoli sám byl mnohem bohatší než většina hostů.

Sebastian by určitě neukradl nic z toho, co by se mu podařilo objevit, ujišťovala se Sophie. Nebezpečí, které tuto činnost provázelo, mu zřejmě bylo dostatečnou odměnou.

Tato hra však přinášela příliš vysoké riziko. Musela ho zastavit dřív, než se dostane do potíží.

Naposledy usrkla punče a s pevným odhodláním odložila svou sklenici stranou. Dnes večer zjistí, jaké to nečisté úmysly vedou Temného Anděla k tomu, aby nenápadně mizel z přeplněných tanečních sálů. Teď, když odhalila pravou povahu jeho kratochvíle, byla odhodlána ho co nejpečlivěji napomenout. Nuda přece nemohla být omluvou pro takové darebáctví.

Podařilo se jí následovat Sebastiana, aniž by vzbudila podezření. Ti, kdo si jí všimli, jí jen přátelsky pokynuli. Bezpochyby se domnívali, že má namířeno do prvního patra do některého z odpočinkových pokojů vyhrazených pro dámy.

Sophie s úsměvem prohodila pár slov s jednou či dvěma Hestefínymi přítelkyněmi, stále však nenápadně směřovala ke dveřím, v nichž zmizel Sebastian.

O několik minut později se ocitla v prázdné, opuštěné chodbě. Rychle se rozhlédla, nadzvedla si svou hořčicově žlutou mušelínovou sukni a rozběhla se k zadnímu schodišti.

Zastavila se u něj a opět se rozhlédla, zda v blízkosti nespátří někoho ze služebnictva. Žádný z překrásně livrejovaných lokajů domu Thornbridgeů však nebyl v dohledu. V tuto chvíli měli jistě spoustu práce v kuchyni nebo v tanečním sále, kde na podnosech roznášeli punč a šampaňské.

Sophie nejistě pohlédla do temnoty zírající na ni z horního konce schodiště. Možná se mylila a Sebastian šel jinudy. Vždyť ho zahlédla jen letmo, jak vchází do chodby.

Vydala se vzhůru. Její měkké taneční střevíce se pohybovaly po dřevěných schodech zcela neslyšně. Když se dostala do prvního poschodí, opět zaváhala a snažila se zorientovat. Dvě nástěnné lampy svítily, jinak však byla tato část domu ponořena do tmy.

Vtom upoutal Sophiiu pozornost slabý vrzavý zvuk přicházející ze vzdáleného konce chodby. Někdo právě velmi tiše zavřel dveře ložnice.

Rozběhla se po měkkém koberci pokrývajícím podlahu přímo k nim. Tam se zastavila, neboť nevěděla, co dál. Zatímco upírala zrak na dveře, ve škvíře pod nimi se objevil úzký proužek světla. Někdo uvnitř zřejmě zapálil svíčku.

Když Sophie uchopila kliku, její prsty se chvěly. Pokud se mylila a ta osoba v ložnici nebyl Sebastian, čekalo ji velmi nepříjemné a trapné vysvětlování. V duchu si tedy připravila dvě tři přijatelné výmluvy a tiše otevřela dveře.

Záře svíce, kterou zahlédla chvíli předtím, zmizela okamžitě, jakmile vstoupila do pokoje. Místnost byla zcela temná.

Sophie zůstala stát na prahu a čekala, až si její oči zvyknou. Když ve tmě před sebou rozeznala bachratou siluetu rozložitě postele s nebesy, tiše za sebou zavřela.

„Sebastiane?“ zašeptala. „Kde jste? Víím, že jste tady.“

Za jejími zády se cosi bezzvučně pohnulo a vzápětí jí mužská ruka zacpala ústa. Ztuhla strachy, neboť ucítila, jak ji svírají silné, pevné paže. Začala se zoufale zmítat a zakousla se přitom do dlaně pokoušející se ji umlčet.

„Zatraceně,“ zašeptal jí Sebastian do ucha. „Mohlo mě napadnout, že jste to vy. Slibte mi, že budete zticha a já vás pustím. Kývněte, jestli mi rozumíte.“

Sophie horečnatě zakývala hlavou. Sebastian uvolnil své sevření, uchopil ji za ramena a otočil ji tváří k sobě. Ve tmě jeho tvář neviděla, ale podle tónu hlasu a způsobu, jakým se jí jeho prsty zaryly do paží, poznala, že zuří.

„Co tady sakra pohledáváte?“ zeptal se.

„Šla jsem za vámi.“

„Zatracená ženská.“ Rozčileně s ní zatřásl. „Myslíte si, že to je nějaká hra?“

Sophie se hrdě napřímila. „Ne, ale jak se zdá, vy ano. Co má znamenat všechno to slídění? Rozhodně nic pěkného. Měl byste se stydět. Copak muži vašeho postavení takové chování přísluší?“

„Přesně to jsem potřeboval. Přednášku o slušném chování.“

Sophie v tu chvíli napadlo něco strašlivého. To uvědomění jí doslova bralo dech. „Nemáte snad v úmyslu se tady s někým setkat, vaše lordstvo?“

„Ne. Nic takového, zatraceně. Pokud to musíte vědět, mám tady něco na práci.“

Sophie zaplavil pocit úlevy, jehož intenzita překvapila i ji samotnou. „Jakou práci?“

„Jde o náhrdelník. Podrobnosti vás nemusí zajímat.“

„Mám strach.“ Sophie zalitovala, že nevidí jeho tvář zřetelně. „Pane, nemohu uvěřit, že jste se snížil ke krádežím, jen abyste se pobavil. Život v Londýně vás přece až tak znudit nemohl.“

„Zatraceně, já nejsem zloděj.“ V jeho hlase zaznělo upřímné rozhořčení.

„Ale jistě. To jsem si ani nemyslela. Ale jste člověk, který miluje záhady, nemám pravdu? Řekněte mi tedy, co pohledáváte v této ložnici.“

„Vždyť jsem vám to už vysvětlil. Hledám náhrdelník. Ale poslyšte, nemůžu tady stát a ospravedlňovat se. Musíme se odsud dostat dřív, než někdo přijde. Bůhví kolik lidí vás vidělo sem jít.“

„Neviděl mě nikdo,“ ujistila ho.

„Jak to můžete vědět? Na takové věci určitě nejste odborník.“

„A vy snad ano?“

„Mám v tom o něco víc zkušeností než vy.“ Uchopil ji za paži a chystal se otevřít dveře. Když však uslyšel zapraštění parket na chodbě, okamžitě strnul.

„Co je?“ zašeptala Sophie. „Co se děje?“

„Někdo jde po chodbě. Ted' ven nemůžeme.“

„A co když vejde sem?“

„Pak nám nastanou horké chvílky. A všechno to bude jen vaše vina, Sophi. Počítejte s tím, že vám to hned tak nezapomenu.“ Sebastian ji vlekl napříč pokojem k rozložené mahagonové skříni.

„Kam jdeme?“

„Někam, kde nás nebude vidět.“ Prudce otevřel jedny z dveří skříně. „Vlezte dovnitř. Rychle.“

„Angelstone, počkejte. Nemyslím, že je to dobrý nápad. Je tam tolik šatů. Dobrý bože, to je jistě ložnice lady Thornbridgeové.“

„Vlezte dovnitř. Hned, proboha!“ Vzal ji kolem pasu a hodil do skříně, jako by byla pytel brambor.

„Propána!“ Sophie se mezi všemi těmi nákladnými hedvábnými, saténovými a mušelinovými róby začala dusit. Divoce zamávala rukama, aby získala rovnováhu.

„Posuň se,“ zamumlal Sebastian. Rukama ji uchopil za pozadí a pokusil se ji zatlačit hlouběji do skříně.

„Není tu místo.“ Sophie, která si dotek jeho dlaní na svém zadečku palčivě uvědomovala, se pokusila zavrtat mezi šaty ve snaze shrnout je na stranu. Skříně však byla drahým oblečením doslova nacpaná. „Proč se neschováte pod postel?“

„Sakra. Možná máte pravdu.“ Sebastian ji pustil, udělal krok vzad a skříně zavřel.

Sophie se rázem ocitla v naprosté temnotě. V tu chvíli se dveře ložnice s hlučným třeskotem rozletěly.

Vzápětí Sophie uslyšela rozzuřený řev lorda Thornbridge, aby věděla, že Sebastian to pod postel už nemohl stihnout.

„Angelstone! Vy? Vy zpropadený čubčí synu! Právě vy! To bych si nikdy nebyl býval pomyslel. Měl jsem za to, že se dnes v noci chce setkat s někým jiným. K čertu, myslel jsem... věřil jsem... či spíše, řekl mi... Jak jste se mohl opovážit, pane?“

„Dobrá večer, Thornbridgi.“ Sebastianův hlas byl neuvěřitelně klidný. Sophie v něm postřehla dokonce i obvyklý cynický úsměšek. Znělo to, jako by se Thornbridgem potkal ve svém klubu a ne v ložnici lady Thornbridgeové.

„Za tohle mi zaplatíš, Angelstone. Budeš se smažit v pekle. A nemysli si že ne!“

„Uklidněte se, Thornbridgi. Nejsem tady kvůli dostaveníčku s vaší ženou.“

„A jaký jiný důvod byste mohl mít k přítomnosti v její ložnici? Myslíte si, že jsem ji neviděl, jak se vytratila z tanečního sálu? Šla sem za vámi. Nebo snad ne?“

„Ne.“

„Nesnažte se to popřít, vy bastarde,“ zuřil Thornbridge. „Chtěl jste svést mou manželku. Přímo tady, v mém domě. Bože! Cožpak nemáte v těle kouska studu? Žádnou slušnost ani čest, jež by vám zabránila v takovém jednání?“

„Nemám potuchy, kam odešla lady Thornbridgeová, pane. Mohu vás ujistit, že jsem neměl v úmyslu se s ní setkat. Ostatně, jak sám vidíte, není zde.“

„Máte snad pro svou přítomnost v její ložnici nějaké jiné vysvětlení?“ zeptal se Thornbridge nevěřící.

„Hledal jsem ten nový vodní klozet, který jste, jak jsem slyšel, dal zbudovat ve svém domě.“

„Nesnažte se mě obalamutit takovou povídačkou.“ Thornbridge byl vzteky bez sebe. „Vodní klozet je pod zadním schodištěm, přesně tam, kde ve všech slušných domech.“

„Zřejmě jsem se tedy zmýlil, pane,“ řekl Sebastian zdvořile. „Když jsem vyšel z tanečního sálu, zřejmě jsem ztratil orientaci. Byl bych přísahal, že mě někdo ze služebnictva poslal právě sem. Zřejmě jsem toho vašeho výtečného šampaňského dnes večer vypil příliš.“

„Tohle vám jen tak neprojde, Angelstone.“ Thornbridgeův hlas se třásl potlačovanými emocemi. „Je mi jedno, jak dobrý jste střelec.“

„Pokud mě chcete vyzvat na souboj, tak bych vám radil, abyste šetřil dech. Takových věcí jsem už nechal, pokud jste o tom snad ještě neslyšel.“

„Myslíte si, že snad přijmu jednu z těch vašich výsměšných omluv?“ Thornbridgeův hlas přešel do vysokého, zuřivého jekotu. „Já nejsem hloupý vesnický balík jako mladý Merryweather, abyste si ze mě mohl dělat dobrý den.“

„Thornbridgi, vyslechněte mě. Všechno vám vysvětlím.“

„Vaše výmluvy mě nezajímají. A svého sekundanta s omluvou za mnou neposílejte. Vy nejste hoden čestného souboje.“

„Co tedy zamýšlíte?“ zeptal se Sebastian velmi tiše.

„A co byste řekl? Vpálím vám kulku do těla přímo teď a tady, vy ztracený ďáble. Přímě do místa, kde to bude nejučinnější. Můžete se rozloučit se svými varlaty. Po dnešku vám nebudou k ničemu. Uvidíme, zda pak ještě budete mít chuť ochomejtnat se kolem cizích žen.“

„Proboha,“ hlesl Sebastian. „Dejte tu pistoli pryč, člověče. Přísahám, na vaši choť jsem ani nepomyslel. V poslední době je má pozornost upřena zcela jiným směrem.“

Sophie ztuhla. Z rozhovoru vyrozuměla, že Thornbridge má pistoli a přitom se blíží stavu, kdy se již nebude schopen ovládnout a stiskne kohoutek.

„Snad nechcete, abych věřil, že se opravdu zajímáte o tu Merryweatherovic husičku,“ zahřměl Thornbridge. „Vy nejste ten typ muže, co by se dokázal dlouho bavit s takovou podivínkou, jako je ona. Jen si s tou ubohou mladou ženou zahráváte, nemám pravdu?“

„Thornbridgi, mohl byste mě laskavě chvíli poslouchat?“

„Okatě se jí dvoříte, ale ve skutečnosti se tím snažíte odvrátit pozornost od svého skutečného cíle. Používáte mladou

Merryweatherovou jako zástěrku, abyste se mohl miliskovat s mou ženou.“

„Lady Thornbridgeová mě nezajímá,“ prohlásil Sebastian. Znělo to, jako by najednou ztratil trpělivost. „Dávám vám své slovo, Thornbridgi, nejsem v této ložnici proto, abych se setkal s vaší ženou.“

„Nevidím žádný jiný věrohodný důvod pro vaši přítomnost,“ prohlásil Thornbridge. „Je tak půvabná. Musí po ní zatoužit každý muž, který ji spatří. Myslíte si, že si můžete jen tak vzít, co se vám zlíbí, Angelstone? Vy zatracený arogantní bastarde!“

„Thornbridgi, žádám vás, abyste se ovládl. Nevíte, co říkáte.“

Sophie cítila, že už nemůže čekat ani minutu. Sebastianovi se zjevně nepodařilo Thornbridgea uchlácholit. Byl čas splatit Temnému Andělu dluh.

Zhluboka se nadechla a opřela se do dveří skříně, které se prudce rozlétly.

„Promiňte mi, pánové,“ řekla rázně. „Mám však za to, že je nejvyšší čas ukončit tuto nesmyslnou rozmluvu dřív, než bude někdo zraněn.“

„Co to k čertu...?“ Thornbridge se k ní prudce otočil. Ve světle svíčky bylo zřetelně vidět zděšení zračící se v jeho sádelnaté tváři. Pistole v jeho ruce se nebezpečně zachvěla. „Slečna Merryweatherová! Nebesa! Co tady děláte?“

„Musíte slečnu Merryweatherovou omluvit, pane.“ Sebastian udělal krok vpřed a obratně vykroutil pistoli z Thornbridgeových prstů. „Je v Londýně krátce a doposud se nenaučila jemnému umění dobře načasovaného příchodu.“

Thornbridge ho ignoroval a dál upíral svůj užaslý pohled na Sophii. Jeho hněv se měnil v úžas a nepochopení. „Co se to tady děje?“

Sophie se sice začervenala, ale přesto měla dost duchapřítomnosti, aby věnovala zmatenému muži společenský úsměv. „Cožpak to není zřejmé, vaše lordstvo? Angelstone a já jsme hledali nějaké klidné místo, kdy bychom mohli probrat jisté záležitosti týkající se zjevování duchů a omylem jsme zabloudili sem.“

„Zjevování duchů?“ Thornbridge se zatvářil ještě nechápavěji než předtím. Vzápětí se však začal do výrazu jeho obličeje vkrádat podezřívavý výraz.

Sebastian pozvedl obočí. „A také se ještě nenaučila, co je to společensky přijatelná lež. Pravda, věrohodných historek vysvětlujících naši přítomnost tady se nadá vymyslet mnoho. Bohužel, nezbude nám tedy, než říci pravdu.“

Thornbridge se zachmuřil. „Pravda je taková, že jste tuto nevinnou mladou ženu přivedl sem, abyste ji svedl. Je to tak, Angelstone?“

„Ne docela,“ odpověděl Sebastian,

„Nic takového neměl v úmyslu,“ řekla Sophie hbitě.

Thornbridge se však na Sebastiana mračil čím dál tím víc. „Měl byste se stydět, pane!“

„Nejste první, kdo mi to již této noci doporučil.“

„Vaše lordstvo, nechápu...“ Sophie vystoupila ze skříně. „Angelstone rozhodně neměl v úmyslu mě svést.“

Thornbridge jí věnoval útrpný pohled. „Má ubohá slečno Merryweatherová. Obávám se, že tato nešťastná záležitost zlomí laskavé srdce lady Pembrokové. Jste tak žalostně naivní.“

Sebastian si založil ruce na hrudi, opřel se o skříň a zkoumavým pohledem se zadíval na Sophii. „Naivní není ten správný výraz, který by vystihoval povahu slečny Merryweatherové. Ukvapená by bylo mnohem přesnější. Ztřeštěná. Nezvladatelná. Nerozvážná. Ano, napadá mě mnoho slov charakterizujících slečnu Merryweatherovou mnohem přesněji než ‚naivní‘.“

Popostrčila si brýle o něco výš a zamračila se na něj. „To od vás není hezké, vaše lordstvo. Pokouším se objasnit lordu Thornbridgeovi tuto nesmírně nepříjemnou situaci. Má plné právo vědět, co jsme dělali v ložnici jeho manželky.“

„To rozhodně,“ odpověděl Sebastian a jeho zlaté oči se zatřpytily d'ábelským smíchem. „Vysvětlete mu to.“

Když zjistila, že se z jeho strany pomoci nedočká, popadla ji zlost. K čertu s ním, vždyť si z ní dělal legraci! Vzhledem k tomu, že se do té šlamastyky dostala jeho vinou a jen proto, aby se mu snažila zachránit krk, byla trocha snahy z jeho strany to nejmenší, co pro ni mohl v tu chvíli udělat. Sophie se obrátila zpátky k Thornbridgeovi.

„To všechno je strašlivé nedorozumění, vaše lordstvo,“ řekla upřímně.

Thornbridge ji mávnutím ruky umlčel. Teď, když už nemusel hrát rozzuřeného manžela, se zjevně rozhodl přijmout jinou roli – rozhořčeného a pobouřeného hostitele. Napřímil se a vrhl na Sebastiana kosý pohled.

„Nenamáhejte se, slečno Merryweatherové. Fakta hovoří za vše. Jste sama v ložnici s mužem, jehož špatná pověst je ve společnosti obecně známa. Jakékoliv vysvětlování je zbytečné.“

Sophie zaváhala, neboť pochopila, kam lord Thornbridge míří. Opatrně si odkašlala. „Pane, zdá se, že zde došlo k omylu.“

Thornbridge si jí nevšímal a s výrazem posledního spravedlivého dál Sebastiana probodával pohledem. „Nuže, pane? Máte v úmyslu zachovat se k této mladé dámě, jak se na gentlemana sluší?“

Sebastian, který se jedním ramenem stále opíral o skříň, se zlehka uklonil. Z jeho gesta čísel výsměch. „Už to tak bude, Thornbridgi, že já a slečna Merryweatherová jsme vstoupili do této ložnice, neboť jsme hledali nějaké klidné místo, kde bychom si mohli v soukromí promluvit o naší budoucnosti. Řekl jsem si, že je čas se oženit. Slečna Merryweatherová zase rozumně usoudila, že vzhledem ke svému věku již s největší pravděpodobností lepší nabídku nedostane a tak jsme se dohodli.“

„*Angelstone*.“ vyhrkla Sophie přiškrceným hlasem.

Sebastian však nezaváhal ani na okamžik. „Dovolte mi, abych vám představil svou snoubenku, pane.“

„Nerada to říkám, vaše lordstvo, ale v této strašlivé situaci jsme se ocitli výhradně vaší vinou,“ prohlásila Sophie, když Sebastian zamířil se svým lesklým, černým faetonem do parku plného korzujících lidí.

„Jste příliš skromná, má drahá,“ odpověděl a navedl dva nádherné černé koně do proudu vozů jedoucích stejným směrem. „Já myslím, že za průběh včerejší noci jste se zasloužila především vy.“

Sophie skryla tvář za širokou střechu svého slaměného klobouku. Pečlivě začala rovnat vlněnou sukni břidlicové barvy tak, aby zakrývala její pevné boty sahající do půl lýtek a přemýšlela přitom, co říci na svou obranu. „Snažila jsem se vám pomoci.“

„Vážně?“

„Kdybyste mi dovolil lordu Thornbridgeovi věc náležitě vysvětlit, všechno by dobře dopadlo.“ Sophie hleděla přímo před sebe. Palčivě si uvědomovala pohledy, které na ni a Sebastiana vrhlo osazenstvo ostatních kočárů.

Cítila se stejně jako včera večer, když je Thornbridge doprovodil zpátky do tanečního sálu a veřejně zasnoubení Temného Anděla oznámil.

Hosté nejprve zaraženě mlčeli, pak se ale sálem rozlehl vzrušený šum. Londýnskou smetánku ta novinka doslova elektrizovala. Toto byla rozhodně nejsenzáčnější zpráva sezony. Většina příslušníků lepší společnosti prostě nemohla uvěřit, že by si Temný Anděl vzal legrační slečnu Svéráznou.

Jejich reakce však nebyla ničím ve srovnání s tím, jak to přijali Hester s Trevorem. Doslova oněměli zděšením. Sebastian ji varoval, aby se jim nepokoušela nic vysvětlovat, všechno by se tím totiž jen zkomplikovalo. V tomto směru Sophii nezbylo, než s ním souhlasit.

Prekvapivě to byla právě Hester, kdo se vzpamatoval jako první. Jakmile tu novinku strávila, v očích se jí objevil podivný, hloubavý výraz.

„Není to přesně to, co jsem očekávala,“ pronesla zamyšleně, „ale nevypočitatelnost je jedním z povahových rysů Temného Anděla. Je

tedy jen pochopitelné, že si za budoucí hraběnkou nevybral obyčejnou dívku.“

„Je to další z těch jeho prokletých žertů,“ zavrčel Trevor.

„Tím bych si nebyla tak jista,“ řekla Hester. „Zásnuby jsou čestným závazkem. Ať už se o Temném Andělu povídá cokoli, není známo, že by někdy porušil své slovo. Tak či onak, teď se s tím stejně nedá nic dělat. Sophi je zasnoubena s Temným Andělem, to je fakt. Musíme se chovat, jako by se nic zvláštního nestalo.“

Společnost však rozhodně nepovažovala zásnuby Temného Anděla za všední záležitost. V Londýně se nemluvalo o ničem jiném. Sebastian se tedy rozhodl pro společnou vyjížďku do parku. Tvrdil, že je lepší zahrát divadlo, než se snažit před nechtěnou pozorností skrýt. Sophie si ovšem vůbec nebyla jista, zda je jeho úvaha správná.

„Prosím, neurazte se, Sophi,“ říkal jí právě. „Ale vaše vysvětlování celou věc ještě zhoršilo.“

Sophie se na něj ošklivě zamračila. „Nevím, proč by mělo být na škodu víc, než vaše směšné výmluvy, mylord. Kromě toho – pokud si vzpomínám, nedala jsem vám svolení, abyste mě oslovoval křestním jménem.“

Sebastianova ústa se zkrivila v sotva znatelném úsměvu. „Nenapadlo mě, že by vám to mohlo vadit. Vždyť jsme koneckonců zasnoubeni.“

„Ne mou vinou!“

„Ne?“ Sebastian výsměšně pozvedl obočí. „A co jste si myslela, že se stane, když jen tak vyskočíte ze skříně?“

Sophie pevně sevřela svou velkou, praktickou kabelku. „Snažila jsem se vám zachránit život, pane. Pokud jste si toho nevšiml, nacházel jste se v tu chvíli ve velmi nezáviděníhodné situaci.“

„Ano, to bezpochyby ano,“ prohodil Sebastian lhostejně. „Ale pak jste se na scéně objevila vy a já jsem byl zachráněn.“

„Jsem ráda, že alespoň tohoto jste si vědom.“ Jeho sarkasmus ji dráždil. „Podle dohody, kterou jsme uzavřeli, jsem byla vaším dlužníkem. Jen jsem se snažila zbavit svého závazku vůči vám.“

„Ach ano, naše dohoda.“

„Napadlo mě, že bych vás mohla zachránit před lordem Thornbridgem a svůj dluh splatit.“

„Chápu.“

Sophie opět upadla do zasmušilé, provinilé nálady, v níž se utápěla už od předchozího večera. „Nejspíš se na mě musíte hodně zlobit, pane.“

Sebastian pokrčil rameny. „Nijak zvlášť.“

To Sophie zaskočilo. Po chvíli se na něj dokonce odvážila podívat. „Jak to?“

„Naše zasnuby by neměly být žádný problém.“

Sophie doslova zazářila. „Máte snad nějaký plán, jak se z této překerní situace dostat?“

„Dalo by se říci, že ano.“

Sophie na něj upřela pohled plný úlevy a rostoucího obdivu.

„Vaše lordstvo, to je skvělá zpráva. Co přesně chcete udělat?“

Sebastian se na ni usmál, jeho pohled však byl nevyzpytatelný. „Můj plán je velmi prostý, má drahá. Hodlám plně využít všech rozkoší a výhod, jež nabízí život zasnoubeného muže.“

Sophii poklesla čelist. „Prosím?“

„Slyšela jste dobře.“ Sebastian s chladnou zdvořilostí pokynul hlavou starší ženě sedící v protijedoucím kočáře, která na něj upřeně zírala. Žena rychle uhnula pohledem.

„Vy nehodláte naše zasnoubení okamžitě zrušit?“ otázala se Sophie nevěřícně. „Proč byste to pro všechno na světě dělal?“

„Nemáme jinou možnost, nemyslíte? Pokud teď oznámíme celému světu, že zprávy o našem zasnoubení nejsou pravdivé, vaše pověst bude v troskách.“

„Na tom nijak zvlášť nezáleží, vaše lordstvo. Prostě se vrátím na venkov o něco dříve, než jsem měla v plánu. Londýn na mě brzy zapomene.“

„A co já, Sophi?“ zeptal se Sebastian tiše. „Mohu vás ujistit, že smetánka na mou úlohu v celé té věci rozhodně nezapomene. Když nic jiného, Thornbridge nabude přesvědčení, že jeho podezření o mé přítomnosti v ložnici jeho ženy bylo pravdivé a zase na mě namíří svou pistoli.“

Sophie se kousla do rtu a upřela svůj zelenkavý pohled na Sebastiana. „Opravdu by něco takového mohl provést?“

„Pokládám to za nanejvýš pravděpodobné.“

„Na to jsem nepomyslela. Co budeme dělat?“

„Do konce této sezóny budeme vystupovat jako snoubenci,“ řekl Sebastian klidně. „Až přijde červen, vy se můžete vrátit do Dorsetu a

já se budu dál věnovat svým záležitostem. Klevety pak brzy utichnout, přestaneme být zajímaví.“

„Myslím, že vám rozumím,“ odpověděla Sophie poté, co si vše důkladně promyslela. „Někdy v polovině léta zasnuby tiše zrušíme a na podzim si na tuto aféru už nikdo nevzpomene.“

„Pravděpodobně.“

„Ano, to by mohlo vyjít.“ Sophie se na čele udělaly přemýšlivé vrásky. „Takže následující dva a půl měsíce bychom se měli snažit chovat jako snoubenci.“

„Myslíte, že dokážete tak dlouho hrát roli šťastně zasnoubené mladé dámy, Sophi?“

„Nevím,“ odpověděla upřímně. „Nikdy jsem ochotnické divadlo nehrála.“

„S trochou cviku se do toho jistě brzy dostanete.“

„Myslíte?“ Sophie naklonila hlavu na stranu a lišácky se na něj podívala. „A co vy?“

Sebastianovy rty se zvlhnily v sotva znatelném úsměvu. „Nemusíte se znepokojovat, má drahá. Svou roli zvládnou. Herecký talent mám přece v krvi.“

„Ach ano. Máte štěstí, že vaše matka byla výtečná herečka.“ Sophie si povzddechla. „Je mi to všechno strašně líto.“

„Berte to z té lepší stránky,“ navrhl jí Sebastian. „Možná mě teď váš otravný bratr přestane vyzývat na souboj pokaždé, když si s vámi zatančím.“

„To nejspíš ano,“ připustila Sophie a pak si diskrétně odkašlala. „Je tady ještě jedna maličkost, kterou byste mi měl vysvětlit, než začneme s tou hrou na snoubence.“

Sebastian se usmál. „Nechte mě hádat. Pravděpodobně si přejete vědět, co jsem to vlastně v ložnici lady Thornbridgeové dělal.“

„Ano. Přesně tak. Ráda bych slyšela vaše vysvětlení. Nevěřila jsem ani minutu, že byste s ní měl smlouvenou schůzku. V poslední době jsem vás bedlivě sledovala, pane. Včerejší noc nebyla první, kdy jste záhadně zmizel z tanečního sálu. Pokud jsem si všimla, v žádném z předchozích případů jste se s nikým nesetkal.“

Sebastian na ni pohlédl s výrazem chladného obdivu. „Jste velmi všímavá. Rozhodně mě to však nepřekvapuje. Od samého počátku vás považuji za velmi výjimečnou ženu.“

„Nejsem si jista, zda to mám brát jako poklonu. Řeknete mi tedy, co jste měl minulé noci v úmyslu?“

Sebastian zaváhal, pak se ale v jeho jantarových očích zablesklo. „Opravdu věříte tomu, že se ze mě stal lupič?“

Sophie přimhouřila oči a zkoumavě na něj pohlédla skrz skla svých brýlí. „Jsem toho názoru, vaše lordstvo, že ve snaze rozptýlit svou nudu jste se mohl uchýlit i k tomuto poněkud nevhodnému druhu zábavy.“

„Jinými slovy řečeno, začal jsem krást šperky v domech svých hostitelů. Slečno Merryweatherová, jsem zdrcen poznáním, jak nevalné mínění o mně máte.“

„No, vlastně jsem si nebyla tak docela jista, co máte v úmyslu,“ řekla Sophie rychle. „Docela jistě nepotřebujete peníze. Všichni říkají, že jste bohatý jako Crassus. Tak co jste tedy dělal v ložnici lady Thornbridgeové?“

„Vaše původní domněnka skutečně byla částečně správná. Jak jsem se vám snažil vysvětlit, hledal jsem náhrdelník. Určitý konkrétní náhrdelník.“

„Co?“ Sophie na něj užasle pohlédla. „Tomu nevěřím.“

„Je to pravda. Ten náhrdelník ovšem nepatřil lady Thornbridgeové.“

V Sophii jeho prohlášení okamžitě vzbudilo zvědavost. „A komu tedy?“

„Patřil jistě dámě z lepší společnosti, která ho lady Thornbridgeové dala.“

„A proč jí ho dala?“ vyzvíдалa Sophie.

„Chtěla si za něj koupit mlčení,“ odpověděl Sebastian tiše.

„Mlčení?“ Sophie sebou trhla, neboť pochopila, co to znamená. „Lady Thornbridgeová tu dámu vydírala?“

„Přesně tak. Když však lady Thornbridgeová žádala výměnou za svou diskrétnost další klenot, oběť si uvědomila, že takto by to mohlo pokračovat do nekonečna. Rozhodla se tedy zjistit, zda existuje nějaký způsob, jak lady Thornbridgeovou zastavit.“

Sophie se zamračila. „Ta dáma se tedy obrátila na vás?“

„Ne. Požádala o pomoc detektiva z Bow Street jménem Whistlecroft a ten se spojil se mnou. Máme spolu takovou dohodu. Pokud dostane nějaký zajímavý případ, předá ho mně.“

Sophie byla doslova okouzlena. „Což v tomto případě udělal.“

„Ano.“

„Jak vzrušující,“ vydechla Sophie. „A našel jste včera v noci ten náhrdelník?“

Sebastianův drzý úsměv v sobě tentokrát skrýval víc než jen trochu samolibosti. „Ano, našel.“

„Kde je? Co jste s ním udělal?“

„Byl vrácen právoplatné majitelce. Whistlecroft se o to postaral. Já v těchto záležitostech dávám přednost anonymitě. O mé zálibě neví nikdo kromě vás, Whistlecrofta a mého přítele Garricka Suttona.“

„Chápu. Myslím, že rozumím, proč si přejete držet v tajnosti, jakému koníčku se věnujete. Ale co lady Thornbridgeová? Nesplní teď, když oběť odmítla spolupracovat, své hrozby?“

„Pochybuji.“

„Proč by neměla?“

„Protože předtím, než jste mě vy a následně Thornbridge tak náhle vyrušili, jsem stihl v sejfu lady Thornbridgeové zanechat v místě, kde ležel náhrdelník, malý vzkaz. Jistě ho brzy objeví.“

„Vzkaz?“ zeptala se Sophie. „Jaký?“

„Stálo v něm jen to, že jistá nejmenovaná osoba si je vědoma, že původ lady Thornbridgeové není takový, jak se společnost – a také lord Thornbridge – domnívá. Řečeno bez obalu, Sophi, madam Thornbridgeová začínala na ulici. Kdyby tato skutečnost vyšla najevo, přišla by o vše.“

„Na ulici?“

„Současná lady Thornbridgeová je výjimečně chytrá a ambiciózní osůbka, která si vybojovala své místo na slunci. Hrála svou roli vážené a počestné dámy tak dobře, že ošálila celou společnost a nakonec získala bohatého manžela.“

Sophie se zasmála. „Jinými slovy řečeno, musela tvrdě pracovat, aby získala, co nyní má a vy si jí proto vážíte. Neschvalujete však její návrat starým způsobům.“

„Ne, neboť si vybrala oběť, která se stejně jako ona vlastními silami vyhrabala ze stoky a dostala do společnosti. Lady Thornbridgeová má nyní vše, na co si jen vzpomene. Nemusí se tedy uchýlovat k vydírání jiné dámy ze společnosti, jež má stejný původ jako ona.“

„Přesně tak,“ přikývla Sophie živě. „To jste napsal do toho vzkazu taký?“

„Ano.“

„Ale jak jste odhalil tajemství lady Thornbridgeové?“ zeptala se Sophie.

„Mám své vyšetřovací metody stejně, jako vy.“

Sophie si připomněla jeho nenápadné odchody z nejrůznějších tanečních sálů. „Vaše metody musí být velmi rafinované, vaše lordstvo. Lady Thornbridgeová dokázala oklamat celou společnost, ale vy jste ji odhalil. Úžasné, Angelstone. Brilantní.“

„Doufal jsem, že vy mé schopnosti oceníte.“

„To jistě.“ Sophie se zvonivě zasmála. „Poradil jste si s tím případem skvěle.“

„Děkuji vám.“

„Neuhádne však lady Thornbridgeová, že jste to byl vy, kdo psal ten vzkaz?“

„Pochybuji. I kdyby ji Thornbridge řekl, kde nás našel, pravděpodobně ji nenapadne jakkoli mě spojovat s lístkem, který ve svém sejfu najde.“

„Proč ne?“

„Za prvé, může trvat několik dní, než lístek objeví. Nebude mít tušení, kdy se tam ocitl. A za druhé, pokud se jí donese, že jsem byl přistižen v její ložnici, jistě bude vědět také o vás,“ řekl Sebastian.

Sophie naklonila hlavu na stranu a upřela na něj zpod krempy svého klobouku pátravý pohled. „Nechápu.“

„Řekne si totéž, co ostatní. Totiž že jsem s vámi zmizel z tanečního sálu, abych vás svedl v první ložnici, na kterou narazím.“

„*Vaše lordstvo.*“ Sophie byla šokována. Snažila se ovládat, přesto cítila, jak se její tváře barví do nachova. „Okouzující, není-liž pravda?“

„Takže pokud vám rozumím, právě toto si dnes o nás všichni myslí,“ řekla Sophie rozmrzele. „Bezpochyby.“

Sophie chvíli mlčela a snažila se Sebastianovo sdělení strávit. „To, co jste mi právě řekl, mnohé vysvětluje. Našel jste si zajímavého, i když nebezpečného koníčka, vaše lordstvo.“

„Opravdu mě baví,“ přiznal Sebastian.

„Není tak docela nepodobný mým zájmům.“

„Jsem si toho vědom.“ Sebastian zlehka pobídl koně. „To znamená, že máme něco společného, nemyslíte?“

„Ano. Ano, bezpochyby.“ Sophie se k němu otočila a její tvář doslova zářila nadšením. „Pane, jak se zdá, naše zájmy se výborně doplňují.“

Sebastian po ní střelil ostražitým pohledem. „O čem to k saku mluvíte?“

„Nevidím důvod, proč bychom nemohli vést pátrání společně. My dva budeme skvělý tým.“

„Tak jako včera v noci?“ zeptal se Sebastian neomaleně. „Musím vám snad připomínat, že kvůli vaší přehnané horlivosti mě jistý žárlivý manžel málem zastřelil?“

„To není spravedlivé, vaše lordstvo. Co byste si beze mě počal?“

„Schoval bych se ve skříni sám a Thornbridgeovi se vyhnul,“ odpověděl stroze. „Nikdy by mě nenašel.“

„Ach...“ Sophie se usilovně snažila najít nějaký protiargument, jímž by zvrátila zdrcující logiku jeho slov. Marně. Rozhodla se tedy vyzkoušet jinou taktiku. „Prosím, jen si představte, jak zajímavé by pro nás oba bylo pracovat společně. Jen si vzpomeňte na všechny ty vzrušující rozhovory, co jsme vedli.“

„To jsem už udělal. Proč myslíte, že jsem se před vámi zmínil o vyděračských intrikách lady Thornbridgeové? Nijak se nebráním diskuzi o svých případech.“

Sophie k němu s nadějí vzhledla. „Takže si myslíte, že bychom mohli pracovat spolu?“

„Jen co se konzultací týče,“ odpověděl Sebastian nedvojsmyslně. „Jsem ochoten hovořit s vámi o svých případech, nedovolím vám však, abyste mě doprovázela během pátrání. To, co se stalo včera večer, bych opravdu nerad zažíval častěji.“

„Nechápu proč,“ odsekla Sophie. „Co horšího se nám ještě může stát? Až do konce sezóny jsme donuceni hrát si na zamilované snoubence.“

Sebastian stiskl rty, až vytvořily tenkou, úzkou linku. „Vyšetřování vždy přináší jisté riziko. Nechci, abyste se ještě někdy ocitla tam, kde na sebe muži míří pistolemi.“

Sophie se rozšířily zorničky. „Dochází k takovým situacím často?“

„Samozřejmě že ne. Nehodlám však zbytečně riskovat. Jak už jsem řekl, rád si s vámi o svých případech promluvíím, ale to je vše.“ Blahosklonně se na ni usmál. „Koneckonců, má drahá, vy se přece specializujete na duchy a strašidla, ne na vyděrače a jiné zločince.“

„Jsem si ale jista, že některé z mých metod by se daly aplikovat na objasňování zločinů stejně jako nadpřirozených jevů,“ ujistila ho Sophie se vši rozhodností.

„Věřte mi, drahoušku, mezi těmito dvěma oblastmi je nesmírný rozdíl.“

Sophie se na něj zamračila. „Jak to můžete vědět?“

„To je nasnadě.“ Sebastianovy ruce ukryté v rukavicích nepatrně pohnuly otěžemi a koně poslušně přešly do klusu.

„Vaše lordstvo, musím konstatovat, že jste výjimečně umíněný. Jelikož následující měsíc a půl spolu musíme strávit poměrně dost času, proč tuto skutečnost nevyužít k našemu prospěchu a nepomoci si vzájemně v řešení našich případů?“

„Moje odpověď je ne, Sophi. A nehodlám svůj názor změnit.“

Tón jeho hlasu byl tvrdý a pevný jako ocel. Sophie pozvedla bradu. „Dobrá tedy, vaše lordstvo. Pokud jste se rozhodl být arogantní a tvrdohlavý, nemohu s tím nic dělat.“

Spokojeně se usmál. „Jsem rád, že nepatříte k tomu druhu žen, které začnou fňukat, když něco není po jejich. Osobně jsou mi velmi protivné.“

„Fňukat? Já? Ale vůbec ne, vaše lordstvo.“ Sophie se pokusila co nejlépe napodobit jeho chladný úsměv. „Nebudu vás obtěžovat. Tak či onak, čeká mě spousta práce s mým případem...“

Sebastian zdvořile pokývl hlavou. „Rád se dozvím něco bližšího.“

Sophie úmyslně ignorovala lehce povýšený tón, který, alespoň měla ten pocit, zaslechla v jeho hlase. „Možná vám budu schopna podat podrobné hlášení o průběhu mého vyšetřování už zítra ráno.“

„Tak brzy?“ Sebastian na ni upřel pohled. „Našla jste klienta tady ve městě?“

„Přítelkyně lady Pembrockové za mnou přišla s nesmírně zajímavou věcí.“ Sophie se k němu naklonila. „Znáte paní Leacockovou?“

Sebastian chvíli uvažoval. „Slyšel jsem o ní. Pokud si dobře vzpomínám, její manžel nedávno zemřel a zanechal jí velké jmění.“

„No a tato dáma má teď velké potíže s duchem zjevujícím se v západním křídle jejího domu. Doufala jsem, že budu moci otestovat jednu z mých nejnovějších teorií a polapit toho ducha za pomoci elektřiny. Bojím se však, že by to v tomto případě byla ztráta času.“

„Jak tedy chcete toho ducha polapit?“

Sophie mu věnovala blahosklonný úsměv. „Lady Pembrocková a já strávíme dnešní noc v jejím domě. Já budu spát v ložnici paní Leacockové v západním křídle.“

V Sebastianových očích se objevila zvědavost. „Chcete si s paní Leacockovou vyměnit místa?“

„Přesně tak. Ale nikomu o tom neřekneme.“

Její poznámka ho zjevně pobavila. „Proč ne? Myslíte si, že by to duchovi mohlo vadit?“

„Pokud je můj odhad správný,“ odpověděla Sophie, „tak ano.“

Šlehl po ní pohledem. „Ano?“

„Když jsem si ještě jednou prošla známá fakta a skutečnosti zjištěné při rozhovoru s paní Leacockovou, zjistila jsem, že zjevení ducha v tomto konkrétním případě má několik zajímavých rysů,“ svěřila se Sophie. „Za prvé, duch se začal objevovat teprve nedávno.“

„Kdy to začalo?“

„K prvnímu případu došlo krátce po smrti pana Leackocka,“ řekla Sophie. „Paní Leacocková ani nikdo jiný do té doby ducha v západním křídle neviděl. Dokonce se ani nevyskytují zvěsti o tom, že by v domě někdy strašilo.“

„Ta dáma nedávno ztratila manžela,“ připomněl jí Sebastian. „Pravděpodobně jí trápí noční můry.“

„Nemyslím. Druhou zajímavou skutečností tohoto případu je totiž fakt, že paní Leacocková nemá děti. Zato má, jak mi sdělila lady Pembroková, tři chamtivé synovce. A všichni tři byli u toho, když rodinný lékař lady Leacockovou nabádal, aby se šetřila, neboť má slabé srdce.“

„Zatraceně.“ Sebastian se zamračil. „Podle vás se jeden z těch synovců úmyslně snaží svou tetu vyděsit, aby jí způsobil selhání srdce?“

„Pokládám to za docela pravděpodobné. Dnes v noci to hodlám zjistit.“

„Chcete se tomu duchovi postavit?“ Sebastianovy čelisti ztuhly. „Něco takového vám nedovolím.“

„Vy, vaše lordstvo,“ řekla Sophie sladce, „do toho nemáte co mluvit.“

„K čertu, jistě že mám. Jsem váš snoubenec, Sophi.“

„Jen formálně.“

„Přesto,“ procedil mezi zuby, „mě budete poslouchat.“

„Již jsem vás vyslechla, vaše lordstvo,“ odpověděla Sophie s úsměvem. „Dal jste mi víc než jasně najevo, že si přejete, aby vyšetřování našich případů probíhalo odděleně. Pokud jsem vám dobře rozuměla, o spolupráci se mnou nemáte zájem. Nebo se snad mýlím?“

„Neobracejte má slova naruby, vy lasičko. Moc dobře víte, co jsem chtěl říct.“

Sophie mu věnovala úsměv hodný královny. „Slyšela jsem vás velmi zřetelně, vaše lordstvo. Můžeme o našich případech hovořit, ale ne si navzájem pomáhat při vyšetřování. Nemějte obavy, o tom, co zjistím v domě paní Leacockové, se dozvíte hned zítra.“

Sebastianovy oči se nebezpečně zatřpytily. „Sophi, musíte se ještě hodně učit, jak se má chovat zasnoubená žena.“

„Opravdu, vaše lordstvo? Zvláštní. Zrovna jsem si říkala, že jsem se se svou novou rolí báječně sžila.“

„Sophi, nedovolím vám...“

„*Sophie*, Bože, jsi to ty! Nemohu tomu uvěřit!“

Když mladá žena uslyšela známý mužský hlas, polekaně sebou trhla. Neslyšela ho skoro už tři roky, ale rozhodně na něj nezapomněla. Otočila hlavu a pohlédla přímo do měkkých šedých očí muže, díky němuž poznala, že její intuice není neomylná.

„Dobré odpoledne, lorde Underbrinku,“ řekla tiše, když mladý muž navedl svého krásného šedého hřebce blíž ke kočáru.

Sophie se zhluboka nadechla a přinutila se pohlédnout na Edwarda, lorda Underbrinka se zdvořilým odstupem. Ke svému překvapení a obrovské úlevě necítila nic jiného, než hluboký zármutek nad svou vlastní důvěřivostí. Jak jen tehdy před třemi lety mohla brát Underbrinkovu nabídku ke sňatku vážně?

Nemohlo být ani řeči, že by si dědic titulu Underbrinku vzal dceru venkovského statkáře. Edward si s ní toho léta jen zahrával.

Za ty tři roky se moc nezměnil, uvědomila si. Jeho vlasy byly stejně plavé, jak si je pamatovala, oči velké a nevinné. Tvář stále působila přitažlivě, ačkoliv, jak si Sophie povšimla, se mu pod čelistí začala formovat druhá brada. Oděn byl do skvěle padnoucího kabátu stejného odstínu perlové šedi, jako jeho nádherný kůň.

„Úžasné,“ prohlásil Underbrink. „Přijel jsem do Londýna teprve včera. Když jsem se doslechl, že trávíš tuto sezónu tady, nemohl jsem tomu uvěřit.“ Jeho oči utkvěly na Sebastianovi. „Povídá se něco o zasnubách.“

Sebastian po něm šlehl pohrdavým pohledem. „Zvěsti jsou pravdivé.“

Edward obrátil svůj zrak k Sophii. „Tomu nerozumím.“

„V tom případě, Underbrinku,“ pronesl Sebastian tiše, „vám mohu doporučit, abyste si přečetl oznámení v zítřejších novinách. Možná vám to k pochopení dopomůže.“

Edward se zamračil. „Nu, podívejte, Angelstone, Sophie a já jsme staří přátelé. Mám právo zajímat se o její zasnuby. Nemůžete mi mít za zlé, že mě ta zpráva poněkud zaskočila.“

Sophie si povšimla chladného svitu v Sebastianových očích. Neměla tušení, proč se chová, jako by mu Edward šel na nervy, ale raději se rozhodla předejít přímé konfrontaci.

„Jak se daří lady Underbrickové?“ zeptala se vesele.

S ženou, kterou si Edward vzal, se nikdy nepotkala, myslela si však, že je to bezpečné téma.

Edwardova tvář potemněla hněvem a na lících se mu objevily červené skvrny. „Má se dobře,“ odvětil příkře. „Poslyš, Sophi. Dneska bych měl být na večírku u Handelyových. Přijdeš také?“

„Nepřijde,“ odsekl Sebastian. „A pro příště, Underbrinku, bych byl rád, kdybyste mou snoubenku oslovoval, slečno Merryweatherová. Je to jasné?“

Edward se v sedle napřímil a ruměncem v jeho obličeji hrál téměř do fialova. „Samozřejmě.“

„Jsem rád, že jste schopen pochopit alespoň ty nejzákladnější věci. Prospívá to zdraví. A nyní nás omluvte, Underbrinku.“ A Sebastian pobídnul koně do cvalu.

Černý faeton vyrazil po široké pěšině a nechal Edwarda daleko za sebou.

Sophie si zhluboka oddechla. Věděla, že by měla Sebastiana za jeho hrubost pokárat, ale nedokázala se k tomu přimět. Najednou si uvědomila, jak byla během toho setkání napjatá.

Ke svému vlastnímu údivu však necítila nic jiného, než úlevu. *Úlevu, že si ji nakonec přece jen nevzal.* Nedokázala pochopit, jak do něj mohla být kdysi tak zamilovaná.

Sebastian několik minut mlčel. Podle všeho se plně soustředil na vedení kočáru. Konečně dovolil koním zvolnit do kroku.

„Odkud znáte Underbrinka?“ zeptal se se zdánlivou lhotejností.

Sophie si upravila své brýle. „Před třemi roky strávil velkou část léta v Dorsetu. Bydlel u svých přátel, kteří měli dům hned vedle nás. Několikrát jsme se setkali. Při návštěvách, partiích whistu a podobně.“

„Co se stalo?“

Sophie k němu zvedla oči, ale pak se odvrátila a dál pozorovala uši kobyly před sebou. „Nic zvláštního. Na konci léta se vrátil do Londýna, aby se zasnoubil se ženou, kterou mu jeho rodina určila.“

„Lucindou Montclair.“

„Ano. Tak se myslím jmenovala,“ řekla Sophie tiše. „Její otec je prý velmi bohatý.“

„To je. Kromě toho Lucinda sama vlastní obstojné jmění.“

„Slyšela jsem,“ zamumlala Sophie.

„A také je nesmírně žárlivá,“ dodal Sebastian. „Proslýchá se, že Underbrink je pod pantoflem. Jeho žena ho podle všeho drží zkrátka. Svedl vás tenkrát v létě?“

Sophie málem upustila kabelku. „Dobrý bože, vaše lordstvo! To je ale otázka!“

„Mně se zdá docela rozumná.“

„Naopak,“ odsekla Sophie. „Je velmi pošetilá. Ale jen pro vaši informaci, lord Underbrink se ke mně po celou dobu choval jako dokonalý gentleman.“

Neviděla důvod, proč by měla Sebastianovi prozrazovat, že ji Edward několikrát políbil. Dámám je přece dovoleno mít svá tajemství. Koneckonců, ve srovnání s oním palčivým dotekem rtů, kterým Sebastian tenkrát v noci zpečetil jejich smlouvu, jí Edwardovy polibky připadaly značně fádni.

„Takže vy a Underbrink jste tehdy před třemi lety byli pouze přátelé?“

„Přesně tak,“ odpověděla Sophie upjatě. „Nic vážného se mezi námi nestalo. Lord Underbrink se přijel na venkov jen pobavit a rozptýlit.“

Nesměla zapomínat, že Underbrink zdaleka není jediný, kdo se rád baví způsobem, jenž způsobuje druhým bolest.

Té noci krátce po půlnoci si Sophie nasadila bílý mušelínový čepeček a ulehla do obrovité postele s nebesy trůnící uprostřed ložnice paní Leacockové. Místo košile měla na sobě praktické vlněné šaty. Ani brýle si nesundala. Neměla v úmyslu spát.

Začínaly ji přepadat pochybnosti. V západním křídle rezidence Leacocků vládlo strašidelné ticho. Nebylo pochyb, že takové prostředí bylo pro ducha jako stvořené. Sophie neslyšela ani běžné zvuky jako rachot kol či křik opilců, neboť okna ložnice byla obrácená do rozlehlé zahrady obklopující dům.

Nápad, že by mohla strávit noc v ložnici paní Leacockové, se Sophii zdál zpočátku skvělý. Pokud skutečně šlo o ohavný trik některého z chamtivých synovců paní Leacockové, toto byla jediný

možnost, jak jej chytit při činu. Ubohá paní Leacocková už vytrpěla dost.

Sophie se natáhla k nočnímu stolku, otevřela zásuvku a nahmatala chladný kov pistole, kterou tam předtím ukryla.

Poněkud uklidněna opět klesla do polštářů a upřela pohled na těžký baldachýn nad svou hlavou. Vypadalo to, že má před sebou dlouhou noc.

Mám aspoň o čem přemýšlet, napadlo ji. Její život nabral v posledních hodinách naprosto nečekaný směr. Ještě stále nemohla uvěřit, že je Sebastianovou snoubenkou. Jistě, ono zasnoubení nemělo trvat dlouho, tato skutečnost však nijak netlumila její nadšení.

Musela si neustále připomínat, že její vztah se Sebastianem je předem odsouzen zůstat pouhým přátelstvím. Vždyť byl earlem a pokud by se rozhodl najít si ženu, nepochybně mohl doufat v lepší partii. Splnil by tak svou povinnost vůči titulu a své rodině stejně, jako to před třemi lety udělal Edward.

Sophie si však zároveň uvědomovala, jak silně ji Temný Anděl přitahuje. V jeho blízkosti zažívala neobvykle intenzivní pocit důvěrné známosti a bezpečí zcela nesrovnatelný s plytkými emocemi, jež kdysi prožívala ve vztahu k Edwardovi.

Bylo by snadné se do Sebastiana zamilovat, pomyslela si Sophie. Měla však podezření, že se tak již stalo.

Zamračila se a přitáhla si těžkou přikrývku k bradě. Nemohla si dovolit pošetilé, romantické a beznadějně sny o Sebastianovi.

Měla by se spokojit s intelektuálními požitky, jaké jí skýtaly rozhovory s jediným mužem, který kdy byl s to pochopit a ocenit její zájmy.

Pokud budu mít štěstí, pomyslela si v náhlém záchvatu optimismu, náš vztah přetrvá i poté, co se vrátím do Dorsetu. Vždyť si mohli psát! On by jí dál podával zprávy o svých případech. Třeba by rád znal její názor na určité věci. A ona ho na oplátku bude informovat o svém výzkumu v oblasti nadpřirozených jevů.

Ano, korespondence se zdála být dobrým způsobem, jak zůstat se Sebastianem v kontaktu. Přinejmenším do té doby, než se ožení. Poslední myšlenka Sophii sklíčila. Sebastian si bezpochyby najde manželku hodně brzy. Jako držitel titulu měl přece jisté povinnosti.

V tom ji ze snění vytrhlo sotva slyšitelné zašramocení. Zvuk, byť velmi tichý, ji vyděsil. Posadila se a napjala sluch.

Představa přímé konfrontace s duchem se jí náhle zdála mnohem nepříjemnější než dřív. A pokud by se její podezření ohledně synovců paní Leacockové ukázalo jako pravdivé, mohlo jí dokonce hrozit nebezpečí. Sophie náhle zatoužila po Sebastianově přítomnosti. V této fázi vyšetřování by bezpochyby byl platným pomocníkem.

Upírala oči do temnoty a pátrala po záblesku světla pod dveřmi spojujícími ložnici paní Leacockové s vedlejším pokojem. Paní Leacocková tvrdila, že duch nosí svíci.

Ozval se další tlumený úder a Sophiin puls se zrychlil. Natáhla se k nočnímu stolku.

Ztuhla, neboť na vnější římse okna spatřila temný obrys postavy. O tom, že by duch přicházel oknem, se paní Leacocková nezmiňovala.

Okno se prudce otevřelo a Sophie ucítila závan chladného nočního vzduchu.

Konečně se jí vrátil hlas. „Kdo je to?“ Zprudka otevřela zásuvku a sáhla po pistoli.

Zakuklená postava vkročila do pokoje.

„Stůj, ať jsi kdokoliv.“ Sophie odhrmula příkrývku a vyskočila z postele. Svírala zbraň oběma rukama.

„S tou pistolí opatrně, má drahá,“ ozval se klidný Sebastianův hlas. „Jen pomyslete, kolik nechutných klepů by začalo Londýnem kolovat, kdybyste svého snoubence zastřelila den po oficiálním oznámení zasnub.“

6

„Dovolte mi, abych vám složil poklonu, má drahá. Váš noční úbor je okouzlující.“ Sebastian si prohlížel praktické vlněné šaty a mušelinový čepeček, co měla na sobě. „Mohl jsem předpokládat, že vaše volba bude i v tomto směru velmi originální.“

„Pro všechno na světě, co tady děláte, pane?“ Sophie zvolna sklonila hlavě zbraně k zemi. Měsíční zář pronikající oknem do pokoje se odrážela na sklech brýlí a měkce osvětlovala její napjatou tvář. „Strašlivě jste mě vyděsil. Vždyť jsem vás mohla zastřelit.“

„Nechybělo moc, že? Můj život se v poslední době stal velmi dobrodružným. Nejdřív mě chce zastřelit Thornbridge, pak na mě míří má snoubenka. Nejsem si jist, kolik takových náporů mé nervy ještě snesou.“

Sophie se jen zamračila. „Na něco jsem se vás ptala, vaše lordstvo.“

„To ano.“ Sebastian přelétl pohledem temný, masivní nábytek a rozložitou postel tvořící vybavení ložnice. „Odpověď je prostá. Jsem tady, abych vám poskytl své odborné znalosti.“

„A můžete mi prosím říci, co z toho pro mě vyplývá?“

Usmál se, když uslyšel podezřívavý tón jejího hlasu.

„Cožpak to není zřejmé?“ Jediným plynulým pohybem setřásl z ramenou svůj plášť a přehodil jej přes opěradlo židle. Pod ním měl jen košili a kalhoty. Zjevně se domníval, že žaket a kravata nejsou pro tuto příležitost nezbytné. „Jsem zde, abych vám pomohl ve vyšetřování vašeho nejnovějšího případu.“

„Nepotřebuji vaši pomoc, pane. Cožpak jsme se snad dnes odpoledne nedohodli, že budeme pracovat odděleně?“

„Změnil jsem názor,“ prohodil Sebastian ledabyle.

„Ano?“ Její živá tvář matně ozářená světlem měsíce prozrazovala vzrušení a naději. „To je skvělá zpráva.“

„Neměl jsem ostatně moc na vybranou,“ zamumlal sotva slyšitelně Sebastian.

„Prosím?“

„To nic.“ Později bude mít dost času, aby jí do detailů vysvětlil, jak jejich spolupráce bude probíhat.

Ve skutečnosti to bylo velmi prosté. Sebastian hodlal dohlížet na Sophiiny nejnebezpečnější případy, rozhodně však neměl v úmyslu nechat ji, aby riskovala svůj krk při vyšetřování jeho vlastních případů.

Sophie odložila pistoli na noční stolek. „Jak jste věděl, že budu právě v tomto pokoji?“

Sebastian pokrčil rameny. „Sledoval jsem, v kterém okně tohoto křídla světlo zhasne naposledy.“

„Velmi důvtipné.“ Sophie přistoupila k oknu a vyhlédla do zahrady. „Dobrý bože, vždyť je to příkrá stěna. Jak jste po ní vylezl?“

„Nijak. Do domu jsem se dostal skrz kuchyni. Po schodech pro služebnictvo jsem vystoupal až do tohoto podlaží a zjistil, že mezi jednou prázdnou místností a vaší ložnicí vede po venkovní straně pohodlná římsa. Po ní jsem se dostal až sem.“

„Úžasné, vaše lordstvo.“

„Nebylo to nic složitého. Stačila špetka logiky a drobet zdravého rozumu,“ odpověděl Sebastian upřímně.

„Ano, jistě, ale pochybuji, že by většinu lidí něco takového napadlo.“

„Nejspíš ne,“ připustil, polichocen jejím obdivem.

Ačkoliv se Sebastian od doby, kdy jeho rodiče a bratr zemřeli, o názor druhých lidí nestaral, náhle si uvědomil, jak moc pro něj Sophiino uznání znamená.

Nikdy předtím nepotkal ženu, která by dokázala ocenit jeho specifický talent a sdílela jeho zájmy. Napadlo ho, jestli vůbec má ponětí, jak moc se s ní touží pomilovat.

Díval se na ni se zvláštním pocitem člověka, jenž si není tak docela jist, zda se nepomátá. Něco takového ještě necítil k žádné ženě. Když ji měl vedle sebe, ledová hradba v jeho srdci se zdála být menší, jako by se ztrácela v dálce. Téměř ji nevnímal a dokonce zapomínal i na prázdnotu, která se za ní skrývala.

V tu chvíli Sophie otočila hlavu a pohlédla přímo na něj. Měsíční světlo dopadlo na její tvář. Zářivě se na něj usmívala a Sebastian cítil, jak jím proběhla vlna touhy. Intenzita toho pocitu jím otřásla.

Během posledních několika dní již pochopil, že smyslná žádost, již v něm vzbudila už při prvním setkání, není přelétavým rozmarem.

Bohužel si také musel přiznat jinou skutečnost: Sophiin zájem o něj, jak se alespoň zdálo, se omezoval výhradně na jeho koníčka.

Opět mu hlavou bleskla myšlenka, jak moc jí asi záleželo na Underbrinkovi. Tato otázka v něm hlodala od chvíle, co se vrátili z oné odpolední vyjížďky.

„Ted', když jste tady, budu muset trochu pozměnit plán.“ Sophie se zadumaně zahleděla na rozložitou skříň. „Potřebujeme pro vás najít nějakou skryš.“

„Na to zapomeňte,“ prohlásil Sebastian. „Rozhodně nehodlám strávit zbytek noci zavřený ve skříni.“

„Tak kam se schováte? Pod postel?“

Sebastian tiše zaklel. „Podle mě není nutné, abych se schovával dřív, než zjistíme, že se duch opravdu blíží.“

„Pokud je však tím duchem skutečně některý ze synovců paní Leacockové, nesmí mít tušení o vaší přítomnosti. Musíme tedy být potichu. Zapalovat svíčku by asi taky nebylo moudré.“

Sebastian pozvedl obočí. „Ujišťuji vás, když chci, dokážu být velmi tichý. A pokud jde o světlo – měsíc svítí víc než dost. Konečně jedna jasná noc, i když mám pocit, že za úsvitu stejně padne mlha. Takže nám zbývá vyřešit jen jediný problém: jak zabít čas do té doby, než se náš duch objeví.“

Tázavě na něj pohlédl. „Nejspíš si nebudeme moci povídat. Duch by nás mohl zaslechnout.“

„Souhlasím,“ opověděl Sebastian a přistoupil k ní. „Skvělá by byla partie whistu. Bohužel jsem si nevzala karty.“

„Pak tedy musíme najít nějaký jiný způsob, jak se zabavit.“ Sebastian uchopil dívčinu bradu mezi palec a ukazovák a zlehka pozdvihl její hlavu vzhůru, aby jí viděl do očí.

Sophie stála zcela nehybně, jako by ji jeho dotek omráčil. V jejím pátravém pohledu se mísila zvědavost s ostražitostí.

„Mylorde?“ zašeptala sotva slyšitelně.

„Rád bych se vás na něco zeptal, Sophi.“

Zlehka pootevřela rty a špičkou jazyka se dotkla koutku úst. „Na copak?“

„Myslíte, že by vás na mě mohlo zaujmout i něco jiného, než můj neobvyklý koníček?“

„Co máte na mysli?“

„Dovolte mi, ať vám to ukážu,“ odpověděl tiše.

Sebastian sklonil hlavu a zlehka se svými ústy dotkl jejích rtů. Vyдалa tichý, neartikulovaný zvuk, který ho zcela uchvátil.

Políbil ji o něco vášnivěji a palcem obkreslil jemnou konturu její tváře.

Zachvění, jež proběhlo Sophiiným tělem, vycítil Sebastian téměř okamžitě. Zaplavil ho pocit úlevy a uspokojení. Přece jen ji dokáží přimět, aby po mně toužila, pomyslel si.

Když rozevřel její rty, Sophie tiše zasténala a on ucítil, jak ho uchopila kolem ramen. O vteřinu později se mu její ruce ovinuly kolem krku. Přitiskla se k němu.

Zvedl se v něm žár, chlad byl ten tam. Horkost jeho touhy po Sophii ho dočasně zaplašila.

Když na chvíli opustil její ústa, aby svými rty prozkoumal hladkou kůži na krku, Sophie zalapala po dechu. „Sebastiane, nejsem si jista, zdaje to rozumné.“

„Věř mi, Sophi.“

„Věřím ti,“ řekla rychle.

„Dobře.“ Uchopil ji a opatrně přivinul k sobě, dokud její hebká ňadra nespočívala na jeho hrudi a něžná křivka venušina pahorku se netiskla k zduřené oblině v jeho klíně. Byl vzrušený.

„Sebastiane, cítím se tak divně.“ Sophie ho jemně pohládila po zátylku a jeho tělo odpovědělo nedočkavým zachvěním. Postavila se na špičky a svými prsty ho povískala ve vlasech. Pak mu začala polibky vášnivě, nicméně nezkušeně vracet.

Jak se zdá, moc se toho od Underbrinka nenaučila, pomyslel si Sebastian s hlubokým uspokojením.

Krev mu horce tepala v žilách. Veškeré myšlenky na polapení ducha zmizely bůhvíkam. Pokud by se té noci jedno či dvě strašidla objevily, hravě by je zvládl. Teď však měl na starosti něco mnohem důležitějšího.

Chtěl se pomilovat se Sophii, která, ať už si toho byla vědoma nebo ne, se měla brzy stát jeho ženou.

„Sebastiane?“

„To je v pořádku, má sladká.“ Táhl ji směrem k rozložené posteli. „Všechno bude v pořádku.“

„Nemůžu přemýšlet, když mě líbáte,“ postěžovala si.

„Ani já ne.“ Sebastian se usmál. „Naštěstí ve chvílích, jako je tato, není přemýšlení nutné.“ Něžně jí sundal brýle a odložil je na noční stolec.

Polekaně na něj pohlédla, jako kdyby strhl závoj zakrývajícím její nahotu. Sebastianovo srdce přetévalo něhou.

„Jsi krásná,“ zašeptal.

Její oči se překvapeně rozšířily. „Opravdu si to myslíte?“

„Ano, opravdu si to myslím.“ Sklonil hlavu a uchopil lalůček jejího ucha mezi zuby a zlehka stiskl. „A moc tě chci.“

„Vy mě chcete?“ zeptala se ohromeně, jako by se její výjimečně bystrý rozum náhle ocítl před problémem, s nímž si nedokázal poradit. „Nejsem si jista, zda chápu, co tím chcete říct, vaše lordstvo.“

„Brzy to pochopíš, bůh ví, že už to nedokážu déle skrývat. Ty nemáš tušení, co se mnou děláš, nemám pravdu?“

Na její tváři se objevil nejistý, rozechvělý úsměv. „Pokud jde o stejný efekt, jaký má vaše přítomnost na mne, pak musím říct, že stojíme před velmi neobvyklým problémem, mylordo. Nejsem si vůbec jista, jak bychom ho měli řešit.“

„Já to naštěstí vím naprosto přesně.“

Sebastian sklonil hlavu a opět ji políbil. Objala ho ještě pevněji. Když cítil, jak se k němu v mlčenlivém gestu ženského odevzdání přivinula, vsunul špičku své boty mezi její pantoflíčky.

Když jemně vtlačil své stehno mezi její nohy, Sophie zalapala po dechu, ale nijak neprotestovala. Sebastian kolenem nadzvedl sukni, položil své chodidlo na postel za jejími zády a pevně se o ni opřel.

Sophie tiše, tlumeně vykřikla, neboť náhle zjistila, že sedí obkročmo na jeho stehně jako na koni.

„*Sebastiane!* Dobré nebe!“ Polekaně se k němu přitiskla.

„Tiše, drahoušku. Nesmíme dělat tak velký hluk. Mohli bychom vyplašit toho ducha.“ Sebastian zasténal, neboť skrz své kalhoty ucítil žár jejího hebkého žensství.

Nejen žár, pomyslel si vítězně, ale také vlhkost prozrazující to, co by ona sama možná zapřela. Zachytil slabou, mučivě sladkou vůni Sophiina rostoucího vzrušení a téměř ztratil vládu sám nad sebou.

„Má nádherná Sophi,“ hlesl užasle. „Kde jsi byla celé ty roky?“

„V Dorsetu,“ odpověděla vážně.

Sebastian skryl svůj úsměv v jejích vlasech. Zvolna sunul svou dlaň vzhůru po lýtku skrytém v punčošce, stále výš, až se dotkl sametově hebké kůže na stehně. Trhla sebou. Pak se zhluboka nadechla.

„Z nějakého důvodu,“ řekl Sebastian, „mám pocit, jako bych tě velmi dobře znal. Jako kdybychom byli staří přátelé. Nebo možná milenci.“

„Jak zvláštní.“ Její hlas zněl nepřítomně, byl tichý, teplý, prosycený touhou. „Než jste přišel, myslela jsem na totéž. Je to, jako kdybychom se znali celá léta, ačkoliv jsme se potkali teprve nedávno.“

„Než tato noc skončí, budeme se znát ještě důvěrněji,“ slíbil jí Sebastian.

Nedokázal už čekat. Ona toužila po něm, on toužil po ní, byli zasnoubeni. Všechno se náhle zdálo být nesmírně prosté.

Sebastian sundal svou nohu z postele a pomalu spustil Sophii na špičky. Než se však stačila svými chodidly pevně postavit na zem, udělal krok kupředu a položil ji na postel.

Při pohledu na ni se mu tajil dech. Sukně se jí vyhrnula až nad kolena a odhalila tak podvazky, díky nimž držely její praktické bavlněné punčochy na místě. Sklouzl pohledem po křehkých kotnících, elegantní křivce lýtek a zastavil se u nádherně oblých stehén.

Díval se na její nohy a představil si, jako ho jimi objímá kolem pasu. Když uslyšel chraplavý, neartikulovaný zvuk deroucí se z jeho hrdla, stěží poznal svůj vlastní hlas.

„Něco se stalo?“ Sophie na něj upřela znepokojený pohled.

„Ne, nic. Všechno je v pořádku. Tak v pořádku, jako ještě nikdy.“ Sebastian zápasil s knoflíky u košile. Uslyšel, že se jemná látka trhá, ale nevěnoval tomu pozornost. Jediné, na čem teď záleželo, bylo milování se Sophie.

Podařilo se mu košili rozhalit, neztrácel však čas tím, aby si ji svlékl úplně. Nemohl se už dočkat, až ucítí Sophiiny prsty na své kůži. Posadil se na pelest, zul si boty a odkopnul je stranou.

„Zdá se, že máte úspěch, Sebastiane.“

„Mám.“

Položil se vedle Soph a vzal ji do náruče.

„Dotkni se mě,“ řekl. Uchopil její ruku a položil ji na své nahé tělo. „Toužím po doteku tvých dlaní.“

„Ano. Ano, já to chci také,“ zašeptala Sophie zlomeně, když prsty pročísla jeho zarostlou hrud’.

Sebastian zalapal po dechu.

Sophie k němu vzhlédla. „Je tak příjemné být s tebou. Cítím z tebe takovou energii a sílu. Té noci, co jsem tě viděla poprvé, mě napadlo, že jsi ten nejúžasnější člověk, jakého jsem kdy viděla.“

Sladká, upřímná touha v jejích očích třpytících se v měsíční záři ho na chvíli zbavila slov. Není v ní ani špetka vychytralosti, pomyslel si. Žádná falešná upejpavost.

Vtlačil své stehno mezi její, sklonil hlavu a políbil ji na krk. Konečně se mu vrátil hlas. „Nebudeš toho litovat, Sophi. Přísahám na svou čest.“

Zlehka se dotkla svými rty jeho ramene. „Nemyslím, že bych kdy litovala čehokoliv, co dělám či budu dělat s tebou. Jak jen bych mohla? Je to příliš krásné, aby se to dalo vyjádřit slovy.“

„Sophi, ty mě připravíš o rozum.“ Sebastian si ji přitáhl k sobě a začal rozepínat perleťové knoflíčky jejích šatů. Zdálo se, že to trvá věčně. Tolik proklatě malých knoflíčků.

„Zatraceně,“ zamumlal, když bojoval s posledním z nich. Vzápětí ale své prudkosti zalitoval.

„Jsi v pořádku, Sebastiane?“

„Ano, naprosto.“ Nebyla to však pravda. Když jí svlékl živůtek a spatřil drobná, pevná ňadra, uvědomil si, že v pořádku rozhodně není. Ruce se mu třáslly. Měl pocit, jako by ho zachvátila horečka. V slabinách mu horce pulzovala krev, byl opilý touhou po ní.

Ne, rozhodně nebyl v pořádku. A přesto se cítil skvěle. Už si ani nepamatoval, kdy mu bylo tak dobře jako nyní.

„Sebastiane?“

Okouzleně se díval na její nádherně tvarovaná ňadra. Opravdu jsem se asi zbláznil, pomyslel si.

„Bože, ty jsi ale nádherná, Sophi.“ Sklonil hlavu a vzal jednu z těch úžasných bradavek mezi zuby.

„Ach...“ Zaťala prsty, jimiž ho vískala ve vlasech a její štíhlé tělo se prohnulo, jako by dostala ránu elektrickým proudem.

Její spontánní reakce popostrčila Sebastiana na samotný okraj propasti. Věděl, že zanedlouho již nebude schopen se ovládat. Natáhl se, vklouzl jí rukou pod sukni a pomalu svou dlaň sunul vzhůru.

Hladil ji po stehnech tak dlouho, až se začala chvět. Pak postupoval výš, hledal horkou vlhkost, která tam, jak věděl, na něj čekala. Na něj. Jen na něj.

Našel ji.

„Sebastiane.“ Sophie se zachvěla a pokusila se sevřít nohy k sobě. Vycítil, že je to instinktivní, přirozená reakce na laskání, jaké doposud ještě nepoznala.

„Neměj strach,“ zašeptal povzbudivě. „Chci prozkoumat všechna tvá tajná místa. Chci tě poznat tak důvěrně, jak jen muž může poznat ženu.“

„Ano, ale je to tak nezvyklé.“ Sophiin hlas zněl tlumeně, svou tvář skrývala na jeho hrudi.

„Ale ty jsi přece dáma, kterou těší poznávat a zkoumat všechno nezvyklé a neobyčejné,“ připomněl jí. Jemným tahem oddělil její stehna od sebe a našel hebké okvětní plátky skryté v měkkém rounu.

„Ano, já vím, ale... Ach můj bože. Sebastiane, co to děláš?“

Byla právě tak horká a vlhká, jak očekával. Sebastian vnořil ukazováček do hladké, těsné chodbičky, jejíž stěny ho okamžitě obemkly jako dobře padnoucí rukavička. Ten pocit byl nepopsatelný. Báł se, že se před ní ztrapní, že se nedokáže ovládnout a vyvrhne už v tu chvíli.

„Netušila jsem, že milování může být takové,“ hlesla Sophie sotva slyšitelně.

Sebastian pohlédl do jejích doširoka rozevřených očí. „Ani já ne.“

Náhle jeho pulzující žádost nebyla ani zdaleka tak důležitá jako touha dát Sophii zakusit opravdovou vášeň. Chtěl, aby zažila to nádherné uvolnění a aby věděla, že jí je poskytl právě on. Sebe bude moci uspokojit později. Vždyť měli pro sebe celou noc.

Sebastian pomalu vyklouzl prstem z otvoru, dokud nepocítil, jak se její tělo napjalo nenaplněnou touhou. Našel palcem malý, citlivý hrášek, polaskal jej a znovu vnikl svým prstem do toho nádherně teplého tunýlku.

Sophie vydala tichý zvuk, něco mezi tlumeným výkřikem a zasténáním. Sebastian zapečetil její ústa svými rty a udělal to všechno ještě jednou.

Znova vykřikla a zaťala prsty do jeho košile. Opět přitiskla kolena k sobě a uvěznila tak Sebastianovu ruku mezi svými stehny.

„Musíš se trochu uvolnit.“ Sebastian zasypal její ňadra něžnými, přemlouvavými polibky. „Otevři se. Neměj strach, drahoušku. Dovol mi vstoupit dovnitř, Sophi. Hluboko dovnitř.“ Cítil, že váhá. Pak se její hebká stehna opravdu pomalu rozevřela. „Jsi tak horká,“ zašeptal. „Dej mi pocítit tvůj žár. Toužím po tom.“

Vnikal do ní znovu a znovu a pomalu ji rozšiřoval, až se mu zdálo, že by do ní mohl vniknout dvěma prsty najednou. Zkusil to tedy.

Sophiina reakce byla okamžitá a velmi intenzivní. Strnula a její ústa se pootevřela v němém výkřiku. Sebastian cítil, jak jejím tělem

proběhla série drobných záchvěvů. Celá se třásla. Okamžik jejího uspokojení byl to nejkrásnější, co kdy v životě zažil.

Zvedl hlavu a pozoroval její tvář ve chvíli, kdy se oddala vyvrcholení.

„Nádherné,“ zašeptal.

Pak její napjaté tělo ochablo. S tváří zabořenou do jeho košile mumlala cosi, čemu Sebastian nerozuměl. Usmál se a zdráhavě vytáhl svou ruku z jejího klína.

Ted' byla řada na něm.

Vdechl vůni Sophiina těla a začal si rozepínat kalhoty. Byl vzrušený na nejvyšší míru. Pochyboval, že se mu podaří udělat víc než jen několik málo přírazů. K čertu, pomyslel si, budu mít štěstí, pokud vůbec vydržím tak dlouho, abych se dostal do ní.

Vtom se ozvalo tlumené zachřestění řetězu. Kouzlo okamžiku bylo pryč.

Sebastian měl pocit, jako by na něj někdo vylil vědro studené vody. Okamžitě znehybněl a cítil přitom, jak se Sophiino tělo napjalo.

„Duch,“ zašeptala.

„Sakra!“ Sebastian potřásl hlavou ve snaze zbavit se pavučiny vášně, jíž byly opředeny jeho smysly. Chvilí zápasil s poklopcem, než se mu jej konečně podařilo zavřít. „Jestli ten zatracený duch přicházel takhle nevhod, dokud byl ještě živým člověkem, žádný div, že sešel ze světa násilnou smrtí a teď musí strašit.“

Zachřestění se ozvalo znovu. Zdálo se být nyní blíž, stěny vracely jeho ozvěnu. Přímou za spojovacími dveřmi se ozvalo zasténání.

„*Lydie, Lydie, přišel jsem si pro tebe.*“

„Bastard.“ Sebastian vyskočil z postele.

„Co chcete dělat?“ zašeptala Sophie sotva slyšitelně, zatímco se chvatně oblékala.

„Postarám se o toho ducha.“ Sebastian jí přehodil přikrývku přes hlavu. „Nehýbej se. Bud' zticha.“

Nechal ji ležet na posteli – zahalená dekou vypadala jako velká, podivná hrouda – a rychle přeběhl k oknu. Zatáhl těžké závěsy, čímž zabránil měsíčnímu světlu pronikat do pokoje. V místnosti nastala rázem egyptská tma.

„*Lydie, kde jsi? Tvůj čas nadešel. Dlouho, dlouho jsem čekal. Nyní konečně ulehneš do hrobu po mém boku.*“

Řetěz opět zazvonil, jako by ho někdo úmyslně upustil na podlahu. Ze svého stanoviště vedle skříně pozoroval Sebastian štěrbinu pode dveřmi. Objevila se v ní slabá zář.

Dveře se pomalu otevřely a chřestění bylo najednou slyšet mnohem zřetelněji. Pomalými, těžkými kroky vstoupila do pokoje jakási postava.

Sebastian se stáhl hlouběji do stínu vrhaného mohutnou skříní a se zájmem pozoroval, jak se strašidlo šourá k posteli.

Světlo svíce, kterou přízrak držel v jedné ruce, dopadalo na strašlivě zjizvenou tvář částečně zakrytou kapuci a hrdlo, v němž zela hluboká rána. Druhou ruku skrýval pod pláštěm. Řetěz měl podle všeho připevněný ke kotníku.

Duch se neúprosně blížil k posteli. „*Lydie, Lydie. Kde jsi, Lydie?*“

Sebastian udělal krok kupředu. Než se však stačil dostat až ke strašidlu, Sophie odhodila přikrývku a prudce se posadila. V ruce svírala pistolí.

„Stůj, kde stojíš, jinak ti vpálím kulku do těla,“ vykřikla.

„U všech rohatých!“ vyjekl duch. „Ty nejsi teta Lydie.“

„To rozhodně ne. A ty nejsi duch!“ Sophie vstala z postele a dávala si přitom pozor, aby měla strašidlo neustále na mušce. „Musím konstatovat, že tato politováníhodná záležitost zašla poněkud daleko.“ Zatápala po nočním stolku, našla své brýle a nasadila si je na nos. „Měl byste se stydět.“

„Ježíši, kdo si sakra myslíte že jste? Já vás naučím plést se do mých věcí!“

Vetřelec pozvedl ruku, kterou až doposud skrýval v záhybu pláště. Držel v ní dlouhou dýku. Začal obcházet postel tak, aby se dostal k Sophii.

„Stůj, nebo střelím,“ vykřikla a ustoupila o krok.

„To ani náhodou,“ odsekl duch. „Vždyť to s tou pistolí ani neumíš.“

Sebastian k duchovi mávajícímu dýkou přiskočil, uchopil ho za ramena, trhl jím dozadu, přetáhl mu kapuci přes oči a prudce ho otočil. Svíce odlétla stranou.

„Zatraceně, co to?“ Duch se snažil shodit z hlavy kápi, jež ho dočasně oslepila.

Sebastian mu to však nedovolil. Nechtěl riskovat, že bude spatřen. Kdyby ho duch poznal, musel by pak spoustu věcí vysvětlovat.

Sebastian jednou ruku srazil paži třímající dýku. Pak udeřil ducha pěstí přímo pod bradu, která jediná zpod stažené kápě vyčnívala.

Útočník se zapotácel, upadl naznak, udeřil se hlavou o sloupek u postele a v bezvědomí klesl k zemi.

„Skvělá práce, mylordé,“ prohlásila Sophie a pospíšila si zvednout svíčku dřív, než propálí koberec. „Zastavil jste ho právě včas. Řekla bych, že to s tou dýkou myslel vážně.“

Sebastian, jenž právě stál rozkročen nad svou obětí, probodl Sophie pohledem.

„Vy hloupá ženská! Uvědomujete si vůbec, co se mohlo stát?“

Prekvapeně zamžikala. „Nu, měla jsem kapku nahnána, to přiznávám. Víte, opravdu jsem nechtěla střílet. Ještě nikdy jsem to nedělala a zřejmě bych neměla zrovna přesnou mušku.“

„Kapku nahnáno?“ opakoval Sebastian nevěřičně. Zjevně zuřil. Překročil zhroucené tělo falešného ducha a hrozivě se nad ní vztyčil. „Mohl vám tou dýkou podříznout krk. Mohl vás zabít.“

Zamračila se. „Opravdu, Sebastiane, není nutné křičet.“

„Já nekřičím. Já jen vážně přemýšlím o tom, že vás teď přehnu přes koleno a vyplatím tak, že se týden neposadíte. Vždyť mohlo být po vás!“

„Měla jsem pistoli,“ připomněla mu.

„Víte vy vůbec, jak je ve skutečnosti těžké s tak malou zbraní někoho zastřelit? Viděl jsem muže, kteří šli dál, i když měli v břiše dvě kulky. Ještě než klesli, dokázali zabít.“

Sophie se na něj dívala rozšířenýma očima. „Kde jste viděl takové věci, vaše lordstvo?“

„To je jedno.“ Ted' rozhodně nebyl čas vyprávět jí o hrůzách, jež zažil během pronásledování lupičů v Saragstanských horách. „Ale můžete mi věřit: kulka nemusí vždy útočníka zastavit.“

„Podívejte, Sebastiane, toto je můj případ a já jsem byla připravena si s ním poradit. Neprosila jsem se o vaši pomoc.“

„Ne, neprosila,“ procedil mezi zuby. „Místo toho jste se rozhodla riskovat svůj krk.“

„No a co?“ odsekla vztekle. Ted' už se zlobila také. „To je přece moje věc.“

„Ale jistě že je to také *moje* věc, slečno Merryweatherová. Pokud se nemýlím, jsme zasnoubeni.“

„To se dá snadno napravit.“

„Zatraceně, ženská.“

Muž na podlaze zasténal. Sebastian na něj shlédł a zle se zamračil. Neměl rád, když ho někdo přerušoval.

„Ach bože, jak se zdá, přichází k sobě,“ hlesla Sophie. Podržela svíčku tak, aby světlo dopadalo na tvář přemoženého ducha. „Podle všeho má nějakou masku.“

„Dejte mi tu svíčku.“ Sebastian si uvědomil, že tuto záležitost musí vyřídit dřív, než bude moci ve své výměně názorů se Sophii pokračovat. Ovládl se tedy a uchopil svíčku, kterou mu poslušně podala.

Poklekl vedle bezvládného muže a po hmatu našel okraj masky. Pak ji jediným pohybem strhl. Objevila se neznámá tvář.

„Poznáváte ho?“ zeptala se Sophie.

„Ne, ale vsadil bych se, že je to jeden z nechvalně proslulých synovců paní Leacockové.“

„Pravděpodobně.“ Sophie se natáhla po zvonku. „Zavolám pomoc. Paní Leacocková má mezi svým služebnictvem několik silných mužů. Postarají se o našeho ducha do doby, než dorazí vyšetřující soudce. Bylo by lepší, kdybyste už šel, mylordě.“

„Jestli jste si nevšimla, tak je ten váš zatracený duch v bezvědomí. Jak chcete tuto skutečnost vysvětlit?“ otázal se Sebastian.

Sophie se zamyslela. „Řeknu, že se na mě chystal vrhnout, zakopl, udeřil se hlavou do sloupku u postele a ztratil vědomí. Proč by mi neměli věřit?“

„To by mohlo fungovat,“ připustil Sebastian. „Pokud vím, lidé, kteří po úderu do hlavy ztratí vědomí, si pak obvykle nedokáží vzpomenout na nic, co tomu bezprostředně předcházelo. Pokud mu řeknete, že zakopl a upadl, pravděpodobně tomu bude věřit.“

„Právě tak mu to tedy řeknu. A teď byste měl vážně raději jít.“

Zpražil ji pohledem, věděl však velmi dobře, že má pravdu. Už kvůli ní nemohl připustit, aby byl v ložnici přistižen. Každý, kdo by spatřil rozházenou postel, poněkud neupravený stav Sophiina šatstva a jeho polonahého, by došel k nezvratnému závěru, že se milovali.

Ve skutečnosti by to nebyla zase taková katastrofa. Společnost v takových případech dokázala přimhouřit oko. Koneckonců, svůj úmysl uzavřít sňatek už veřejně oznámili. Přesto existovala určitá pravidla. Pokud šlo o romantické schůzky, společnost vyžadovala alespoň minimální diskrétnost. Aby mohli být muž a žena přistiženi v takové situaci, museli k tomu mít oddací listinu.

Sebastian se zarazil – ta myšlenka ho docela zaujala.

„Nu, mylord? Neměl byste si pospíšet?“ Sophie mu podala jeho košili. „Prosím, nezapomeňte si vzít své boty.“

„Máte pravdu, má drahá,“ usmál se Sebastian kysele. „Měl bych opravdu jít. Vaše pověst visí na vlásku, nemám pravdu?“

„Nejde mi ani tak o mou pověst jako o vaši,“ odsekla.

Nepřestávala ho překvapovat. „Moji? Proč byste si pro boha živého měla dělat starosti o mou pověst?“

„Vy můžete ztratit víc, nebo ne?“ odpověděla tiše. „Už tak se najde dost lidí, kteří vás úmyslně staví co do nejhoršího světla. Proč jim poskytovat další námět ke klepům?“

Sebastianovi její slova vyrazila dech. Ještě nikdy nikomu na jeho pověsti nezáleželo. Chvilí mu trvalo, než byl schopen odpovědět. „Věřte, slečno Merryweatherová, je mi naprosto lhostejné, co si o mě londýnská smetánka myslí.“

„Ale mně ne. Kromě toho, jistě vám nemusím připomínat, že pokud nás teď přistihnou spolu, budete si mě muset okamžitě vzít. Už jsem vám způsobila dost nepříjemností, vaše lordstvo. Nehodlám z vás učinit vězně nechtěného manželství.“

Sebastian si odkašlal. „Pokud jde o tohle, Sophi, právě mě napadlo...“

„Pospěšte si, slyším na chodbě kroky.“

Sebastian se zamračil. Slyšel je také. Věrní sluhové paní Leacockové vyburcovaní hlasem zvonku spěchali vyplnit svou povinnost. Spatřil vylekaný výraz v Sophiině tváři a tiše zaklel. Rozhodně nevypadala jako žena, která se už nemůže dočkat, až bude pod čepcem.

Musím jí dát čas. Tyto bláznivé námluvy ještě neskončily, pomyslel si.

Sebastian zvedl z podlahy své boty, plášť si přehodil přes ramena a neochotně vykročil k oknu. Otevřel jej a vyšvihl se na římsu. Zastavil se, otočil hlavu a pohlédl na Sophii. Vypadala tak vážně. Dívala se za ním s obavami v očích. Vzpomněl si, jak se chvěla v jeho náruči.

Příště, slíbil jí v duchu, už budu pohroužený hluboko v tobě.

„Dobrou noc, Sophi.“

„Dobrou noc, Sebastian.“ Ve světle svíce zazářil její úsměv. „A děkuji vám za pomoc. Už se těším, až s vámi budu pracovat na vašem případu. Utvoříme skvělý tým.“

Život se Sophii, uvědomil si Sebastian, když se opatrně sunul po okenní římse, bude bláznivý, nepokojný a občas nesnesitelný. Rozhodně však po jejím boku nezažije nudu.

Nebo chlad.

Whistlecroft se vysmrkal do špinavého kapesníku, utřel si svůj baňatý červený nos a opřel se lokty o dřevěný stůl, za nímž seděl. Nachýlil se k muži sedícímu naproti němu a chraplavě zašeptal: „Už slyšeli, že si lord Ringcross zlámal při večírku na zámku Curling vaz?“

„Doneslo se mi to.“ Sebastian se odtáhl ve snaze uniknout Whistlecroftovu páchnoucímu dechu. „Předevčírem toho byl plný Londýn. Ten hlupák se opil a vypadl z okna. Shodou nešťastných náhod šlo zrovna o pokoj nacházející se v jedné z věží. Co s tím?“

Sebastian Ringcrosse nijak zvlášť neznal, ale i to málo, co o něm věděl, stačilo, aby k němu pojal antipatie. Měl pověst muže, jenž rád navštěvuje vykřičené domy nabízející velmi mladé osoby obojího pohlaví. Když se zpráva o jeho smrti rozkřikla, těch, co želeli jeho skonu, bylo poskrovnu.

„Mnó, jak to tak vypadá, mylord, jistě gentleman by rád, kdybych se kouknul, jak to s tou jeho smrtí vlastně bylo.“ Whistlecroft uchopil svůj pohár s pitím a vyčkávavě Sebastiana sledoval. „Myslel sem, že by jich ten případ moh‘ zajímat.“

„Proč?“

„Proč?“ Whistlecroft překvapeně zdvihl své rozježené obočí. „Kouknou, možná jde o vraždu, vaše lordstvo, proto. Vraždu přece nevyšetřovali už pěkných pár měsíců. Pořád jen samý vydírání, zlodějny a pár defraudaček.“

„Jsem si toho vědom.“ Pokud šlo o vraždy, zajímavých případů bylo jako šafránu. Ne snad že by se příslušníkům vyšších společenských vrstev násilná smrt vyhýbala. Většinou však šlo o loupeže, souboje, výjimečně o mstu žárlivého manžela. Podobné případy nemohly Sebastiana zaujmout.

„Určitě se jim to bude líbit, vašnosti,“ pokračoval Whistlecroft vemlouvavým tónem. „Je to opravdovská záhada.“

„Kdo vás sakra najal? Nedovedu si představit, že by někomu na Ringcrossovi tak záleželo. Svět je bez něho mnohem příjemnější místem.“

Whistlecroft pokrčil svými rozložitými rameny a zatvářil se důležitě. „Je mi líto, ale todle vám říct nemůžu.“

„Pak tedy musíte o pomoc při vyšetřování tohoto případu požádat někoho jiného,“ prohlásil Sebastian a vstal.

Whistlecroft polekaně postavil pohár na stůl. „Počkají, mylord. Mám slíbenou tučnou odměnu.“

„Gratuluji, mnoho zdaru.“

„Jsou rozumnější,“ zaskučel Whistlecroft. „Pokud Ringcrosse zavraždili, pak to udělal někdo z vašich kruhů, ne nějaké obyčejné lapka z ulice. Detektiv, jako jsem já, by se moc daleko nedostal, kdyby chtěl vyšetřovat fajnový lidi. A voni to dobře vědí.“

„Skutečnost je taková, Whistlecrofte, že mi na Ringcrossově náhlém odchodu na onen svět nijak zvlášť nezáleží. S největší pravděpodobností šlo o nehodu. A pokud mu náhodou přece jen někdo pomohl, co z toho? Dle mého názoru tím prokázal lidstvu laskavost.“

„Můj klient nechce nic jiného než se dozvědět, co se stalo.“ Whistlecroft vytáhl svůj špinavý kapesník a opět se hlučně vysmrkal. „Tak trochu se bojí.“

„Proč by se měl bát?“

„Já nevím.“ Whistlecroft se k Sebastianovi opět naklonil. „To mně on neřek. Ale pokud chcete vědět, co si myslím já, má strach, aby se mu nestalo to samý co Ringcrossovi.“

Tato informace přece jen vzbudila Sebastianův zájem. Mohl to být nakonec docela zajímavý případ. Nedal však na sobě nic znát a dál upíral na Whistlecrofta svůj chladný pohled.

„Chci znát jméno vašeho klienta,“ prohlásil Sebastian. „Nepůjdu do toho se zavázanýma očima, to je moje podmínka.“

Whistlecroft se kousl do dolního rtu, zjevně váhal. Nakonec však jen pokrčil rameny a bohatýrsky si přihrnul ginu. Sebastiana to nepřekvapilo. Whistlecroft byl velmi pragmatický muž.

„Mnó, když už to musejí vědět... Tím, koho zajímá, co se vlastně stalo, je samotnej lord Curling.“

„Curling? Ale proč ten?“ Sebastian barona Curlinga, snědého, podsaditého, asi čtyřicetiletého muže, znal. Byl členem několika klubů, které navštěvoval i on.

V jistých kruzích proslul především díky přepychovým večírkům a slavnostem, jenž pořádal na svém venkovském sídle. Během sezóny

se konaly skoro každý týden. Sebastian býval často zván, ale nikdy pozvání nepřijal. Nudil by se.

„Ringcross zemřel na Curlingově zámku,“ připomněl Whistlecroft. „Možná se Curling chce ujistit, že vrah nejní žádný z jeho hostů.“

Sebastian se zamyšleně díval z okna na ruch panující na ulici. „Nebo ví toho o té nehodě mnohem víc, než vám řekl.“

„To je možný.“ Whistlecroft do sebe obrátil poslední doušek ginu. „Mě zajímá odměna a jich zaseje záhada, nemám pravdu? Tak co, domluvíme se, vaše lordstvo?“

„Ano,“ odpověděl Sebastian. „Bezpochyby.“

UVědomil si, že už se těší, až řekne Sophii o svém novém případě. S výjimkou Garricka neměl dřív nikoho, s kým by si o tom mohl promluvit. A Garrick se zdál být jeho koníčkem spíš pobaven, než aby projevoval skutečný zájem.

Případ, v němž pravděpodobně jde o vraždu, Sophii určitě nadchne. Samozřejmě, je tady jistý problém, pomyslel si Sebastian rozladně. Nepochybně se bude chtít aktivně podílet na vyšetřování.

Až na to dojde, nějak si poradím, pomyslel si a vyšel z kavárny. Určitě existoval nějaký způsob, jak ji nechat, aby mu pomáhala a přitom se nevystavovala nebezpečí.

Rozhodně bude zábavné spolupracovat se Sophii na případě Ringcrossovy smrti.

O hodinu a půl později vstoupil do svého domu. Když si povšiml pochmurného výrazu na Flowersově tváři, ironicky se usmál.

„Něco se stalo, Flowersi?“

„Přišel vás navštívit pan Trevor Merryweather, pane.“ Flowers odebral Sebastianovi klobouk a rukavice. „Trval na tom, že počká, až se vrátíte. Posadil jsem ho do knihovny.“

„Tam nebo někam jinam.“

„Měl jsem ho vyhodit, pane?“

„To ne, Flowersi. Vždyť je to můj nastávající švagr. Těžko ho budeme moci vykopnout pokaždé, když se objeví.“

„Ano, pane. Toho jsem se obával. Je to poněkud otravný mladý muž.“

„Snaží se přede mnou chránit svou sestru,“ řekl Sebastian. „Někdo by ho už jen proto označil za velmi odvážného mladého muže.“

Flowers překvapeně zamrkal. „Rozumím, vaše lordstvo. Dosud mě však nenapadlo podívat se na věc v tomto světle.“

Sebastian tiše vstoupil do knihovny. Lucifer doposavad ležící na pohovce měkce seskočil na koberec a běžel svému pánu naproti. Sebastian jej vzal do náručí a obrátil se k svému návštěvníkovi.

Trevor stál hned vedle okna. Jeho postoj byl poněkud strnulý. Díky ramenům přehnaně zvětšeným vycpávkami a extrémně staženému pasu vypadal jako nějaký přerostlý hmyz. Jakmile si uvědomil, že někdo vešel do místnosti, prudce se otočil.

Sebastian hladil Lucifera a mlčky si Trevora prohlížel. Mladý muž se snažil odívat podle poslední módy, výsledek však byl poněkud komický. Velký a složitý uzel na jeho kravatě mu téměř znemožňoval udělat jakýkoliv pohyb hlavou. Sebastian se v duchu podivil, že ho vázanka ještě neuškrtila. Límeček umně nařasené košile sahal Trevorovi až k bradě, na kalhotách měl samý sklad a záhyb. Vrcholem všeho však byla zářivě růžová vesta. „Angelstone!“

„Dobrý večer, Merryweathere.“ Sebastian, Lucifera stále v náručí, prošel místností a přistoupil k stolku, na němž stála karafa s červeným vínem. „Mohu vám nabídnout?“

„Ne.“ Trevor se začervenal. „Děkuji vám. Pane, přišel jsem, abych si s vámi promluvil o mé sestře.“

„Ach ano. Bezpochyby si přejete prodiskutovat podmínky svatební smlouvy. Nedělejte si starosti, Merryweathere. O vaši sestru se dobře postarám.“

„Podívejte, Angelstone.“ Trevor se odhodlaně napřímil. „Už mám vašeho sarkasmu a výsměchu dost. Zašel jste příliš daleko.“

„Ještě ne.“ Sebastian usrkl ze sklenice a zasněně si vybavil, co dělal v domě Leacocků krátce předtím, než se objevil ten falešný duch. „Doufám ale, že se tak brzy stane.“

Trevor zrudl zlostí. „Oba víme, že si se Sophii jen zahráváte. Ve skutečnosti nemáte v úmyslu si ji vzít. Ale já vám nedovolím, abyste ji zatáhl do svých ďábelských plánů, Angelstone.“

Sebastian položil Lucifera zpátky na pohovku. Pak přešel ke svému stolu, posadil se za něj, dal si nohy na naleštěnou dřevěnou desku, smetl ze svých kalhot kočičí chlupy a pak se zamyšleně zadíval na Trevora. „Proč si myslíte, že si ji nevezmu?“

„Zatraceně, pane,“ vybuchl Trevor. „Sophie není žena pro vás a vy to dobře víte.“

„Musím nesouhlasit.“

„Ty bastarde,“ zasyčel Trevor. „Nedovolím ti, abys jí ublížil, jako to udělal Underbrink. Udělám cokoliv, abych ti v tom zabránil.“

Sebastian zaujatě pozoroval svou sklenici. „Co se přesně stalo mezi vaší sestrou a Underbrinkem?“

„Nabídl jí sňatek.“ Trevor sevřel ruce do pěstí. „Samozřejmě, nikdy nedošlo k tomu, aby požádal o její ruku našeho otce, protože ve skutečnosti neměl čestné úmysly. Sophi však byla přesvědčena, že ji miluje. Myslela si, že si ji chce vzít.“

„Sophi ho milovala?“

„Hodně jí na něm záleželo,“ zamumlal Trevor. „Dvořil se jí celé léto. Tančil s ní na večírcích. Posílal jí květiny, četl romantické básně.“

„A sliboval sňatek?“

„Přesně tak. Lhal jí do očí. Celou dobu věděl, že se ožení s jistou bohatou dědičkou, díky níž bude moci obnovit jmění Underbrinku. O sňatku se Sophi nemohlo být řeči. Pravdu jsme se dozvěděli, až když se vrátil do Londýna.“

Sebastian se zdál být zcela zaujat svým vínem. „Plakala pro něj?“

„Ano, hodně.“ Trevor se napřímil. „A já nepřipustím, aby kvůli takovému d'áblu, jako jste vy, prolévala slzy znova.“ A bez varování se vrhl kupředu.

Sebastian hbitě sundal nohy ze stolu a vstal. Uhnul Trevorovi z cesty tak rychle, až víno vyšpláchno na zem.

Trevor přeletěl přes stůl a dopadl na křeslo, které Sebastian právě opustil.

Zastavil se až o stěnu.

Sebastian odložil svou sklenici. „Merryweathere, ujišťuji vás, že naprosto není nutné, abyste prováděl takové akrobatické kousky.“

Trevor vrávoravě vstal a klopýtal směrem k Sebastianovi. Divoce přitom mával pěstmi.

Sebastian se před jeho úderem shýbl, udělal úkrok stranou a nastavil mladému muži nohu.

„Sakra!“ Trevor se svalil na koberec, ztěžka se překulil na bok a znova se pokusil vstát.

„Já si ji vezmu, Merryweathere.“ Sebastian udělal úkrok vzad, neboť Trevor se pokusil o další výpad. „Dávám vám své čestné slovo.“

„K čemu je mi vaše slovo?“ zasípal Trevor a natáhl ruce, jako by chtěl Sebastiana chytit pod krkem. „Vaše sestra mi věří.“

„Pche! Co ta ví o světě?“ odsekl a znovu se vrhl na svého soka.

Sebastian uskočil stranou. Trevor prolétl kolem něj a opět narazil do zdi. Prudce se otočil. Byl sice lehce omráčen, ale jeho bojechtivost to nezchladilo.

Sebastian zvedl ruku. „Dost. Takhle byste si nakonec ublížil, což by mi Sophi bezpochyby měla za zlé.“

„K čertu s vámi, Angelstone, toto není další žert, kterým byste mohl rozptýlit svou nudu. Mluvíme o mé sestře.“

„Toho jsem si vědom,“ řekl Sebastian tiše. „Co mám udělat, abych vás přesvědčil, že s vaší sestrou mám čestné úmysly?“

Trevor ho probodl pohledem. „Nic. Nevěřím jedinému vašemu slovu.“

„Merryweathere, aby bylo mezi námi jasno. Nemám chuť strávit zbytek sezóny ve střehu, neboť nebudu vědět z které uličky na mě vyskočíte. Uzavřu s vámi proto dohodu.“

Trevor okamžitě pojal podezření. „Dohodu?“

„Dejte mi příležitost dokázat, že mé úmysly jsou čestné a já se postarám o to, abyste se naučil, jak používat své pěsti.“ Sebastian se pousmál. „A možná taky pistoli.“

Trevor se nechápavě zamračil. „Nerozumím.“

„Je to docela jednoduché. Mohu vám zajistit lekce boxu ve Wittově akademii a zařídím, aby vám dovolili cvičit mušku na Mantonově střelnici.“

Trevor přimhouřil oči. „U Witta mě nikdy nepřijmou. Vždyť je to nejexkluzivnější škola boxu v Londýně. Tam berou hodiny jen gentlemani z nejvyšších kruhů.“

„Mohu vás tam dostat,“ řekl Sebastian.

„Nemohu si dovolit slušnou sadu soubojových pistolí, s nimiž bych mohl cvičit u Mantona,“ namítl Trevor.

„Půjčím vám svoje.“

Trevor se tvářil čím dál tím zmateněji. „Proč byste to dělal?“

Na Sebastianově tváři se opět objevil úsměv. „Ze dvou důvodů. Za prvé, pokud se neožením s vaší sestrou, jak jsem slíbil, budete alespoň schopni se mi postavit. Souboj s nerovným protivníkem mi přináší jen pramálo potěšení.“

„A jaký je ten druhý důvod?“

„Kdysi jsem měl bratra. Připomínáte mi ho.“ Sebastian uchopil karafu a nalil víno do dvou sklenic. Jednu podal Trevorovi. „Takže domluveno?“

Trevor chvíli zkoumal sklenici ve svých prstech a pak upřel svůj zrak na Sebastiana. Jejich oči se setkaly. „Opravdu si Sophi chcete vzít?“

„Ano.“

„A dostanete mě do Wittovy akademie a na Mantonovu střelnici, abych s vámi v případě, že si ji nevezmete, mohl svést regulérní souboj?“

„Ano.“

„Vy to myslíte vážně,“ pronesl Trevor zvolna. „Naprosto.“

Trevor usrl vína. „Dobrá tedy. Pokud nedodržíte své slovo, proženu vám hlavu kulí nebo vám ji rovnou utrhnu.“

„Souhlasím.“

Trevorovi viditelně spadl kámen ze srdce. „Takže domluveno.“

„To doufám.“

Trevor si odkašlal. „Rád bych se vás zeptal ještě najedno, Angelstone.“

„Ano?“

„Pokud se skutečně chcete stát mým švagrem, mohl byste mi prokázat jistou laskavost?“

Sebastian pozvedl obočí. „Jakou laskavost?“

„Mohl byste mě naučit vázat kravatu tím způsobem, jak ji nosíte vy?“

Sebastian se usmál. „Udělám ještě něco víc. Až vás uvedu k Wittovi a Mantonovi, vezmu vás také ke svému krejčímu.“

„Nightingaleovi?“ Trevor byl ohromen. „Dostat se k němu je ještě těžší než k Wittovi.“

„Má to své důvody.“ Sebastian si kriticky prohlédl Trevorovu růžovou vestu. „Jeho umění je pro gentlemana nepochybně mnohem důležitější, než silné pěsti.“

Sophie pozorovala Drucillu Fleetwoodovou, jak se nese přeplněným tanečním sálem. V duchu se připravila na blížící se setkání. Sebastianovu tetu by nemohla přehlédnout, i kdyby ji na ni někdo před chvílí výslovně neupozornil.

Drucilla vypadala ve své hedvábné róbě zlatožluté barvy velmi impozantně. Ve vlasech upravených dle poslední módy měla vetknuta péra dokonale ladící s barvou jejích šatů a její diamantové náušnice se třpytily stejně oslnivě jako broušené závěsy na lustru.

Drucilla byla za mlada nepochybně velmi krásná žena. Dokonce i teď je docela pohledná, pomyslela si Sophie. Škoda že krásné rysy

její tváře hyzdil tak nepříjemný výraz. Drucilla se tvářila jako žena, která na sebe obětavě vzala nějaký nesmírně nepříjemný úkol.

Hester Sophii asi před hodinou varovala, že se Drucilla s největší pravděpodobností na plesu u Craigmorů objeví.

„Jak jsem se doslechla, není Angelstonovým zasnoubením nijak nadšena,“ prozradila Hester Sophii. „Nejspíš doufala, že se earl stane obětí nějaké strašné nehody nebo zahyne v souboji dřív, než se stačí oženit. To poslední, co by si přála je, aby zplodil dědice, čímž by titul zůstal v jeho rodinné větvi.“

Při zmínce o dědici se Sophie do krve zarděla. „Podle mě nic z toho není její věc. Kromě toho, Angelstone a já se svatbou rozhodně nespěcháme. Proč taky. Rádi bychom se trochu lépe poznali.“

Hester se na ni zvláštně podívala. „Opravdu? To mě poněkud překvapuje, má drahá.“

„Proč?“

„Nedokážu si představit, že by Angelstone byl ochoten přistoupit na něco takového. Od muže jeho temperamentu, když už si jednou zvolil nevěstu, bych očekávala spíše netrpělivost.“

Sophie věnovala své přítelkyni užaslý pohled. „Hester, vy se snad už nemůžete dočkat, až budu pod čepcem.“

„Mám-li být upřímná, drahoušku, teď když jste zasnuby ohlásili, by bylo nejlepší vyřídit celou záležitost co nejrychleji.“

„Chcete říct, dřív než si to Angelstone rozmyslí?“ otázala se Sophie jízlivě.

„Přesně tak. Ten muž je nebezpečný, věř mi. Je těžké odhadnout, jaké má úmysly. Byla bych mnohem klidnější, kdybys už měla po svatbě.“

„To, že bych se měla provdat za Temného Anděla, vám tedy už nevadí?“

Hester se na okamžik zamyslela. „Budeš s ním v bezpečí. Angelstone ví, jak se o své blízké postarat.“

Tato slova se Sophii vybavila právě ve chvíli, když Drucilla s výrazem dravce přisupěla až k ní.

„No to se podívejme.“ Drucilla si prohlédla Sophii od hlavy až k patě a úsměšek na její tváři jasně dával najevo, co si o jejich světle šedých šatech myslí. „Takže vy jste ta chytrá lovkyně duchů, o které nám vyprávěla paní Leacocková?“

Sophie už už chtěla něco odseknout, ale nakonec se ovládla a věnovala Drucille zdvořilý úsměv. Toho večera mluvili o „duchu“

strašícím v domě Leacocků snad všichni. Vděčná paní Leacocková Sophii opěvovala jako výjimečně bystrou a nebojácnou hrdinku. Naštěstí došlo na Sebastianova slova a onen duch, z něhož se nakonec skutečně vyklubal jeden ze synovců paní Leacockové, si nebyl schopen vzpomenout, co se vlastně stalo a ochotně tedy věřil tomu, že za nezdar jeho plánů může záhyb na koberci, o nějž zakopl.

„Dobrý večer, madam,“ řekla Sophie zdvořile. „Paní Fleetwoodová, nemýlím-li se?“

„Jistě, jak jinak. A vy jste slečna Svěrázná, Angelstonova snoubenka.“

„Ano, madam, mám tu čest.“

„Skutečnost, že si za svou budoucí hraběnkou vybral takový samorost, jako jste vy, by mě nejspíš neměla překvapit. Ten člověk nemá ani špetku úcty k vznešenému titulu, který mu připadl pouhou náhodou.“

„Pokud je mi známo, přišel k němu zcela obvyklou a regulérní cestou, madam. Byl první v dědické linii.“

„Pcha!“ V Drucilliných hnědých očích zapláhl bezmocný vztek. „Hloupá shoda okolností. Ten titul mu nenáleží.“

„Není hezké říkat takové věci,“ pronesla Sophie tiše.

„Jak by nestačilo, že jeho nezodpovědný otec utekl s herečkou. Jonatan Fleetwood neměl právo oženit se s tou poběhlicí. Kdyby tu pitomost neudělal, váš budoucí manžel by se narodil jako bastard, kterým, alespoň dle jeho chování soudě, je tak jako tak.“

Sophie začala ztrácet trpělivost. „Nehodlám poslouchat, jak urážíte rodinu mého budoucího manžela, madam.“

„Já jsem součástí té rodiny! Mohu si o svém příbuzenstvu říkat, co se mi zlíbí.“

„To je zajímavá logika,“ poznamenala Sophie. „Přesto se domnívám, že Angelstonova rodinná větev už zažila urážek víc než dost.“

Drucillin pohled byl jako břitva. „Ať už řeknu cokoliv, těžko se mohu dopustit větší urážky rodinného jména, než on svým jednáním.“

„Co tím máte na mysli, madam?“

„Nic víc než to, že Angelstone svou volbou nevěsty dal opět najevo své pohrdání námi všemi. Taková venkovská nicka, jako jste vy, budoucí hraběnkou z Angelstonu! Je mi zle, jen na to pomyslím.“

Z kroužku zvědavců, jenž se shlukli kolem nich, se ozvalo několik tlumených výkřiků a zděšených vyjeknutí. Sophie je slyšela a uvědomila si, jak chutným soustem je toto setkání pro všechny pomlouvačné jazyky.

Nechtěla Sebastianovi přidělavat starosti, proto se usmála, jako by jí Drucilla právě složila kompliment. „Ráda jsem vás poznala, madam. Hodně jsem toho o vás slyšela.“

„Opravdu?“ Drucilla se napřímila a pohrdavě si ji přeměřila. „Pak vám tedy povím ještě něco: titul, který Angelstone s takovým potěšením vláčí blátem, náleží mému synu. Pokud je na světě nějaká spravedlnost, jednou přejde na Jeremyho.“

„Měla jsem dojem, že otázka nástupnictví mého manžela byla už dávno vyřešena.“

„Nesmysl!“ Drucilla zrudla. „Přeji vám hodně štěstí, slečno Merryweatherová. Možná že když o svatební noci vyvoláte jedno či dvě strašidla, podaří se vám udržet zájem vašeho manžela déle než do následujícího rána. Angelstone je muž, který se velmi rychle začne nudit.“

Drucilla zašla tentokrát příliš daleko a všichni kolem si to, alespoň podle šokovaných reakcí soudě, uvědomovali. Jak Sophie věděla, Sebastian se o jejich rozhovoru nepochybně dozví a bude zuřit. S největší pravděpodobností nenechá urážku své snoubenky bez trestu.

Pohlédla do Drucilliných neklidných očí a náhle vůči ní pocítila lítost. Ta ubohá žena si velmi dobře uvědomovala, že překročila veškeré meze.

„Opravdu oceňuji vaši snahu o zachování dobrého jména rodiny,“ řekla Sophie tiše. „Je zřejmé, že jste velmi usilovala o zachování dobrého jména rodiny i za nesmírně svízelných podmínek, jimž jste musela čelit.“

Drucilla na ni strnule zírala. Sophiina slova ji podle všeho zaskočila. „Udělala jsem, co bylo v mých silách,“ řekla nakonec.

„Nepochybně to nebyl snadný úkol,“ pokračovala Sophie. „Prosím, věřte, že i mně velmi záleží na jméně a pověsti Angelstonů a nebudu litovat námahy, abych ji ochránila.“

Drucilla rozčileně zamrkala. „Jakou hru to se mnou hrajete, slečno Merryweatherová?“

„Já nehraji žádnou hru.“

„Pak tedy musíme počkat, dokud nevyjde najevo, jaký ďábelský plán si vymyslel Angelstone.“ Sebastianova teta se otočila na podpatku a odkráčela.

Sophie sledovala, jak Drucilla, strnule vzpřímená, mizí v davu a pojalo ji přitom zlé tušení.

„Řekl bych, že Angelstone to nenechá jen tak,“ ozval se za ní nějaký hlas.

Sophie se otočila a spatřila Garricka Suttona, kterého jí Sebastian představil na večírku u Bowdeyů jako svého přítele. Jak si povšimla, jako jeden z mála lidí v místnosti nedržel v ruce sklenici se šampaňským. Věnovala mu úsměv, v němž se zračilo znepokojení.

„Byla bych raději, kdyby se o tom Angelstone nedozvěděl,“ řekla.

Garrick se ironicky zašklebil. „Tomu s největší pravděpodobností není možné zabránit. Příliš mnoho svědků bylo u toho.“

Sophie se rozhlédla kolem sebe. „Bohužel máte pravdu. Budu muset s Angelstonem promluvit dřív, než udělá něco neuváženého.“

„A proč? Myslíte si, že se vám podaří Sebastiana přemluvit, aby se nemstil?“

„Není zač se mstít,“ odpověděla Sophie. „Ta ubohá žena toho bezpochyby mnoho vytrpěla.“

„Ta ubohá žena,“ řekl Garrick chladně, „je osobně zodpovědná za to, že Fleetwoodové nikdy nepřijali Angelstonovu matku.“

„Ale Angelstone je teď hlavou rodiny. Může si dovolit být shovívavý.“

„Shovívavý?“ Garrick se pobaveně zazubil. „Mluvíme o tomtéž lordu Angelstonu?“

„Toto není příliš zábavná situace, pane Suttone.“

„Ne, to ne. Ale zato zajímavá. Dejte na mou radu a držte se stranou, slečno Merryweatherová. Angelstone si s Fleetwoody poradí. Má v tom už jisté zkušenosti.“

„Jaké následky podle vás bude mít ta dnešní hloupá scéna?“ zeptala se Sophie.

Garrick lhostejně pokrčil rameny. „Kdo ví? Většinu zdrojů, z nichž plynou jejich příjmy, má v rukou Angelstone. Možná Fleetwoodům poněkud omezí příliv financí.“

„Ach bože!“

„Může se taky postarat, aby Drucilla a její syn zmizeli ze seznamu hostů zvaných na nejrůznější významné události této sezóny. Nebo zařídí, aby drahého bratráčka Jeremyho vykopli z několika jeho

oblíbených klubů. Angelstone si nepochybně nějakou vhodnou pomstu vymyslí. V tomto směru umí být velmi vynalézavý.“

„Možná na něco pravdu přijde, ale nevěřím, že by to uskutečnil,“ prohlásila Sophie energicky.

Garrick tázvavě pozvednul obočí. „A kdo mu v tom zabrání?“

„Postarám se, aby se choval rozumně a s rozvahou, jaká muži, jenž je hlavou rodiny, přísluší.“

Garrickův pohled utkvěl na někom, kdo stál za Sophiiniými zády. Náhle byly jeho oči plné dychtivého očekávání. „To jsem zvědav, jak si s ním poradíte, slečno Merryweatherová.“

„S kým nebo čím by si měla poradit?“ otázal se Sebastian se zájmem.

Sophie se prudce otočila a zjistila, že Angelstone stojí přímo za ní. Vypadal skvěle, ostatně jako vždy. Bílou kravatu měl uvázanu až nezvykle strohým způsobem, dokonale padnoucí svrchník dával vyniknout šíři jeho ramen. Když se na ni díval, jeho zlaté oči zářily.

„S tebou, samozřejmě,“ řekl Garrick.

„To rád slyším.“ Sebastian se na Sophii usmál. „Pojďte, drahá, dáme si něco k jídlu.“

„Děkuji, už jsem večeřela,“ odpověděl Sophie.

Sebastian jí nabídl rámě. „Opravdu? Pak mi tedy alespoň uděláte společnost. Potřebuji si s vámi promluvit.“

Sophie jeho úsměv opětovala. „To se výborně hodí. Také bych s vámi ráda něco probrala.“

„Skvěle.“ Sebastian se zlehka uklonil Garrickovi. „Omluvíš nás?“

„Ale jistě,“ odpověděl a mrknul přitom na Sophii. „Přeji mnoho štěstí, slečno Merryweatherová.“

Když ji Sebastian odváděl, otočila se přes rameno a ošklivě se na Suttona zamračila.

„Co se stalo?“ zeptal se Sebastian beze stopy zájmu.

„Nic.“

„Vůbec nic?“

„Taková rodinná záležitost.“

„Aha,“ přikývl Sebastian. „A o čí rodinu šlo? O mou, nebo o vaši?“

„Vaše lordstvo, toto není vhodné místo na podobné rozmluvy.“

„Tedy o mou,“ řekl. „Podle všeho jde o tu scénu, kterou ztropila moje teta pár minut před mým příchodem.“

Konečně dorazili ke stolům s občerstvením. Sophie se zastavila a pohlédla mu do očí. „Takže vy už to víte?“

„Má drahá, nesmíte zapomínat, že vždycky se najde dost lidí, kteří mě o podobných událostech nezapomenou informovat.“

„Rozumím.“ Sophie si ho zkoumavě prohlížela. „Nehodláte doufám celou věc dramatizovat? Nešlo o nic vážného.“

Sebastian si prohlížel chlebičky. Konečně si vybral jeden s ústřicí. „Nemusíte se znepokojovat, má drahá. Já už se o to postarám.“

V jeho očích se mihl chladný záblesk, který se Sophii nelíbil ani v nejmenším. „Pane, musím trvat na tom, že onen rozhovor není důvodem, abyste jakkoli trestal nebo ponižoval svou tetu. Byla v tu chvíli velmi rozrušená.“

„To mě nepřekvapuje.“ Sebastian se zakousl do ústřice.

„Právě se dozvěděla o našem zasnoubení,“ pokračovala Sophie. „Ta zpráva ji podle všeho poněkud zaskočila.“

„Vyděsila by bylo přesnější.“ Sebastian si vzal další chlebiček. „Bojí se, že bych mohl zplodit dědice, čímž by se naděje jejího synáčka na titul povážlivě smrskly.“

„Jsem přesvědčena,“ pronesla Sophie významně, „že paní Fleetwoodová má opravdový zájem zachovat dobré jméno rodiny a chránit čest dědičného titulu.“

„Bezpochyby.“

„Možná má ke svým obavám dobrý důvod,“ poznamenala Sophie zachmuřeně.

Sebastian přestal žvýkat a polknul. „Co tím chcete říct, Sophi?“

„Možná jste neudělal vše, co bylo ve vašich silách, abyste ji ujistil, že titul je v nejlepších rukou.“

„Své tetě bych nepomohl ani přejít přes ulici, natož abych ji ujišťoval o svých čestných úmyslech.“

Sebastian uchopil Sophii za paži a zamířil s ní k otevřeným dveřím vedoucím do zahrady. „To už stačilo, Sophi. Nemám chuť ztrácet čas na takové nesmysly. Musím si s vámi promluvit o něčem důležitém.“

Sophie k němu vzhledla. „Pane, nehodlám toto téma uzavřít dřív, než mi dáte své slovo, že se nebudete své tetě za její slova mstít.“

„Začínáte mě nudit.“

„To je zlé, mylord, protože já jsem ještě zdaleka neskončila.“

Sebastian se zastavil hodný kus od domu nedaleko fontány a otočil Sophii čelem k sobě. „Zatraceně, Sophi, proč se staráte, co provedu Drucille Fleetwoodové? Urazila vás a bude za to platit. To je vše.“

„Urazila mě, ne vás. Já se mstít nechci a nedovolím, abyste se za mne mstil vy. Rozuměl jste mi, vaše lordstvo?“

„Ten, kdo uráží vás, uráží tím také mě,“ řekl tiše.

„Sebastiane, myslím to vážně, nepřejí si, abyste se zabýval takovými nepodstatnými maličkostmi.“ Sophie se zlehka dotkla prsty jeho tváře. „Nezapomínejte, že jste hlavou rodiny. Pokud se budete vaší ubohé tetě mstít, jen tím prohloubíte propast, která už nyní zeje mezi vámi a Fleetwoody.“

„Zatraceně, Sophi.“

„Váš titul vás zavazuje k velkorysosti vůči ostatním členům rodiny. Měl byste jim poskytovat ochranu.“ Sophie se na něj hřejivě usmála. „Ale něco takového vám jistě nemusím připomínat. Jste si velmi dobře vědom svých povinností vůči vaší rodině a já jsem přesvědčena, že podle toho budete také jednat.“

Sebastian si ji zamračeně prohlížel. „Když jste mě naposledy poučovala o mých povinnostech, uzavřeli jsme dohodu. Pak jste se ji pokoušela dodržet a skončila jste jako moje snoubenka. Copak asi dostanu tentokrát, když se nechám přemluvit a budu jednat jako dospělý a zodpovědný člověk?“

Sophie si soustředěně upravovala brýle. „Opravdu, Sebastiane, není nutné si mě dobírat. Uznávám, věci se nevyvinuly tak, jak jsem očekávala.“

„Ujišťuji vás, Sophi, já mluvím naprosto vážně.“

Znepokojeně na něj pohlédla. „Ano? Vy opravdu očekáváte odměnu za to, že se budete chovat, jak přísluší muži vašeho postavení?“

„Že naplním vaši představu o tom, jak by se měl muž mého postavení chovat,“ opravil ji. „Ano. Bude mě to stát jistou námahu a to si přece zaslouží ocenění, nemám pravdu?“

Nedokázala odhadnout, zda mluví vážně, ale obávala se, že ano. Vždyť chtěla, aby se vzdal kořisti, jež mu podle jeho názoru měla právem náležet. Povzdechla si. „Jaká odměna by to měla být, pane?“

„Budu o tom přemýšlet a dám vám vědět.“ Sebastian ji objal kolem ramen, přitáhl si ji k sobě a vtiskl jí na rty tvrdý, majetnický polibek. Když se od ní opět odtáhl, z jeho tváře vyzářovala smyslnost. „Myslím, že už vím o něčem, co by mě mohlo uspokojit.“

Sophie se zachvěla, když si uvědomila, co se skrývá za těmito slovy. Předě dvěma dny jí dal Sebastian poznat, co je to vášeň a nyní

jí zcela bez obalu naznačil, že tato lekce nebyla poslední. Sophie nevěděla, zda má mít radost nebo se bát.

Intimita, s níž se Sebastian dotýkal jejího těla, v ní vzbudila protichůdné emoce, s nimiž se doposud nebyla s to vypořádat. Cítila, že s každým dalším dnem zasnoubení podléhá nebezpečnému kouzlu Temného Anděla víc a víc.

Rozum jí varoval, aby mu už nedovolovala nic tak důvěrného jako oné noci, nebyla si však jista, zda bude mít sílu mu v tom zabránit.

„Všechno jen komplikujete, mylordě,“ zamračila se.

„Já vím, ale mě to baví.“ Sebastian si opřel chodidlo o okraj fontány a usmál se. „A teď bych si s vámi rád promluvil o něčem jiném.“

„O čempak?“

„Vyšetřovatel z Bow Street, s nímž spolupracuji, mi postoupil jistý velmi zajímavý případ. Myslím, že byste si ráda vyslechla podrobnosti.“

Sophie okamžitě zapomněla, jak se na něj ještě před chvílí zlobila. „Sebastiane, to je úžasné! Povídejte! Už se nemohu dočkat, až se pustíme do pátrání.“

„Nežádám vás o pomoc,“ řekl opatrně, „ale rád bych vám dal příležitost obeznámit se s mými metodami.“

„Co by to obnášelo?“ otázala se. Rozhodně neměla v úmyslu nechat se vystrnadit do role pouhého pozorovatele, nebylo však nutné vysvětlovat Sebastianovi tuto skutečnost právě teď.

„Jde o úmrtí jisté osoby, k němuž došlo před několika dny na zámku Curling. Slyšela jste o tom něco?“

Sophie se zamračila. „Muž jménem Ringcross vypadl z okna v jednom z vyšších podlaží a zlomil si vaz. Říká se, že byl v té době opilý a jeho smrt je tedy pokládána za nehodu.“

„Někdo, přesněji řečeno sám lord Curling, si to podle všeho nemyslí.“

„To on si najal vyšetřovatele?“

„Ve vši diskrétnosti. Sophi, nikdo, včetně lorda Curlinga, se nesmí dozvědět, že vyšetřování vedu já. Oficiálně je případem pověřen Whistlecroft.“

„Ano, jistě, nepochybně si nepřejete, aby vešlo ve známost, jakému koníčku se věnujete. Vzhledem k vašemu postavení je to docela pochopitelné. Kromě toho by vaše práce byla mnohem obtížnější, kdyby všichni věděli, čím se zabýváte, nemám pravdu?“

„Přesně tak.“

„Sebastiane, to je fascinující. Čím začneme? Už se nemůžu dočkat, až poznám vaše techniky a metody.“

Věnoval jí pohled, který se stěží dal označit jiným přívlastkem, než samolibý. „Nejprve bychom měli navštívit místo Ringcrossovy smrti.“

„Rozumný nápad.“ Sophie zamyšleně poklepávala vějířem o dlaň. „To znamená, že se potřebujeme dostat do zámku Curling. Jak to udělat, aniž bychom odhalili pravý důvod naší přítomnosti?“

„Docela snadno. Jako obvykle jsem obdržel další pozvánku na jednu z těch víkendových párty, co lord Curling pořádá. Tentokrát bych ji mohl přijmout, ovšem za podmínky, že budete pozvána také.“

„Výborně. Nebude však moje přítomnost podezřelá? Nikdy předtím mě nezval.“

„Ani náhodou.“ Sebastiana její naivita zjevně pobavila. „Rozhodně ne tehdy, když přijedu i já. Naopak. Připadalo by jim zvláštní, kdybyste se mnou na zámku Curling nebyla.“

Sophie naklonila hlavu na stranu a pozorně si prohlížela výraz jeho tváře. „Obávám se, že tak docela nechápu.“

Sebastian si ji přitáhl tak blízko k sobě, až se záhyby sukně dotýkaly jeho stehna. „Zřejmě jste doposud neměla příležitost se podobné zábavy zúčastnit.“

„Ne,“ přiznala. „Proč?“

„Myslím, že jakmile tam jednou budete, snadno pochopíte, v čem především tkví přitažlivost zahradních slavností pořádaných na venkovském sídle pro větší množství hostů.“

Sophie si palčivě uvědomovala jeho dotek. Stále měl chodidlo položené na obrubě fontány, čímž ji tiskl k vnitřní straně svého stehna. Když si uvědomila, v jak intimní pozici se nacházejí, zachvěla se.

„Pokud vím, jde o to, že hosté mají možnost zúčastnit se nejrozumnějších her a kratochvílí,“ řekla rychle ve snaze vypadat informované.

„Přesně tak. Přičemž ty nejzajímavější se odehrávají pozdě v noci, když se všichni odeberou do svých ložnic.“

„Nerozumím.“

Sebastianova ústa se zvlnila v pobaveném úsměvu. „Vícedenní slavnosti s velkým počtem hostů skýtají téměř neomezené možnosti pro flirtování a romantické schůzky, má drahá.“

Sophii se rozšířily zorničky. „Ach!“

„Velké domy, jako je zámek Curling, mívají doslova tucty ložnic. A všechny jsou v jednom křídle, pěkně pohodlně jedna vedle druhé.“

Sophie cítila, jak ji polévá horko. „Dobré nebe. Něco takového mě vůbec nenapadlo.“

„Tady v městě je třeba každou schůzku pečlivě naplánovat,“ pokračoval Sebastian. „Ale na párty, jaké pořádá Curling, stačí, když muž toužící po dostaveníčku se svou milenkou nebo snoubenkou,“ dodal s úsměvem, „přeběhne přes chodbu.“

Sophie pozvedla bradu a přísně si jej přeměřila. „Očekávám, že lady Pembroková mě bude chtít doprovázet.“

„Nepochybně.“ Přítomnost gardedámy Sebastiana zjevně nikterak neznepokojovala. „Můj tajemník zajistí pozvánku i pro ni.“

8

Sebastian odložil tágo a obrátil se k hrstce gentlemanů shromážděných kolem biliárového stolu. „Pokud mě omluvíte, pánové, pro dnešek končím.“

„Ale no tak, Angelstone,“ zaprotestoval jeden z hostů lorda Curlinga. „Musíte nám přece dát šanci vyhrát zpět alespoň část z toho balíku, o který jste nás obral.“

„Podle všeho jste mi nerozuměl, Dodwelle,“ řekl Sebastian. „Ta hra mě už začala nudit.“

„Nechte ho jít,“ ozval se kdosi z druhé strany stolu potaženého zeleným plátnem. „Angelstona čeká mnohem příjemnější zábava.“

Muži kolem stolu se zachechtali a vyměnili si chápavé pohledy.

„Tak jako nás všechny,“ zabručel jeden z nich dobromyslně. „Naneštěstí je ještě pořád moc brzy.“

Jeden z hráčů pohlédl na Sebastiana. „Pokud chcete vědět, co právě dělá vaše snoubenka, měl byste se podívat do východní zahrady. Nemýlím-li se, právě je na nejlepší cestě vyhrát dámskou soutěž v lukostřelbě.“

„Bezpochyby.“ Sebastian zamířil k východu z rozlehlé Curlingovy knihovny. „Už získala ceny ve všech ostatních soutěžích, které byly dnes pro dámy přichystány.“

Zatímco Sebastian strávil den s ostatními gentlemany pozvanými na zámek Curling, Sophie si užívala radovánek venkovské párty ve společnosti ostatních dam. Jak bylo pro ni typické, oddala se zábavám bez jakýchkoli zábran.

V poledne, když se s ostatními muži vrátil z lovu ryb, dostal Sebastian zprávu, že Sophie jako první prošla složitým bludištěm. Ve dvě hodiny odpoledne, právě když si prohlížel hostitelovy stáje, se dámy vrátily z výletu k zřícenině staré normanské pevnosti. Sophie vedla skupinu tam i nazpátek a ještě stihla udělat podrobný náčrtek ruiny.

V průběhu odpoledne vyhrála všechny soutěže pořádané na širokém pásu trávníku před zámkem, a když se jí doneslo, že po večeri se má hrát ochotnické divadlo, okamžitě se přihlásila o roli.

Sebastian se už nemohl dočkat, až ji uvidí jako herečku. Usmál se, neboť si přitom vzpomněl na svou matku.

Sophie a má matka, pomyslel si, by si jistě padly do oka. Obě byly nesmírně inteligentní, vášnivé a čestné. Jeho otec mu kdysi řekl, že takových žen je na světě málo a když už muž má to štěstí a takovou ženu potká, má udělat vše, aby si ji udržel, bez ohledu na to, jak vysokou cenu bude muset zaplatit.

Sebastian kráčel dlouhou chodbou k terase a rozhlížel se přitom kolem. Zámek Curling byl obrovskou hromadou starého kamení zvedající tři podlaží nad okolní terén. V minulém století ho dal zbudovat jistý zámožný, ale poněkud výstřední obchodník, který si usmyslel, že se povznese na úroveň gentlemana. Ve snaze dosáhnout svého cíle investoval do svého sídla celé jmění.

Výsledkem byla stavba monstrózních rozměrů, chodby spojující jednotlivá křídla se zdály nekonečné. Jak lord Curling při snídani přiznal, ani on sám nevěděl, kolik pokojů v domě vlastně je. Pak ještě dodal, že horní patro a místnosti ve věži nejsou užívány ani tehdy, když je dům plný hostů.

Tato informace Sebastiana zaujala. Podle dosavadních zpráv vypadl Ringcross právě z místnosti nacházející se ve věži. Napadlo ho, co asi Ringcross v nepoužívané části zámku pohledával.

Dneska v noci se tady trochu porozhlédneme, pomyslel si, když konečně vystoupil na balkon. Sophii se to určitě bude líbit.

Pozoroval dámy stojící před řadou terčů umístěných ve východní zahradě. Každá držela malý luk a tenounký šíp, který by s největší pravděpodobností nezabil ani myš.

Soutěžící se smály a pánské obecnstvo shromážděné kolem nich je dobromyslně povzbuzovalo. Sebastian si je pozorně prohlížel. Najednou se zachmuřil, neboť mezi ostatními spatřil Underbrinka.

Mladý muž musel právě přijet. Rozhodně nestrávil na zámku noc a nebyl k vidění ani ráno. Sebastianovi neušlo, že Underbrinka tentokrát nedoprovází jeho ostražitá žena.

Zatímco se Sebastian díval, Underbrink přistoupil k Sophii se zjevným úmyslem pomoci jí s napínáním luku. Sophie rázně zavrtěla hlavou. Underbrink tedy pokrčil rameny a odlouдал se zpátky k ostatním.

Mezi přihlížejícími stála také paní Pembrová. Vzhledla vzhůru, spatřila Sebastiana stojícího na terase a zamávala mu fialovým

kapesníčkem dokonale ladícím s barvou jejích šatů. Pak se otočila zpět, neboť Sophie byla právě na řadě.

Sophie stála v poslední řadě. Zatímco ostatní soutěžící se chichotaly nebo upejpacově žádaly některého z gentlemanů, aby jim ukázal, jak napnout luk, ona jediná se plně soustředila na cíl. Sklípka brýlí se jí přitom třpytila ve slunci. Když Sebastian spatřil vážný výraz její tváře, musel se usmát.

Den byl poněkud větrný. Svěží vánek čechral sukni světle hnědého Sophiina odpoledního úboru a odhaloval tak její drobné kotníky. Sebastian je obdivoval celou minutu, než si uvědomil, že není jediným mužem, který se kochá tím pohledem. Pootočil hlavu a spatřil svého hostitele, jenž vyšel na terasu, aby se k němu připojil.

„Blahopřeji vám, Angelstone. Je to zvláštní, přitažlivá bytůstka. Velmi neobyčejná.“ Bledé, modré oči lorda Curlinga utkvěly na Sophii. „Slyšel jsem, že vaši snoubence říkají slečna Svěrázná. Nepochybně však jen taková žena vás mohla upoutat. Opravdu pátrá po strašidlech?“

Sebastian vrhl na Curling pátravý pohled. Ve skutečnosti baron zřejmě nebyl o nic lepší ani horší, než ostatní gentlemanové z vyšších kruhů.

Jeho pověst byla ovšem dokonalá. Lord Curling měl vše, co si jen člověk může přát. Mnozí by řekli, že i Sebastian mu má co závidět – kupříkladu nikdy nemusel dokazovat legitimitu svého původu.

Sebastian se na něj informoval, ještě než odjel z Londýna. Nejistil však nic, co by už o Curlingovi nevěděl. Ačkoliv přepychové slavnosti, jež pořádal na svém sídle, byly ideální živnou půdou pro klepy, nekolovala o něm žádná vyloženě nelichotivá historka. Nikdo ho nikdy neobvinil z falešné hry, například. Neúčastnil se soubojů a nic nenasvědčovalo tomu, že by měl v oblibě stejný typ vykřičených domů jako Ringcross.

Přesto k němu Sebastian instinktivně cítil averzi. Teď, když dostal příležitost ho chvíli pozorovat, poznal, co je její příčinou. Curling se díval na Sophii pohledem, v němž se jasně zračil chtíč. Nebýt toho, že na zámek přijeli vysloveně proto, aby prošetřili Ringcrossovu smrt, odvezl by Sebastian Sophii okamžitě zpátky do Londýna.

Kromě toho, Sophie by se vztekala, kdyby se o odjezdu jen zmínil. Nesmírně se těšila, až začnou s pátráním a on neměl to srdce ji zklamat.

„Mou snoubenku zajímají především projevy přítomnosti duchů,“ řekl Sebastian zdánlivě lhostejně.

„Fascinující.“ Curling otočil hlavu a pohlédl přímo na něj. „A objevila už nějakého?“

„Ne.“

„Škoda.“ Curlingova tvář dostala zamyšlený výraz. „Už jsem nejednou přemýšlel, zda duchové existují.“

„Opravdu?“ Sebastian se dlaněmi opřel o kamennou zídku ohraničující terasu a pozoroval, jak Sophie vystřelila svůj šíp. „A co vás na nich tak zajímá, Curlingu? Bojíte se, že nějakého potkáte nebo vás znepokojuje představa, že byste jednou mohl sám jako duch bloudit chodbami tohoto domu?“

„Nerozuměl jste mi, Angelstone. Pomyšlení na existenci duchů mě neděsí, ale vzrušuje. Často mě sžírá nuda. Setkání s duchem by mohlo být docela zábavné, nemyslíte? Vskutku, napadá mě jen několik málo věcí, které by mě mohly pobavit víc.“

Sebastianovy ruce sevřely kamennou zídku. „Radil bych vám, abyste byl výjimečně opatrný, pokud jde o způsob, jakým se rozhodnete rozptýlit svou nudu.“

„Mohu vás ujistit, Angelstone, já jsem velmi obezřetný muž.“ Curling se spokojeně usmál, když spatřil, jak se Sophiin šíp zabodnul nedaleko středu terče. „Skvělá rána. Vaše snoubenka podle všeho zvítězila, pane.“

„Obvykle vyhrává,“ odpověděl Sebastian. Všiml si, že Underbrink nadšeně tleská.

„Jsem nesmírně potěšen vaším rozhodnutím přijmout mé pozvání,“ řekl Curling, aniž spustil oči ze Sophie. „Nejprve jsem netušil, co vás vedlo k rozhodnutí konečně zavítat na venkov. Když jste mě však požádal, abych pozval také vaši snoubenku a její přítelkyni lady Pembrovou, pochopil jsem vaše důvody.“

„Opravdu?“

„Ale jistě.“ Curling se chápavě pousmál. „Život ve městě má pravidla, která mohou snoubence omezovat. Tady na venkově je všechno méně formální. Doufám, že se budete dobře bavit, Angelstone.“

„Mám to v úmyslu.“

* * *

Můj nejdražší Geralde, slyš, někdo přichází. Co když je to lord Braxton? Prchni, prchni hned. Nesmí tě zde nalézt.

Sophie usazená na pestrobarevné pohovce v jednom z pokojů s výhledem na terasu se soustředěně mračila, jak se snažila zapamatovat si svou repliku.

Zavřela se do tichého pokoje už před hodinou a půl a zcela se ponořila do své role. Pomalu ale jistě však docházela k závěru, že hrát divadlo je mnohem obtížnější, než si myslela.

Krátká činohra měla být zlatým hřebem večera. Sophie dostala roli Elisy, mladé dívky, kterou rodiče zasnoubili s tajemným lordem Braxtonem. Elisa, zděšená představou sňatku s tímto mužem, se tedy odhodlala uprchnout s okouzlujícím, pohledným Geraldem. Sophie byla osobně přesvědčena, že si Elisa zvolila špatně.

Začala si přefíkávat svou roli nahlas. „Prchni, prchni hned! Nesmí tě zde nalézt.“

„Žádný strach, má drahá,“ ozval se ode dveří hlas Edwarda, lorda Underbrinka. Ohlédl se přes rameno a pak rychle vstoupil do pokoje. „Jsme v bezpečí.“

„Edwarde!“ Sophie k němu užasle vzhledla.

„Ano, jsem to já, má nejdražší.“ Zavřel za sebou a věnoval jí spiklenecký úsměv. „Dámy jsou všechny v patře, kde odpočívají před večerí a pánové zase s Curlingem v jeho knihovně.“

„Co tady děláte? Dostal jste snad taky nějakou roli?“

„Ne, má nejdražší Sophie. Jsem zde, protože s vámi musím mluvit.“ Rychle prošel místností, poklekl před ní a uchopil její ruku do svých dlaní. „Má drahá, toužil jsem s vámi být chvíli o samotě.“

Sophie se pokusila nenásilně vyprostit svou ruku z jeho sevření. Držel ji však pevně. „Proč?“

„Protože vám toho musím tolik vysvětlit.“ Edward ji políbil na hřbet ruky. „Musíte mi věřit, že jsem na to kouzelné léto v Dorsetu nikdy nezapomněl.“

„Které léto? Zažila jsem jich několik, víte? V Dorsetu bývá léto každý rok.“

„Jak jste vtipná, má drahá. Je však jen jediné léto, jenž navždy zůstane v mém srdci, nejdražší Sophie,“ hlesl Edward a oči mu zjihly. „To léto, kdy jsem potkal vás. Nemohu uvěřit, že byste zapomněla, kolik jsme jeden pro druhého znamenali.“

„Promiňte, Edwarde, ale musím se soustředit. Učím se svou roli.“ Sophie se opět pokusila osvobodit svou ruku z jeho sevření.

Edward se však nehodlal své kořisti jen tak vzdát. „Vy nevíte, co jsem cítil, když jsem vás dnes opět spatřil v parku. Jediný pohled oživil všechny staré vzpomínky. Život bez vás byl tak pustý, má nejdražší.“

„Edwarde, jste ženatý. Prázdnota je stěží to, nač byste si mohl stěžovat.“

„A přesto tomu tak je. Jsem tak osamělý. Uzavřel jsem manželství z rozumu, jen abych splnil svou povinnost vůči rodině a titulu. Má žena však nemá porozumění pro mé potřeby.“

Sophie začínala být podrážděná. „Zřejmě jsem je nechápala ani já, mylord. Jinak bych si uvědomila mnohem dříve, že jste si se mnou tenkrát v Dorsetu pouze zahrával.“

„Má nejdražší, jak se mýlíte! Jen vědomí odpovědnosti vůči rodině mě přimělo, abych se vás vzdal. Neměl jsem na vybranou, má lásko.“

„Pak jste mi měl už na začátku říct, že vám není dovoleno zvolit si ženu dle svého srdce,“ odsekla Sophie podrážděně. „Byla jsem poslední, kdo se to dozvěděl.“

„Odpusťte, nenašel jsem odvahu se vám přiznat.“ Edward zasypal její ruku polibky. „Přiznávám, naše společné chvíle jsem ukradl osudu, má drahá. Nic víc jsem vám nabídnout nemohl. Bylo to však zoufale málo, jak pro vás, tak pro mě, nemám pravdu?“

„Ve skutečnosti mám pocit, že mi to docela stačilo,“ odpověděla Sophie.

Edward se smutně usmál. „Mě neoklamete, má drahá. Vaše láska ke mně byla příliš vznešená a čistá, aby se jen tak rozplynula.“

„Obávám se, že nebyla ani zdaleka tak vznešená a čistá, jak se domníváte, protože zhasla jako svíčka.“

„Pak tedy udělám vše, abych rozdmýchal uhlíky, které, a tím jsem si jist, v hloubi vašeho srdce stále žhnou,“ prohlásil Edward.

Sophii v tu chvíli blesklo hlavou, jak ho vůbec někdy mohla brát vážně. Samozřejmě, byla tenkrát o tři roky mladší. A taky neznala Sebastiana.

„Nemyslím, že by Angelstone vaši snahu ocenil,“ odvětila suše.

„Angelstone! Ten ďábel!“ Edward sevřel její ruku ještě pevněji. „Nedovedu si představit, že byste se provdala za samotného knížete pekelníků. Jste žena stvořená k životu na slunci. Potřebujete jeho zář, hřejivé teplo. Bolí mě, když si vás představím uvězněnou v náručí tak chladného muže.“

Sophie se zamračila. „Angelstone vůbec není chladný.“

„Říká se o něm, že má v žilách led.“

„Nesmysl,“ odvětila Sophie energicky. „Choval se, jako by tomu tak opravdu bylo, hodně dlouho. Možná tomu dokonce sám uvěřil, herecký talent zdědil po své matce. Jsem však přesvědčena, že mu v těle koluje krev stejně horká, jako je má nebo vaše.“

Edward jí věnoval soucitný pohled. „Má drahá, máte příliš laskavé srdce. Nechápete, jak nebezpečný Angelstone ve skutečnosti je. Pro všechno, co kdy mezi námi bylo, vyslechněte mě. Nesmíte připustit, aby vás uchvátil sám pán podsvětní říše.“

„Obávám se, že nebude snadné mi v tom zabránit, Underbrinku,“ ozval se ode dveří Sebastianův hlas. Byl mrazivý a nebezpečně tichý. „Doporučoval bych vám, abyste ihned pustil ruku mé snoubenky.“

Edward upustil Sophiinu ruku, jako by ho páčila a bleskově se vztyčil. „Angelstone!“

Sophie věnovala Sebastianovi sladký úsměv. „Dobré odpoledne, Angelstone. Ani jsme vás neslyšeli přicházet.“

„O tom nepochybuji,“ odvětil, ledabyle se opřel o rám dveří a ruce zkrfížil na prsou. Edwarda přitom nespouštěl z očí. „Co tady děláte?“

„Zkoušíme mou roli, vaše lordstvo,“ odpověděla Sophie mírně. „Nic víc. Že, lorde Underbrinku?“

Edward se začervenal. „A-ano,“ zakoktal. „Zkoušíme. Pomáhal jsem Sophii – slečně Merryweatherové – zapamatovat si její repliky.“

„Prchni,“ zamumlala Sophie teatrálně. „Prchni hned! Myslím, že už vás nebudu déle obtěžovat, pane. Angelstone jistě rád zaujme vaše místo.“

„Ano, jistě.“ Edward zajel prstem pod svou úpravně uvázanou kravatu a zatahal za ni, jako by ho škrtila. „Omluvte mě, slečno Merryweatherová.“

„Sbohem, lorde Underbrinku.“

Edward se s nejistým výrazem vydal ke dveřím. Zřejmě si nebyl tak docela jist, zda mu bude dovoleno odejít. Sebastian však v poslední chvíli líně ustoupil stranou. Edward se kolem něj protáhl a rychle zmizel.

Sebastian tázavě zvedl obočí a pohlédl na Sophii. „Zkoušíte roli?“

„Ano. Zjistila jsem, že být herečkou není vůbec snadné.“

„Má matka to tvrdila také.“

„Nejsem si vůbec jista, zda se všichni stihneme své repliky do večera naučit.“

„Většina si s tím nebude dělat starosti,“ řekl Sebastian a přistoupil k ní. „Prostě je na jevišti přečtou.“

„Ach. Takže podle vás tady ztrácím čas?“ Sophie se posmutněle usmála. „Ta hra je totiž velmi slabá.“

„Opravdu?“

„Pojednává o dámě, která je zasnoubena s velice zajímavým mužem, lordem Braxtonem. Přesto je pošetile přesvědčena, že miluje jedno výjimečně hloupé stvoření jménem Gerald. Být na jejím místě, dala bych Geraldovi sbohem a věnovala svou přízeň tajemnému lordu Braxtonovi.“

„Ano?“ Sebastian ji k sobě pozvedl a vzal její tvář do svých dlaní.

„Rozhodně.“ Zatajila dech v očekávání polibku. „Právě to bych udělala.“

„To rád slyším.“ Zlehka se rty dotkl jejích úst. „Mám vám tedy pomoci s vaší rolí?“

„Neobtěžovalo by vás to?“

„Ale vůbec ne. Vždyť víte, že herectví mám v krvi.“

Později toho večera Sophie propustila ušvanou služtičku, která dostala za úkol pečovat jak o ni, tak o několik dalších dam, a začala přecházet svou ložnicí sem a tam. Zámek Curling se ponořil do ticha. Po večeru, jenž začal amatérským divadlem a pokračoval pitím a hraním karet, se všichni hosté odebrali do svých ložnic.

Sophie byla na svůj první herecký výstup náležitě pyšná. Jako jediná se totiž naučila roli nazpaměť a byla odměněna hlasitým Sebastianovým potleskem. Jeho uznání ji potěšilo, nemohla se však už dočkat, až začne skutečné dobrodružství.

Jakmile se dveře za služkou zavřely, rychle vyklouzla z noční košile, oblékla se do hrubých vlněných šatů, které si s sebou vzala právě pro tuto příležitost a netrpělivě čekala, kdy se objeví Sebastian, aby se mohli společně pustit do pátrání.

Zdálo se jí, že to trvá celou věčnost. Konečně se dveře bez jakéhokoliv upozornění otevřely a Sebastian tiše vstoupil do pokoje. Ohlédl se přes rameno a pokynul jí. „Jste připravena?“

„Samozřejmě.“ Sophie uchopila nerozžatou svíci a rozběhla se ke dveřím. „Co vás zdrželo?“

„Čekal jsem, až ruch na chodbě poněkud ustane.“ Usmál se. „Věděla jste, že mladý Dodwell má milostný poměr s lady Keeganovou?“

„Lady Keeganovou?“ otázala se Sophie překvapeně. „Vždyť je nejméně dvakrát tak stará jako on. A kromě toho je vdaná.“

„Ale její manžel zůstal v Londýně.“ Sebastian jí položil prst na ústa. „A teď už ani slovo, dokud se nedostaneme ke schodišti.“

Uchopil ji za ruku a rychle ji vedl ztichlou chodbou. Jak si Sophie vzápětí uvědomila, svíčky zde nebylo zapotřebí. Svícny na zdech vydávaly právě tolik světla, aby se člověk mohl orientovat. Lord Curling zřejmě noční zvyky svých hostů velmi dobře znal.

Schodiště vedoucí do třetího podlaží vypadalo už zcela jinak. Byla tam tma jako v pytli a chladný průvan tak silný, že ho Sophie cítila i přes své teplé šaty.

Sebastian nedovolil zapálit svíčku dřív, než vystoupali až nahoru a ponořili se dostatečně hluboko do temných stínů horního patra, jenž je chránily před případnými zvědavými pohledy zespoda. Když knot konečně vzplál, vzal jí voskovici z ruky a zvedl ji do výše.

„Jak poznáme, z kterého pokoje Ringcross vypadl?“

„Nařídil jsem svému komorníku, aby se diskrétně poptal mezi služebnictvem,“ vysvětlil Sebastian. „Zjistil, že to byl pokoj v jižní věži.“

„Je tady docela chladno.“ Zatímco kráčeli směrem k jižnímu křídlu rozlehlého zámku, Sophie si třela paže, aby se zahřála.

„Curling říkal, že toto patro se neužívá. Bylo by zbytečné jej vytápět.“

„Pokud je neobývané, co zde tedy dělal Ringcross té noci, kdy zemřel?“ zeptala se Sophie.

„Správná otázka, má drahá.“ Sebastian se zastavil před zavřenými dveřmi na konci chodby. „Musí to být tady.“

Sophie se pokusila otočit kouli u dveří. „Je zamčeno.“

„Já se o to postarám. Tady, podržte svíčku.“

Sophie mu vzala světlo z ruky a obdivné pozorovala, jak Sebastian vytáhl z rukávu krátký kovový předmět a opatrně jej zasunul do zámku.

„Otevři se, zlatíčko,“ zašeptal Sebastian zámku. „To je ono, miláčku, dovol mi vstoupit. Dej mi, po čem toužím. Ach ano. Tak je to dobře. Přesně to jsem chtěl. Nádherné.“

Ozvalo se tiché cvaknutí. Sebastian otočil knoflíkem u dveří a otevřel je. Panty strašidelně zavrzaly.

Sophie byla ohromena. „Velmi důmyslné, vaše lordstvo.“

Sebastian se pousmál a vstoupil do pokoje. „Děkuji vám, má drahá. Je příjemné slyšet slova uznání, byť jde o nepatrnou maličkost.“

„Musíte mě to naučit,“ prohlásila Sophie.

„Nejsem si jist, zda by to bylo rozumné. Pokud vám prozradím všechny své triky, mohla byste časem dospět k názoru, že mě už nepotřebujete.“

„Nesmysl.“ Sophie se za ním vydala do zšeřelého pokoje. „Pracujeme společně. Musíme se navzájem dělit o své zkušenosti. Můj bože!“ Zalapala po dechu, neboť jí tělem od hlavy až k patě proběhl mráz.

„Co se stalo?“ ozval se z temnoty Sebastianův hlas.

„Já nevím.“ Sophie pohlédla na svíci ve své ruce – zdálo se jí, že zhasla. K jejímu překvapení však stále planula. „Je tady strašná zima.“

„O nic víc než v chodbě.“

„Já mám pocit, že je tu mnohem chladněji.“ Pozvedla svíci a rozhlédla se po pokoji.

Veškerým vybavením místnosti byla podivně vyhlížející postel s kovovým čelem, masivní skříň, stůl a těžké závěsy halící okna.

„Všechno je černé,“ zašeptala Sophie užasle. „Závěsy, povlečení, koberec, všechno.“ Pozvedla svíčku do výše a prohlédla si dva řetězy visící ze stěny. „A co je pro všechno na světě toto?“

Sebastian přistoupil blíž a řetězy si prohlédl. „Pouta.“

„Dobré nebe. To je podivné. Myslíte si, že tady byl dříve žalář?“

„Ne. Vězení bývají většinou ve sklepeních, ne ve věži.“

„A to neobvyklé vybavení.“

„Ano.“ Sebastian jí vzal svíci z ruky a pomalu procházel podél stěn místností.

Sophie ho pozorovala. Opět se zachvěla chladem. Rozhodně je tady chladněji než na chodbě, pomyslela si a v duchu se podivila, jak je možné, že Sebastian ten rozdíl necítí. Nebyl to však jen chlad, co jí dělalo starosti. Místnost byla podivně temná, neproniknutelné stíny krčící se v koutech rozhodně nebyly jen obyčejnou noční tmou.

„Sebastiane, tenhle pokoj se mi vůbec nelíbí,“ zašeptala přiškrceným hlasem.

Znepokojeně na ni pohlédl. „Zatraceně, vy se bojíte! Neměl jsem vás sem brát. Pojd'te, odvedu vás zpátky do vaší ložnice.“

„Ne,“ vyhrkla a rychle vykouzila na tváři úsměv. „Ne, jsem v pořádku. Je tady jen trochu chladno.“

„Jste si jista, že se nechcete vrátit?“

„A zahodit tak příležitost pozorovat vaše vyšetřovací metody? Rozhodně ne,“ prohlásila. „Pokračujte, mylord.“

Naposledy si ji zkoumavě prohlédl. „Dobře tedy. Pokud ale opět pocítíte úzkost, okamžitě mi to řekněte. Nechci, abyste strachy přišla o rozum.“

„Já nemám strach, ujišťuji vás.“ Sophie horečně přemyslela, jak změnit téma rozhovoru. „Jen si nedovedu představit, že by tato místnost byla využívána jako pokoj pro hosty. Je příliš bizarní.“

„Souhlasím.“ Sebastian přistoupil ke skříni a otevřel ji. „Neznám mnoho lidí, kteří by se tady cítili příjemně.“

„Je v té skříni něco?“ Sophie udělala krok kupředu, neboť ji upoutal soustředěný výraz Sebastianovy tváře.

„Ne, zdá se být prázdná.“ Sebastian se předklonil, aby lépe viděl. „Uvnitř je ale spousta malých přihrádek.“

„Podívám se.“ Sophie nahlédla dovnitř. Většina prostoru byla skutečně zaplněna několika řadami šuplíků. „To by mě zajímalo, k čemu sloužily.“

„Nemám zdání.“ Sebastian začal systematicky otevírat jednu zásuvku za druhou.

Všechny byly prázdné až na tu nacházející se úplně vpravo dole. Sebastian se ji chystal zavřít, stejně jako to udělal s ostatními, když v tom se zarazil a zamračil se.

„Co je to?“ Sophie si stoupla na špičky a pokusila se Sebastianovi nahlédnout přes rameno. V rohu malé zásuvky se cosi zlatě třpytilo. „Mince.“

„Ne. Knoflík.“ Sebastian drobný zlatý předmět vylovil a podržel ho tak, aby na něj dopadalo světlo svíčky. „Je na něm něco vyryto.“ Bedlivě si knoflík prohlížel. „Knížata ctnosti.“

Sophie se zamračila. „Ctnosti? Myslíte, že ten knoflík patřil nějakému kazateli?“

„Pochybují.“ Sebastian se tvářil zamyšleně. „Znám několik gentlemanů, kteří si nechali na knoflíky vyryt jméno svého klubu.“

„A už jste někdy slyšel o klubu nazvaném Knížata ctnosti?“

„Ne,“ připustil Sebastian. „Neslyšel. Ale až se vrátíme do Londýna, možná se mi podaří něco zjistit.“ Strčil knoflík do kapsy a šuplík opět zavřel.

„Pochybuji, že by nám ten knoflík mohl nějak pomoci v pátrání po okolnostech Ringcrossovy smrti,“ řekla Sophie zklamaně. „Nejspíš mezi nimi není žádná souvislost. Ten knoflík mohl ležet v šuplíku celá léta.“

„Jeden nikdy neví,“ prohodil Sebastian tajuplně. Chystal se skříň zavřít, ale opět se zarazil a nachýlil kupředu. „Co je?“

„Dřevo je spojeno zvláštním způsobem,“ řekl Sebastian.

Sophie si skulinu, na niž ukazoval, pečlivě prohlédla. „Ano. Podobný spoj jsem našla v podlaze nad místem, kde byly ukryty klenoty Pembroků.“

„Zřejmě má skříň falešnou zadní stěnu.“ Sebastian zkusmo zatlačil na dřevěný panel, ale nic se nestalo. „Musí tu někde být skryté péro.“

Sophie obešla skříň ze strany, aby se podívala zvenčí. „Stojí přímo u stěny, Sebastiane. I kdyby se vám podařilo zadní stranu otevřít, nenajdete za ní nic jiného než kamennou zeď.“

„Přesto bych tě hádance rád přišel na kloub,“ odpověděl a dál prozkoumával vnitřek skříně.

Sophie mu rozuměla. I ona byla zvědavá, zda ve skříní skutečně je skrytý mechanismus otevírající zadní stěnu.

Klekla si, aby se podívala, zda na spodní straně nespátří nějakou páku nebo pružinu. Koutkem oka zahlédla pod postelí ležet nějaký malý předmět.

„Sebastiane, támhle něco je.“

„Co?“

„Leží to pod postelí. Nějaká malá krabička.“ Sophie se po čtyřech vydala k posteli. „Podržte tu svíčku níž.“

„Já to vytáhnou.“ Sebastian ji uchopil v pase a postavil na nohy. „Kdo ví, co všechno může pod tou zatracenou postelí být.“

Udělala na jeho schýlená záda kyselý obličej. „Dobře, vaše lordstvo, ale byla bych ráda, abyste nezapomněl, že jsem to byla já, kdo objevil tento důkaz, ať už je to cokoliv.“

„Při systematickém prohledávání pokoje, které jsem měl v plánu, by se nakonec na postel a na všechno, co je pod ní, taky dostalo.“ Sebastian sáhl pod postel a tu malou věc vytáhl.

„Nu?“ zeptala se Sophie nedočkavě. „Copak to máme?“

„Tabatěrku.“

„Není tam ještě něco jiného?“ zeptala se Sophie.

„Jen nočník.“ Sebastian vstal, otočil tabatěrku v prstech, položil do dlaně a otevřel ji. „Trochu tabáku tam ještě zbylo.“ Přidržel si tabatěrku u nosu a opatrně k ní přičichl. „Velmi specifické aroma.“

„Jsem ráda, že nešňupete,“ poznamenala Sophie. „Je to velmi ošklivé.“

„Ale také poměrně běžné. Stejně jako tato tabatěrka. Vypadá jako tucty jiných, které muži z lepší společnosti nosí v kapsách.“ Sebastian vstal. „Ta směs je však zvláštní. Možná by se mi podařilo najít, u kterého obchodníka s tabákem byla namíchána a z jakých přísad.“

„Pokud patřila Ringrossovi, moc nám to stejně neřekne.“

„Tím bych si nebyl tak jist.“ Sebastianův pohled zkoumal zšeřelý pokoj píd' po pídí. „Pokud by patřila jemu, měl ji mít logicky u sebe, když vypadl z okna. Pokud ovšem předtím nedošlo v této místnosti k zápasu, při kterém o ni přišel.“

Sophie na něj užasle pohlédla. „Vy myslíte, že skutečně šlo o vraždu?“

„Je ještě příliš brzy, abych mohl říct něco konkrétního. Připadá mi to však čím dál tím zajímavější.“ Přistoupil k oknu a roztáhl černé závěsy.

Sophie si prohlížela široké okno. „Musí být docela těžké vypadnout ven. Je tady široká římsa.“

„Ano. Leda že by dotyčnému někdo pomohl.“

Sophie se zachvěla, jak jí tělem projela další vlna mrazivého chladu. „Nebo vyskočil sám,“ poznamenala Sophie. Náhle byla zaplavena přívalem temných emocí, které rozhodně přicházely odjinud, než z jejího nitra. Na moment ji naplnily hněv a hrůza tak silně, až se znova otřásla. Sophie se pod tím nápirem zapotácěla, přesto podvědomě věděla, že ty děsivé pocity ve skutečnosti nenáleží jí.

Někdo jiný v této komnatě trpěl. Nějaká žena. Sophie si tím byla jista.

„Sophi?“ zašeptal Sebastian, pozvedl svíci a zkoumal její tvář. „Co se děje?“

Pohlédla mu do očí a v duchu se modlila, aby pochopil, co se mu chystá říct. „Myslím, že jsem se právě poprvé setkala s opravdovým duchem.“

„Tak dost.“ Uchopil ji za paži a rozhodněji táhl ke dveřím. „Už toho na vás bylo příliš. Jdeme odsud.“

„Sebastiane, to není moje představitivost. Přísahala bych, že se tu stalo něco strašného. A nejsem si vůbec jista, zda to má něco společného s Ringcrosssem. Cítím přítomnost nějaké ženy.“

„Uklidněte se, má drahá.“

„Ale Sebastiane...“

Vytáhl ji z pokoje. Na okamžik se zastavil, aby zamknul dveře a pak ji rychle odváděl temnou chodbou ke schodišti.

Sophie byla zoufalá. „Myslíte si, že má fantazie je silnější než zdravý rozum, co?“

„Jste nesmírně tvůrčí a inteligentní žena, má drahá. Takové nadání musí být něčím vyváženo.“

„Žvásty. V tom pokoji se musely odehrát příšerné věci, Sebastiane. Možná to má nějakou souvislost s Ringcrossovou smrtí, možná ne. Ale přísahám, stalo se tam něco strašného.“

„Já se s vámi nehádám, Sophi.“ Sebastian svižně krácel ke schodům a vlekl ji za sebou. „Ale nevěříte mi,“ řekla.

„Přiznávám, na duchy moc nevěřím. A připouštím ta ké, že závěry většinou činím na základě hmatatelných důkazů.“

„Jinými slovy, podle vás mám příliš bujnou fantazii.“

„Má drahá. O vaši živé představitivosti svědčí už jen to, že se zabýváte zkoumáním paranormálních jevů. Bez urážky, ale vyšetřování mých případů vyžaduje čistě pragmatický přístup.“

„Aha. Takže váš způsob pohledu na věc je nadřazený mému?“

„Možná ne pokud jde o strašidla, ale ve vyšetřování zločinů bezpochyby ano.“

„To je pěkně nafoukaný a arogantní názor,“ prohlásila Sophie. „Moje metody jsou stejně vědecké jako ty vaše.“

Vtom se bez jakéhokoliv varování dveře, které právě míjeli, prudce otevřely. Ozval se škrábavý zvuk a vzplála svíce. Hleděl na ně starý muž s rozcuchaným vousem.

„Co je to, sakra?“ Sebastian smýknul Sophii tak, aby se ocitla za jeho zády a sám se obrátil k vyzáblému muži ve dveřích. „Kdo jste?“

Stařec ho ignoroval a dál si zarudlýma očima prohlížel Sophii. „Ty nejsi ona!“ Rysy jeho vráscité tváře zklamaně povadly.

„Prosím?“ Sophie se postavila na špičky, a vykoukla přes Sebastianovo pravé rameno.

„Říkám, ty nejsi ona.“ Starý muž zamžikal. „Schovávám se tady nahore od té doby, co ho dostala. Věděl jsem, že si přijde i pro ostatní. Chtěl jsem ji vidět na vlastní oči.“

„Koho jste myslel, že uvidíte?“ zeptal se Sebastian.

„Chudáka holku, co se zabila, když vyskočila z toho prokletého pokoje.“ Probodl Sebastiana pohledem. „Já jsem ji totiž našel, víte?“

„Ne, to jsem nevěděl,“ řekl Sebastian.

„Našel jsem ji v potoce. Vypadla a utopila se, řekli pak, ale já viděl, jak skočila. Odnесли její tělo k potoku a hodili ji tam, aby si lidi mysleli, že vypadla a utopila se. Ale já vím, jak to bylo.“

Ten člověk je šílený, uvědomila si Sophie. Přesto však věřila každému jeho slovu. „Kdo jste?“

„Higgins. Potrhlý Higgins, tak mi říkají.“ Stařec se sípavě zasmál a odhalil tak své bezzubé dásně.

„Kdy ta dívka vyskočila, Higgins?“ zeptal se Sebastian.

„To je už dlouho.“ Higgins začal mluvit zpěvavým hlasem. Svě oči přitom upíral kamsi do dálky. „Ale já jsem nezapomněl.“

„Je Ringcross odpovědný za její smrt?“ vyptával se Sebastian.

„Mohli za to všichni.“ Higgins moudře pokýval hlavou. „A taky za to zaplatí. Uvidíte. Všichni zaplatí. Proklela je, než skočila. Řekla, že bude pomstěna. A teď to začalo.“

„Přišla si pro Ringcrosse?“ Sophie sevřela Sebastianovu paži. „To chcete říct, pane Higgins?“

„Pro ostatní si přijde taky.“ Higgins se otočil a odcházel pryč.

„Počkejte. Kdo jsou ti ostatní?“ zeptal se rychle Sebastian. „Kdy ta dívka vyskočila?“

Higgins si ho však nevšímal. Falešně si cosi pobrukoval a krácel dál. Sebastian udělal pohyb, jako by se chtěl vydat za ním.

„Nechte ho být,“ řekla Sophie. „Ten ubožák je šílený. Dalším vyptáváním byste ho mohl rozrušit. Kdo ví, co by mohl udělat. Možná by ztropil povyk a zburcoval celý dům. Pak už bychom nemohli naše pátrání dokončit.“

„Čert to vem, on o té věci něco ví.“ Sebastian zklamaně sledoval, jak Higgins zahrnul za roh a zmizel z dohledu.

„Možná méně než si myslíte,“ řekla Sophie zamyšleně. „Podle všeho blouzní. Smrt té mladé dívky – to může být jen nějaká legenda, kterou si spojil s Ringcrossovou smrtí.“

„Kdo myslíte, že to je?“

„Nemám tušení. Pravděpodobně starý sluha, co ho nechávají v domě dožít. Nebo možná duch.“

Sebastian, který ji už opět držel za ruku a vedl ke schodišti, se zamračil. „Tohle nebyl žádný duch.“

„Jak to můžete vědět? Nikdy jste žádného nepotkal.“

„Až nějakého potkám, tak ho určitě poznám.“ Konečně došli ke schodům a Sebastian zhasl svíci. Nebylo jí už zapotřebí – zář nástěnných svícňů přicházející z patra pod nimi byla sice slabá, ale pro orientaci stačila. „Zato vy jste jich dneska večer viděla až dost.“

„Nesmysl. Takhle to zní, jako bych viděla strašidlo za každým rohem. Nic takového nemám ve zvyku. Jen proto, že jsem v té komnatě cítila něco podivného, nemusím být ještě hloupá.“

„Pst!“ Sebastian se prudce zastavil v půli schodiště. Přitiskl se ke zdi a Sophii strhl do své náruče. Otočil ji tak, aby se tvář tiskla na jeho hrud’.

„Co to děláte?“ zamumlala Sophie.

„Tiše,“ zašeptal jí do ucha. „V chodbě začalo zase být nějak rušno.“

„Ach!“

Dolehl k nim zvuk zavíraných dveří. Sebastian chvíli čekal, než Sophii opět pustil. „Myslím, že jsme v bezpečí. To byl Larkin. Proběhl po špičkách pod schodištěm a nahoru se nepodíval. Pojdte, zavedu vás do vaší ložnice. Příště bychom už nemuseli mít takové štěstí.“

„To je opravdu nesmírně vzrušující, nemám pravdu, Sebastiane?“ Sophie se bez protestů nechala táhnout dolů po schodech. „Myslím, že se mi naše spolupráce bude nesmírně líbit.“

„O tom nepochybuji, má drahá,“ zamumlal. „Bojím se však, že má duševní rovnováha při tom poněkud utrpí.“

Ke dveřím vedoucím do Sophiiny ložnice se dostali bez obtíží. Sebastian si úlevně oddychl a uchopil za kliku.

V tom Sophie uslyšela, jak skříply další dveře. Vběhla do pokoje a otočila se, aby se přesvědčila, zda Sebastian nemůže být tím, kdo právě vstoupil na chodbu, spatřen.

Sebastian byl přímo za ní. Zavřel dveře tak opatrně, že nevydaly jediný zvuk.

„Zatraceně.“ Spustil ruku z kliky. „To bylo těsné.“

„Ano, ale teď jsme v bezpečí.“ Sophie zažehla svíčku. Když vzhledla, spatřila odhodlaný Sebastianův výraz. „Děje se něco?“

zeptala se překvapeně. „Jsem si jista, že za chvíli se budete moci bezpečně vrátit do svého pokoje.“

„Chtěl jsem si s vámi o něčem promluvit,“ odpověděl a majetnický na ni pohlédl. „A teď, jak se zdá, je na to právě příhodná chvíle.“

Usmála se, stále překypovala nadšením. „Bezpochyby byste rád shrnul výsledky dnešního pátrání. Měli bychom si dělat poznámky. Počkejte chvíli, jen co najdu svůj notes.“

„Později.“ Sebastianovy oči se v záři plamene zlatě leskly. „Věc, kterou bych s vámi rád probral, je osobní.“

„Osobní?“

„Ano.“

Přistoupil k ní a uchopil ji do náruče. „Velmi osobní.“ Tiché zaklepání na dveře se ozvalo právě ve chvíli, kdy Sebastian přitiskl svá ústa na její.

„Sakra!“ Sebastian zvedl hlavu. Ještě nikdy nevypadal nebezpečněji. „Kdo si to sakra myslí, že v tuto hodinu může klepat na vaše dveře?“

„Nemám zdání.“ Znepokojeně se zamračila, když si všimla chladné zuřivosti planoucí v jeho očích. „Uklidněte se, proboha. To je určitě lady Pembrová. Možná něco potřebuje.“

„Těžko.“ Sebastian se prudce otočil na podpatku a vykročil ke dveřím.

Sophie, zděšena jeho hrozivým rozpoložením, se ho pokusila chytit za paži, ale vyklouzl jí. „Sebastiane, počkejte. Nemůžete se přece objevit ve dveřích mé ložnice.“

„Vy rozhodně otevřít nepůjdete.“

„Myslete trochu, vaše lordstvo.“ Sophie se rozběhla za ním. „Toto není zrovna rozumný a logický přístup k věci.“

„Mýlíte se, Sophi. Jednám velmi logicky. Tento přístup je velmi účinný, pokud jde o to, aby náš noční návštěvník už na vaše dveře nikdy nezaklepal.“

„Ráda bych vám připomněla, vaše lordstvo, že bude velmi těžké zrušit zasnuby, pokud se rozkřikne, že spolu sdílíme ložnici. Celá ta záležitost je už tak trapná víc než dost.“

Ozvalo se další naléhavé zaťukání.

Sebastian střelil po Sophii výsměšným pohledem. „Trapná? Má drahá, pravý význam toho slova jste doposud neměla tu pochybnou čest poznat.“

Sophie toho měla právě tak dost. „Nesmysl. Je vidět, že nepřemýšlíte. Mozek vám zatemnily samčí pudy.“

„Ano?“ Sebastian položil ruku na kliku. „A co bych podle vás měl za této situace dělat, slečno Merryweatherová?“

„Chovat se rozumně. Schovat se do skříně a zůstat tam, dokud to nevyřídím.“

Vrhl na ni znechucený pohled a prudce otevřel dveře.

Sophie byla jeho povýšeným chováním tak rozzlobená, že jí trvalo několik vteřin, než si uvědomila, kdo je oním nočním návštěvníkem. Pak zalapala po dechu, neboť poznala Underbrinku.

Lord Underbrink stál na chodbě jen v trepkách a tmavě modrém županu, na němž měl vyšitý erb svého rodu. Sebastiana si v první chvíli ani nevšiml, neboť se právě díval doleva, aby se ujistil, že chodba je stále prázdná.

„Dobrý večer, Underbrinku,“ řekl Sebastian tónem, při němž by se ojínily i pekelné kotle. „Abychom neztráceli čas, přeskočme formalitu a přejděme přímo k věci. Mí sekundami vás navštíví hned, jak se vrátíme do Londýna.“

„Co?“ Edward vyskočil dobré tři palce. Prudce otočil hlavu a s hrůzou hleděl na Sebastiana. „Zatraceně, omlouvám se, Angelstone. Podle všeho jsem zaklepal na špatné dveře.“

„Skvělý postřeh. Toto rozhodně jsou špatné dveře.“

„Je to omyl, ujišťuji vás,“ koktal Edward. „Omyl, za který drazě zaplatíte.“

„No tak, podívejte,“ vypěnil Edward, „jistě mě nechcete vyzvat na souboj jen proto, že jsem zaklepal na vaše dveře.“

„To nejsou mé dveře,“ řekl Sebastian.

Edward nasadil překvapený výraz. „Ne? Ale vždyť stojíte přímo na prahu. Obávám se, že vám nerozumím.“

„Toto je pokoj mé snoubenky a vy to zatraceně dobře víte, Underbrinku. Rozhodně však nemám chuť vyjasňovat si celou záležitost teď a tady. Dám přednost pistolím.“

Na Edwardově tváři se objevilo zděšení. „Jde o omyl, ujišťuji vás. Myslel jsem, že to je pokoj jiné dámy. Starší, dlouho vdané. Za těchto okolností vám nemohu prozradit její jméno, což jistě pochopíte, rozhodně ale nešlo o slečnu Merryweatherovou.“

„Dobrou noc, Underbrinku.“

Edward byl zjevně zoufalý. „Pane, přece mě nechcete vyzvat na souboj kvůli něčemu takovému.“

„Přesně to jsem chtěl a taky jsem to udělal, pokud jste si ráčil všimnout.“ Sebastian začal zavírat dveře.

Sophie mu však položila ruku na rameno a zabránila mu přibouchnout. „Mylorde, prosím, nedělejte zbytečný rozruch.“ Povzbudivě se na Edwarda usmála. „Jsem si jista, že lord Underbrink nechtěl nikoho urazit.“

„To rozhodně ne.“ Edward vrhl na Sophii pohled plný vděčnosti. „Zmýlil jsem si dveře, nic víc. Vypadají všechny tak zatraceně stejně.“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděla a v duchu se podivila, proč neviděla dřív, jak slabý a zbabělý Edward je. „Už chápu, jak k tomu došlo. Na chodbě je dnes dost rušno, nemám pravdu? Až je s podivem, že vůbec někdo může spát.“

Sebastian po ní šlehl varovným pohledem. „Nepleťte se do toho, Sophi.“

„Musím,“ odpověděla klidně. „Přestaňte Underbrinka děsit. Udělal chybu a velmi jí lituje.“

„Bude jí litovat ještě víc, až s ním skončím,“ prohlásil Sebastian.

Edward sebou trhnul. „Vaše lordstvo, omlouvám se. Ujišťuji vás, že jde o strašlivé nedorozumění.“

„Slyšel jste, Angelstone? Underbrink se omluvil.“ Sophie se na oba muže vlídně usmála, ale v pohledu, jenž upírala na Sebastiana, bylo pevné odhodlání. „A vy jeho omluvu velkoryse přijmete dřív, než vzbudíme nežádoucí pozornost.“

Sebastian si Edwarda dál prohlížel zpod přivřených víček. „Vyřídím si to s vámi později, Underbrinku.“

„Angelstone, chováte se naprosto nerozumně,“ vyhrkl Underbrink zděšeně.

„Přesně tak, Angelstone.“ Sophie ho zatahala za paži. „A teď okamžitě přestaňte s tím nesmyslem.“ Otočila se k Edwardovi. „Přeji vám dobrou noc, vaše lordstvo. Buďte ujištěn, že tato záležitost je vyřízena. Angelstone vás nevyzve.“

Edward se tvářil nejistě, ale v jeho očích se zableskla naděje. Udělal krok vzad a se škrobenou formálností sklonil hlavu. „Dobrou noc, slečno Merryweatherová. Ještě jednou se omlouvám, že jsem vás vyrušil v tak pozdní hodinu.“

„Nic si z toho nedělejte. Bývám teď vzhůru i v neobvyklejší noční dobu až překvapivě často.“ Sophie se protáhla kolem Sebastiana a tiše zavřela dveře.

Sebastianův hněv se vzápětí obrátil proti ní. „Už nikdy se neopovažujte zasahovat do mých záležitostí. Nehodlám vám něco takového tolerovat.“

V jejích očích se objevila ostražitost, neustoupila však ani o píď. „Choval jste se pošetile, mylord. A naprosto nelogicky. Underbrink se prostě spletl.“

„Čerta se spletl. Objevil se v tuto nekřesťanskou hodinu u vašich dveří jen proto, aby se s vámi setkal.“

Sophii ovšem nepřesvědčil. „Proč by to pro všechno na světě dělal?“

„Protože by vás rád dostal, vy naivko! Nepodařilo se mu to tenkrát před třemi lety a teď si říká, o co asi přišel.“ Sophie se začervenala. „Nebud'te hrubý, vaše lordstvo.“ Hrozivě se k ní naklonil. „Fakta hovoří jasně.“

„Neznáte celou skutečnost.“

„Váš bratr mě už informoval,“ odpověděl Sebastian.

„Opravdu?“ Sophie byla poněkud zaskočena. „V každém případě vás mohu ujistit, že ať už ke mně lord Underbrink před třemi lety cítil cokoliv, je to dávno pryč. Oženil se s jinou ženou a tím celá záležitost skončila.“

„Jak se zdá, tak ne.“ V záři svíce vypadala Sebastianova tvář démonicky. „Alespoň ne pro něj. A co vy, Sophi? Co k němu po tom všem cítíte?“

„Rozhodně do něj nejsem zamilovaná, pokud vám jde o tohle, vaše lordstvo.“ Sophie vzdorně zvedla bradu. „Nechápu však, proč vás to zajímá. Není to přece vaše věc.“

„Ale to rozhodně je má věc.“ Sebastian začal přecházet po pokoji sem a tam. „Kromě toho nevím, proč se chováte, jako by můj zájem o tuto záležitost byl něčím neobvyklým. Pokud jste na to ještě nezapomněla, jsme zasnoubeni.“

Arogantní tón jeho řeči Sophii rozzlobil. „Jak se zdá, tak jste to spíš vy, kdo v poslední době trpí výpadky paměti. Už jste snad zapomněl, že jsme se zasnoubili jen naoko?“

Jednou rukou objal sloupek postele a pohlédl na ni přimhouřenýma, nevyzpytatelnýma očima. „Rád bych si s vámi o našem zasnoubení promluvil. Už mám té pošetilé hry dost.“

Pocítila zděšení. „Chcete je ukončit tak záhy, pane?“ Zoufale se snažila najít nějaký rozumný důvod, kterým by odvrátila to, co se zdálo být nevyhnutelné. „A co náš případ?“

„K čertu s ním. Když tak o tom přemýšlím, začínám mít pocit, že pokud jde o váš zájem, jsem odsouzen hrát mrtvému Ringcrossovi druhé housle.“

„Rozhodně jsem nechtěla naznačit, že byste byl nezajímavý,“ odpověděla naléhavým tónem. „Ve skutečnosti na mě ještě nikdo neudělal takový dojem jako vy. Jste nesmírně inteligentní muž. Vaše zvědavá povaha mě okouzila. A taky vaše obratnost při otvírání zámků.“

„To by stačilo.“ Pustil sloupek podpírající nebesa postele a s ponurým odhodláním vykročil k ní.

„Sebastiane? Co chcete dělat?“

„Proč nepoužijete svůj bystrý rozum, slečno Merryweatherová? Jsem přesvědčen, že odpověď na svou otázku naleznete docela snadno.“

Než si uvědomila, co má v úmyslu, uchopil ji a zvedl do náruče.

„Sebastiane!“

Bez viditelné námahy ji hodil na postel a přilehl ji vlastním vahou. Sophie zalapala po dechu. Tíže jeho těla byla nesmírně vzrušující. I přes dvojitou vrstvu šatů cítila žár jeho klína.

Zachvěla se, když jí opatrně sundal brýle a odložil je na noční stolec.

„Myslíte, Sophi,“ zašeptal a rty se přitom dotýkal jejího hrdla, „že byste mohla pro jednou věnovat svou pozornost mně místo toho zatraceného případu?“

„Posledních několik minut nedělám nic jiného.“ Objala ho kolem ramen a pokusila se zaostřit zrak na jeho neproniknutelnou tvář. Zlatavý oheň planoucí v jeho očích ji spaloval. „Co to děláte?“

„Chci se s vámi pomilovat.“ Sáhl dolů a zul jí stěrvíce.

„Teď hned?“

„Ano. Teď hned.“ Začal rozepínat knoflíky na jejích vlněných šatech.

O chvíli později ucítila na nahé kůži svých zad dotyk jeho prstů. Uvědomila si, jak rychleji svléká. Za další minutu nebo dvě bude mít živůtek rozepnutý až do pasu. Cítila, jak v ní začíná probouzet pulzující vzrušení.

„Sebastiane?“

„Tiše, Sophi.“ Umlčel její chabé protesty vášnivým polibkem, který ji připravil o dech. Zasténala a paže, jimiž objímala jeho široká ramena, se instinktivně sevřely. Sebastian zvedl hlavu a zadíval se jí do tváře. „Promluvíme si později.“

Vtiskl svou nohu mezi její, až se mu sukně omotala kolem stehén. Nečekaná důvěrnost jeho doteku způsobila, že jí tělem projel žár vzápětí následovaný zamrazením. V mysli se jí opět vynořila vzpomínka na tu noc v ložnici paní Leacockové.

Rychlými, nedočkavými pohyby dokončil Sebastian rozepínání živůtku a stáhl ho dolů.

„Má sladká Sophi,“ zašeptal zastřeným hlasem. Chvíli se kochal pohledem na její ňadra, pak s posvátnou bázní sklonil hlavu a vzal jednu z bradavek mezi zuby.

Sophie ztěžka polkla a pevně stiskla víčka, jako by to byla hráz proti intenzivnímu pocitu vzrušení, v němž měla každou chvíli utonout. Zdálo se jí, že je unášena teplým proudem, a ten každou vteřinou nabývá na rychlosti a síle. Díky tomu, co zažila v ložnici paní Leacockové, už věděla, k jakému nádhernému, divokému vodopádu směřuje. Náhle se nemohla dočkat, až jím bude uchválena.

Vzepjala se proti Sebastianově laskající ruce. Chraplavě zasténal.

„Až dosáhneš uspokojení tentokrát, já budu hluboko v tobě.“ Sebastian na ni pohlédl planoucím zrakem. „I kdyby v tu chvíli kolem postele stáli duchové a démoni celého pekla.“

Zlehka se nadzvedl, odkopnul boty, strhal ze sebe košili a kalhoty. Když se k ní opět otočil, byl zcela nahý.

Sophie na něj pohlédla se zájklým úžasem. Ještě nikdy v životě takto žádného muže neviděla. Svaly na jeho širokých ramenou se leskly, záře svíce matně vykreslovala obrysy jeho pevného, štíhlého těla.

Dokonce i bez brýlí viděla, že je silně vzrušený. Velikost jeho vztyčeného penisu ji však poněkud zneklidnila. Byla nezkušená, ale logika jí napovídala, že se muži od samců jiných živočišných druhů nemohou příliš lišit. Pocházela z venkova a tak měla možnost pozorovat, jak se páří zvířata.

Věděla, že Sebastian má v úmyslu vniknout svým mužstvím do ní. Ta představa ji zvláštním způsobem vzrušovala, ale zdravý rozum a logika ji přiměly zaváhat. Jejím nezkušeným očím se zdál nepřiměřeně velký.

Vzhlédla k němu. „Nevěděla jsem, že mezi námi může být takový nepoměr ve velikosti, vaše lordstvo.“

Sebastian vydal chraplavý zvuk, napůl smích, napůl zasténání. „Má sladká, rozumná Sophi. Varoval jsem vás, že v jistých situacích může být váš intelekt na překážku.“

„Není důvod se mi vysmívat,“ řekla, poněkud dotčena.

Klesl na postel vedle ní, přitáhl si ji k sobě a políbil ji na citlivou kůži za uchem. „Já se vám nevysmívám, Sophi. A ujišťuji vás, že navzdory tomu, jak to vypadá, se k sobě dokonale hodíme. Prosím, věřte v této záležitosti mému úsudku.“

Rozechvěle se usmála, v tu chvíli po ničem jiném ani netoužila. „Dobře, Sebastiane. Pokud jste si jist, že víte, co děláte, můžeme pokračovat. Už se nemohu dočkat, až opět pocítím to, co jsem cítila, když jste se mě dotýkal naposledy.“

„Jste nejúžasnější žena, jakou jsem kdy potkal,“ zašeptal.

Vysvlékl jí ze šatů úplně, stáhl jí i košili a odhodil je na zem vedle postele, kde vytvořily zmuchlanou kupku. Sebastian si jich dál nevšímal. Prohlížel si Sophiino nahé tělo s výrazem neskrývané touhy.

Sophie si uvědomila, že má stále na sobě punčochy. Z jakéhosi důvodu jí to připadlo sladce hříšné. Cítila, jak se její kůže začíná rozpalovat. „Moje punčochy,“ zamumlala.

„Myslím, že necháme punčochy tam, kde jsou,“ odpověděl Sebastian. „Jak se tak dívám, moc vám sluší.“

„Sebastiane, opravdu?“

„Ano, opravdu.“ Položil na ni dlaně v majetnickém gestu. Zachvěla se, když si uvědomila, že jeho ruce zvolna sklouzávají níž a níž. „Jsi rozkošná, Sophi. S punčochami nebo bez.“

Když se dotkl trojúhelníku jemných chloupků v jejím klíně, tiše vykřikla a skryla tvář na jeho hrudi. Stud v ní bojoval s rostoucí touhou po slasti. Touha zvítězila. Přitiskla se k Sebastianovi v němém prosbě o další důvěrné laskání.

„Hedvábí a oheň,“ zašeptal Sebastian. „Z toho jste stvořena, má drahá. Hedvábí a oheň. A já už se nemohu dočkat, až mě spálí plameny.“

Vztlhl ruku, jemně rozevřel její stehna, vklouzl do ní prsty a něžně ji zkoumal. Sotva Sophie ucítila dotek, začala mu nehty do zad a vzepjala se svým klínem proti jeho ruce.

„Tobě se to líbí, nemám pravdu?“ zeptal se Sebastian.

„Musíte vědět, že ano.“ Sophie mu vjela prsty do kštiny a přitáhla si k sobě jeho ústa. Byla jako opilá, opředaná třpytivým kouzlem lásky a touhy, jež do ni udeřila silou letní bouře.

S rostoucí jistotou si uvědomovala, že Sebastian po ní touží právě tak intenzivně, jako ona po něm. A miloval ji. Musel ji milovat. Nemohl by se s ní přece takto laskat, kdyby vůči ní necítil to, co ona vůči němu.

Sebastian přijal výzvu jejích úst s dychtivostí, jež mluvila sama za sebe. Jazykem vnikl mezi její rty a přivlastnil si ji s důvěrností, jež předznamenávala to, co mělo následovat.

Poklekl nad ní a roztáhl jí nohy víc od sebe, aby se dostal blíž k žhavému místu v jejím klíně. Pak sáhl dolů a namířil svůj penis přímo proti úzké brance jejího těla.

Dotek jeho mocného kopí připraveného vniknout do ní ji přiměl vrátit se do reality. „Sebastiane?“

„Řekni mi, co chceš, Sophi.“

Zasněně se usmála. „Chci tebe.“

„Pak bude všechno v pořádku,“ zašeptal.

Pomaloučku do ní vnikl.

Sophie zalapala po dechu. Její tělo se bránilo proti takovému vpádu, celá ztuhla.

„Uvolni se, otevři se pro mě,“ zašeptal Sebastian naléhavě. Maličko se stáhnul a pak na ní opět nalehl. „Dovol mi vstoupit, má sladká.“

Sophie zatřásla prsty, jimiž ho až doposud vískala ve vlasech a připravila se na to, co mělo následovat. Sebastian se však nesnažil vniknout do ní silou. Místo toho se opět trochu stáhl.

„Jsi jako zámek, který musím opatrně otevřít,“ řekl. Po čele mu stékaly kapky potu, svaly na jeho ramenou se ve světle svíce vlhce leskly.

„Říkala jsem vám, že to nepůjde.“

„A já jsem ti řekl, abys mi věřila. Jak víš, se zámky to umím.“

Sáhl rukou dolů, ponořil prst do její vlhkosti, kde našel malé poupě, středobod její rozkoše.

Jak ji laskal, Sophie se opět poněkud uvolnila. Cítila, jak v jejím těle roste slastná touha. Vzepjala se vzhůru a hlavu zvrátila dozadu.

„To je ono.“ V Sebastianově hlase znělo uspokojení.

„Ted' už se otevřeš, můj malý, chytrý zámečku, nemám pravdu? Ted' už jsi připravena mě přijmout.“

Jediné, na co Sophie v tu chvíli dokázala myslet, bylo vzrušení, které v ní jeho doteky vzbuzovaly. Brzy, pomyslela si, brzy opět přijde ten nádherný pocit.

Pak konečně vyvrcholila.

„Ano,“ zašeptal Sebastian. „Zámek je otevřen.“

Sophie se přestala ovládat. Celé její tělo se zmítalo ve slastných křečích.

„Ano,“ zašeptala. „Ano, Sebastiane. Můj bože, ano.“

Opět zavedl penis do jejího hebkého klína, tentokrát ale už neváhal. Jediným, rozhodným pohybem vnikl hluboko do ní.

„Nádherné,“ hlesl. Znělo to jako temné, chraplavé zasténání.

Sophie uslyšela svůj vlastní překvapený výkřik tlumený tím, že svůj obličej stále ukrývala na jeho rameni. Bolest se smísila se slastí rozechvívající celé její tělo a splynula s ní v jedno. Zlehka kousla Sebastian do ramene.

„Můj chytrý, krásný zámeček má zuby,“ zamumlal Sebastian.

Něžný útok na jeho rameno však jako by ho popostrčil přes okraj jakési neviditelné propasti. Vydal přiškracený výkřik a ponořil do ní svůj meč až po jílec. Svaly na jeho zádech se pod Sophiiny prsty napjaly.

Ve chvíli, kdy se zachvěl a vyřinul se do ní celý, ho pevně objala.

Svíce už značně ohořela, když se Sebastian ležící na Sophii konečně pohnul. Zvedl hlavu a pohlédl na ni. Na rtech se mu objevil spokojený úsměv. Sklonil se a zlehka se svými rty dotkl jejích. Pak se nadzvedl a překulil na stranu.

„Zatraceně. Ještě nikdy v životě jsem nezažil něco tak nádherného.“ Klesl zády do polštářů, uchopil ji v pase a strhl na sebe. „Říkal jsem ti, že tvůj zámek dokážu otevřít.“

Sophie se začervenala. „Taky že ano.“

Zešíroka se usmál a dotkl se prstem špičky jejího nosu „S trochou cviku to bude ještě lepší.“

„Máte v úmyslu tohle procvičovat často, vaše lordstvo?“

„Na to se můžete spolehnout.“ Zabořil prsty do Sophiiny vlasů a vzal si její ústa rychlým, majetnickým polibkem. „Při každé příležitosti. Což mě přivádí zpět k tématu, o němž jsem si s vámi chtěl pohovořit.“

„Naše fingované zasnuby?“ Pocit ostražitosti ji nemilosrdně připravil o část onoho slastného uspokojení naplňující celou její bytost až po okraj.

„Přesně tak. Rád bych, aby to skončilo.“

Sophii jeho prohlášení otrásl víc, než by kdy považovala za možné. Určitě ke mně musí něco cítit, pomyslela si. Miluje mě. Musí mě milovat. Snažila se, aby její hlas zněl co nejklidněji. „Rozumím.“

„Ne, myslím, že nerozumíte.“ Sebastian se pousmál, ale jeho oči zůstávaly ostražité. „Chci, abychom se co nejdříve vzali.“

„Vzali?!“ Sophie úžasem oněměla.

Sebastian se zamračil. Skutečnost, že nedokáže pochopit věc, která podle něj byla tak zřejmá, ho poněkud rozladila.

„Ale no tak, drahoušku,“ pokračoval vemlouvavým tónem. „Jak jinak bychom mohli pokračovat v našem krásném milování? Ujišťuji vás, udržovat milostný vztah v Londýně je velmi obtížné. Další možností by bylo přijímat všechna pozvání na venkovská sídla, která obdržíme. To by se nám ovšem zřejmě brzy omrzelo. Byli bychom věčně na cestách.“

„Ano, ale sňatek?“ Něco takového nečekala. Upírala na něj šokovaný pohled a marně se snažila zaostřit zrak i bez pomoci brýlí. „Sebastiane, myslíte to vážně?“

„Ujišťuji vás, že ještě nikdy v životě jsem nemyslel nic vážněji.“

Jiskřička naděje v ní vzplála plamenem, jenž ovšem vzápětí udusila opatrná skepse. Sebastian ji shledával zábavnou a snad i zajímavou. Nepochybně ho také vzrušovala. Doposud jí však nikdy nevyzval lásku. Neudělal to dokonce ani ve chvíli, kdy se s ní miloval.

„Opravdu si myslíte, že se k sobě hodíme, Sebastiane?“

„Nevím o nikom, kdo by se ke mně hodil lépe,“ odpověděl.

„Ano. Tedy...“ Zoufale hledala nějaký způsob, jak z něj vyloudit odpověď na otázku, jež ji tak trápila. „Samozřejmě se cítím nesmírně poctěna, vaše lordstvo.“

„Výborně. Tedy dohodnuto,“ odvětil Sebastian rázně. „Ráno obstarám formality. Za svědka nám může jít lady Pembrová.“

Sophii zachvátila panika. „Jak jsem řekla, vaše nabídka je pro mě velkou ctí. Chápu, že pokud se staneme manželi, bude pro nás mnohem snazší pokračovat v romantických schůzkách. Jen si nejsem jista, zda tato skutečnost je dostatečným důvodem pro trvalý svazek.“

„Existuje mnoho jiných rozumných důvodů, proč bychom se měli vzít,“ řekl Sebastian chladně.

„Opravdu?“

„Přirozeně. Jinak bych se o tom přece nezmiňoval.“

Sophie se natáhla pro své brýle a posadila si je na nos. „Byl byste tak laskav a některé z nich mi vyjmenoval?“

Věnoval jí úsměv, který byl povýšenost a arogance sama. „Jak si přejete, ačkoli jsem se domníval, že je to zjevné. Jste velmi vášnivá žena, Sophi. To je pro mě důležité, jelikož mám jisté tělesné potřeby, které si čas od času žádají ukojení.“

Sophii bylo vrcholně nepříjemné slyšet, jak o jejich vzájemné rozkoši hovoří tak věcným způsobem. „Dobře, co dál?“

„Kromě vašeho, zdravého přístupu k této věci máme společné intelektuální zájmy.“

„To je naprostá pravda,“ připustila.

„Krátkce řečeno, nebudete mě nudit, má sladká.“ Zlehka se rty dotkl jejích úst. „A pevně věřím, že ani já vás.“

„Vy mě nikdy nemůžete nudit,“ ujistila ho rychle.

„Rád bych také podotkl, že sňatek značně usnadní práci na našich případech. Život pod jednou střechou nám umožní vzájemné konzultace i společné studium.“

„Ano, rozumím.“ Její nejistota však stále sílila. Opatrně hledala ta správná slova. „Přesto, jste opravdu přesvědčen, že společné zájmy a... a jisté vzájemné zalíbení je dostatečně pevným základem manželství?“

Užasle na ni pohlédl. „Nedokážu si představit lepší.“

„Někdo by řekl, že na seznamu důvodů pro uzavření manželství by neměla chybět láska,“ zašeptala nesměle.

„Láska?“ Nesouhlasně přimhouřil oči, jako kdyby ho nejen překvapila, ale také zklamala. „Ale no tak, Sophi, snad jste taky nepodlehla těm romantickým nesmyslům? Odmítám přijmout představu, že by tak inteligentní, vnímavá a bystrá žena jako vy věřila v něco tak neuchopitelného a vágního, jako je láska.“

Ztěžka polkla.

„No, Vy a já jsme lidé, kteří spoléhají na rozum, ne na city,“ pokračoval nemilosrdně. „Řešíme záhady a hledáme důkazy. Naše logické myšlení netouží po horečnatých preludech, které tak vzrušovaly Byrona a dav jeho obdivovatelů.“

„Souhlasím. Přesto...“

„Bud'te ujištěna, má drahá, příliš si vás vážím, abych uvěřil tomu, že zamilovanost je vaší podmínkou ke sňatku. Láska je pro pošetilé dívky, co právě vyšly ze školy. Dospělá, zodpovědná, inteligentní žena se takovým rozmarům neoddává.“

Sophii málem zaskočilo. „Ano, já vím, Sebastiane, ale věci se mají tak.“

„Kromě toho existuje mnohem méně důkazů pro existenci lásky, než pro existenci strašidel a duchů.“

„To bych neřekla, vaše lordstvo,“ namítila odvážně. „Láska byla příčinou mnoha historických událostí. Lidé se pro lásku dopouštějí zločinů. Mohou láskou dokonce onemocnět. Rozhodně existuje mnoho důkazů podporujících její existenci.“

„Nesmysl. Ta motivující síla, o níž jste hovořila, je vášeň. Nebo, řečeno bez obalu, chtíč.“ Zlehka obkreslil prstem kontury jejích rtů.

Sophie posmutněla. „Máte mě vůbec alespoň trochu rád, Sebastiane?“

„Přirozeně,“ odvětil drsně. „To se rozumí samo sebou.“

„Ano?“ Náklonnost není láska, ale může se v lásku přerůst, řekla si s optimismem sobě vlastním.

„A co vy?“ zeptal se lhostejně. „Cítíte vůči mně něco? Myslím vůči mé osobě, nezávisle na mém koníčku?“

„Ach ano,“ odpověděla. „Určitě. Jste mi docela sympatický, Sebastiane.“

„A vy zase mně. Co víc bychom mohli jeden od druhého žádat? Jsme dva dospělí, podobně smýšlející lidé, spojují nás společné zájmy a vzájemná vášeň. Budeme spolu skvěle vycházet. A teď řekněte, že si mě vezmete hned, jak to jen bude možné.“

„Proč musíme tak pospíchat? Neměli bychom naší vzájemné náklonnosti poskytnout čas, aby dožrála?“ zeptala se Sophie nepřesvědčivě.

„Nejenže by to byla zbytečná ztráta času, ale také bychom se mohli dostat do trapné situace.“

„Trapné? Jak to?“

„Odpověď nepochybně znáte. Použijte svou nemalou inteligenci, Sophi. Po tom, co se dnes mezi námi stalo, můžete otěhotnět.“

Sophie na něj užasle pohlédla, jako by si teprve teď uvědomila, co jí říká. „Dobré nebe! Na to jsem vůbec nepomyslela.“

„Buďte si jista, že já ano,“ prohlásil rozhodně. „Nazývali mě bastardem dost často, abych si to dobře zapamatoval. Nepřipustím, aby se něco takového stalo mému synu nebo dceři.“

„Ne, to jistě ne. Myslím, že vám rozumím,“ řekla a myslela to upřímně.

Sebastianova chladná pýcha a povýšenost ho přiměla, aby otázku své legitimacy použil jako rukavici, kterou vmetl do tváře své rodině i společnosti. Tatáž pýcha v něm však probudila odhodlání zabránit tomu, aby jeho dítě muselo nést stejné stigma.

Sebastian ji pozoroval přimhouřenýma očima. „Nuže, Sophi? Uzavřeme další smlouvu? Provdáte se za mne?“

Sophie se zhluboka nadechla a rázně umlčela všechny své pochybnosti. Vezmu si muže, kterého miluji, pomyslela si. To riziko za to stojí.

„Ano, stanu se vaší ženou, Sebastiane.“

V jeho očích se mihlo cosi, co mohlo docela dobře být úlevou. Jeho hlas však zněl stejně chladně a dokonce i mírně pobaveně. „To je pozoruhodně logické a rozumné rozhodnutí, má drahá. Nic jiného jsem od vás samozřejmě ani neočekával.“

„Samozřejmě,“ zamumlala Sophie. Uvnitř se ale celá chvěla, jak v ní naděje zápasila se strachem.

Sevřela ji úzkost. Věděla, že pokud se v Sebastianovi zmýlila, právě zaprodala celou svou budoucnost a možná i duši samotnému ďáblu.

O čtyři dny později spatřil Garrick Sebastiana v jeho oblíbeném klubu. „Tak co, Angelstone? Jaký je manželský život?“

Sebastian zvedl oči od výtisku Morning Post, kterým právě listoval a rozladěně si Garricka přeměřil.

„Během několika posledních dní jsem se toho o ženách hodně naučil,“ řekl. „Třeba tě bude zajímat, že ani ty nejinteligentnější z nich neuvažují vždy zcela logicky.“

Garrick odložil svůj šálek s kávou a zazubil se. „To už ses stihl se svou lady poškorpit? Styd’ se, Angelstone. Jeden by si myslel, že v této chvíli se ještě pořád budeš snažit ukázat se jí z té lepší stránky. Na to, aby poznala tvé pravé já, bude ještě času dost.“

Sebastian tiše zaklel, když si vzpomněl na malou, ale prudkou hádku, která se strhla krátce poté, co Flowers dokončil servírování snídaně a nechal je o samotě. Sebastian Sophii oznámil, že má v úmyslu strávit den návštěvami u obchodníků s tabákem.

Sophiiny nádherné oči skryté za skly brýlí zazářily nadšením. „Chcete nalézt osobu, pro niž byla ta zvláštní směs namíchána?“

„Ano.“ Sebastian zakrojil nůž do šťavnatého parku. „Teď, když jsou všechny záležitosti související s naší svatbou vyřízeny a vy jste se přestěhovala sem, snad konečně můžeme pokračovat v našem pátrání.“

Její pohled byl náhle podivně zamžený. „Ubohý Sebastiane,“ zamumlala. „Neměl jste tušení, jaký rozruch náš sňatek vzbudí, nemám pravdu? Myslel jste si, že to oznámíte v novinách a budete to mít z krku.“

„Se svatbami je spojeno mnoho nesmyslného rozruchu, což jsem opravdu nepředpokládal,“ připustil. „Doufám však, že to nejhorší je už za námi.“

Ve skutečnosti jsme od návratu do Londýna neměli minutu klidu, pomyslel si rozmrzele. Měl v úmyslu strávit většinu volného času v posteli se svou mladou ženou. Společenské povinnosti však jeho plány zmařily. Ke svému hlubokému znechucení zjistil, že svatba, dokonce i malá a tichá, je příčinou velkého rozruchu a přitahuje značnou pozornost.

O svatebním dnu jim Hester vesele připomněla, aby počítali s tím, že jejich rozhodnutí vzbudí senzaci. Nemýlila se. Do Sebastianova domu proudily davy návštěvníků, každé ráno dostávali horu nových vizitek a pozvání. Po přítomnosti pana a paní Angelstoneových toužili všichni, kdo pořádali nějaký bál či večírek.

Sebastian se klonil k tomu, aby všechny ignorovali. Sophie si však dupla svou rozkošnou nožkou a rozhodla jinak. Vysvětlila mu, že jeho pověst je už tak dost špatná a ona nehodlá nečinně přihlížet, jak ji dál ničí jen proto, aby se nemusel obtěžovat s několika zdvořilostními návštěvami.

„Litujete svého rozhodnutí oženit se se mnou?“ zeptala se Sophie podezřele neutrálním hlasem.

„To je hloupá otázka. Samozřejmě že ne. Dokonale se k sobě hodíme, jak jsem vám již dost podrobně vysvětlil.“ Ostražitě ji pozoroval a v duchu přemítal, co ji přimělo k takové otázce. Snad lituje ona, napadlo ho. V tu chvíli se ono chladné místo v jeho nitru opět zdálo být povážlivě blízko. Nechápal, jak může pochybovat, že k němu patří. Seděla naproti němu a ranní slunce pronikající oknem do pokoje barvilo její vlasy na stejný odstín, jako měl med v malé skleničce stojící na stole. Projela jím horká vlna touhy, neboť si vybavil, jak Sophiiny vlasy vypadaly rozprostřeny po bílých polštářích jeho postele.

„Do těch obchodů s tabákem půjdu s vámi,“ prohlásila Sophie.

„Ne, nepůjдете.“ Napíchl na vidličku další sousto. „Mám v plánu udělat toho dnes co nejvíc. Nemám tušení, kolik obchodníků budu muset navštívit.“

„Chcete mi snad naznačit, že bych vás zdržovala?“ Sophie svraštila obočí do jedné rovné linie táhnoucí se právě nad obroučkami brýlí. „Máme přece pracovat jako tým. Tak zněla naše dohoda.“

Sebastian věděl, že se ocitl na velmi tenkém ledě a že je zapotřebí postupovat nanejvýš opatrně. Učím se rychle, co to znamená být manželem, pomyslel si kysele.

„Špatně jste mě pochopila, má drahá,“ usmál se vlídně. „Skutečnost je taková, že kdybychom společně navštěvovali jeden obchod s tabákem za druhým, mohli bychom vzbudit podezření. Lidé by se začali ptát.“

„Možná bych se mohla přestrojit za sluhu nebo kočího. Kdybych vypadala jako někdo z vašeho služebnictva, nikomu by moje přítomnost divná nepřipadala.“

„Mému služebnictvu rozhodně ano,“ odpověděl Sebastian rázně. „A to ani nemluvím o tom, že by vás mohl někdo poznat.“ Představa Sophie motající se kolem něj v mužských šatech ho značně popudila.

Sophie zamyšleně svažila obočí. „Já si myslím, že to vůbec není špatný nápad. Po snídani bych se mohla vkrást do přízemí a poohlédnout se po nějaké livreji.“

V tu chvíli Sebastian zapomněl na strategii a diplomacii a uchýlil se k výhrůžkám.

„Pokud se o to pokusíte, madam, pak vám s politováním budu muset sdělit, že vás dnes nedoprovodím na ples u Arlingtonů.“

„Sebastiane, to neuděláte.“ Její oči se naplnily zděšením „Musíte se tam dnes večer ukázat.“

„Prý tam bude několik členů vaší rodiny včetně vaší tety a bratrance Jeremyho.“

„Dle mého názoru je to dost dobrý důvod, abych na ten zatracený ples nešel. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby lady Arlingtonová úmyslně vše naplánovala v naději, že dojde k nějaké scéně.“

„Ale Sebastiane! Něco takového je velmi nepravděpodobné.“

„Má drahá, jste sice velmi inteligentní, ale občas zoufale naivní.“

„Ples pořádaný lady Arlingtonovou je první příležitostí, kdy se máte veřejně setkat s členy vaší rodiny. Pokud se tam neukážete, pokoríte tak Fleetwoody před celou společností.“

Zatvářil se pobaveně. „Myslíte, že mi na tom záleží?“

„Pokud dnes večer na ten ples nepřijdete, jen posílíte dojem, že ve vaší rodině panuje svár a vy to víte.“

„Ta roztržka mezi mnou a Fleetwoody je skutečná, Sophi.“ Sebastian odložil příbor a opřel se předloktími o stůl. „A je jen ve vašem zájmu, abyste si pamatovala, na čí straně stojíte. Kromě toho vám radím, abyste se nepokoušela hrát si na usmiřovatele. Nemám zájem bratříčkovat se s Fleetwoody. To je mé poslední slovo.“

„Ale Sebastiane!“

„Poslední.“ Sebastian dobře věděl, že když jednou zaujal stanovisko, nesmí ustoupit. Jakékoliv slabé místo v jeho obraně by Sophie okamžitě vycítila. „Takže pokud si přejete, abych se objevil na plesu u Arlingtonů, zapomeňte na ten nápad s livrejí.“

„Podívejte, Angelstone. To, že jsme se vzali, přece ještě neznamená, že mi můžete dávat příkazy a vyhrožovat mi, jako to manželé obvykle dělají.“

Věnoval jí potutelný úsměv. „Vy snad náš svazek nepovažujete za obvyklý?“

„Rozhodně ne.“ Složila svůj ubrousek, co měla v klíně a důstojně jej odložila vedle talíře. „Jen si vzpomeňte. Náš svazek měl být partnerstvím. Dvě individuality podobného smýšlení spojené poutem společných zájmů.“

„Na podmínky naší dohody jsem nezapomněl,“ odvětil Sebastian a vstal.

Sophie znepokojeně sledovala, jak se k ní blíží. „Sebastiane?“

Neodpověděl. Když došel až k ní, sklonil se a políbil Sophii na překvapená ústa. Chutnala skvěle. Pocítil naléhavou touhu pomilovat se s ní přímo na stole. Od jeho úmyslu ho odvrátilo pouze vědomí, že do pokoje může kdykoliv vstoupit Flowers.

„Jak jste řekla, náš svazek je založen na společných zájmech.“ Zlehka se dotkl ústy jejích rtů a cítil, jak se zachvěla. „Některé z nich mi minulou noc připadaly opravdu velmi podnětné. Už se nemohu dočkat dnešního večera.“

Podezřívavě se na něj zamračila. „Nesnažte se mě manipulovat prostřednictvím... takové věci, Angelstone.“

„Jakou věc máte na mysli? Možná tuto?“ Zlehka ji kousl do ušního lalůčku a zároveň svou levou ruku zanořil do módního fiží vyplňující výstřih jejích hnědobíle proužkovaných dopoledních šatů.

„Víte přesně, co jsem chtěla říct, pane.“

„Ano?“ Uchopil její ňadro do dlaně a spokojeně pozoroval její reakci. Sophiina líčka zrudověla a její ještě před chvílí rozhořčený pohled se sladce zamžil.

„Tak běžte,“ zamumlala. „A nezapomeňte na ten dnešní ples u Arlingtonů, jinak vám to nikdy neodpustím.“

Sebastian se při vzpomínce na jejich společné ráno usmál a nalil si z konvice, o kterou se dělil s Garrickem, další šálek.

Usrkával svou kávu a přemýšlel, jaké to bude sedávat takhle se Sophi po všechna rána až do konce života. Nechápal, jak se mohl obejít bez ní.

Garrick prohlížel inzeráty v novinách. „Myslím, že se vypravím k Tattersallově a podívám se, co nabízí. Hodil by se mi dobrý lovecký pes.“ Vzhledl k Sebastianovi. „Co děláš dnes ty?“

„Musím vyřídit jednu záležitost.“

„Ach, ten tón poznávám,“ usmál se Garrick. „Takhle odpovídáš vždycky, když se věnuješ některému ze svých případů. Jen mi

neříkej, že se ti život ženatého muže znudil natolik, aby ses musel uchýlovat ke svým starým způsobům zábavy.“

„Můj život vůbec není nudný, ujišťuji tě. Nevidím však důvod, proč bych se měl vzdát svého koníčka.“

„Rozumím.“ Garrick na něj vrhl zkoumavý pohled. „Víš tvá paní, jakému druhu zábavy se věnuješ?“

„Víš.“

„A souhlasíš s tím?“

„Nestěžuji si,“ odpověděl Sebastian.

Garrick se zachechtal. „Gratuluji ti, Angelstone. Podle mého názoru mohla být v celé Anglii jen jediná žena schopná ti porozumět – a ty ses s ní oženil.“

„Tím jsem si jist.“

To jediné, co Sebastianovi dělalo starosti, byla skutečnost, že Sophie možná nebyla zdaleka tak spokojená jako on.

Tak jako tak je rozhodnuto. Sophie mu nyní patřila. Vzal si ji před zákonem i v soukromí jejich svatebního lože, kde se mu oddala s vášní a ochotou, která by ho měla přesvědčit.

Občas však na něj upírala zahloubaný pohled, jenž ho poněkud zneklidňoval. Nemohl zapomenout na její slova, která pronesla tenkrát na zámku Curling. Někdo by řekl, že na seznamu důvodů pro uzavření manželství by neměla chybět láska.

Přes všechny svůj intelekt a logiku byla Sophie ženou a jako taková měla své romantické představy. Toužila se vdát z lásky.

Uvědomoval si, že ji úmyslně přiměl k poněkud uspěchanému sňatku. Použil k tomu všechny prostředky, co měl k dispozici. Sám před sebou ospravedlnil svůj bezohledný postup snadno – řekl si, že s ním bude šťastná.

Byla dost inteligentní na to, aby dokázala rozpoznat, jak plytké a bezvýznamné byly její city vůči Underbrinkovi. V každém případě ten nafoukaný hlupák zradil její lásku, takže mu už nikdy nemohla věřit. Bezpochyby si toho byla vědoma.

Byly čtyři hodiny odpoledne a část Sebastianovy mysli se stále zabývala nečekaným dilematem, jenž mu manželství přineslo. Větší část jeho pozornosti však byla soustředěna na aktuálnější problém.

Doposud navštívil téměř půl tuctu obchodů. Jeho úsilí o nalezení osoby schopné rozpoznat směs šňupacího tabáku z tabatěrky, kterou

Sophie našla v černé místnosti v jižní věži, však zatím vyšlo naprázdno.

Zpočátku to vypadalo jako snadný úkol. Jenomže ni kdo z těch oslovených obchodníků směl identifikovat nedokázal.

Stoupal tedy po schodech vedoucích ke krámku jistého R. H. Goodwritha bez valné naděje. Goodwrith měl na Sebastianově seznamu pořadové číslo šest.

Prohlédl si dřevěnou figurínu Highlandera v životní velikosti střežící vchod do krámku. Měla kabátec vyvedený v barvách Coldstreamského gardového pluku. Oblíbený symbol obchodníků se šňupacím tabákem se nijak zvlášť nelišil od ostatních pěti, které Sebastian toho odpoledne již viděl.

Pokud mi štěstí nebude přát ani zde, pomyslel si, budu muset projít méně úspěšné firmy mimo módní čtvrti. Vycházel z předpokladu, že ten, kdo ztratil tabatěrku, náleží k smetánce společnosti, a proto nakupuje v lepších obchodech. Sebastian si nedokázal představit, že by Curling na svůj zámek pozval někoho, kdo se nepohybuje v nejvyšších kruzích.

Otevřel dveře a vstoupil do malého obchůdku. Okamžitě ho obklopilo aroma dobře vyzrálého tabáku, police podél stěn byly plné skleněných dóz a dřevěných krabic, v nichž obchodník své zboží skladoval. Na čestném místě přímo na pultě byly vystaveny hliněné dýmky, o kousek vedle se třpytila malá sbírka stříbrných tabatěrek. Sebastian si je prohlédl, ale žádná z nich nebyla tak jemně propracovaná jako ta, kterou Sophie našla.

„Čím vám mohu posloužit, pane?“ ozval se skřípavý hlas.

Sebastian se rozhlédl a spatřil kulatého, bělovlasého muže s hustými licousy oblečeného do zelené zástěry, jemuž na nose trůnil zlatý skřípec. Buclaté prsty měl po letech strávených prací s tabákem celé zažloutlé.

„Snažím se zjistit název této konkrétní směsi šňupacího tabáku.“ Sebastian vytáhl z kapsy svého kabátu tabatěrku a podal ji obchodníkovi. „Známy mi jí dal právě tolik, aby stačila do tabatěrky, brzy mi ale dojde a já bych si rád objednal další. Je velmi neobvyklá. Možná poznáte, co je to zač?“

Tloušťku tabatěrky vzal a pohledem zhodnotil Sebastianův elegantně střižený svrchník a naleštěné boty. Krabičku otevřel a opatrně k ní přičichl. „Samozřejmě že ji poznávám, pane. Vždyť jsem ji namíchal já sám.“

Sebastian pocítil známý, rozechvělý pocit, jenž přicházel vždy, když jeho pátrání dospělo do zlomového bodu. Uvědomil si, že než se v jeho životě objevila Sophie, byly to právě tyto prchavé okamžiky, jenž mu pomáhaly udržovat v patričních mezích chlad hrozící ho pohltnout.

Sebastian vykrouzlil na tváři výraz zdvořilého zájmu. „Mám tedy štěstí. Podle všeho jde o dost oblíbenou směs?“

„Mohla by být, kdybych ji prodával kdekomu. Gentleman, pro kterého jsem ji vytvořil, však trval na tom, abych ji prodával výhradně jen jemu. Je to dobrý zákazník, takže se mi vyplatí vyhovět jeho přání.“

„Není tedy běžně na prodej?“ zeptal se Sebastian s hraným zklamáním. Mám opravdu štěstí, pomyslel si. Takto nebudu muset navštívit celou řadu dalších obchodů. Teď už potřeboval jen jedno – zjistit jméno toho, kdo si tu zvláštní směs objednal.

„Bohužel ne.“ Prodávač si ho zkoumavě prohlížel. Zjevně nechtěl přijít o slibného zákazníka. „Možná bych mohl vymyslet něco jen pro vás, pane. Něco s kapkou tureckého. Nebo tady mám čerstvou dodávku tabáku z Ameriky. Je velmi jemný. Vytvořím pro vás speciální směs, kterou vám budou všichni vaši přátelé závidět.“

„To je od vás velmi milé, ale já bych opravdu rád právě tuto. Jsem vám ochoten dobře zaplatit.“

Muž si lítostivě povzdechl. „Nemohu riskovat, že bych urazil svého klienta. Jistě chápete.“

„Vašeho klienta?“ otázal se Sebastian opatrně.

„Pan Fleetwood by s největší pravděpodobností věnoval svou pozornost jiné firmě, kdybych porušil dohodu, kterou jsem s ním uzavřel.“

Sebastian vytřeštil na obchodníka oči a div že mu úžasem nepodklesla čelist. „Fleetwood?“

„Ano, pane. Jeremy Fleetwood.“ Muž se zachmuřil „Musíte ho znát, když vám věnoval trochu svého tabáku.“

„Setkali jsme se při boxu,“ odvětil Sebastian pohotově „Jeho jméno jsem nezachytil. Víte, jak hlučný umí být dav během zápasu.“

„To máte pravdu, pane. Zrovna minulý týden jsem byl na jednom moc zajímavém mači. Když Železný Jones prohrál, dav se málem vzbouřil. Byl totiž favoritem. Já sám jsem prohrál pěkný balík.“

„Slyšel jsem, že závěr toho zápasu byl velmi neuspokojivý,“ prohodil Sebastian a zamířil ke dveřím. „Děkuji vám za jméno pana

Fleetwooda. Zajdu za ním co nejdříve. Snad se mi ho podaří přesvědčit, aby vám dovolil prodávat tu výjimečnou směs i mně.“

„Ale pane, mohu vám nabídnout jinou.“

Sebastian zavřel dveře obchodu a urazil několik kroků k místu, kde na něj čekal pacholek s faetonem.

U všech rohatých, co s tím vším má společného Jeremy? přemítal Sebastian, když se vyšvihl na kozlík a vzal do ruky otěže.

Sophii ta informace jistě překvapí neméně než mě, napadlo ho. Najednou se nemohl dočkat, až si s ní promluví o obratu, který v jejich případě nastal.

„Není doma? Co tím chcete říct, Flowersi? Kde sakra je?“ Sebastian pospíchal přímo domů, aby se se Sophii podělil o nejčerstvější novinky. Když zjistil, že na něj nečeká, aby nadšeně zatleskala jeho důvtipu, značně ho to podráždilo.

„Domnívám se, že lady Angelstonová odešla, mylordě.“

Sebastian se zhluboka nadechl a sebral veškerou trpělivost, která mu ještě zbyla. „Kam šla, Flowersi?“

Flowers si diskrétně odkašlal. „Do domu slečen Singletonových na Wellwood Street, pane.“

„Kdo k sakru jsou ty slečny Singletonovy?“

„Lady Angelstonová o nich hovořila jako o svých klientkách.“ Flowers se zdál být vzniklou situací hluboce dotčen. „Jejich vzkaz lady obdržela krátce poté, co jste odešel. Podle všeho šlo o prosbu o odbornou konzultaci ohledně ducha. Madam odjela vzápětí.“

„Takže se pustila do vyšetřování?“

Flowers vrhl na Sebastiana sklíčený pohled. „Zaslechl jsem něco o elektrostatickém přístroji, vaše lordstvo.“

Sebastian se zamračil. „Elektrostatickým?“

„Mám důvod se domnívat, že lady Angelstonová takový přístroj zakoupila od pana Matthewa Hornsbyho a má v úmyslu ho dnes při svém vyšetřování použít.“

Sebastian na okamžik úplně zapomněl na své podráždění. „To může být velmi zajímavé.“

Flowers se napřímil. „Rád bych se otázal, vaše lordstvo, zda by měl personál považovat takové chování ze strany lady za obvyklé.“

„Ano, Flowersi. Raději si zvykněte na představu, že toto zřejmě nikdy nebude tak docela normální domácnost.“

„Takže podle vás přichází to podivné sténání z této místnosti?“ zeptala se Sophie a postavila přístroj do středu malého, temného podkrovního pokojíku.

„Podle mě ano.“ Evangeline Singletonová, statná, přímá žena neurčitého věku se zamyšleně zamračila. Pak se obrátila ke své sestře. „Co myslíš ty, Iphigenie?“

„Asi ano.“ Iphigenie, drobná, křehká a nervní, hleděla na podivný aparát se zjevnou hrůzou. „Slyším ty zvuky ve své ložnici o patro níž, takže musí přicházet odsud. Opravdu si ale nejsem jista, zda je rozumné toho ducha vyrušovat, Evangeline.“

„Nemůžeme připustit, aby nám tu ta věc sténala po nocích,“ prohlásila Evangeline rezolutně. „Potřebuješ si odpočinout.“ Otočila se zpět k Sophii. „Lady Angelstoneová, jak může tento přístroj ducha přimět, aby se zjevil?“

„Podle mé nové teorie,“ začala vysvětlovat Sophie, „používají duchové ke svému zviditelnění elektrický náboj obsažený v atmosféře. Dle mého názoru je hlavním důvodem, proč bývají spatřeni jen výjimečně, skutečnost, že nemají přístup k dostatečně silnému elektrickému náboji.“

Iphigeniiny oči se rozšířily zděšením. „Takže vy chcete našemu duchovi potřebnou elektřinu nabídnout, aby se nám ukázal?“

„Přesně tak.“ Sophie se napřímila a kriticky si přeměřila přístroj, který zakoupila od Trevorova přítele, Matthewa Hornsbyho.

Bylo to poměrně jednoduché zařízení skládající se ze skleněného válce, kliky, dvou cívek a kožené podložky. Matthew ji ujistil, že obsluha přístroje je zcela bezpečná.

„Promiňte, lady Angelstonová, ale souhlasí váš manžel s tím, abyste prováděla podobná zkoumání?“ zeptala se Iphigenie opatrně.

„Ó ano.“ Sophie poletovala kolem svého aparátu, aby se ujistila, že je všechno jak má být. „Angelstone je velmi vzdělaný člověk. O mou práci jeví živý zájem.“

„Aha.“ Iphigenie vrhla na Sophii zvláštní pohled. „Prý je to velmi zvláštní muž.“

„To skutečně je.“ Sophie zkusila pohnout klikou. Šlo to snadno. Skleněný válec přitlačený koženou destičkou se začal otáčet. „Neznám nikoho, kdo by se mu mohl rovnat.“

Iphigenie si se sestrou vyměnila významný pohled. „Prý je poněkud nebezpečný.“

„Ale vůbec ne.“ Jak Sophie otáčela klikou, válec se točil stále rychleji a rychleji. „Mohla byste zhasnout tu lampu? Pochybuji, že bychom něco viděli, kdyby tady bylo tolik světla.“

„Lady Angelstonová,“ začala Iphigenie nejistým hlasem. „Podle mě to opravdu není dobrý nápad. Nejsou zde žádná okna, a když zhasneme lampu, bude tu úplná tma.“

„Nesmíš být tak bázlivá, Iphigenie.“ Evangeline rázně přistoupila k lampě a sfoukla ji.

Místnost se okamžitě ponořila do naprosté temnoty.

„Skvělé,“ prohlásila Sophie. „Pokud tady opravdu duch je, určitě ho uvidíme.“ Točila klikou generátoru tak rychle, jak to jen bylo možné.

„Ale já tu věc nechci vidět,“ kňourala Iphigenie. „Chci se jí jen zbavit.“

„Ovládej se,“ napomenula ji Evangeline. „Lady Angelstonová ví, co dělá, nemám pravdu, madam?“

„Jistě,“ křikla Sophie. Musela zvýšit hlas, neboť otáčející se válec působil značný hluk. „Vkládám do své nejnovější teorie velké naděje. Brzy by měl vzniknout dostatečně velký náboj, aby se duch ukázal.“

„Můj bože,“ povzdychla si Iphigenie zoufale. „Opravdu lituji, že jsme se neobrátili na experta s poněkud odlišným přístupem k věci. Celý tento experiment má neblahý vliv na mé nervy.“

„Až bude po všem, můžeš si vzít své laudanum,“ odpověděla Evangeline. „A teď neruš. Mohla bys ducha vyplašit.“

Sophie točila klikou rychleji a rychleji. „Vytvoření patričního náboje je přece jen o něco těžší, než jsem si představovala,“ prohlásila udýchaně.

Vtom vyšlehl elektrický oblouk, jenž svým bílým světlem na několik vteřin ozářil celou místnost. Sophie uslyšela, jak Iphigenie zděšeně zalapala po dechu.

„Dobré nebe, Evangeline, vyvolali jsme samotného ďábla.“

„Co?“ Sophie se kolem sebe rozhlédla právě včas, aby spatřila Sebastianovu tvář, kterou ostré elektrické světlo a temné stíny proměnily v démonickou masku. Jeho zlaté oči v záři umělého světla podivně žhnuly.

O zlomek vteřiny později byl pryč.

Pokoj se opět ponořil do temnoty, v níž se ozývalo jen Iphigeniino slabé sténání.

„Pro všechno na světě,“ hlesla Evangeline třesoucím se hlasem. „Co to bylo, lady Angelstonová?“

Sophie zapátrala zrakem v temnotách. „Angelstone? To jste vy?“

„Omlouvám se, má drahá.“ Ozvalo se škrtnutí a vzplála svíce. Sebastian se usmíval. „Nechtěl jsem přerušovat váš experiment. Majordomus mi řekl, že jste tady nahoře, tak jsem se vydal přímo za vámi.“

„Dobrý bože!“ V Evangelině hlase zněla zřejmě úleva. „Vyděsil jste mě, pane. Zdá se mi, že má sestra dokonce omdlela.“

„Ach ne.“ Sophie pohlédla dolů a spatřila Iphigenii ležící na podlaze. „Opravdu omdlela. Až budete mít příště zájem pozorovat mé vyšetřovací metody, Angelstone, buďte tak laskav a ohlaste se obvyklým způsobem.“

„Omlouvám se, má drahá,“ odpověděl zahanbeně. „Snažil jsem se nebýt na obtíž.“

„Moc se vám to nepovedlo, jak se zdá. Jen se podívejte, co jste provedl s mou klientkou. Vyděsil jste ji k smrti.“ Sophie si povzdychla. „Teď abych začala znova.“

„Byl to samotný Lucifer. Viděla jsem ho.“ Iphigeniiny řasy se zachvěly, ale oči zůstávaly zavřené. „Už ne. Snažně vás prosím, lady Angelstonová, zastavte vyšetřování.“

Sophie se zamračila. „Ale vždyť jsme teprve začali.“

„Správně,“ řekla Evangeline a přidržela u nosu své sestry lahvičku s čichací solí. „Teď nesmíme přestat. Možná by však bylo lepší, kdyby lord Angelstone nebyl přítomen. Bez urážky, pane. Je to v zájmu mé sestry, jak jste sám viděl, snadno se rozruší.“

„Obávám se, že má pravdu.“ Sophie pohlédla na Sebastiana. „Raději odejděte, pane. Nemohu připustit, abyste dál znepokojoval mou klientku.“

Sebastian se zamračil. „Chtěl jsem si s vámi promluvit, Sophi.“

„Později, mylord,“ prohlásila a svá slova podtrhla rázným gestem, jímž mu jasně dala najevo, že si přeje, aby opustil místnost. „Jak sám vidíte, jsem v tuto chvíli zaneprázdněna. Běžte pryč, prosím.“

Sebastian zaťal zuby. „Dobře, madam. Uvidíme se později.“

„Ano, ano, jistě.“ Sophie se opět sklonila k přístroji a začala otáčet klikou. „Sbohem, vaše lordstvo.“

Sebastian zmizel ve dveřích, jimiž před několika minutami vstoupil.

Evangeline ho sledovala užaslým pohledem. „Nemohu tomu uvěřit.“

„Čemu nemůžete uvěřit, slečno Singletonová?“ Sophie se zhluboka nadechla a soustředila se na svou práci. Cítila, jak jí mezi lopatkami stéká pot.

„Že jste právě řekla Angelstonovi, aby šel pryč. A on to udělal.“

„Dobře mu tak,“ odpověděla Sophie a točila klikou, co jí síly stačily. „Nedovolil mi, abych ho dnes doprovázela.“

„Rozumím.“ Evangeline na ni vrhla zvláštní pohled. „Nyní už opravdu věřím, že si umíte s duchy poradit. Vždyť jste dokázala zahnat i samotného ďábla.“

Když Sebastian vstoupil do sálu, v němž lady Arlingtonová pořádala svůj ples, neměl příliš dobrou náladu. Sotva ho přítomní postřehli, ozval se vzrušený a napjatý šepot, což ho podráždilo ještě víc. Jak se zdálo, všichni doufali, že dnes v noci dojde k nějakému výstupu a on byl ve stavu, kdy byl víc než ochoten jejich očekávání naplnit.

Sophii uviděl na opačné straně místnosti. Stála v hloučku lidí a spatřila jej právě ve chvíli, kdy si k ní razil cestu. Skla jejích brýlí se ve světle lustrů vesele zatřpytila, její úsměv byl zářivější než všechny svíce v místnosti dohromady.

Byla oblečena do střízlivých, bledě modrých mušelinových šatů, jež měly výstřih podstatně méně hluboký, než róby ostatních dam v místnosti. Sebastian Sophiin zdrženlivý styl oblékání upřímně schvaloval. Nemoderní šaty spolehlivě skrývaly křivky jejího těla před pohledy ostatních mužů. Jen on znal nádheru jejích ňader. Jen on věděl, jak její bradavky reagují na dotek jeho ruky a jak se její tělo prohne, když ji políbí.

Sebastian potlačil povzdech, neboť si uvědomil, že i když stojí uprostřed tanečního sálu, začíná být vzrušený.

Napadlo ho, kam se asi podělo jeho dokonalé sebeovládání, které během let začal považovat za samozřejmost. Uvědomil si, že okovy, jimiž spoutal své vášně, poprvé povolily té noci, kdy Sophie vystoupila ze skříně, aby ho zachránila před kulkou z Thornbridgeovy pistole. Sebastian nevěděl o nikom jiném, kdo by byl ochoten dát v sázku svou pověst, aby mu zachránil krk.

Došel téměř až k Sophii, když koutkem oka zahlédl Jeremyho. Sebastian se zastavil a pozoroval, jak jeho bratranec míří na terasu. Byl sám. Lepší příležitost k rozhovoru se už těžko mohla naskytnout.

Sebastian prudce změnil směr a vydal se za Jeremym. Když došel k otevřeným dveřím, vyhlédl ven a spatřil svého bratráčka, jak stojí u nízké zídky. Zatímco ho pozoroval, Jeremy vytáhl malou tabatěrku, podržel ji v dlani a palcem otevřel víčko. Bylo to elegantní, dobře nacvičené gesto.

Sebastian nahnátl v kapse tabatěrku, kterou našel na zámku Curling a vykročil kupředu.

„Dovol, abych ti nabídl jistou velmi zvláštní směs, bratranče.“ Sebastian podal krabičku Jeremymu.

„Co? Ach, to jsi ty, Angelstone.“ Jeremy se zprvu na nabízenou tabatěrku ani nepodíval. Místo toho si přeměřil Sebastiana pohledem, jenž se rozhodně nedal označit za nadšený. „Tvá přítomnost zde mě překvapuje, bratráčku, ačkoli matka si byla jista, že se zastavíš. Dle jejího názoru se ochotně chopíš jakékoliv příležitosti, abys dal veřejně najevo, jak námi pohrdáš.“

„Něco takového vyžaduje mnohem více úsilí, než jsem ochoten dnes večer vynaložit. Poznáváš tu tabatěrku?“

Jeremy pohlédl na drobný, lesklý předmět v Sebastianově ruce a zamračil se. „Od kdy jsi začal šňupat tabák?“

„Nezačal jsem.“ Sebastian odklopil víčko. „Řekli mi, že tato směs je unikátní. Byla vytvořena na zakázku jisté konkrétní osoby.“

„O čem to k čertu mluvíš?“ Jeremy si prohlédl krabičku o něco pečlivěji. „Zatraceně, Angelstone, to je moje tabatěrka. Jak jsi k ní přišel?“

„Dostala se mi do rukou docela nedávno. Kdy a kde jsi ji ztratil?“

Jeremy vzal tabatěrku ze Sebastianovy dlaně. „Nevzpomínám si přesně. Začal jsem ji postrádat krátce poté, co jsem se po pár dnech strávených na zámku Curling vrátil do Londýna. Proč se ptáš?“

„Našel jsem ji na zámku Curling.“

Jeremy pokrčil rameny. „To se dalo čekat. Ale jak jsi poznal, že patří mně?“

„Poptal jsem se.“

„Ach tak.“ Jeremy upřel na Sebastiana nechápavý pohled. „Ale proč jsi se tak namáhal, abys vypátral majitele? Ta tabatěrka je sice hezká, ale rozhodně nijak cenná.“

„Zajímalo mě, komu může patřit,“ odpověděl Sebastian tichým hlasem. „Našel jsem ji totiž v jednom velmi neobvyklém pokoji v horním patře zámku Curling. Pokoji, kde je všechno černé.“

„Černé?“

„Asi před měsícem se muž jménem Ringcross zabil, když vypadl z okna právě této místnosti. Možná jsi o té nehodě něco slyšel.“

Jeremy zůstal stát jako opařený. „Ringcross zemřel ten víkend, co jsem přijal pozvání na zámek Curling. Co tím chceš říct, Angelstone?“

„V tuto chvíli nic.“ Sebastian si svého bratrance pozorně prohlížel. „Jen to považuji za pozoruhodnou shodu okolností.“

„O jaké shodě to mluvíš?“ otázal se Jeremy. „Máš tím na mysli skutečnost, že jsi našel mou tabatěrku v místnosti, z níž vypadl Ringcross? Můžeš své tvrzení nějak dokázat?“

„Myslíš si snad, že ti lžu?“

„Dle mého názoru bys toho byl schopen, pokud by to posloužilo tvým vlastním zájmům.“ Jeremy strčil tabatěrku do kapsy. „Naprosto však nechápu, proč sis musel vymyslet takovou povídačku. Jen pro tvou informaci: v horním patře zámku jsem nikdy nebyl a o existenci té černé místnosti, co jsi mi popsal, nemám ani tušení.“

„Jsi si tím jist?“

„Zatraceně, ano. Jsem si tím naprosto jist.“ Jeremyho tvář se zkřivila hněvem. „Proč se k čertu snažíš najít spojení mezi mnou a tou místností?“

„Já se o to nesnažím. Ta tabatěrka mluví sama za sebe.“ Sebastian se otočil na patě a vydal se zpátky do tanečního sálu.

„Počkej, Angelstone,“ zavolal za ním Jeremy. „Jakou dábelskou hru se to snažíš hrát tentokrát? Chci vědět, co chystáš.“

Sebastian se zastavil na prahu francouzských dveří a ohlédl se. „Jdu požádat svou ženu, aby si se mnou zatančila valčík.“

Než mohl Jeremy odpovědět, na terasu vstoupila Sophie. Její úsměv byl právě tak zářivý jako před pár minutami, ale v očích se jí zračily obavy. „Jak vidím, dopřáváte si čerstvého vzduchu, pane Fleetwoode. Příjemná noc, že?“

„Opravdu krásná,“ odpověděl Jeremy upjatě.

„To ano. I když poněkud chladná. K ránu nejspíš padne mlha.“ Otočila se k Sebastianovi. „Hrají valčík, Angelstone. Všude vás hledám. Nejméně půl tuctu lidí mi potvrdilo, že jste přišel, ale když

jste se neobjevil, řekla jsem si, že mě zřejmě nemůžete mezi ostatními hosty najít.“

Sebastian se pousmál, uchopil ji za paži a odváděl na parket. „Nemějte strach, Sophi. Vás si najdu ať budete kde budete,“ pošeptal jí, když ji vzal do kola.

Nakrčila nos. „Zní mi to spíš jako hrozba než příslib.“

„Ano, bezpochyby.“

„Upřímně, Sebastian, někdy jste nesnesitelný.“

„Já vím, má drahá, ale vy, jak se zdá, se s tím dokážete skvěle vypořádat. Jak se vyvíjel váš dnešní případ?“

„Mám-li být upřímná, jsem velmi zklamána,“ řekla Sophie. „Nezjevil se nám jediný duch. Začínám pochybovat, zdaje ta má nová teorie o elektrickém náboji správná.“

„Možná v té mansardě žádný duch nebyl.“

„Pravděpodobně ne. Našla jsem tam šátek, který patřil jedné z komorných. Když jsem si s ní promluvila, přiznala, že se v tom pokojíku schází s jistým sluhou. Myslím, že to sténání a vzdechy, co slyšela slečna Singletonová, mají na svědomí oni.“

„Další vítězství logiky a rozumu.“

„Ano. Bohužel, jako řešení naší záhady je to naprosto nezajímavé.“ Zkoumavě na něj pohlédla. „Co se tam na terase stalo mezi vámi a vaším bratránkem? Doufám, že jste nezpůsobil nějaké potíže?“

„Jsem zdrcen. Jak můžete pochybovat o mém taktu?“

„Pcha!“

„Chci si s vámi promluvit už několik hodin,“ řekl Sebastian.

„Opravdu?“

„Zjistil jsem, kdo je majitelem té tabatěrky.“ Sophie se rozzářila. „To je úžasné, vaše lordstvo. Jste skvělý.“

„Děkuji,“ odpověděl Sebastian hlasem, do něhož se navzdory jeho snaze o lhostejný tón vloudila špetka samolibosti.

„Už se nemohu dočkat, až se dozvím podrobnosti, ale jak to souvisí s panem Fleetwoodem?“

„Ta tabatěrka patří Jeremymu.“

Sophie k němu překvapeně vzhledla. „Sebastiane, to myslíte vážně?“

„Naprosto.“ Sebastian pozoroval, jak jeho bratranec opět vstoupil do sálu a rychle se prodírá davem. Jeremyho tvář byla zachmuřená, k východu mířil ráznými, rozhněvanými kroky.

„Dobré nebe,“ zašeptala Sophie zděšeně, když sledovala jeho pohled. „Vypadá rozrušeně.“

„Ano.“

„Ach bože. Zítra si bude celý Londýn povídat o tom, že jste se pohádali.“

Sebastian pokrčil rameny. „Spory mezi mnou a Jeremym nejsou žádnou novinkou. Rozruch by mohly vzbudit jedině zvěsti, že jsme vedli přátelský rozhovor.“

„Opravdu?“ zeptala se s nadějí v hlase.

„Ne,“ odpověděl Sebastian.

„Přátelský rozhodně nebyl.“

11

Sophie se probudila s vědomím, že něco není v pořádku. Toto byla první noc, kdy ona a Sebastian šli spát ještě před svítáním. Díky rušnému společenskému životu a Sebastianovu vášnivému milování probděla doposud všechny noci od jejich svatby. Měla pocit, že Sebastian je na to zvyklý. Podle všeho chodíval pravidelně spát až nad ránem.

Sophie si začala dělat starosti, zda se vůbec někdy bude moci vrátit ke svému dřívějšímu dennímu režimu, kdy chodívala spát v přiměřenou hodinu a vstávala časně ráno. Co když se teď, když byla provdána za Sebastiana, bude muset přizpůsobit městskému stylu? Představa, že probděl všechny noci až do konce svého života, jí připadala děsivá.

Chvilí ležela nehybně. Její myslí se jako cáry mlhy vinuly útržky snů. Snažila se je zachytit, ale unikaly jí. Měla pocit, že si vybavuje černé závěsy vzdouvající se kolem okna otevřeného do nekonečné noci. Obraz se však vzápětí rozplynul.

Pak si uvědomila něco jiného – ležela ve velké Sebastianově posteli sama. Otočila se na bok.

„Sebastiane?“

„Tady jsem, Sophie.“

Pohlédla k oknu a spatřila poněkud rozmazaný obrys jeho postavy. Stál zády k ní a rukou se opíral o parapet. Sophie se posadila a sáhla po svých brýlích.

Když si je nasadila na nos, spatřila, že si Sebastian oblékl svůj černý župan. Jak tam tak stál a hleděl do zahrad ponořených do stínů noci, podobal se zavrženému andělu mnohem víc než kdy jindy. Lucifer seděl na římsě hned vedle něj a díval se do tmy se stejným zaujetím, jako jeho pán.

„Nemůžete spát?“ zeptala se měkce, když zažehla svíci vedle postele.

„Nikdy neusnu před svítáním.“

„Ach. Takže je všechno v pořádku?“

„Ano.“ Jeho hlas byl zastřený a zamyšlený. „Běžte spát, Sophi.“

Sophie jeho vybidnutí ignorovala. Přitáhla si kolena k bradě a objala je pažemi. „Můžete mi klidně říct, na co myslíte. Těžko usnu, pokud budete takhle stát u okna a zírat ven. Znervózňuje mě to.“

Sebastian pohladil Lucifera. „Je mi líto, že kvůli mně nemůžete spát.“

Usmála se. „Můžete svou vinu odčinit, pokud mi řeknete, nad čím tak usilovně přemýšlíte. Jinak neusnu nikdy.“

Věnoval jí pobavený úsměv. „Jsem přesvědčen, že svou hrozbu myslíte vážně.“

„To ano.“ Sophie si opřela bradu o kolena. „Jde o ten případ, nemám pravdu?“

„Přesně tak.“

„Myslela jsem si to.“ Sophie zaváhala. „Nejspíš přemýšlíte o Jeremyho tabatérce. Bezpochyby hledáte odpověď na otázku, jak a proč se dostala do toho pokoje.“

„Už dřív mě napadlo, zda náhodou neumíte číst mé myšlenky.“

„Jak jste si již stačil všimnout, vaše lordstvo, uvažujeme podobným způsobem.“

„Ano.“ Sebastian chvíli mlčky hladil Lucifera. „Je to záhada,“ řekl konečně.

Sophie bez vysvětlování pochopila, že se vrátil k původnímu tématu. „Jeremyho úloha v celé té záležitosti? Souhlasím. Velmi podivné.“

Hovořili o tom po celý zbytek plesu. Sebastian jí vylíčil svůj rozhovor s Jeremym i to, jak Jeremy popřel, že by o existenci černé komnaty cokoliv věděl.

„Trochu jsem se poptal. Podle všeho Jeremy nepatří mezi Curlingovy blízké přátele. Jeremy strávil na jeho zámku právě jen ten jediný víkend.“

„Kdo vám to řekl?“ zeptala se Sophie. „Jeremy?“

„Ne. Jistý muž jménem Durham, který bývá u Curlinga častým hostem. Je to profesionální povaleč. Udržuje své místo ve společnosti tím, že je zábavný a milý. Znáte ten typ.“

Sophie se smutně usmála, když uslyšela Sebastianův pohrdavý tón. „Pokud tomu dobře rozumím, chudák pan Durham má mezi smetánkou asi takové postavení, jako já coby slečna Svěrázná. Dokud lidem připadáme zábavní, jsou ochotni nás tolerovat.“

Sebastian prudce otočil hlavu a jeho oči v šeru divoce zasvítily. „Vy, madam, jste hraběnka z Angelstonu. Nezapomínejte na to.

Nežijete proto, abyste obveselovala společnost. Právě naopak. Společnost je tady proto, aby bavila vás.“

Sophie zamrkala, neboť nečekala tak prudkou reakci na slova, která měla být pouhým žertem. „Zajímavý pohled na věc, vaše lordstvo. Někdy mu budu muset věnovat více pozornosti, teď bych se ale ráda vrátila k vašemu bratranci Jeremymu.“

„Problém je v tom,“ pronesl Sebastian zvolna, „že není k čemu se vrátit. Tu noc, co Ringcross zemřel, strávil Jeremy na zámku Curling a byla to jeho tabatěrka, co jsme našli v tom ztraceném pokoji. Nic víc nevíme.“

„Nezapomínejte na ten zlatý knoflík.“

Sebastian pomalu zabubnoval prsty na parapet. „Ano. Už jsem začal pátrat i tímto směrem. Ten knoflík může být zajímavá stopa.“

Sophie si ho chvíli pátravě prohlížela. „Co myslíte, lhal vám váš bratranec, když tvrdil, že v té černé komnatě nikdy nebyl?“

„Nevím.“

„Dělá vám starost představa, že by mohl být zapleten do Ringcrossovy smrti?“ zeptala se Sophie.

„Dle mého názoru není pravděpodobné, aby se jeho tabatěrka ocitla v pokoji, odkud Ringcross vypadl, bez jakékoli spojitosti s tragickými událostmi té noci. Můj instinkt mi říká, že tam musí být nějaká spojitost.“

„Co když jde jen o shodu okolností? Takové náhody se přece stávají, Sebastianě.“

„Já vím, ale ne příliš často a jak mi říká má zkušenost, v případech, jako je tento, jsou víc než vzácné.“

Sophie chvíli přemýšlela. „Neměla jsem příležitost poznat vašeho bratránka blíž, ale rozhodně si ho nedokážu představit jako vraha. Dělá na mě dojem dokonalého gentlemana.“

Sebastian dál upíral zrak do mlhavé noci. „Každý člověk je schopen vraždy, má-li náležitou motivaci a prostředky. Gentleman může zabítet právě tak jako kdokoliv jiný“

„Ale jaký by Jeremy mohl mít motiv? Proč by zabíjel Ringcrosse?“

„Já nevím. Je zde mnoho nezodpovězených otázek. Především musíme zjistit, zda mezi Jeremym a Ringcrossem existuje nějaká vazba.“

„Mám pocit, že váháte, Sebastianě. Co se děje?“

Pohlédl na ni přes rameno. „Sám sebe se ptám, zda vůbec chci v tom případu pokračovat.“

„Napadlo mě to,“ poznamenala Sophie chápavým tónem „Je mi jasné, že nejste zrovna nadšený z toho, že se vyšetřování začíná dotýkat i vašich příbuzných.“

Sebastianova ústa se zkřivila v hořkém úsměvu. „Mýlíte se, madam. Je mi naprosto lhostejné, jestli Jeremy skončí ve vězení.“

Sophie byla zděšena. „Jak něco takového můžete říct? Je to váš bratranec!“

„No a? Představa skandálu, který by zatčení jednoho z Fleetwoodů nevyhnutelně provázela, mě netrápí ani v nejmenším. A proč taky? Naopak, připadá mi spíš zábavná.“

„Sebastiane, mluvíme o vraždě.“

„Ano, já vím.“ Sebastianův úsměv připomínal ze všeho nejvíc škleb dravé šelmy. „Bylo by zajímavé pozorovat, jak se ta mrcha Drucilla a zbytek mých drahých příbuzných mění v pochoutku pro pomlouvačné jazyky londýnské smetánky.“

„Sebastiane, takové řeči by je docela zničily.“

„To je víc než pravděpodobné. Pokud bude Jeremy obviněn z vraždy, z jeho matky se bezpochyby stane persona non grata. Společnost by se k ní obrátila zády právě tak, jako kdysi k mým rodičům. Byla by to dle mého názoru přiměřená odplata.“

Sophie se zachvěla. „Něco takového nemůžete myslet vážně.“

„Pochybujete?“ Zlatý kroužek na Sebastianově ruce se zatřpytil, jak dál hladil Lucifera.

„Jste hlavou rodiny, Sebastiane,“ prohlásila Sophie neochvějně. „Uděláte vše, co bude zapotřebí, abyste ji ochránil.“

Bez sebemenšího varování se k ní otočil a pevně ji uchopil za ramena. „Má rodina,“ procedil mezi zuby, „to jste vy, já a naše děti, které se nám poštěstí mít. Fleetwoodové jsou pro mě jen otravnou přítěží. Nezáleží mi na nich ani v nejmenším.“

„To nemůžete myslet vážně. Nelze přece odmrstit rodinu jen proto, že její členové vám jsou nepříjemní nebo vám nepřipadají dostatečně zábavní.“

„Když šlo o mé rodiče, Fleetwoodové si s něčím podobným hlavu rozhodně nelámali.“

Sophie vzala jeho přísnou tvář do dlaní. „Toužíte po pomstě, vaše lordstvo? Pokud je tomu tak, proč jste ji již nevykonal?“

Sebastian sevřel Sophii ještě pevněji. „Myslíte, že jsem po tom netoužil?“

„Nerozumíte mi. Jak vím od vašeho přítele pana Suttona, že je zcela ve vaší moci omezit Fleetwoodům finance nebo zařídit, aby byli vyhnáni ze společnosti. Pokud je opravdu toužíte ztrestat, proč jste to neudělal už v době, kdy jste získal titul?“

Sebastianovy oči se zatřpytily. „Nepochybuje ani na okamžik, že bych to udělal, kdyby zašli příliš daleko. Pokud se však drží v patřičných mezích, jsou v bezpečí, i když o tom nevědí.“

„Co tím chcete říct?“

„Jsem vázán přísahou. Přísahou, kterou jsem dal své matce, když umírala.“

Sophii jeho slova otřásla. „Myslela jsem, že váš bratr a rodiče zahynuli pod lavinou kamení, jak jste mi vyprávěl.“

„Zprávu o tom, co se v horách stalo, jsem dostal vpodvečer.“ Sebastianův hlas zněl nepřítomně. „Shromáždil jsem skupinu vesničanů a vydal jsem se svou rodinu hledat. K oné soutěsce jsme dorazili kolem půlnoci. Zapálili jsme lampy a začali odhazovat kameny a suť.“

„Dobrý bože, Sebastian!“

„Bylo mi tak chladno, Sophi. A všude kolem hustá mlha. Nikdy nezapomenu na tu ztracenou mlhu. Našli jsme je za svítání. Nejprve mého bratra. Pak otce. Oba byli mrtví. Má matka však ještě žila. Zemřela s východem slunce.“

„Je mi to tak líto,“ zašeptala Sophie. „Nechtěla jsem ve vás křísit bolestné vzpomínky.“

„Ted' už můžete vyslechnout celou pravdu. Doposud jsem neřekl živé duši, že Fleetwoodové jsou přede mnou v bezpečí, neboť se za ně přimlouvala má umírající matka.“

„Vaše matka vás prosila, abyste se nemstil?“

„Věděla, že jednoho dne zdědím titul. A tušila, že až se tak stane, použiji moc, kterou tím získám, abych ztrestal zbytek rodiny za to, co udělali jí a mému otci.“

„Vaše matka podle všeho byla velmi laskavá a soucitná žena.“

„Ano. Ale já nejsem ani laskavý ani soucitný a musím přiznat, že občas bylo pokušení zničit Fleetwoody nejružnějšími zajímavými způsoby velmi silné.“

Sophie si zkoumavě prohlížela jeho zachmuřenou tvář. „To si dovedu představit.“

„Naneštěstí mě přísaha, kterou jsem dal matce, svazovala jako těžký řetěz. Dej mi své slovo, že nebudeš pronásledovat Fleetwoody

za to, co nám udělali,“ řekla. Umírala, a tak jsem jí své slovo dal. V tu chvíli mi to nepřipadalo důležité. Myslel jsem na jinou, mnohem důležitější pomstu.“

„Jakou pomstu?“

Sebastianův obličej získal tvrdý, nesmiřitelný výraz. „Tehdy bylo mým jediným cílem polapit bandity, kteří způsobili tu kamennou lavinu. Nemyslel jsem na Fleetwoody, když jsem v prokletých horách pohřbíval svou rodinu. Toužil jsem podříznout hrdlo těm, kteří byli zodpovědní za jejich smrt.“

Sophie z něj nespustila oči. „Pustil jste se za těmi lupiči sám?“

„Vzal jsem s sebou několik mužů z vesnice. Byli ochotni mi pomoci. Sami nájezdy těch lapků trpěli. Chyběl jim jen dobrý plán a někdo, kdo by je vedl.“

„A vy jste jim byl ochoten nabídnout obojí.“

„Ano.“ Sebastian se od ní odtáhl. Přistoupil opět k oknu a zahleděl se do noci. „Netrvalo mi ani týden, abych přišel na způsob, jak vlákat ty zlotřilce do pastí. Zahynuli v ní všichni do jednoho. Jejich vůdce jsem zabil osobně.“

„Ach Sebastian!“

Rukama pevně svíral okenní parapet. „Vykrvácel mi u nohou. Když umíral, řekl jsem mu přesně, zač tím platí.“

Sophie přistoupila zezadu k Sebastianovi, objala ho a hlavu mu položila na rameno. „Nebyla to vaše vina. Váš otec byl badatel. Cesty necivilizovanými zeměmi představují velké riziko.“

Sebastian mlčel.

„Nemůžete za to, co se stalo v té soutěsce. Váš otec se jako zkušený cestovatel rozhodl ty hory přejít. Nepochybně to považoval za bezpečné. Byl to on, kdo udělal osudovou chybu, ne vy.“

Sebastian stále nereagoval.

Sophie se k němu přitiskla ještě těsněji. Měla pocit, že je mu chladno. Došla jí slova a jediné, co pro něj mohla udělat, bylo zahřívát ho svým tělem.

Držela ho v objetí velmi dlouho.

Po nějaké době si uvědomila, že z něj část napětí vyprchala. Zlehka se dotkl její ruky, jíž ho objímala kolem pasu.

„Teď už víte, proč jsem se Fleetwoodům nepomstil,“ řekl tiše.

„Ano, chápu vás. Ale co teď bude s případem? Docela jistě od něj nechcete dát ruce pryč?“

„Ne,“ odpověděl. „Musím přiznat, že jsem docela zvědavý a chci znát pravdu.“

„Věděla jsem to,“ prohlásila Sophie s uspokojením. „Věděla jsem, že byste se jen tak nevzdal.“

„Ještě jsem se však nerozhodl, co s tou pravdou, kterou odhalím, udělám,“ dodal tiše.

„Sebastiane.“

„Uklidněte se, Sophi. Nemám v úmyslu předat důkazy proti Jeremymu detektivům z Bow Street. Něco takového by bylo porušením přísahy, kterou jsem dal matce. Nejsem však povinován Jeremyho chránit, pokud Bow Street něco odhalí.“

Sophie na něj znepokojeně pohlédla. „To mi připadá jako pokračování hry na kočku a myš, kterou, jak alespoň všichni říkají, rád s Fleetwoody hrajete.“

„Takové plány spřádám jen tehdy, když jsem výjimečně znuděný,“ odpověděl Sebastian. „Věřte nebo ne, ale většinou se věnuji mnohem zajímavějším záležitostem a nemám čas dráždit Fleetwoody.“

Sophie zavrtěla hlavou. „Sebastiane, měl byste se stydět.“

„Ani slovo, madam.“ Prudce se otočil a varovněji položil prst na ústa. „Nemám dnes náladu, abych poslouchal kázání o zodpovědnosti a dospělém přístupu k životu.“

„A co když ji mám já?“

„Pak musím přijít na způsob, jak vás umlčet.“ Uchopil ji za ruce, pozdvihl je ke svým ústům a políbil vnitřní strany jejích zápěstí. Díval se jí přitom do očí. „Jsem si jist, že o jedné vhodné metodě vím.“

„Sebastiane, chci si s vámi vážně promluvit.“ Sophie cítila, jak se jí tělem pomalu rozlévá teplo. Vytrhla ruce z jeho sevření. „Máte snad v úmyslu mučit Fleetwoody až do konce svého života – pokaždé, když nebudete mít nic lepšího na práci?“

„Jak už jsem řekl, většinou mám něco lepšího na práci. Fleetwoodové jsou vesměs nudná sebranka.“

„Jaké štěstí pro ně.“

„Kromě toho, jsem teď ženatý muž a jako takový mám povinnost zplodit potomstvo. Předpokládám, že tato činnost mě v nejbližší budoucnosti plně zaměstná.“

„Vy jste nepolepšitelný, mylord.“

„Snažím se.“ Rysy jeho tváře opět ztvrdly. „Je tady jedna věc, kterou musíte pochopit, Sophi.“

„Jaká?“

„Je pravda, že Fleetwoodové jsou přede mnou v bezpečí. Ale jen do určité míry!“

„Jak to myslíte?“

Sebastian se ledově usmál. „Pokud některý z nich překročí danou mez, slib, který jsem dal své matce, je neochráněný.“

„Co je pro vás onou hranicí?“ zeptala se Sophie obezřetně.

„Pokud se vás má teta nebo kdokoli z ostatních jakkoliv dotkne, chci to vědět. Toho, kdo za to bude zodpovědný, nemilosrdně zničím.“

„Sebastiane!“

„Slíbil jsem své matce, že neztrestám Fleetwoody za chování vůči k ní a otci. O tom, co s nimi mohou, či ne mohu provést, pokud urazí či poníží mou ženu, nepadlo ani slovo.“

„Ale Sebastiane...“

„Ne, Sophi. Už jednou jste se mnou ohledně této věci smlouvala, když vás má teta urazila. Mohl jsem zakročit, ale připustil jsem, abyste mi to rozmluvila.“

„Nemyslím, že bych vám cokoli rozmlouvala,“ prohlásila Sophie. „Vyslechl jste mé důvody a rozhodl jste se jednat s velkorysostí a vznešeností, jakou lze od muže vašeho postavení očekávat.“

Sebastian pozvedl obočí. „Podlehl jsem vašim prosbám, má sladká, naivní Sophi, protože jsme v té době byli snoubenci, ne manželé.“

„Prosím?“

„Byla to poněkud choulostivá situace. Nechtěl jsem si rozhněvat svou budoucí nevěstu natolik, aby se rozhodla odvolat zasnoubení. Proto jsem raději vyhověl vašemu přání.“

„Nevěřím vám.“

„Bezpochyby proto, že jste se z jakéhosi důvodu rozhodla vidět mě jako anděla. Ještě před pádem.“

„To je neskutečné.“ Sophie se zamračila. „Chcete snad říct, že teď, když jsme se vzali, je vám lhostejné, zda mě rozzlobíte nebo ne?“

„Rozhodně jsem raději, když jste okouzlující a milá. Jsme však spojeni v zákonném svazku.“ Sebastian ji prsty polaskal po rameni a usmál se, když se zachvěla. „A kromě toho je mezi námi i jiné pouto, nemám pravdu? Bez ohledu na to, jak moc se rozzlobíte, nemůžete ode mě odejít.“

„A pokud přece?“

„Najdu si tě a přivedu tě domů,“ ubezpečil ji. „A pak tě budu laskat tak dlouho, až se budeš chvět v mém náručí a prosit mě, abych si tě vzal. Tak dlouho, až zapomeneš, proč ses na mě vlastně zlobila,“ dodal měkkým, tichým hlasem.

„Sebastiane...“

„Až si uvědomíš, že jediné, na čem záleží, je to, co je mezi námi.“

Sophie pohlédla do jeho očí, v nichž se odrážela zář svíce a zatajila dech. „Varovala jsem vás, abyste se mě nesnažil ovládat něžnostmi.“

Pousmál se. „To ano. Ale já odjakživa miluji výzvy.“

„Sebastiane, nežertujte prosím. Jde o vážnou věc.“

„Ujišťuji vás, že mluvím naprosto vážně.“ Zlehka ji uchopil za bradu. „Poslouchejte mě dobře, madam. Přísaha, kterou ze mě vymámila má matka mi nezabrání, abych potrestal Fleetwoody, pokud se vás jakýmkoliv způsobem dotknou.“

Sophie dupla bosou nohou. „Dle mého názoru spíš doufáte, že se některému z nich podaří překročit onu neviditelnou hranici, kterou jste stanovil.“

V Sebastianových očích zatančily ďábelské ohníčky. „Jste velmi bystrá, má drahá. Máte pravdu. Vůbec mi nebude vadit, pokud jeden z nich, nejlépe má teta, překročí tuto mez. Nemusíte se však znepokojovat. Naprosto vážně vám slibuji, že se to stane jen jednou.“

„Protože jednou vám to jako záminka pro vaši pomstu zcela postačuje?“

„Jen jediná urážka,“ řekl tiše. „Jedinkrát se vás dotknou a postarám se, aby byli vypuzeni ze společnosti. Zkrátím jejich nikterak zanedbatelné příjmy tak, aby jim zbyl jen nepatrný díl.“

Neúprosnost znějící v jeho hlase Sophii zaskočila. Dlaně jí náhle zvlhly. „To je tedy ten pravý důvod, proč jste se oženil s komickou slečnou Svěráznou? Protože jste věděl, že jen někdo tak podivínský jako já může vaše příbuzné přimět k urážkám?“

Sebastian se zamračil. „Ale no tak, Sophi.“

„Oženil jste se se mnou jen proto, aby jste konečně mohl uskutečnit pomstu, po níž prahnete?“

„Taková pošetilost!“ Sebastian přimhouřil oči. „Myslíte si, že bych byl ochoten spojit svůj život se ženou jen proto, že její styl dráždí Fleetwoody?“

„Upřímně řečeno, napadlo mě to.“

Sebastian zaklel. „Kdybych od své manželky neočekával nic jiného, oženil bych se už dávno. Ujišťuji vás, Londýn je plný žen, jejichž přítomnost po mém boku by Fleetwoodové považovali za urážku.“

„Bezpochyby.“

„Použijte svůj nemalý intelekt, madam. Přiznávám, velmi rád bych Fleetwoodům ukázal, kde je jejich místo. Ne však za cenu sňatku se ženou, která by se ke mně nehodila.“

„Samozřejmě, vaše lordstvo.“ Sophie potlačila slzy „Usuzovala jsem ukvapeně. Nyní vidím, že jste hledal ženu zcela výjimečného charakteru.“

„Přesně tak,“ usmál se.

„Dost podivínskou na to, aby ji vaši příbuzní zavrhli a přesto natolik chytrou, aby vás bavila.“

Sebastian se zamračil. „Nebud'te svéhlavá, Sophi. Řekl jsem vám přece jasně, proč jsem si vás vzal.“

„Společné zájmy a vzájemná touha.“ Sophie si otřela oči hřbetem ruky. „Chápu tyto důvody. Jak se však zdá, byla jsem uvedena v omyl, pokud jde o další požadavky, o nichž jste se zmínil, vaše lordstvo.“

„Sophi, přestaňte plácát hlouposti. Pletete páte přes deváté.“

„Ano?“ Udělala krok vzad. „Nikdy jste mi neprozradil, že mám posloužit jako návnada pro Fleetwoody. Vůbec se mi nelíbí být využívána k něčemu takovému.“

Jak se od něj odtahovala, Sebastianova tvář začínala dostávat nebezpečný výraz. „Překrucujete má slova, Sophi.“

Zamžikáním zahнала další slzy deroucí se jí do očí. „Žádáte od své ženy příliš mnoho, mylord. Seznam mých povinností neustále roste. Bavím vás. Jsem inteligentním společníkem, který obdivuje váš důvtip při řešení případů. Zahřívám vám postel. A teď mě chcete použít jako záminku k tomu, abyste mohl potrestat Fleetwoody za to, co udělali vašim rodičům.“

Sebastian udělal plavný krok směrem k ní. „Už toho mám dost.“

„Já také. Je na čase, abych i já vytýčila své meze. Právě teď.“

„A jak to chcete udělat?“ Udělal další krok. „Nehodlám posloužit vám jako záminka k pomstě na příbuzenstvu. Je mi jedno, co udělají. Nehodlám být záminkou. Je to jasné?“

„Jste má žena, Sophi. Nemohu tolerovat vaši urážku. V tomto směru nehodlám smlouvat.“

„Pak tedy žádám, abych mohla rozhodnout, zda jsem byla uražena či ne,“ odpověděla vzdorně. „Zatraceně, Sophi, vy pláčete?“

„Ano.“

„Varuji vás, nenechám se manipulovat slzami,“ zavrčel.

„A já se nenechám manipulovat něžnostmi.“

Sebastian na ni vrhl ironický pohled. „Co z toho plyne?“

Sophie si setřela slzy rukávem noční košile. „Nemám tušení, pane. Pokud mě omluvíte, ráda bych se vrátila do postele.“

Významně na ni pohlédl. „Zanedlouho se k vám připojím.“

„Mýlíte se. Vracím se do své ložnice, vaše lordstvo. Zjistila jsem, že ve vašem pokoji nemohu dobře spát.“

Sophie odkráčela ke spojovacím dveřím, otevřela a vstoupila do svého pokoje. Zavřela za sebou a zadržela dech.

Nebyla si jista, co Sebastian udělá. Napůl očekávala, že půjde za ní a dá jí řádnou lekci.

Dveře ložnice však zůstaly zavřené.

„Líbí se mi výstřih těch šatů,“ prohodila Hester. Sophie poslušně upřela zrak na náčrt modelu a snažila se na něj soustředit. Vyzrat si na nákupy byl můj nápad, připomněla si. Ráno všechno začínalo tak slibně.

Od té chvíle, co nadšeně vtrhly do prvního módního obchodu nabízejícího všechno od výborné zmrzliny až po složité hračky, už uplynulo několik hodin a Sophie se začala nudit.

Pošoupla si brýle na nose a prohlédla si šaty pozorněji. „Vypadá to, že živůtek praskne při prvním trochu hlubším nádechu.“

„Přesně tak to má být,“ ujistila ji afektovaná majitelka módního salonu hovořící strojeným francouzským akcentem. „Dámské plesové šaty mají vzbuzovat dojem, jako by byly z pavoučího vlákna utkaného za svítání, kdy se na stéblech stále třpytí rosa.“

„Přesně tak,“ přitakala Hester. „A aby byly podle poslední módy, musí mít levandulovou barvu.“

Sophie si pochybovačně prohlédla nákres. „Nu, pokud si myslíte, že to je to pravé, Hester, objednáám si je.“

Hester se spokojeně usmála a otočila se k majitelce salónu. „Potřebujeme, abyste je zhotovili co nejdřív. Jsme ochotny připlatit, pokud je doručíte ještě dnes do osmi hodin večer.“

Žena chvíli váhala, ale pak se úslužně usmála. „To mohu zařídit, madam. Všechny mé švadleny budou pracovat jen na této zakázce.“

„Výborně,“ řekla Hester. „Chceme také jezdecký kostým, dopolední úbor a cestovní šaty. Tak rychle, jak to jen bude možné. Pamatujte, všechno má být v odstínech fialkové a levandulové. Možná jen na lemování můžete použít kapku nachové.“

„Rozumím, madam. Vše zhotovíme během několika dní.“ Majitelka módního salonu se otočila k Sophii, která si prohlížela nabídku knoflíků.

„Kdyby madam byla tak laskavá a následovala mě. Potřebujeme vzít míry.“

„Prosím?“ Sophie zvedla hlavu. „Ano, jistě.“ Nechala se odvést do šatny, kde trpělivě stála, zatímco kolem ní pobíhala tělnatá švadlena

s krejčovským metrem. Její zaměstnavatelka přitom sledovala celý rituál ostřížím zrakem.

Sophie se na majitelku salonu přátelsky usmála. „Slyšela jsem, že je teď velká móda nechat si na knoflíky u jezdeckého úboru nebo pláště vyřít rodové heslo nebo celý znak. Je to pravda?“

„Dámy se o to většinou nezajímají,“ odpověděla. „Knoflíky s ozdobným rytím si objednávají především pánové.“

„A co si na ně nechávají vyřít?“ otázala se Sophie tónem, který, jak alespoň doufala, zněl zaujatě, ne však dychtivě.

„Různé věci. Vojenské symboly nebo třeba znaky svých pluků. Rodinné erby. Někteří členové jistých pánských klubů si nechávají ozdobit knoflíky klubovým mottem.“ Majitelka salonu věnovala Sophii zdvořilý pohled. „Přeje si madam objednat nějaké rytí?“

„Ne, pokud to nevyžaduje móda. Jsem jen zvědavá. Kde bych si mohla takové knoflíky objednat?“

„Nabízí je mnoho obchodů,“ odpověděla žena a zamračila se na švadlenu. „Myslím, že obvod prsou byste měla změřit ještě jednou, Nanette. Nesmíme udělat žádnou chybu. Na úpravy už nebude čas. Madam má velmi eh, štíhlou, noblesní figuru. Nechceme přece, aby živůtek byl příliš velký.“

„Můžete mi dát seznam?“ zeptala se Sophie, když jí Nanette znova vzala míru přes řadra.

Majitelka salonu k ní opět obrátila svůj zrak. „Seznam čeho, madam?“

„Seznam obchodů, které se specializují na knoflíky s rytím. Myslím, že i když takové věci nejsou mezi ženami žádané, mohla bych takovou módu zavést.“

„Ale jistě. To je velmi originální nápad.“ Bylo nad slunce jasné, že se majitelka salónu snaží své zákaznici pochlebovat. „Než odejdete, doporučím vám několik výborných firem, které se specializují na knoflíky, prýmký a podobné věci.“

„Děkuji vám,“ zamumlala Sophie. Poprvé po sedmi hodinách ji začalo nakupování zajímat. „Byla bych vám velmi vděčná.“

O dvacet minut později už Sophie s Hester nastupovaly do Angelstonova kočáru. Kočí v černožlaté livreji za nimi zavřel dvířka.

„Ani nevíš, má drahá,“ poznamenala Hester, když se pohodlně usadila, „jak jsem ráda, že jsi se konečně začala zajímat o módu. Ted', když jsi hraběnka, musíš věnovat takovým věcem náležitou

pozornost. Drucilla Fleetwoodová a zbytek Angelstonova klanu tě bedlivě sledují.“

„Bezpochyby v naději, že provedu nějaké faux pas. Třeba že přijdu na ples v jezdeckém kostýmu a na nohou budu mít kotníčkové boty.“

Hester na ni vrhla pátravý pohled. „Je snad toto příčina tvého náhlého zájmu o šaty a ozdoby? Máš strach, že by tebou Fleetwoodové začali pohrdat?“

„Řekněme, že chci předejít dalším kritickým poznámkám ze strany Angelstonovy tety,“ odpověděla Sophie stroze. „Fleetwoodové si na mě už názor udělali. Jejich představy o hraběnce z Angelstonu podle všeho nesplňuji. Považuji však za zbytečné je v tomto mínění dále utvrzovat.“

„No to se podívejme,“ zachichotala se Hester. „Bez urážky, má drahá, ale poněkud mě udivuje, že se tak snažíš vyhovět Angelstonovým příbuzným. Oni si s něčím podobným hlavu nikdy nelámali.“

„Možná jsem jako hraběnka získala informovanější náhled na společenské vztahy,“ zamumlala Sophie. Sledovala ruch na ulici a přemýšlela, zda jí bude snaha proměnit se v módní panenku vůbec co platná.

Neopovažovala se své přítelkyni prozradit, že veškeré to úsilí, jež vynakládá na obnovu šatníku má jediný cíl: zachránit nešťastné Fleetwoody před Sebastianovou pomstou.

Nejlépe udělám, pomyslela si, když přijmu preventivní opatření. Toho rána se probudila s odhodláním nedát svým novým příbuzným záminku k dalším vážným urážkám.

Prvním logickým krokem se zdála být změna šatníku.

Poslala tedy Hester vzkaz s návrhem, aby den strávily nakupováním. Odpověď přišla okamžitě. Představa neomezených financí a volné ruky při výběru Hester doslova nadchla.

Nejprve se postarala, aby Sophie alespoň navečer nahradila své brýle módním lorňonem zavěšeným na nachové, sametové stužce, která se dala připevnit ke kterémukoliv z jejích nových šatů. Sophie si sice stěžovala, že je nešikovné zvedat lorňon k očím pokaždé, když se chce na něco podívat, ale Hester smetla její námitku jako nepodstatnou.

Koupili taneční střevíčky ve všech možných odstínech levandulové a fialové a několik párů barevně ladících rukaviček. Krabice

obsahující nejrůznější vějíře a klobouky se vršily až ke stropu kočáru.

„Kolem a kolem vzato, byl to výjimečně úspěšný den,“ prohlásila Hester spokojeně. „Co kdybychom se zastavily na zmrzlinu?“

Její návrh Sophii přece jen pozvedl náladu. „Ano, to bych ráda. A potom bych mohla navštívit jeden nebo dva z obchodů, co mi doporučili v tom salónu.“

Hester se podívala na papír, který Sophie držela v ruce. „Chceš ještě něco nakoupit?“

„Ráda bych si objednala ozdobné rytí knoflíků.“

Hester byla nadšena. „To by byla bezpochyby velmi zajímavá ozdoba jezdeckého kostýmu. Možná by se hodily také na plášť. Skvělý nápad.“

„To bych řekla,“ odpověděla Sophie se špetkou samolibosti. „Chci se poohlédnout po někom, kdo takové věci dělá. Toto je třeba velmi jemná práce, nemyslíš?“ řekla a vytáhla z kabelky zlatý knoflík, který se Sebastianem našli na zámku Curling.

„Vypadá to jako knoflík od pánské vesty,“ odpověděla Hester. „Co jen pro všechno na světě může znamenat ten nápis?“

„Nemám tušení. Pravděpodobně je to název nějakého pánského klubu. Nebo to možná má nějaký význam ve spojitosti s Presbyteriány.“ Sophie pečlivě schovala knoflík zpátky do kabelky.

„Odkud ho máš?“

„Někde jsem ho našla,“ odpověděla Sophie lhostejným tónem. „Už si ani nevzpomínám kde. Všimla jsem si však toho rytí a napadlo mě, že by bylo zajímavé zjistit, kdo ho pro původního majitele vyrobil. Pak bych si mohla objednat knoflíky dle vlastního přání.“

„Podle mě takové knoflíky nabízí spousta obchodů. Proč se namáhat se zjišťováním, kdo dělal právě tento?“ zeptala se Hester zvědavě.

„Protože tak si mohu být jista, že dostanu práci stejné kvality,“ vysvětlila Sophie bez zaváhání. „Angelstone si přeje, aby jeho žena nosila jen to nejlepší.“

„Dobře tedy, má drahá. Pokud si přeješ strávit zbytek dne nakupováním knoflíků, kdo jsem já, abych ti v tom mohla bránit?“

Krátce po druhé hodině vyšel Sebastian z obchodu firmy Milway & Gordon, luxusního podniku specializujícího se na pánské rukavice, kravaty a ostatní doplňky nezbytné pro gentlemany.

Zastavil se, aby nahlédl do seznamu obchodníků, který mu jeho komorník sestavil.

Doposud navštívil čtyři obchody, které nabízely zhotovení rytých knoflíků na zakázku. Knoflík, jaký jim Sebastian popsal, však nezhotovili v žádném z nich.

„Zlatý s vyrytými slovy Knížata ctnosti,“ vysvětloval obchodníkům. „Hodí se k vestě. Rád bych měl právě takové.“

„Možná kdyby vaše lordstvo doneslo knoflík, jehož kopii si přeje pořídit, byl bych schopen s větší jistotou říci, zda jsem už nějaký takový viděl,“ navrhl prodavač. „Jsem si jist, že bychom ho dokázali napodobit. Rozhodně by mi však pomohlo, kdybych viděl originál.“

Bohužel, slovní popis bylo to jediné, co mohl Sebastian muži poskytnout, neboť knoflík si přivlastnila Sophie. Zahlédl ho jen letmo, jak se jí zatřpytil mezi prsty a vzápětí zmizel v její kabelce.

„Teď je řada na mě, vaše lordstvo,“ zašeptala tak, aby to slyšel jen on. „Naše manželství má být rovnocenným partnerstvím, jak si jistě vzpomínáte, a stejně tak i vyšetřování tohoto případu. Cítila bych se provinile, kdybych neodvedla svůj díl práce.“

„Sakra,“ zavrčel Sebastian. „Víte moc dobře, že dnes jsem se chystal navštívit několik obchodů. Nechci, abychom se na ten zpropadený knoflík ptali v nějakém zatraceném krámu dvakrát.“

„Máte naprostou pravdu, vaše lordstvo.“ V Sophiiniých očích se odhodlaně zablesklo. „Musíme to tedy provést chytře. A já vím jak. Já se budu poptávat v sousedství Oxford Street. Vy můžete navštívit obchody kdekoliv jinde. Tak zmenšíme pravděpodobnost, že na sebe narazíme.“

„U všech rohatých, Sophi, nedovolím vám...“

„Omluvte mě, vaše lordstvo. Už musím jít. Má teta na mě již čeká.“

Pak Sophie, velmi dobře si vědomá skutečnosti, že přítomnost služebnictva do značné míry nutí Sebastiana, aby se ovládal, proplula kolem něj a zamířila k čekajícímu kočáru.

Sebastian byl v pokušení jít za ní a před zraky všech ji násilím vyvléct z kočáru. Právě to by si zasloužila. Věděla přece dobře, že ten den má v plánu pokračovat ve vyšetřování a bude knoflík potřebovat.

Něco mu v tom však zabránilo. Jak přitom moc dobře věděl, nehrál v tom roli jen stud či zdráhavost ztropit scénu před služebnictvem. Ne, příčina byla mnohem závažnější.

Nechtěl znovu roznítit emoce, jimž musel čelit předchozí noci. Sebastian si musel chtít přiznat jedno: nebyl si jist, jak se chovat k Sophii ve chvíli, kdy měla v očích slzy. Když odkráčela do své ložnice a zavřela mu dveře přímo před nosem, byl ohromen.

Sebastian se zamračil a strčil seznam obchodů zpátky do kapsy. Sophie byla dnes v noci přecitlivělá, pomyslel si, když kráčel ke svému faetonu. Ano, v tom byl celý problém. Její emoce neměly žádnou logiku.

Rozhodně se s ní neoženil proto, aby ji použil jako návnadu, s jejíž pomocí vláká Fleetwoody do záhuby.

Snažil se jen maximálně využít toho, co mu situace skýtala, k dosažení dávno vytouženého cíle. Co je na tom zlého? přemítal. Sophiina prudká reakce ho překvapila. Něco takového jí vůbec nebylo podobné.

Sebastian se prudce zastavil, neboť ho něco napadlo. Slyšel, že ženy mají sklon podléhat podivným emocím, když jsou těhotné. Sophie možná nosí jeho dítě.

Navzdory mizerné náladě se začal usmívat. Představil si ji, zralou a kulatou, jak v ní klíčí a roste jeho sémě. Zaplavil ho zvláštní, něžný pocit.

Říkal si, že když k sobě Sophii připoutá zákonným svazkem manželství a tělesnou rozkoší, bude jeho. Svým způsobem měl pravdu. Minulou noc si však uvědomil, že manželství, vášeň a dokonce ani společné zájmy nemusí stačit.

Dítě bude pouto silnější, než cokoli jiného, pomyslel si Sebastian. Vtom před ním zastavil nějaký kočár.

Dveře povozu se otevřely a vystoupil z nich Curling. Pokynul Sebastianovi a zastavil se.

„Váhám, zda se vás mám vůbec ptát, co právě děláte, Angelstone. Vzhledem k vaší pověsti se zřejmě bavíte něčím velmi neobyčejným. Přesto, mi má zvědavost nedá.“

„Jde o soukromou záležitost. Nic, co by vás zajímalo, Curlingu.“ Sebastian pohlédl na dveře obchodu, kde se před chvílí vyptával. „Vy jste zde častým zákazníkem?“

„Milway a Gordon mi dodávají rukavice už celá léta.“ Curling na Sebastiana pohlédl s výrazem zdvořilého zájmu. „Nevěděl jsem, že je taky nosíte.“

„Nedávno mi je někdo doporučil,“ odpověděl Sebastian bez jediného zaváhání. „Řekl jsem si, že bych je mohl zkusit.“

„Budete jistě spokojen.“ Curling vykročil ke dveřím, ale pak se opět zastavil. „Mimochodem, minulou noc jsem s vaším bratrancem sehrál několik partií whistu.“

„Opravdu?“

„Pan Fleetwood byl poněkud podroušený. Obehrál jsem ho o docela slušnou sumu. Na tom však nesejde. Nemohl jsem si ovšem nevšimnout, že je poněkud rozčilen. Zuřil, dalo by se říct. Jak jsem pochopil, příčinou jste byl vy.“

„Tato informace pro mě není nikterak překvapivá.“

„Rozumím,“ řekl Curling tiše. „Vím, že jste ke svým příbuzným nikdy nechoval vřelé city.“

„Tak jako oni ke mně,“ odpověděl Sebastian. „Kam tím míříte, Curlingu?“

Curling si prohlížel rukavice a doplňky vystavené v zaoblené výloze obchodu za Sebastianem. „Vy zrovna nepatříte mezi lidi, kterým bych chtěl udílet rady. Dábel sám ví, že se o sebe umíte postarat. Přesto bych vám doporučil, abyste si dal na pana Fleetwooda dobrý pozor.“

Sebastian lhostejně pokývnul hlavou a sestoupil z chodníku. „Jak jste sám řekl, Curlingu. Umím se o sebe postarat a také to udělám.“

„To je moc dobře,“ zamumlal Curling. „Měl byste ale být opatrnější při přecházení ulice. Získal jsem pocit, že panu Fleetwoodovi by vůbec nevadilo, kdyby se vám přihodila nějaká vážná nehoda.“

„Myslím, že jste mému bratranci špatně rozuměl, Curlingu. Pan Fleetwood by každopádně dal přednost tomu, aby šlo o nehodu smrtelnou.“

Curling se usmál. „Jak vidím, mé rady vám nejsou zapotřebí, pane. Očividně znáte svého bratránka víc než dobře. Přejí vám hezký den. Snad se s vámi a vaší okouzlující paní setkám dnes večer na plesu u Hollingtonů.“

„Možná.“

Sebastian zamířil k čekajícímu faetonu. Musel ještě navštívit dva obchody. Pak teprve zamířil domů, aby zjistil, zda Sophie neměla větší štěstí.

Doposud zjistil pouze jedinou zajímavou věc. Z obchodů, které navštívil, byli ve třech víc než ochotni zhotovit mu ryté knoflíky dle jeho přání. Jen u Milwaye a Gordona neprojevili zájem.

Krátce před pátou pomohl Sebastian nastoupit své ženě do kočáru a sám se usadil vedle ní. Kradmo na ni pohlédl a došel k názoru, že výraz její tváře se mu nezamlouvá ani v nejmenším. To nevěstilo nic dobrého. Jeho nejhorší obavy se potvrdily. Zřejmě strávila většinu dne přemítáním o jejich noční hádce.

Rozhodl se opatrně prozkoumat půdu. „V těch šatech jste okouzlující, má drahá.“

„V těchhle starých hadřících?“ Znechuceně pohlédla na své střízlivé mušelinové šaty hnědé barvy. „Těžko se o nich dá říct, že by byly podle poslední módy.“

Sebastian se usmál a zamířil směrem k parku. „Od kdy se zajímáte o módu?“

„Cítím se povinována začít o tyto věci více dbát. Hester mi v tom velmi pomáhá.“ Vrhla na něj zkoumavý pohled. „Na mou novou garderobu jsme dnes utratily značnou část vašeho jmění.“

„Doufám, že jste se při tom dobře bavila.“

Sebastian přemýšlel, zda byly nákupní orgie pro Sophii dostatečným odškodněním za to, co se mezi nimi stalo minulou noc. Pokud ano, pak z toho vyvázl velmi lacino.

Poslal jí vzkaz, aby ho doprovodila na vyjížďku do parku. Byl zvědav, zda si vymyslí nějakou výmluvu, aby se s ním nemusela setkat. Když mu před několika hodinami zabavila knoflík, zračilo se v jejích očích pevné odhodlání.

Cestou z Bond Street si umínil, že jí nedovolí, aby se mu vyhýbala. V Londýně se dalo snadno zařídit, aby si muž a žena mohli žít po svém. Bylo to dokonce považováno za moderní. Manželé mohli bydlet v jednom domě a přitom se téměř nevidat.

Musím dát Sophii jasně najevo, že si nepřeji, aby se naše manželství změnilo v jeden z těchto chladných svazků, pomyslel si Sebastian. Vždyť si ji vzal právě pro její vřelost.

Bolestně si uvědomil, jak velká je jeho úleva, když uviděl Sophii scházet ze schodů oblečenou k vyjížďce. Možná byla rozmrzelá, ale zjevně se neodvažovala vzdorovat mu otevřeně.

Viditelně však nebyla spokojená. Rozhodl se začít hovor na nějaké bezpečné téma.

„Nu, madam,“ řekl, když zamířil s kočárem k parku. „Dnes jste tedy dostala příležitost pracovat na případu. Co jste zjistila?“

„Ani ň,“ vybuchla Sophie a dala tak konečně průchod svému potlačovanému podráždění. „Musím říct, že to bylo velmi

vyčerpávající. Ani jeden z obchodníků ten knoflík nepoznal. Ach, Sebastiane, jsem tak zklamaná. Mám zkažený celý den. Úplně zkažený.“

Sebastian na ni překvapeně zíral. Konečně mu došlo, že její rozmrzelý výraz neměl nic společného s onou noční hádkou. Sophie se nezlobila na něj. Byla frustrovaná a rozzlobená, protože její pátrání nikam nevedlo.

Sebastian sám znal ten pocit až příliš dobře.

Okamžitě se mu zvedla nálada. Začal se usmívat.

„Jak vidím, dobře se bavíte, vaše lordstvo,“ vyštěkla Sophie. „Čekala jsem, že budete mít škodolibou radost. To je od vás velmi nehezké.“

Sebastian sám byl zaskočen rychlostí, s jakou podlehl rozjařenosti. Jeho úsměv se ještě rozšířil, až se nakonec proměnil v smích.

Osazenstvo kočáru, jenž je právě míjel, manželé, kteří Sebastiana znali více než rok, na něj hleděli, jako by ho viděli prvně v životě. Nebyli ostatně jediní, koho pohled na smějícího se Temného Anděla přinutil otočit hlavu.

„Nemusíte se mi vysmívat, pane,“ zamumlala Sophie.

„Ujišťuji vás, má sladká...“ Sebastian se musel hodně přemáhat, aby spolkl konec věty, již chtěl dát najevo svůj triumf. „Ujišťuji vás, že se nesměji vám. Jak bych mohl? Vždyť sám jsem neměl větší štěstí než vy.“

Zamračila se na něj. „Vy jste pátral také?“

„Jistě. Mé možnosti ovšem byly značně omezeny skutečností, že jsem obchodníkům nemohl ukázat původní knoflík. Když jste ho vzala a zmizela, musel jsem spoléhat na detailní popis.“

„Já jsem ho neukradla,“ odsekla Sophie. „Jen jsem se k němu dostala dřív, než jste se ho stačil zmocnit vy.“

„Zajímavý pohled na věc. Tak jako tak, udělal jsem, co jsem mohl, abych zjistil co nejvíc. Vyšel jsem však naprázdno.“ Zaváhal, neboť si vzpomněl na podivné chování obsluhy u Milwaye a Gordona. „Ačkoliv... narazil jsem na obchodníka, jehož reakce mi připadá podivná.“

„Který to byl?“ Sophiina rozmrzelost zmizela jako mávnutím kouzelného proutku a byla okamžitě vystřídána živým zájmem. „Co říkal?“

„Nebylo to v tom, co říkal.“ Sebastian zamyšleně sraštil čelo. „Ale ve způsobu, jakým odpovídal na mé otázky. Vypadalo to, jako

by ho znepokojovaly. Byl to jediný obchodník, který se mě nesnažil přesvědčit, že je mi schopen knoflíky dle mého popisu vyrobit.“

„Nechoval se, jako by chtěl získat zákazníka? To je divné.“

„Že ano? Podle mě by stálo za to, abych se tam dnes večer ještě vrátil. Rád bych se podíval na jejich záznamy.“

„Sebastiane, vy se opravdu chcete do toho obchodu vloupat? Jak vzrušující. Půjdu s vámi.“

Sebastian se v duchu připravil na boj, jenž bude muset svést. „Ne, nepůjdete, Sophi. Bylo by to příliš nebezpečné.“

„Když jsme se vydali prozkoumat tu černou komnatu na zámku Curling, tak jste mi dovolil, abych vás doprovázela,“ připomněla mu vemlouvavým tónem. „A byla jsem vám velmi prospěšná.“

„Já vím, ale tentokrát je to jiné.“

„V čem je to jiné?“ nedala se odbýt.

„Tak například jsme neprováděli nic, zač by nás mohli zavřít, poslat do vyhnanství nebo pověsit,“ odpověděl Sebastian. „Dost, Sophi. Dnes v noci se mnou nepůjdete, ale slibuji vám, že až se vrátím, dopodrobna vám vyličím co jsem zjistil.“

„Sebastiane, nedovolím vám, abyste mě pořád stavěl stranou.“ Sladké přemlouvání bylo to tam. Místo něj se v Sophiině hlase ozval káravý tón. „Jsme partneri. Žádám, abych mohla mít stejný podíl.“ Odmlčela se uprostřed věty a upřela svůj zrak kamsi vedle kočáru. „Ach, zdravím tě, Trevore. Nevěděla jsem, že ses dnes také vypravil do parku.“

„Dobré odpoledne, Sophi.“ Trevor navedl svého hnědáka tak, aby klusal souběžně s faetonem. Téměř plaše pokynul Sebastianovi. Zdál se být pln očekávání a zároveň působil nejistě. „Angelstone.“

Sebastian si pobaveně uvědomil, že cítí vůči Sophiinu bratru jistou vděčnost. Tentokrát se Trevorovi podařilo načasovat svůj příchod naprosto dokonale. „Jak vidím, změnil jste módní salón, Merryweathere. Gratuluji vám.“

Trevor se mírně začervenal. „Byl jsem u Nightingalea, pane. Děkuji, že jste mě k němu doporučil.“

„Střih vašeho kabátu je mi povědomý,“ podotkl Sebastian vlídně. „Dost se podobá mému.“

„Ano, pane. Vlastně jsem Nightingalea přemluvil, aby mi ušil stejný, jako nosíte vy. Doufám, že vám to nevadí.“

„Ne,“ odpověděl Sebastian a potlačil úsměv. „Ani v nejmenším.“

Trevor byl toho dne vzorem umírněné mužné elegance. Kravatu měl uvázanou velmi jednoduchým způsobem, který mu dovoľoval pohodlně otáčet hlavu i do stran. Jeho vesta už nepřítahovala pozornost okolí a z kapsičky mu visel jen jediný řetízek.

„Trevore, vypadáš skvěle,“ prohlásila Sophie a její tvář se rozzářila upřímným obdivem. Pak se spokojeně usmála. „Počkej, až dnes večer uvidíš mé nové šaty! Hester mě ujistila, že střihem i barvou jsou dokonale šik.“

„Už se na to těším, Sophi,“ odpověděl Trevor galantně. Bohužel dojem, který tak udělal, vzápětí zničil, neboť dodal. „Už bylo na čase, abys o sebe konečně začala dbát.“ Otočil se zpátky k Sebastianovi. „Mimochodem, přijal jsem pozvání na jednu z těch venkovských slavností na zámku Curling, jak jste to nedávno udělali vy se Sophii.“

„Opravdu?“ poznamenal Sebastian.

„Ano, pane. Příští víkend. Bylo mi řečeno, že tentokrát je zváno jen pár hostů. Pouze pánská společnost.“ Trevor se usmál, zjevně potěšen tímto důkazem své rostoucí společenské prestiže. „Velmi vybraná skupina. Bezpochyby se budeme věnovat lovu a rybaření.“

Sebastian si vzpomněl na černou komnatu. Byl si skoro jist, že se v ní odehrávaly věci, jež rozhodně nebyly tak nevinné, jako Trevorovy představy o pánských kratochvilích.

„Jak malá a vybraná má být ta skupina?“ zeptal se tiše.

„To nevím přesně. Curling mi potvrdil, že akce, jako je tato, pořádá jen velmi výjimečně. Jde o exkluzivní záležitost.“

„Na vašem místě bych si dvakrát rozmyslel, než bych přijal takovéto pozvání,“ řekl Sebastian. „Já sám už rozhodně na zámek Curling nezavítám. Párty, co pořádá, nejsou zrovna zábavné.“

Trevora jeho slova podle všeho překvapila, zatvářil se překvapeně. Pak ale věnoval Sebastianovi významný pohled. „Nejsou zábavné, což?“

„Strašlivě nudné.“

„Nic víc neříkejte, pane. Rozumím,“ prohlásil Trevor s výrazem mužského spiklenectví. „Děkuji za upozornění, Angelstone. Jak tak nad tím přemýšlím, jen bych na zámku Curling ztrácel čas.“

„Moudré rozhodnutí,“ řekl Sebastian.

„No, musím jet.“ Trevor se obrátil ke své sestře a zlehka se dotkl okraje klobouku. „Ještě se uvidíme, Sophi. Už se těším, až uvidím tvé nové šaty. Hezký den, Angelstone.“

Sebastian se zlehka uklonil. „I vám, Merryweathere.“

Trevor otočil svého koně a odcválal pryč.

Sophie se na Sebastiana zamračila. „Co to všechno mělo znamenat? Od kdy jsou víkendy na zámku Curling považovány za strašlivě nudné?“

„Od té doby, co jsem se tak před dvěma minutami rozhodl,“ odpověděl Sebastian a přitáhl otěže tak, aby koně zvolnily do mírného klusu. „Nechci, aby se váš bratr jakýmkoliv způsobem zapletl do našeho případu. Pochybuji, že vy byste v této věci smýšlela jinak.“

„To samozřejmě ne. Jak by ale mohlo pozvání na zámek Curling způsobit nesnáze?“

„Já nevím,“ řekl Sebastian. „Poslouchám své instinkty. Budu raději, když se s Curlingem nezaplete.“

„Dobře. V těchto věcech se vyznáte líp než já, Sebastiane. Dám na vás.“

„To rád slyším, má drahá. Protože mé instinkty mi také říkají, že pro vás bude nejlepší, když mě dnes nebudete provázet do firmy Milway a Gordon.“

„Moudrá žena ví, kdy má poslechnout svého muže,“ řekla Sophie s odzbrojujícím půvabem.

Sebastian, ohromen tak snadným vítězstvím, málem upustil otěže.

„Ale ví také, kdy ne,“ dodala Sophie suše. V jejích očích byla jasná výzva.

„Zatraceně,“ zaklel Sebastian.

13

Když se později večer setkali v sídle Hollingtonů, Sophie se ještě jednou pokusila Sebastiana přesvědčit. Nebylo jí to však nic platné. Vlastně by byla ochotna přísahat, že jakmile ji spatřil stát mezi ostatními hosty, ještě se ve svém tvrdohlavém, pánovitém postoji utvrdil.

Sotva vstoupil do místnosti, zamířil přímo k ní, uchopil ji za ruku a násilím ji táhl ke dveřím.

Zatímco stáli venku na schodech a čekali, až se z mlhy vynoří kočár, pozvedla k očím svůj módní lorňon a věnovala mu kosý, znechucený pohled.

„Co to do vás dnes vjelo, vaše lordstvo?“ zeptala se, zatímco zápasila s lorňonem. Držet krok s módou vůbec není lehké, pomyslela si. Zvládnout vějíř, pohupující se lorňon a ještě malinkatou kabelku, to je na jednu ženu příliš. „Jak vidím, máte příšernou náladu.“

„Myslíte?“ odvětil Sebastian upjatě. Netrpělivě sledoval, jak se kočí snaží vyjet jeho kočárem z dlouhé řady přepychových povozů čekajících na ulici před domem.

„Ano. Sebastiane, nemyslíte, že jste tentokrát zašel příliš daleko? Víím, naléhala jsem na vás celé odpoledne, to ale přece není důvod, abyste ke mně byl před mými přáteli hrubý.“

„Byl jsem hrubý? Vaše slova mě zraňují, má drahá. Neměl jsem tušení, že by se proti mému chování dalo cokoliv namítat.“

„Nesmysl. Víte moc dobře, co jste udělal.“ Sophie spustila lorňon a přitáhla si lehounký, vyšívaný kašmírový šál těsněji k tělu. Jemná látka možná byla podle poslední módy, naneštěstí však skýtala jen chabou ochranu proti vlhké, chladné noci.

„Byl jste velmi nepříjemný na lorda Selenbyho a pana Reeda.“

„Vy jste si toho všimla?“ Kočár zastavil pod schody. Sebastian uchopil Sophii za paži a zpola ji vlekl dolů. „Jsem ohromen a opravdu polichocen, že jste si všimla svého mrzkého manžela stojícího v davu gentlemanů shromážděných kolem vašeho nahého poprsí.“

Sophie na něj překvapeně mžourala, zatímco jeden z Hollingtonových lokajů přiběhl, aby jí otevřel dvířka od kočáru. „Mé nahé poprsí?“ vyštěkla. „Chcete snad říct, že se vám moje nové šaty nelíbí?“

„Jaké šaty?“ Sebastian s ní smýknul dovnitř kočáru a sám se vedral za ní. „Žádných šatů jsem si na vás dnes večer nevšiml. Možná jste si je zapomněla obléci, než jste odešla z domu.“

Sophii taková hana její nové hedvábné plesové róby rozzlobila. „Ráda bych vás upozornila, že tyto šaty jsou posledním výkřikem módy.“

„Mýlíte se, má drahá. Něco podobného prý už nosila Eva v ráji.“

Sophie se zajíkla. Nechala neposlušný lorňon houpat na sametové stužce a zalovila ve své drobné kabelce, aby našla brýle. „Mluvíte nesmysly, vaše lordstvo, a sám to dobře víte.“ Nasadila si brýle na nos a zamračila se na něj. „Myslela jsem, že se vám ty šaty budou líbit.“

„Dávám přednost vašemu obvyklému stylu oblékání.“

„Mnoho lidí včetně Hester a mého bratra mě ujistilo, že můj obvyklý styl vůbec žádným stylem není.“

Sebastian rozžehnul kočárovou lampu a zabořil se do měkkých polštářů. Založil ruce na hrudi a upřel hloubavý pohled na její tenounké šaty s hlubokým výstřihem. „Proč ten náhlý zájem o módu, madam?“

Sophie si přitáhla svůj pavučinový šál těsněji k hrudi. V kočáru bylo docela chladno. Zalitovala, že nemá svůj plášť.

„To vy mi pořád zdůrazňujete povinnosti plynoucí z mého nového postavení.“

Rysy Sebastianovy tváře ztuhly. „Vaše nové postavení vám dává privilegium nosit, co se vám líbí. Jako hraběnka z Angelstonu nejste otrokyní módy nýbrž její paní.“

Sophie vzdorně pozvedla bradu. „A co když se mi líbí právě takovéto šaty?“

„Proboha, Sophi, vždyť to vypadá, jako by vám měla prsa každou chvíli vyskočit z výstřihu. Nebylo jediného muže v místnosti, který by na vás necívil. O to vám šlo? Chtěla jste, abych žárlil?“

Sophie byla zděšena. „Samozřejmě ne, Sebastiane. Proč bych pro všechno na světě měla něco takového chtít?“

„Dobrá otázka.“ Jeho pohled byl temný a nebezpečný. „Pokud to však byl váš záměr, mohu vás ujistit, že se zdařil.“

Užasle zamžikala. „Vy jste na mě žárlil, pane?“

Zlověstně zkřivil ústa. „A jak jsem měl podle vás reagovat, když jsem vstoupil do místnosti a spatřil kolem vás poletovat půl tuctu mužů?“

„Neměla jsem v úmyslu vzbudit ve vás žárlivost, pane.“ Sophie byla zděšena tím, jak špatně Sebastian pochopil její úmysl. „Abych pravdu řekla, netušila jsem, že bych vůbec mohla.“

„Opravdu? Nebyla byste první, kdo se pokoušel hrát se mnou takovou hru.“ Sebastian se pohodlně opřel a prohlížel si ji zpod přivřených víček. „Tuto taktiku zkoušely už jiné ženy, mnohem zkušenější, než jste vy.“

Sophie si uhladila svou levandulově fialkovou sukni a vzpomněla si přitom, co jí Hester říkala o nešťastném pokusu lady Charlesworthové přimět Sebastiana, aby na ni žárlil.

„O tom nepochybuji,“ odpověděla tiše. „Jsem si velmi dobře vědoma svých nedostatků v tomto směru. Nikdy by mě nenapadlo, že ve vás mohu vzbudit žárlivost.“ Zapátrala očima v jeho chladné, nečitelné tváři.

„Jako má manželka nade mnou máte velkou moc, madam,“ řekl Sebastian nebezpečně tichým hlasem. „Jsme nerozlučně spojeni, vy a já. Když se ve mně v minulosti pokoušela nějaká žena vzbudit žárlivost, mohl jsem od ní odejít. Ale uznáte, že od své zákonité manželky odejít nemohu.“

„Ne, nejspíš ne,“ odpověděla Sophie bezmocně. Mohla tušit, že Sebastianova žárlivost plyne z pýchy a majetnického pocitu vůči ní, ne z lásky.

„Žárlivost mi nepřípadá zábavná, madam.“

„Sebastiane, špatně jste to pochopil.“

„Skutečně?“

„Ano.“ Sophie si povzdychla. „Nevybrala jsem si ty šaty s úmyslem přivábit pozornost jiných mužů.“

Věnoval jí pohled plný ironie. „Tak proč tedy?“

„Abych už nemusela poslouchat kritiku ohledně svého vzhledu,“ zamumlala Sophie nešťastně.

Sebastian se ani nepohnul, ale Sophie si se znepokojením uvědomila, že náhle zpozorněl.

„Čí kritiku?“ zeptal se sametovým hlasem.

Sophie si uvědomila, že se nachází na nejisté půdě a blesklo jí hlavou, zda pravým účelem onoho nesmyslného žárlivého výstupu

nebylo dostat ji právě sem. Chytrý byl na to dost. „Nu, vybrané společnosti, mylordě.“

„Máte tím na mysli mou drahou tetu, je to tak?“

Sophie zabubnovala prsty na opěrku sedadla. Být provdána za bystrého muže mělo své nevýhody. „Nemusíte z toho hned dělat nějaké závěry, Sebastianě.“

„Zatraceně.“ Sebastian se napřímil se strašlivou elegancí dravce vrhajícího se na svou oběť. Natáhl ruku a dvěma rychlými pohyby zatáhl záclonky na oknech.

„Proč to děláte?“ zeptala se Sophie ostře.

Místo odpovědi ji uchopil za předloktí a zvedl ji z polštářů. „Věděl jsem, že za tím náhlým zájmem o módu něco bude.“

„Vaše lordstvo.“ Sophiiny lehounké šaty zavřily, jak si ji prudce posadil na klín. Šál jí opět sklouzl z ramen a odhalil tak křivku jejích ňader. „Není přece nutné reagovat tak prudce jen proto, že jsem začala dbát o svůj vzhled.“

„Chtěla jste předejít dalším výpadům té staré čarodějnice Drucilly, nemám pravdu?“ Sebastianovy oči se třpytily ve světle kočárových lamp. Nebyla v nich ani stopa oné chladné zuřivosti ani jiných emocí, jenž by byl jen vzdáleně připomínaly žárlivost.

„Sebastianě, opravdu se nehodí, abyste svou tetu nazýval starou čarodějnici.“

„Proč ne? A co jiného je? Doufala jste, že když se proměníte v monděnu, nebude mít důvod vás urážet.“

Sophie spolkla kletbu. V Sebastianových očích opět jiskřila jízlivá veselost. To všechno byla jen lest, kterou mě chtěl donutit k doznání, pomyslela si. „Jen se snažím oblékat způsobem, jaký společnost považuje za přiměřený pro vaši ženu, Angelstone.“

„Já rozhodnu, co je pro mou ženu přiměřené.“

Sophie zřetelně cítila pod svým hebkým zadečkem svaly na jeho stehně. Tenká látka jejích módních plesových šatů nedávala velký prostor představitosti. „Vaše arogance až bere dech, vaše lordstvo.“

Jeho štíhlá ruka s dlouhými prsty ji objala kolem pasu, pečtní prsten se matně zaleskl v záři kočárové lampy. „Myslíte se, že když vás má tetu nebude urážet na veřejnosti, zabráníte tak, abych se Fleetwoodům pomstil, je to tak?“

„Na tak pošetilou otázku nehodám odpovídat.“

Pousmál se. „Byl to chytrý plán, ale mám pro vás špatnou zprávu: nikdy by nefungoval. Drucilla na vás hledá chyby úmyslně. Je

nesmyslné snažit se jí vyhovět, neboť jí vyhovět nelze. Pokud nebude moci kritizovat váš styl oblékání, ihned si najde něco jiného. Taková je její povaha.“

„Vaše teta by o mých šatech jen stěží mohla prohlásit něco urážlivějšího, než jste mi už řekl vy.“ Sophie se pokusila narovnat chochol z levandulově zabarveného peří, jenž měla ve vlasech.

„Jako váš manžel mám jistá privilegia, má drahá.“

„To je otázka.“ Nejistě na něj pohlédla. „Řekněte mi pravdu. Vážně si myslíte, že výstřih těch šatů je příliš hluboký?“

„Rozhodně víc, než by se slušelo nosit na veřejnosti.“ Sebastian upřel zkoumavý pohled na něžnou křivku jejích řader. „Nyní však vidím, že takový stříh živůtku je i velmi praktický.“

„Praktický?“

„Umožňuje snadný přístup k okouzlujícím křivkám vašeho těla.“ Sebastian nechal svůj ukazovák vklouznout pod okraj hlubokého výstřihu.

Sophie cítila, jak jí tělem proběhlo slastné zachvění. „Sebastiane, přestaňte. Nemůžeme dělat takové věci tady, v kočáru.“

„Proč ne? Kočímů bude trvat nejméně půl hodiny, než dorazí k domu. Na ulicích je poměrně rušno a mlha stále houstne. Ta ho zdrží ještě víc.“

Sebastian zlehka stáhl okraj výstřihu dolů a obnažil tak jedno ze Sophiiných řader.

Polilo ji horko. Nepříliš přesvědčivě ho plácla přes ruku. „To se přece nehodí, Sebastiane. Nemohu vám dovolit, abyste se se mnou miloval v kočáru.“

„Tak to dopadá, když se někdo obléká podle poslední módy, drahousku.“ Sebastian sklonil hlavu k růžovému hrotu jejího řadra.

Sophie zabořila prsty do jeho vlasů, zavřela oči a snažila se soustředit na svůj hlavní cíl. „Teď, když jsme uzavřeli debatu o mých šatech, bych si ráda promluvila o vašem plánu vrátit se dnes večer do toho obchodu na Bond Street.“

„Slibuji, že až se vrátím domů, vše vám do detailu vylíčím,“ odpověděl a ona cítila na své kůži jeho horký dech.

„Je nespravedlivé nechávat mě stranou. Jsem přece váš partner.“ Sophie zalapala po dechu, když palcem polaskal tvrdé poupě rašící na vrcholu jejího řadra.

Otevřela oči a spatřila na místě, kde předtím seděla, ležet kus papíru. „Co je to?“

„Ňadro, řekl bych.“ Dotkl se hrotu Sophiina prstu špičkou jazyka. „Ano, bezpochyby, ženské Ňadro. Dokonce velmi krásné.“

„Ne.“ Sophie vykoukla přes jeho skloněnou hlavu „Myslím ten kus papíru na sedadle. Musela jsem ho přehlédnout, když jsem nastupovala do kočáru a sednout si na něj. Vypadá jako nějaký vzkaz.“

Sebastian zvedl hlavu a pohlédl naznačeným směrem. „Co to má sakra být?“

Natáhl se a uchopil papír do ruky. Pak ho podržel tak, aby na něj dopadalo světlo lampy. Pozorně jej prozkoumal a pak rozbalil. Uvnitř byla krátká, rukou psaná zpráva. „Jak jsem říkala – vzkaz. Někdo ho nechal ve voze, zatímco jsme byli na plese.“ Sophie si upravila živůtek a narovнала brýle. Prohlížela si neznámý rukopis, zatímco Sebastian začal číst nahlas.

„Jména Knížat ctnosti jsou Ringcross, Oxenham, Bloomfield a Curling. Jejich adresy zde uvádím a doufám, že již nebudete žádat další informace. Ujišťuji vás, nic víc už nevím. Prosím, nechte mě na pokoji.“

Sebastian se zamračil. „Není tu žádný podpis. S největší pravděpodobností ho napsal některý z těch obchodníků, co jsme dnes navštívili.“

„Jak si tím můžete být tak jist?“

„Zjevně pochází od někoho, kdo již nechce být znepokojován dalšími dotazy. Přitom jediná místa, kde jsme se vyptávali, byly obchody s módními doplňky.“

„Na seznamu je i lord Curling,“ poznamenala Sophie. „To dává smysl. Ten knoflík jsme ostatně našli ve skříni v jeho domě.“

„Ringcross je mrtvý. Curling si najme detektiva, aby vyšetřil jeho smrt. Oba patřili ke Knížatům ctnosti.“ Sebastian si mimoděk poklepával kartičkou o stehno, ve tváři měl napjatý výraz. „Řekl bych, že dalším krokem bude promluvit si s Bloomfieldem a Oxenhamem.“

„Znáte je?“

„Setkal jsem se s Oxenhamem. Zabývá se lodní dopravou. Dvakrát byl ženat, pokaždé šlo o velmi bohatou dědičku. Slyšel jsem, že obě mladé ženy zemřely krátce po sňatku. První při dopravní nehodě, druhá se předávkovala laudanem. To se stalo už před několika lety.“

Sophie se zachvěla. Sáhla pro svůj šál a zavinula se do něj. „To zní poněkud děsivě.“

„Vidíte?“ Sebastian se stáhl do kouta kabiny a zamyšleně se zahleděl na Sophii. „Nejdřív si promluví s ním.“

„A co Bloomfield?“ zeptala se Sophie.

„Moc o něm nevím. Povídá se, že je tak trochu blázen. Do klubů chodí jen zřídka a ve společnosti jsem se s ním doposud nesetkal.“

„A Curling?“

„Musíme postupovat krok za krokem,“ odpověděl Sebastian. „Zatím nevíme, jakou v tom všem hraje roli. A pak je tady ještě Jeremy.“

Sophie chvíli přemýšlela. „V tom vzkazu stojí, že Oxenham bydlí v Rowland Street.“

„Ano.“ Sebastian se odmlčel. „Dřív než si s ním promluví, rád bych si prohlédl jeho dům.“

„Jak se zdá, vaše plánovaná návštěva obchodu na Bond Street je už zbytečná. Máte tedy po zbytek večera volno.“

„To ovšem za předpokladu, že onen výčet jmen je úplný, což může být velmi nebezpečná domněnka.“ Sebastian ji pozoroval přimhouřenýma očima. „Kam tím míříte, má drahá?“

Sophie se líbezně usmála. „Cestou domů kolem Rowland Street projíždíme.“

„Ne,“ odpověděl Sebastian okamžitě. „Nepřichází v úvahu, abych vás vzal do Oxenhamova domu s sebou.“

„Můžeme jen projet kolem,“ řekla Sophie přemlouvavým tónem. „To přece není nebezpečné.“

„V žádném případě. Nedovolím, abyste se pohybovala kdekoliv v blízkosti jeho domu.“

„Vždyť nemusíme ani zastavovat,“ namítla Sophie. „Jen se podíváme, zda dnes večer je či není doma. Pak, pokud zjistíme, že je to bezpečné, můžete se tam později vrátit.“

Sebastian zaváhal. Očividně byl zviklán. „Pokud jen pojedeme kolem, nic by se nemělo stát.“

Sophie skryla spokojený úsměv. „Určitě ne. Náš vůz bude jen jedním z mnoha kočárů vracejících se z plesu domů. Nikdo si nás nevšimne.“

„Tak dobře.“ Sebastian vstal a zvedl dvířka ve střechě vozu.

„Ano, mylord?“ zavolal kočí.

„Chci, abychom se domů vraceli po Rowland Street,“ nařídil mu Sebastian.

„Je to kapku zajíždka, mylord.“

„Ano, já vím, ale myslím, že to bude rychlejší. Není tak rušná.“

„Jo, mylorde. Jak říkají.“

Sebastian spustil poklop a usadil se naproti Sophii. „Proč mám pocit, že budu litovat?“

„Nevím,“ odpověděla Sophie vesele. „Rozhodně to nepředstavuje žádné riziko.“

„Hmm.“

Sophie se zachichotala. „No tak si to přiznejte, Sebastiane. Chcete se tam podívat právě tak jako já. V jistých věcech jsme si velmi podobní, jak jste mi už ostatně mnohokrát připomenul.“

„Skutečnost, kterou začínám považovat za velmi znepokojivou.“ Sebastian sfouknul kočárovou lampu, rozhrnul záclonky a otevřel okno.

Sophie ho zvědavě pozorovala. „Co děláte?“

„Zjišťuji, zda si musíme dělat starosti kvůli zvědavcům ze sousedství. Mlha je už dost hustá, takže s největší pravděpodobností nehrozí, že by někdo poznal kočár. Opatrnosti ale není nikdy dost.“

Sebastian sáhl pod sedadlo a vytáhl dřevěnou, načerno natřenou tabulku. Připevnil ji ke dvěma háčkům na vnitřní straně dveří a přehodil ji přes hranu tak, aby visela ven.

Sophie si uvědomila, že destička zakrývá výrazný erb Angelstonů. „Velmi chytré, Sebastiane.“

„Jednoduché a přitom účinné opatření.“ Sedl si zpátky na své místo.

Sophie se usmála. „Podle všeho je dnes nečiníte poprvé.“

„Ne.“

Byla tma, takže neviděla výraz jeho tváře, v tónu jeho hlasu však zaslechla napjaté očekávání. Propadl vzrušení stejně jako ona.

Rowland Street se ukázala být výjimečně tichou částí města. Jak Sebastian předpovídal, kočárů po ní vskutku jezdilo pomalu. Sophie vyhlédla z okénka. Skrz převalující se chuchvalce mlhy spatřila, že většina domů je ponořena do temnoty.

Sebastian se naklonil kupředu. „Pokud je údaj v tom vzkazu správný, pak by toto měl být Oxenhamův dům.“

„Nikde ani světýlko.“ Sophie se otočila k Sebastianovi. „Vsadím se, že nikdo není doma. Máme skvělou příležitost trochu se tam porozhlédnout,“

„Služebnictvo pravděpodobně doma bude.“ Sebastian si prohlížel dům s výrazem vzrušeného zaujetí.

„Jestli ano, pak jistě spí. Možná jsou dokonce pryč. Vždyť to znáte – pokud si je personál jist, že se pán domu vrátí pozdě, rád si dopřeje chvíli volna.“

„Pravda.“

„Mohli bychom nařídit kočímu, aby na nás počkal na rohu a sami se vydat pěšky tou krátkou alejí, co vede do zadního traktu Oxenhamova domu.“

„Zatraceně, Sophi. Už jsem vám přece řekl, že na tuto návštěvu vás s sebou vzít nehodlám.“

„Ale kdy se nám zase naskytne taková příležitost? Než mě zavezete domů, Oxenham se může vrátit a vy budete muset čekat na nějakou jinou noc.“

Sebastian zaváhal. „Možná bych vás mohl nechat v kočáře a sám se tu v rychlosti porozhlédnout.“

„Chci jít s vámi.“

„Ne. Zakazuji vám to.“ Sebastian zvedl dvířka ve střeře a tichým hlasem nařídil kočímu: „Jeďte na konec ulice a zahrňte za roh. Já teď na chvíli vystoupím. Kdyby se v době, kdy já budu pryč, cokoliv stalo, okamžitě odvezte lady Angelstonovou domů. Já si už nějak poradím.“

„Jak si přejou, vaše lordstvo.“ Muž hovořil rezignovaným tónem sluhy zvyklého na podivné spády svého pána a je zvyklý od něj přijímat ještě podivnější rozkazy.

Sophie udělala poslední pokus, aby Sebastiana přesvědčila. „To je nanejvýš nespravedlivé, mylord.“

„Byl to váš nápad,“ připomněl jí. Pak si sundal kabát. „Tady máte. Raději se do něj zabalte. Možná se chvíli zdržím. Nechci, abyste se nachladila.“

„Ale já chci jít s vámi,“ namítla Sophie, zatímco se soukala do kabátu.

„Řekl jsem vám, že něco takového nedovolím,“ prohlásil rozhodně.

„Kdyby mě nenapadlo jet přes Rowland Street, tak byste tady nebyl.“

„Máte pravdu,“ připustil, když se kočár zastavil. „Přesto dnes se mnou nepůjdete.“ Uchopil její tvář do svých dlaní a vášnivěji políbil.

Když zvedl hlavu, Sophie si narovнала brýle. Ve tmě mu neviděla do tváře. Neomylně však z něj vycítila potlačované vzrušení.

„Sebastiane, poslouvejte mě...“

„Buďte rozumná, Sophi. Nemůžete takto oblečená běhat v té mlze.“

„Neopovažujte se zneužívat mé šaty jako výmluvu. Jen si to přiznejte, ve skutečnosti je to tak, že mi nechcete dopřát ani tu trochu zábavy.“

Ve tmě krátce zableskly jeho bílé zuby. „Hned se vrátím, má drahá. Nikam nechodíte.“

Vyskočil na chodník a téměř okamžitě zmizel v mlze.

„U všech rohatých,“ zamumlala Sophie.

O chvíli později otevřela dveře kočáru.

„Prominou, madam, ale kam mají namířeno?“ ozval se kočí znepokojeně. „Musím na nich dávat pozor. Jeho lordstvo mi utrhne hlavu, jestli zjistí, že jste nezůstala v kočáře.“

„Nedělejte si starosti,“ zašeptala Sophie konejšivě. „S lordem Angelstonem promluvím. Nebude vám to mít za zlé.“

„To si píšou, že bude. Prosím jich na kolenou, madam. Vráťte se zpátky do kočáru.“

„Všechno bude v pořádku. Brzy se vrátím.“

„Jsem mrtvý muž,“ prohlásil kočí nešťastně. „Vždycky jsem věděl, že jestli se jeho lordstvo ožení, vybere si ženu právě tak paličatou, jako je on sám. A patří mu to. Ale co bude se mnou, ptám se?“

„Postarám se, abyste neutrpěl žádnou újmu,“ zašeptala Sophie. „A teď už musím jít.“

Když kráčela uličkou vinoucí se mezi řadou městských domů, přišel jí Sebastianův teplý kabát víc než vhod. Počítala vstupní brány, až našla tu, jež náležela domu, který jí Sebastian předtím ukázal.

Byla odemčená, což ji ovšem nepřekvapilo. Měl před ní náskok jen několik málo minut. Musel tudy právě projít. Vzápětí však ztuhla, neboť spatřila, že v jednom okně v přízemí Oxenhamova domu se svítí.

Někdo byl doma.

Sophie zaváhala. Podivila se, proč Sebastian šel dál, když dům není opuštěný. Pak si ale uvědomila, že byl schopen prohledat ložnici paní domu ve chvíli, kdy se ona o poschodí níž věnovala svým hostům. Taky se nerozpakoval vydat do podkroví zámku Curling, ačkoliv na chodbě bylo více než rušno, jak Curlingovi hosté přebíhali z ložnice do ložnice.

Sebastianovo rozhodnutí prohledat Oxenhamův dům bez ohledu na světlo v jednom z oken nebylo tedy nijak překvapivé.

Povzbuzena vědomím, že tudy prošel, otevřela Sophie bránu a vstoupila do zahrady. Trhla sebou, když vkročila na stezku vysypanou štěrkem. Skrz tenkou podrážku svých tanečních střevíčků cítila každý kamínek.

Uprostřed zahrady byla Sophie donucena změnit směr, neboť narazila na vysoký živý plot. Obešla trnité křoví stranou a za rohem narazila do široké mužné hrudi. Silné paže ji prudce sevřely. Vzápětí si uvědomila, že košile, k níž se tiskne obličejem, je jí povědomá.

„Uf!“

„K čertu!“ Sebastianův hlas byl tichý a zněl velmi rozzlobeně. „Tušil jsem, že mě neposlechnete. Ani nemuknete, rozuměla jste?“

Sophie horlivě zakývala hlavou.

Opatrně uvolnil sevření a Sophie zvedla hlavu. Byla taková tma, že jen stěží dokázala rozpoznat rozzlobený výraz jeho tváře. „Co budeme dělat?“ zeptala se hlasem ještě tišším, než jakým hovořil on.

„Vy zůstanete stát tady a já se půjdu podívat zblízka. Pak zmizíme tak rychle, jak to jen půjde.“

Sebastian se otočil a kráčel k domu. Sophie znepokojeně sledovala, jak prochází kolem temných oken v přízemí. Viděla, jak jednou či dvakrát zvedl ruku a uvědomila si, že zkouší, zda některé z oken není otevřené.

Když se přiblížil k oknu, v němž se svítilo, zatajila dech. Sebastian se přitiskl zády ke zdi a nahlédl do místnosti.

Dlouhou chvíli se nehýbal. Pak přistoupil ještě o něco blíže a prohlédl si místnost z odlišného úhlu.

Něco není v pořádku, uvědomila si Sophie. Vycítila to ze Sebastianova držení těla. Ted' už stál s tváří obrácenou přímo proti okennímu sklu a napjatě se díval do pokoje. Sophie udělala krok kupředu. Sebastian si jí nevšímal. Byl zcela soustředěn na scénu před sebou.

Sophie užasle sledovala, jak zvedá ruku a otvírá okno. Vyrasila kupředu.

„Držte se stranou,“ nařídil jí Sebastian tiše, když se přiblížila. „Myslím to vážně, Sophi. Nechod'te za mnou!“

„Co to děláte? Nemůžete jít dovnitř. Někdo je doma.“

„Já vím,“ odpověděl Sebastian šeptem. „Oxenham. Ale nemyslím, že by si mé přítomnosti všiml.“

Sebastian přehodil nohu přes rám okna a zlehka se přehoupl do místnosti.

Zděšena dalším důkazem jeho do nebe volající drzosti se Sophie rozběhla k oknu a nahlédla dovnitř.

Nejprve nechápala, co to vlastně vidí. Pak v hrůze ucouvla.

Na koberci ležel tváří dolů nějaký muž. Kolem jeho hlavy se rozlévala kaluž krve.

Oxenham spáchal sebevraždu. Nebo se někdo opravdu hodně snažil, aby to tak vypadalo. Pistole ležela vedle jeho otevřené dlaně. Nikde žádné známky zápasu.

Sebastian se rychle rozhlédl po knihovně. Nemohl se zdržet dlouho. Musel odvést pryč Sophii. Chtěl však najít důkaz vypovídající o tom, že si Oxenham sám přiložil pistoli ke spánku a stiskl spoušť. Nebo svědčící o opaku.

Nedaleko Oxenhamovy natažené ruky se na koberci cosi zlatě zalesklo. Sebastian opatrně přistoupil blíž a dával přitom pozor, aby nešlápl do krve. Pohlédl k oknu a spatřil, že ho Sophie s úzkostným výrazem v tváři sleduje.

Tou zlatě se lesknoucí věcí byl prsten. Sklonil se k němu, aby se na něj lépe podíval a v duchu se podivil, proč mu připadá tak známý. Pak uviděl jeho horní část s vyrytým písmenem F. Prsten Fleetwoodů, stejný jako nosil on sám.

„A hrome!“ Aniž pak přemýšlel, co dělá, uchopil prsten, strčil jej do kapsy a napřímil se.

Opět se otočil k oknu, ale vzápětí zaváhal. Musel se ujistit, že oním mrtvým mužem je skutečně Oxenham. Tělo leželo v pozici, která neumožňovala spatřit obličej. Sebral odvahu a přistoupil k tělu.

„Nedotýkejte se ho,“ zašeptala Sophie naléhavě. „Musíme pryč.“

„Já vím.“ Nemohl však odejít, aniž by věděl, na čem je. Natáhl se, uchopil tělo za ramena a otočil mrtvolu tak, aby si mohl prohlédnout to, co zbylo z jeho tváře.

Byl to bezpochyby Oxenham.

Sebastian se chystal položit bezvládné tělo zpět na místo. Vtom se opět cosi zlatě zablýsklo, tentokrát na Oxenhamově vestě. Sebastian se naklonil a spatřil knoflík, na němž byla vyryta slova *Knížata ctnosti*.

Nechal Oxenhamovo tělo klesnout na koberec.

„Pro všechno na světě, Sebastiane, pospěšte si,“ zašeptala Sophie.

„Jen se ještě podívám na ten stůl.“

Opatrně přešel k psacímu stolu. Na pracovní desce leželo bez ladu a skladu několik hromádek papírů. Sebastian je rychle prohlédl, zda některý z nich není dopisem na rozloučenou.

Nenašel nic, co by vysvětlovalo sebevraždu, nějaký vzkaz však přece jen objevil. Sebastian si jej ve světle skomírající lampy přečetl. Byl krátký a věcný.

Lilian bude pomstěna.

Hlasy, přicházející z přední části domu, uslyšeli oba zároveň. Služebnictvo se vrátilo.

„Sebastiane, proboha, pojd'te odsud.“

Vzal vzkaz, zastrčil ho do kapsy, kam už dříve schoval prsten a rozběhl se k oknu.

Protáhl se oknem, uchopil Sophii za ruku a rychle ji vlekl směrem k bráně.

Na ulici se dostali bez nehody. Sebastian se ohlédl přes rameno, ale nespátřil nikoho, kdo by je pronásledoval. Rozběhl se se Sophii ke kočáru.

Když se vynořili z mlhy, kočí si je přeměřil žalostným, rezignovaným pohledem. „Nebyla to moje chyba, že se vydala za nimi, mylorde. Já se snažil.“

„Domů,“ nařídil Sebastian. „O vašich povinnostech si promluvíme později.“

„Ano, mylorde. Znamená to, že jsem nepřišel o práci?“

„Nemusíte se bát. Rozhodně ne do té doby, než nás dostanete domů.“ Sebastian otevřel dveře a nacpal Sophii dovnitř. „Pak uvidíme.“ Naskočil do kabiny za svou ženou a zavřel dveře.

„Nesmíte toho ubožáka trestat. Snažil se, seč mohl, aby vyplnil vaše příkazy,“ řekla Sophie udýchaně.

„Pracuje pro mě dost dlouho, aby věděl, že má nařízení se vyplácet uposlechnout,“ odsekl Sebastian. „Platím nejlepší mzdy v celém Londýně a na oplátku očekávám plnění příkazů do poslední tečky. Mohl vás někdo vidět.“

„Nedělejte si starosti, Sebastiane. Podle mě nám nic nehrozilo.“ S námahou se vyprostila ze záhybů jeho objemného kabátu. „Určitě ještě chvíli potrvá, než někdo vejde do knihovny a objeví Oxenhamovo tělo.“

„Nebo ho taky mohli objevit hned po návratu.“ Sebastian zatáhl záclonky v oknech, zatímco se vůz kodrcal ulicí. „Madam, příště se mě neopovažujte neuposlechnout.“

„Poučovat mě můžete později, vaše lordstvo. Teď mi řekněte, co jste našel.“

Nemohu se na nikoho zlobit. Ženu se zaujetím pro záhady jsem si vybral sám, pomyslel si Sebastian. Chvilí manipuloval se svítilnou, až se konečně rozzářila. Pak se opřel a prohlížel si Sophiinu živou tvář. Oči jí zářily nadšením z právě prožitého dobrodružství. Nedokázal ji plísnit, když sám cítil totéž rozechvělé vzrušení.

Vytáhl z kapsy prsten a vzkaz a bez jediného slova jí obojí podal. „Ještě si sám nejsem jist, co jsem vlastně našel. Tak či onak, Oxenham měl na sobě vestu zdobenou knoflíky s vyrytými slovy *Knížata ctnosti*.“

„Fascinující.“ Sophie si chvilí bedlivě prohlížela prsten. „Je stejný jako ten váš, mylorde.“

„Ano.“

„Ale proč ležel na zemi vedle Oxenhamova těla?“

„Výborná otázka,“ řekl Sebastian tiše. „A kdo je Lilian?“

Sebastian si uvědomil, že si prohlíží vnitřní stranu prstenu, ne vzkaz. „Co tím myslíte?“

„Ten prsten má uvnitř vyryto věnování.“ Sophie pozvedla ruku ke světlu. „*Lilian z lásky*.“

„Smím se podívat?“ Sebastian jí prsten vzal a pozorně si jej prohlédl. „Kdo to k čertu může ta Lilian být?“

„Vy už jste to jméno slyšel?“

„Přečtete si ten vzkaz,“ odpověděl.

Sophie pohlédla na přeložený list papíru ve svém klíně. Uchopila jej a rozbalila. „*Lilian bude pomstěna*. Dobré nebe, Sebastiane, co to má všechno znamenat?“

„Nevím, ale začínám uvažovat, zda se tak nejmenovala dívka, co o ní mluvil ten starý muž na zámku Curling. Ta, která podle něj vyskočila z okna pokoje ve věži.“

„Ta, za jejíhož ducha přicházejícího vyplnit svou kletbu mě považoval?“ Sophie se zamyšleně kousla do rtu. „Myslíte, že Ringcrossova a Oxenhamova smrt má něco společného s tím, co nám vyprávěl?“

„Možná.“ Sebastian si prohlížel prsten na své dlani. „Třeba si někdo, komu na té tajemné Lilian záleželo, myslí, že Knížata ctnosti jsou za její smrt odpovědná.“

Sophie na něj pohlédla. „Myslíte, že její mstitel je zabíjí jednoho po druhém?“

„Vypadá to tak.“

Sophieiny oči spočinuly na prstenu. „Sebastiane, říkal jste přece, že váš prsten je rodinným dědictvím.“

„Prsteny, jako je tento, nosí Fleetwoodové už pět generací.“ Sebastian si vzpomněl na den, kdy mu otec věnoval ten jeho. Řekl mu tehdy, aby ho nosil s pýchou jako symbol své osobní cti.

Mínění světa není důležité, můj synu. Jediné, na čem záleží, je tvé vědomí, že jsi neposkvřnil svou čest. Čest je posvátná věc a tak na ni musíš i nahlížet. Mohou zničit tvou pověst, mohou se tě snažit zlomit, to vše však muž přežije, ví-li, že si zachoval svou čest.

Sebastian sevřel prsten v dlani.

„Je možné, aby Fleetwood dal Lilian tento prsten?“ zeptala se Sophie.

„Ano, je to možné.“ Víc než možné, pomyslel si Sebastian. Nanejvýš pravděpodobné.

Sophie na něj pohlédla. „Vy si myslíte, že ta tabatěrka, co jsme našli na zámku Curling, patřila Jeremymu, nemám pravdu? A teď přemýšlíte, zda je jeho i ten prsten.“

„Ano.“

„Ale Sebastiane, potkala jsem Jeremyho dnes večer. Neměl rukavice a zdá se mi, že jsem na jeho ruce právě takový prsten viděla.“

Sebastian na ni upřel svůj pohled. „Nemůže být těžké ho napodobit. Je to jen otázka financí. Dobrý klenotník by si s tím bezpochyby snadno poradil.“

Sophie se na dlouhou chvíli odmlčela. „Co budeme dělat teď? Začneme se vyptávat klenotníků?“

„Ne,“ rozhodl se Sebastian. „Myslím, že si raději ještě jednou promluví s Jeremym. Jeho jméno se v tomto případě objevuje až příliš často.“

„Souhlasím,“ řekla Sophie. „Ráda bych byla při tom.“

„Nejsem si jist, zda je to rozumný nápad, madam.“

„Bude lepší, když jeho reakce posoudí dva lidé, nemyslíte?“

Sebastian zaváhal. Sophiino pozorování mohlo být bezpochyby užitečné. Nemohl popřít, že je velmi vnímavá. Na druhou stranu měla sklony k nevypočitatelnosti a také byla přehnaně tolerantní, pokud šlo o rodinu.

„Dobře, Sophi. Můžete můj rozhovor s Jeremym vyslechnout. Nebudete však do něj nijak zasahovat, rozuměla jste?“

Sophie se vesele usmála. „Naprosto, vaše lordstvo.“

Následujícího dopoledne přesně o půl dvanácté vstoupil Jeremy do knihovny. Když ho Sophie spatřila, srdce jí pokleslo. Svou nelibost nad tím, že byl povolán hlavou rodiny, se ani nesnažil skrýt.

„Co to má k čertu znamenat, Angelstone? Mám důležitější věci na práci než odpovídat na vaše vzkazy.“

Sebastian seděl za svým stolem hned vedle okna. V náručí držel Lucifera. Ani se neobtěžoval vstát, aby Jeremyho přivítal. „Potěšení je vzájemné. Dřív než mi sdělíte svůj názor na mou osobu, co kdybyste pozdravil moji ženu?“

Jeremy se rozhlédl a spatřil Sophii stát u stolu s čajem. Okamžitě zrudnul. „Lady Angelstoneová.“ Strnule pokývl hlavou. „Omlouvám se. Neviděl jsem vás. Přeji vám dobré dopoledne.“

„Dobré dopoledne, pane Fleetwoode,“ usmála se na něj Sophie. „Dáte si čaj?“

Na Jeremym bylo patrné, že neví, jak se zachovat. „Nejsem si jist, zda na to budu mít čas.“

„Budete mít spoustu času. Šálek čaje si jistě vypít stihnete,“ ujistil ho Sebastian chladně. „Posad'te se, bratranče.“ Jeremy tedy přijal nabízený šálek. „Děkuji, madam.“ Pak zdvořile počkal, dokud Sophie neusedne a teprve když tak učinila, sám si sedl na židli stojící naproti Sebastianovi.

„Nuže,“ prohlásil Jeremy příkrým tónem. „Můžeme přejít přímo k věci. Proč jste pro mě poslal?“

Sebastian si ho dlouhou chvíli mlčky prohlížel. Sophie měla podezření, že je to promyšlený tah, jehož cílem je Jeremyho zastrašit. Už už se chystala promluvit, když se Sebastian pohnul. Bez jediného slova otevřel zásuvku stolu, vytáhl z ní prsten, který našel v Oxenhamově knihovně a hodil ho Jeremymu.

„Co to sakra je?“ Jeremy instinktivně natáhl ruku a rychlým, rozzlobeným pohybem prsten chytil. Pak se na něj podíval.

Sophie si nemohla nevšimnout překvapeného výrazu jeho tváře, když si uvědomil, co to vlastně drží v ruce. Zvedla zrak a spatřila, že Sebastian svého bratrance pozorně sleduje. Toho rána obvyklý chladný úsměšek z jeho očí zcela vymizel. Zářila z nich ostražitost a inteligence, třpytily se jako roztavené zlato.

„Proklatě!“ Jeremy vzhlédl. Snažil se ovládat, výraz jeho tváře však prozrazoval zmatek. „Kde jste ho k čertu vzal?“

Sebastian hladil Lucifera pomalými, vláčnými pohyby. „Poznáváte ho?“

„Ano, samozřejmě. Je můj,“ odpověděl Jeremy podivně zastřeným hlasem. „Ztratil jsem ho před třemi lety. Nikomu jsem se o tom nezmiňoval, protože jsem věděl, jaký povyk by ztropila má matka. Vždyť víte, jak si zakládá na rodinných tradicích.“

„Ano.“ Sebastianova ruka hladící Lucifera na okamžik strnula. „Vím.“

„Nechtěl jsem ji rozčítit přiznáním, že jsem ztratil dědičný prsten, který mi dal můj otec, a tak jsem si nechal udělat kopii.“

„Kdo je Lilian?“ zeptal se Sebastian.

„Nemám tušení.“ Šálek zarachotil o podšálek, jak ho Jeremy uchopil do dvou prstů a zvedl.

„Kdo je Lilian?“ opakoval Sebastian nebezpečně tichým hlasem. Lucifer švihl ocasem.

„Nevím, o čem mluvíte,“ odpověděl Jeremy hlasitě. „Žádnou Lilian neznám,“ dodal a s hlasitým bouchnutím šálek odložil.

„Myslím, že znáte,“ řekl Sebastian. „A neodejdete odsud, dokud mi neřeknete, kdo to je.“

„Zatraceně, Angelstone, co si o sobě myslíte?“

„Je hlavou rodiny,“ řekla Sophie rychle. Střelila po Sebastianovi varovným pohledem, on jej však ignoroval.

„A snaží se vám pomoci. Je to tak, Angelstone?“

„Jediné, o co se v tuto chvíli snažím,“ odvětil Sebastian chladně, „je zjistit, kdo je to Lilian.“

Sophie se na něj zamračila. „Ten výhružný tón snad nebude nutný, vaše lordstvo. Účelem této rozmluvy je zjistit fakta. Ne vyděsit vašeho bratrance.“

Sebastian nespouštěl z Jeremyho očí, Sophiina slova jako by ani neslyšel. Vzdala se tedy snahy přimět ho, aby změnil své chování a obrátila se na Jeremyho.

„Chápejte, pane Fleetwoode,“ řekla měkce, „snažíme se jen zjistit, proč byl váš prsten včera nalezen za tak neobvyklých okolností.“

Jeremy na ni pohlédl. „Za jakých okolností?“

„Ležel vedle Oxenhamova těla,“ řekl Sebastian bez obalu. „Nevíš náhodou, jak se tam dostal?“

„Těla?“ Jeremy se nechápavě zamračil. „Oxenham je mrtvý?“

„Naprosto.“

Jeremyho oči se rozšířily. „Můj prsten ležel vedle něj?“

„Ano.“

„A vy si myslíte, že jsem ho zabil, je to tak?“ Jeremyho zmatek v tu chvíli zcela přemohlo rozčilení. „Protože někdo našel můj prsten vedle jeho těla?“

„Tato otázka je nasnadě,“ usmál se Sebastian chladně. Lucifer přimhouřil své zlaté oči.

Sophie se na něj zamračila ještě víc. „Přestaňte ho děsit, pane.“

„Neplet’ se do toho, madam,“ odpověděl Sebastian, aniž na ni pohlédl.

Ignorovala ho a s povzbudivým úsměvem se obrátila k Jeremymu. „Pane Fleetwoode, v tuto chvíli úřady nevědí, že prsten byl nalezen vedle Oxenhamova těla. A my rozhodně nemáme v úmyslu to oznámit, je to tak, Sebastian?“

„To se uvidí,“ odvětil Sebastian stroze.

„Ale já jsem ho nezabil.“ Jeremy zoufale těkal pohledem ze Sophie na Sebastiana a zase zpátky. „Přísahám. Proč bych to dělal?“

Sebastian polaskal Lucifera po uších. „Možná proto, že je dle vašeho mínění nějak zapleten do Lilianiny smrti?“

„Ale vždyť to byla nehoda. Utopila se, proboha!“ Jeremy se odmlčel, neboť si uvědomil, že se právě podřekl. Vrhla na Sophii prosebný pohled. „Tak mi to aspoň řekli.“

Sophie instinktivně zareagovala na Jeremyho bolest a zmatek, naklonila se a v uklidňujícím gestu se dotkla jeho ruky. V Sebastianových očích se objevil krátký, hněvivý záblesk. Neřekl však nic.

„Kdo byla Lilian, pane Fleetwoode?“ zeptala se Sophie tiše.

Jeremy na několik vteřin zavřel oči. Když je opět otevřel, měl v nich zoufalý, odevzdaný výraz.

„Myslím, že vám mohu povyprávět, jak to bylo, ačkoliv naprosto nechápu, proč věc vyplula na povrch právě teď.“ Jeremy si pro

uklidnění usrkł čaje. Když šálek položil, stále upíral svůj pohled na Sophii. „Miloval jsem ji.“

„Miloval?“

„Byla dcerou úspěšného obchodníka. Jediné dítě a světlo jeho života poté, co mu zemřela žena. Dostalo se jí vybraného vychování a vzdělání, jejím způsobům se nedalo nic vytknout. Kromě svého původu byla dámou v každém směru.“

„Rozumím,“ zašeptala Sophie.

„Poznal jsem ji v době, kdy její otec už byl po smrti. Dostala se do péče stárnoucího strýce, který utrácel její jmění a nutil ji pracovat ve svém hostinci.“

Koutkem oka Sophie zahlédla, jak Sebastian otvírá ústa, aby se na něco zeptal. Nepatrným pohybem ruky ho umlčela. K jejímu překvapení uposlechl.

„Jak jste se s ní seznámil?“ zeptala se Sophie.

„Na trhu tady ve městě. Před třemi lety.“ Jeremyho ústa se zvlňila v nostalgickém úsměvu. „Jedla zmrzlinu. Náhodou jsem do ní vrazil a zmrzlina mi potřísnila celý kabát. Byla to láska na první pohled.“

„Co se stalo pak?“ pobídla ho Sophie.

„Začal jsem se s ní scházet. Samozřejmě jsem věděl, že by s tím matka nikdy nesouhlasila. V jejích očích Lilian byla jen holka z hospody, co nemá dokonce ani jmění, kterým by mohla nahradit urozený původ.“ Rysy kolem Jeremyho úst ztverdly. „Nesmíte zapomínat, že v té době ve mně matka viděla příštího earla z Angelstonu.“

„Přičemž holka z hospody byla coby hraběnka z Angelstonu nepříjemná,“ poznamenal Sebastian suše. „Skoro tak nepříjemná jako herečka.“

Jeremy se začervenal. „Pokud vás to potěší, Angelstone, často mě napadalo, jak dobře rozumím rozhodnutí vašeho otce vzít si ženu svého srdce. Měl jsem v úmyslu učinit totéž. Bez ohledu na následky.“

Sebastian přimhouřil oči. „Opravdu?“

„Ano. Opravdu jsem Lilian miloval. Byla to nádherná bytost. Jemná a čistá.“ Jeremy si povzdychl. „Zemřela dřív, než jsme se mohli vzít.“

„Jak strašné,“ hlesla Sophie.

„Matce ani nikomu jinému z rodiny jsem se o Lilian nezmínil,“ řekl Jeremy. „Když byla mrtvá, nevěděl jsem důvod, proč bych měl.“

„Kdo vám řekl, že se utopila?“ zeptal se Sebastian.

„Její strýc. Prý odjela na několik dní za přítelkyní na venkov. Tam spadla do potoka, který byl po nedávných deštích rozvodněný. Proud ji strhl s sebou.“

„Je mi to tak líto, pane Fleetwoode,“ řekla Sophie tiše. „Muselo to být pro vás hrozné.“

Jeremy pohlédl na prsten. „Nejhorší však bylo, že jsem se nemohl nikomu svěřit. Neměl jsem kolem sebe nikoho, kdo by mě pochopil.“ Opět zvedl zrak. „Překonal jsem to. Bolest vždycky nakonec odezní. Lilian je minulostí. Nikdy na ni však nezapomenu.“

Sebastian svého bratrance bedlivě pozoroval. „Dal jste jí svůj prsten?“

Jeremy přikývnul. „Ten, co nosím, je duplikát, který jsem si nechal vzápětí udělat. Neměl jsem chuť vysvětlovat matce a zbytku rodiny, proč už nenosím prsten Fleetwoodů. Ne do té doby, než budu připraven veřejně oznámit náš sňatek.“

„Možná jste nepovažoval za nutné vysvětlovat zmizení prstenu Fleetwoodům,“ řekl Sebastian, „ale to, jak se objevil v Oxenhamově pracovně, mi vysvětlit musíte.“

„Nemám tušení,“ odpověděl Jeremy bez zaváhání. „Přísahám. Pokud vím, ztratil se, když se Lilian utopila. Myslel jsem, že ho někdo – nejspíš některý z vesničanů, co našli tělo – ukradl. Byl ostatně dost cenný. Každopádně jsem věděl, že není velká šance, abych jej získal zpět, a tak jsem to nechal být.“

Sophie se otočila k Sebastianovi. „Možná bychom si mohli promluvit s jejím strýcem, tím hostinským.“

„To už není možné,“ řekl Jeremy tiše. „Asi před rokem onemocněl a zemřel. Dozvěděl jsem se to, když jsem před časem kolem hostince jel a zjistil, že už ho vede někdo jiný.“

„Tak to bychom měli,“ povzdychla si Sophie zklamaně.

„Pořád nerozumím, o co tady běží.“ Jeremy upřel pohled na Sebastiana. „Nejprve mi vrátíte mou tabatěrku a teď prsten. Pokaždé mě přitom téměř obviníte z vraždy. Jakou hru to hrajete, Angelstone?“

Sebastian chvíli mlčky hladil Lucifera. „V poslední době zemřeli dva muži. Ringcross a Oxenham.“

„Já vím.“

„V obou případech byly na místě činu nalezeny předměty, jenž beze vší pochybnosti náležejí vám. Nedaleko Oxenhamova těla jsem našel také toto.“ Sebastian podal Jeremymu vzkaz, který objevil.

Jeremy jej rychle přelétl očima. Když vzhledl, zdál se být ještě zmatenější než předtím. „Proč se tu píše o pomstě za Lilian? Co to má k čertu znamenat?“

„Rýsují se dvě možnosti,“ odpověděl Sebastian. „Bud' jste se rozhodl pomstít Lilian, protože nevěříte, že by její smrt byla nehoda, nebo...“

„Nebo co?“ zeptala se Sophie a předběhla tak Jeremyho.

„Nebo si někdo přeje, aby to tak vypadalo,“ dořekl Sebastian tiše.

Jeremy byl zjevně otřesen. „Jak to všechno vlastně víte, Angelstone?“

Sebastian mu věnoval ironický úsměv. „Donesly se ke mně jisté zvěsti.“

„Jaké zvěsti?“ zeptal se Jeremy.

„Z Bow Street.“

„Bow Street.“ Jeremy byl zděšen. „Chcete tím snad říct, že Bow Street vyšetřuje Ringcrossovu a Oxenhamovu smrt?“

„Ano,“ odpověděl Sebastian. „Samozřejmě nanejvýš diskrétně.“

„A jak to, že mou tabatěrku a prsten máte vy, když byly nalezeny na místech činu?“

„Mám konexe na vysokých místech i mezi lidmi, kteří zrovna nepatří mezi horních deset tisíc. Mimo jiné také na Bow Street.“

„Proč se tomu vlastně divím?“ zamumlal Jeremy. „Bůh ví, že jste rozprostřel svá chapadla všude.“

„I tak by se to dalo říct,“ přikývl Sebastian. „Tak či onak, jedno z mých chapadel – chci říct, jeden z oněch lidí, s nimiž pěstuji dobré vztahy – provádí vyšetřování. Dotyčný uznal za vhodné mě informovat, že se objevily důkazy spojující tvou osobu s oběma úmrtími. V tuto chvíli je tato osoba svolná s tím, abych celou věc vyřešil, jak uznám za vhodné.“

„Musel jste mu opravdu dobře zaplatit,“ řekl Jeremy hořce.

„Záleží mi na tom, abych byl dobře informován,“ odpověděl Sebastian neutrálním tónem.

Sophie na Sebastiana obdivně pohlédla. To provedl velice obratně, pomyslela si. Nebylo nic divného na tom, že muži v tak významném postavení se donesou zvěsti z Bow Street, zvláště pokud se týkaly jeho vlastní rodiny. Bylo také pravděpodobné, že využil svého vlivu

a přesvědčil zodpovědné osoby, aby důkazy předaly jemu, místo aby je použily proti jeho bratranci.

„Je tady ale jeden problém,“ pokračoval Sebastian tiše. „Pokud dojde k dalším vraždám, již nebudu schopen zařídit, abyste do toho nebyl zatažen.“

„Dobrý bože!“ Jeremy vrhl na Sebastiana zděšený pohled. „Co mám dělat? O Ringcrossově ani Oxenhamově smrti nic nevím. Pokud to na mě chce někdo nastražit, jak dokážu svou nevinu?“

„Neznepokojujte se, pane Fleetwoode.“ Sophie poklepala Jeremyho po rameni. „Angelstone vám pomůže. Je to tak, Angelstone?“

Sebastian pokrčil rameny. „Možná.“

„Angelstone, co to říkáte?“ Sophie rozhořčeně vyskočila. „Je velmi nehezké takto pana Fleetwooda trýznit. Něčemu takovému nehodlám nečinně přihlížet.“

Jeremy prudce vstal, ruce zaťaté do pěstí. „Mám pocit, že se váš manžel výborně baví, lady Angelstonová. Mé obvinění z vraždy bude velmi příhodná pomsta rodině. A to nemluvě o tom, jaký šok takový skandál způsobí mé matce.“

„To neříkejte, pane Fleetwoode,“ řekla Sophie prosebným tónem. „Angelstone rozhodně nemá v úmyslu poškodit rodinu tím, že by vás nechal zatknout pro vraždu.“

„Ne?“ Jeremy na ni pohlédl. Jeho oči prozrazovaly, jak je rozrušen. „Pokud jste ještě nezjistila, jaký člověk se stal vaším manželem, madam, dovolte mi, abych vám sdělil, že Angelstone nás všechny nenávidí. S radostí bude přihlížet tomu, jak je jméno Fleetwoodů vláčeno bahnem.“

„To není pravda,“ řekla Sophie.

„Bohužel je.“ Jeremy střelil pohledem po Sebastianovi. „Když o tom tak uvažuji, zdá se mi nanejvýš pravděpodobné, že za tím vším stojí právě on.“

„Ne,“ hlesla Sophie zděšeně.

Jeremy probodl Sebastiana očima. „Děláte to vy, Angelstone? Snažíte se na mě nastrojít obvinění z vraždy?“

Sebastian se chladně usmál. „Kdyby bylo mým cílem právě toto, tak bych vám nevracel tabatěrku a prsten. Předal bych je rovnou detektivům z Bow Street.“

„Co já vím?“ odsekl Jeremy. „Možná je to součást plánu. Hrajete si s námi jako kočka s myší. Budete nás trýznit tak dlouho, dokud se

nezačnete nudit. Teprve pak to skončíte – mě necháte pověsit a budete se kochat pohledem na hanbu, která tak dopadne na zbytek rodiny.“

Sebastianova ústa se zvlnila v cynickém úsměvu. „Gratuluji vám bratranče. Vaše představitost je obdivuhodná.“

„Hned přestaňte. Oba,“ nařídila Sophie a postavila se mezi Sebastiana a Jeremyho. „Teatrálních výstupů už bylo pro dnešek dost, pane Fleetwoode. Řekla bych, že je čas ukončit tuto návštěvu. A pokud jde o obvinění, nemusíte se znepokojovat. Angelstone nedovolí, abyste byl zatčen.“

„Angelstone tomu možná nebude schopen zabránit, ani kdyby sebevíc chtěl,“ řekl Sebastian velmi tichým hlasem.

Sophie se k němu otočila. „A pokud jde o vás, Angelstone, přestaňte prosím konečně děsit svého bratrance.“

Sebastianovy oči se zatřpytily. „Proč se mi vždycky snažíte zkazit každou zábavu, madam?“

„Už ani slovo,“ procedila Sophie mezi zuby. Ohlédla se přes rameno na Jeremyho. „Přeji vám hezký den, pane Fleetwoode. Postarám se, abyste byl o dalším průběhu celé záležitosti informován. Nemusíte se znepokojovat. Všechno dobře dopadne.“

„Těžko, pokud se Angelstone rozhodl uskutečnit další ze svých krutých žertů.“ Jeremy se strnule uklonil na rozloučenou. „Hezký den i vám, madam. Přijměte mou nehlubší soustrast. Jistě není lehké být provdána za Temného Anděla.“

Z knihovny odešel bez ohlednutí.

Sebastian dobře věděl, že mu Sophie dá co proto, hned jak se za Jeremym zavřou dveře. Neměl na to náladu. Otočila se k němu, sotva Jeremy opustil místnost. Její oči za skly brýlí rozzlobeně jiskřily. „Jak jste mohl být na ubohého Jeremyho tak zlý?“

„Docela snadno.“ Sebastian postavil Lucifera na stůl a zvedl se z židle. Jak věděl, Sophie ho nakonec přinutí, aby Jeremymu pomohl. Vůbec se mu to nelíbilo.

Představa, že by měl vytáhnout jednoho z Fleetwoodů z bryndy, ho popuzovala a vzbuzovala v něm pocit, že je pod pantoflem. V takové chvíli muž potřeboval svůj klub. Bohužel se do tradičního útočiště gentlemanů nemohl uchýlit, neboť už měl domluvenou schůzku. Alespoň se mám na co vymluvit, až půjdu z domu, pomyslel si.

„Bylo to velmi nezdvořilé, pane. Nepochybně jste musel vidět, že váš bratranec je pod strašlivým tlakem. Potřeboval pomoc a laskavé slovo. Trvám na tom, abyste si s ním přestal zahrávat, Sebastiane.“

„A já zase trvám na tom, abyste se přestala plést do mých věcí, madam.“ Sebastian zvolna obešel stůl. „Kromě toho nemám náladu poslouchat poučování, jak se mám chovat ke svým zatraceným příbuzným.“

Sophie založila ruce na prsou a rozčileně dupla nožkou. „Moc dobře víte, že svému bratránkovi pomůžete. Proč se v něm tedy snažíte vzbudit opačný dojem?“

Sebastian se opřel o okraj stolu. „Jak jste došla k přesvědčení, že mu pomohu?“

Vrhla na něj rozzlobený pohled. „O tom přece nemůže být sporu.“

„Naopak, madam,“ usmál se Sebastian zdvořile. „Pokud se mě týče, není zdaleka jisté, jak se nakonec rozhodnu. Už jsem toho pro svého nevděčného bratrance udělal víc než dost. Copak jste zapomněla, že jsem ukryl důkazy, které ho nepřímo usvědčovaly z účasti na smrti dvou mužů?“

Sophie se kousla do rtu. „Ve skutečnosti jste je neukryl, vaše lordstvo. Prostě jste ty věci vrátil právoplatnému majiteli.“

„Který docela dobře může být vrah.“

„Pan Fleetwood nemá s Ringcrossovou ani Oxenhamovou smrti nic společného. Tím jsem si jista.“

„To jsem rád, protože já ne.“

„Jak můžete něco takového říct?“ otázala se Sophie.

„Dovolte mi, abych vám to vysvětlil po svém.“ Sebastian se napřímil a zamířil ke dveřím. „Kdybych si myslel, že znám jména čtyř mužů, co nesou vinu za smrt ženy, kterou jsem miloval, neváhal bych povraždit je do jednoho.“

Sophie spustila ruce podél těla a užasle na Sebastiana pohlédla. „Sebastiane, co to říkáte? Vy chápete důvody, které vašeho bratrance mohly přivést k tomu, aby ty muže zabil?“

„Rozumím tomu, proč mohl takto jednat.“ Sebastian položil ruku na kliku u dveří.

Sophie se rozzářila. „Pak mu tedy bezpochyby budete ochoten pomoci, i kdybyste si myslel, že je vinen.“

„To není jisté. Musím si celou věc promyslet s ohledem na své vlastní cíle.“ Sebastian otevřel dveře a ohlédl se přes rameno. „Pomáhat Fleetwoodům nikdy nebylo mým zájmem. Dle mého názoru jsem toho pro Jeremyho udělal už dost. Varoval jsem ho. Ničím víc mu nejsem povinován.“

„Ale Sebastiane...“

Sebastian prošel dveřmi a rychle je za sebou zavřel. Uslyšel zvuk Sophiiniých nohou běžících po koberci a věděl, že má jen několik vteřin na to, aby se dostal k východu.

„Řekni lady, že se nevrátím dřív než večer, Flowersi.“

Flowers mu s vyčítavým výrazem podal klobouk a rukavice. „Ano, mylord.“

Dveře knihovny se rozletěly právě ve chvíli, kdy Flowers otvíral Sebastianovi hlavní vchod.

„Vaše lordstvo, počkejte,“ zavolala za ním Sophie. „Zatraceně, Angelstone, vraťte se.“

„Je mi líto, musím odejít, má drahá. Mám domluvenou schůzku. Obávám se, že i tak přijdu pozdě.“ Sebastian hbitě seběhl po schodech na chodník.

Sophie se zastavila mezi dveřmi. „Náš rozhovor ještě neskončil.“

„To moc dobře vím,“ zamumlal Sebastian sotva slyšitelně. Na ulici se cítil v bezpečí. Sem za mnou nepoběží, pomyslel si.

„Zbabělce,“ zakřičela na něj Sophie ode dveří.

Sebastian si všiml, že se několik lidí otočilo a zděšeně pozorují scénu, kdy hraběnka z Angelstonu ječí na svého muže jako hokynářka.

Sebastian neodolal a otočil se také. Sophie stála ve dveřích a strašlivě se mračila. Když viděla, že se ohlédl, popuzeně dupla nožkou.

Přímo za ní se tyčil Flowers, na jehož jindy zakaboněné tváři se objevil potměšilý úsměv. Sebastian si uvědomil, že ještě nikdy neviděl Flowerse usmívat se takovýmto způsobem.

Nálada se mu poněkud zlepšila. Navzdory okolnostem se začal usmívat také. Sophie měla spoustu roztomilých ženských ctností, dokázala se však během okamžiku proměnit v dračici. To jen potvrzuje, co už vím, pomyslel si Sebastian. Život s ní nikdy nebude nudný.

Zastavil drožku a nařídil kočímu, aby jel směrem k dokům, kde se nacházela jistá kavárna. Nastoupil do vozu, usadil se a vytáhl z kapsy Whistlecroftovu zprávu. Obdržel ji asi před hodinou a půl.

Musím vidět jejich lordstvo tak brzo, jak to jen půjde. Velmi nutně. Budu na obvyklém místě krátce po poledni.

Váš W.

Když jsem Sophii říkal, že přijdu pozdě na domluvenou schůzku, nelhal jsem, pomyslel si Sebastian při pohledu na hodinky. Ukazovaly dvacet minut po dvanácté. Whistlecroftovi neuškodí, když chvíli počká. Sebastian se pohodlně opřel a znovu si v hlavě přehrával rozhovor s Jeremym.

O půl hodiny později drožka zastavila před kavárnou. Sebastian vystoupil z drožky a vešel dovnitř. Whistlecroft zamluvil jejich obvyklý box.

„Sem rád, že mohli přijít, mylordé.“ Whistlecroft si utřel nos kapesníkem nesoucím známky častého užívání. „Už sem se bál, že se neobjevíte. Máme trable s klientem.“

„O co jde?“ Sebastian si gestem objednal kávu.

„Začíná mít strach, to je to. Jak se zdá, lorda Oxenhama našli včera večer v jeho studovně mrtvého. Curling je vyděšený. Podle všeho v tom vidí nějakou spojitost.“ Whistlecroft upřel svůj zrak na Sebastiana. „Chce vědět, esli dělám ve vyšetřování nějaký pokroky, mylordé.“

„Opravdu?“ Sebastian se zahleděl na svůj hrnek s kávou, který před něj obsluha právě postavila. „Čeho se podle vašeho názoru váš klient obává?“

Whistlecroft se několikrát důkladně vysmrkal. Pak se naklonil kupředu a ztišil hlas. „Podle mě se bojí, že bude další na řadě.“

„Zajímavé.“ Sebastian chvíli přemýšlel. Takže Curling se začíná bát. Nebylo divu – z Knížat ctnosti zbyli už jen dva – on a Bloomfield. „Můžete svému klientu oznámit, že vyšetřování jde dobře a brzy případ uzavřete.“

Whistlecroft přimhouřil oči, až mu místo nich zbyly v tváři jen dvě štěrbinky. „Jsou si tím jistě? Protože můj klient řek', že pokud nezjistím, kdo je za Ringcrossovou a Oxenhamovou smrtí, najme si jinýho detektiva.“

„Nemějte obavy, Whistlecrofte. Odměna za další úspěšně vyřešený případ vás nemine.“

„To doufám,“ zamračil se Whistlecroft. „Ted', když bydlíme ve vlastním domě, si moje žena chce pořídit jeden z těch moderních klozetů. Já jí povídám, nač to, když budka na zahradě úplně stačí, ale ona chce mít záchod v domě. Přece vědí, jaký ženský jsou, když si něco vezmou do hlavy.“

„Učím se.“

Ve tři hodiny odpoledne se Sophie vrátila z knihkupectví. Ještě stále se za ten zbabělý útěk na Sebastiana zlobila. Náladu jí nespravila ani skutečnost, že v obchodě objevila několik zajímavých knih pojednávajících o zjevování duchů a strašidel.

Právě si v knihovně prohlížela své nejnovější úlovky, když do dveří vstoupil Flowers.

„Je zde paní Fleetwoodová, madam.“ Flowers se na chvíli uctivě odmlčel a pak dodal: „Samozřejmě mi bude potěšením ji informovat, že nejste doma.“

„Ne, ne. To je v pořádku.“ Sophie kritickým okem zhodnotila svůj vzhled. Díky bohu jsem si vzala jedny z těch nových šatů, pomyslela si. Byly světle levandulově s paspulkou stejné barvy a sukni lemovanou několika řadami volánů. Sophii připadaly poněkud přezdobené, Hester ji však ujistila, že jsou velmi módní. Drucilla Fleetwoodová proti nim nemohla nic mít. „Uved'te ji, Flowersi.“

Do povislé Flowersovy tváře se vkradl znepokojený výraz. „Možná jste mi neporozuměla, madam. Ta dáma, která vás přišla navštívit, je paní Fleetwoodová. Teta jeho lordstva.“

„Slyšela jsem vás, Flowersi. Uved'te ji, prosím. A postarejte se, ať nám přinesou čaj, ano?“

Flowers si zlehka odkašlal. „Pokud smím něco navrhnout, madam, možná by bylo lepší vyčkat, až se jeho lordstvo vrátí a rozhodne, zda jeho teta má být přijata či nikoliv.“

„Toto je můj domov stejně jako Angelstonův,“ odpověděla Sophie chladně. Nic ji v tu chvíli nemohlo podráždit víc než návrh, že by se měla Sebastiana ptát, s kým se smí či nesmí setkat. „Uved'te paní Fleetwoodovou, Flowersi, nebo to udělám sama.“

„Ano, madam. Byl bych vám ovšem velmi zavázán, kdybyste jeho lordstvo informovala, že přijmout paní Fleetwoodovou byl váš nápad,“ řekl Flowers nešťastně.

„Ale jistě.“ Sophie podrážděně nakrčila nos. „Pro všechno na světě, Flowersi, není důvod se jeho lordstva tak bát. Je to přece rozumný a spravedlivý muž.“

„Dovolte, abych vám sdělil, madam, že jste pravděpodobně jediná na světě, kdo vidí jeho lordstvo v tomto světle.“

Sophie se hoře usmála. „Nedělejte si starosti, Flowersi. Já si s jeho lordstvem poradím.“

„Ano, madam.“ Flowers se na ni zvláštním způsobem podíval. „Začínám věřit, že se vám to doopravdy podaří.“ A uctivě vycouval z knihovny.

O chvíli později do místnosti vstoupila Drucilla Fleetwoodová. Hrdě se nesla ve svých zelených šatech velmi lichotivého střihu. Její sametový plášť byl o odstín tmavší a dokonale ladil s malým, elegantním kloboučkem, jenž měla posazen na hlavě ve velmi rafinovaném úhlu. Sophie si všimla, že Drucilliny šaty zdobí jen jediný volán připevněný k lemu sukně.

„Dobrý den, madam.“ Sophie zdvořile povstala. „Jaké překvapení. Prosím, posaďte se. Brzy přinesou čaj. Doufám, že si se mnou dáte šálek.“

„Děkuji vám.“ Drucilla si zpod přivřených víček prohlédla Sophiiny volánkové šaty, neřekla však ani slovo. Elegantně se posadila na židli. Její záda se opěradla ani nedotkla.

Do pokoje vstoupila hospodyně s čajem. S výrazem člověka, jenž si je vědom blížící se katastrofy, opatrně položila podnos na stolek vedle Sophie.

„Děkuji vám, paní Banksová,“ řekla Sophie. „Obsloužím hosta sama.“

„Ano, madam. Však jeho lordstvo k tomu bude mít co říct,“ zamumlala paní Banksová.

Sophie dělala, že ji neslyší. Jakmile se za hospodyni zavřely dveře, podala Drucille její šálek.

„Jak milé, že jste se zastavila, paní Fleetwoodová.“

„Zdvořilostní fráze můžeme přeskočit. Jak jistě víte, toto není běžná návštěva.“ Drucilla odložila šálek na stolek vedle sebe. „Jsem tady v nanejvýš naléhavé věci. Bůh ví, že jen nejvyšší nouze mě přiměla vstoupit do tohoto domu.“

„Chápu. A co vás tedy přivádí?“ zeptala se Sophie opatrně.

„Rodinná záležitost.“

„Ach, tak. Rodinná záležitost.“

Drucilla napřímila svá už tak až strnule rovná záda. „Měla jsem dlouhý rozhovor se svým synem. Jak mi sdělil, stal se obětí nanejvýš podivné a zákeřné souhry okolností.“

Sophie potlačila zklamání povzdech. Doufala, že Jeremy odolá pokušení informovat svou matku. Intuitivně cítila, že pokud se do věci nevloží Drucilla, bude snazší Sebastiana přesvědčit, aby na případu dále pracoval.

„Co vám Jeremy řekl, madam?“

„Dle jeho slov s ním někdo, pravděpodobně váš manžel, hraje velmi krutou hru. Angelstone prý našel důkazy, které mého syna usvědčují z vraždy dvou mužů. To je samozřejmě naprostý nesmysl. Angelstone zjevně lže.“

Sophie se zamračila. „Ujišťuji vás, že nikoliv.“

„Ale jistěže ano. Jiné vysvětlení neexistuje. Je mi jasné, že zosnoval nějaký ďábelský plán, aby se nám pomstil.“

„Angelstone si důkazy proti Jeremymu nevymyslel,“ řekla Sophie.

„Nesnažte se mě zviklat, madam. Velmi pečlivě jsem celou věc zvážila. Pro to, co se děje, existuje jen jediné vysvětlení. Angelstone chce použít mého syna, aby vyvolal skandál a zničil pověst rodiny. Něco takového nedovolím.“

Sophiiny sympatie k Drucille Fleetwoodové zmizely smeteny vlnou hněvu, jež se v ní v tu chvíli zvedla. „Ujišťuji vás, Angelstone

není odpovědný za situaci, v níž se Jeremy ocitl. Ve skutečnosti zabránil tomu, aby se důkazy proti Jeremymu dostaly do rukou úřadům.“

„Pcha!“

„Je to tak.“ Sophie s třesnutím odložila svůj šálek. „Dovolte mi, abych vás informovala, madam, že kdyby Angelstone nezasáhl, byl by Jeremy už možná zatčen.“

„Můj syn nemá se smrtí těch dvou mužů nic společného. Ani je neznal.“

„Možná tuto skutečnost bude muset dokázat, madam. Protože podle toho, jak se věci vyvíjejí, hrozí Jeremymu nebezpečí, že uvázne ve velmi pevné a pečlivě utkané pavučině.“

„Kterou kolem něj rozprostřel váš manžel,“ prohlásila Drucilla zvýšeným hlasem.

„To je lež. Proč by mělo mému manželovi záležet na tom, aby byl Jeremy obviněn z vraždy?“

„Protože se chce pomstít.“ Drucillina ústa se stáhla do tenké, zahořklé linky. „Všechny nás nenávidí. Ví, co by pro nás skandál spojený s obviněním z vraždy znamenal.“

„Náhodou vím, že Angelstone nemá v úmyslu mstít se za to, co se stalo v minulosti. V tomto směru vám nehrozí žádné nebezpečí, madam.“

„Říkáte vy.“ Drucilla si Sophii přeměřila pohrdavým pohledem. „Ale vy jste neměla příležitost poznat jeho větev rodiny. Nikdy jste se nesetkala s Angelstonovým otcem.“ V jejích očích se mihl zvláštní výraz. „Já jsem ho znala velmi dobře.“

Sophie se ani nehнула. Uvědomila si, že to, co před chvílí zahlédla v Drucilliných očích, mohla být bolest. „Opravdu?“

„Ach, ano. Ano.“ Drucilla v drobném, ale vášnivém gestu mávla rukou navlečenou do elegantní rukavičky. „Ten muž neměl žádnou úctu k rodinným tradicím. Žádný smysl pro zodpovědnost. Byl krutý a bezcitný a jeho syn je celý po něm.“

Sophii hluboká zahořklost vyzářující z Drucilly Fleetwoodové zaskočila. Měla pocit, že je za tím něco víc, než pouhá nelibost despotické matrony.

„To je velice povrchní závěr, paní Fleetwoodová. Jak dobře jste Angelstonova otce znala, abyste mohla vynášet takové soudy?“

„Kdysi,“ odpověděla Drucilla chladně, „se mluvilo o svatbě mezi mnou a Angelstonovým otcem. Nebylo z toho samozřejmě nic. On utekl s tou svou herečkou a já jsem se provdala za jeho bratra.“

Sophie byla ohromena. „Vy jste byla zasnoubena s Angelstonovým otcem?“

Drucilla rozzlobeně našpulila rty. „Nikdy jsme nebyli zasnoubeni. Věci nezašly tak daleko. Jak jsem řekla, mluvilo se o svatbě, ale to bylo všechno. Obě naše rodiny byly přesvědčeny, že je to velmi výhodný svazek. Ale Jonathan Fleetwood se nestaral o to, co je pro rodinu nejlepší. Zbláznil se do té malé herečky.“

„Podle všeho ji doopravdy miloval.“

„Nesmysl!“ Drucilla si znechuceně odfrkla. „Muž jeho postavení se nežení z lásky. I kdyby to děvče měl rád, nemusel s ní přece utíkat. Mohl splnit svou povinnost vůči rodině a dál se s ní scházet. Nikdo by se nad tím nepozastavil.“

„Ani vy ne?“

Drucilla sebou trhla. „To není vaše věc, nebo snad ano?“

„Možná ne,“ odpověděla Sophie. Začala vidět rozkol mezi Fleetwoody ve zcela novém světle. „Přesto nemohu připustit, abyste urážela rodinu mého manžela jen proto, že si jeho otec zvolil za ženu jeho matku.“

„Byla to *herečka*“ vyhrkla Drucilla. V jejím hlase zněla dotčená pýcha a hněv. „Měl si vzít mě a místo toho si vybral ženu, která nebyla nic jiného než profesionální kurtizána. Něco takového je neodpustitelné. Pravděpodobně to udělal naschvál.“

„Zacházíte příliš daleko, paní Fleetwoodová. Pokud se neumíte vyjadřovat slušně, musím vás požádat, abyste odešla.“

Než mohla Drucilla odpovědět, dveře knihovny se rozlétly.

Sophie málem upustila svůj šálek. Otočila se na své židli právě včas, aby viděla, jak Sebastian, ne nepodobný Luciferu svrženému z nebes, vkročil do pokoje s výrazem stěží ovládané zuřivosti.

„Co se tady k čertu děje?“ zeptal se nebezpečně tichým hlasem.

Sophie vstala a přiměla se k úsměvu. „Vaše teta byla tak laskavá a navštívila mě.“

Sebastian věnoval Sophii mrazivý pohled. „Ano? Jaké štěstí, že jsem se vrátil domů dřív.“ Zlehka se Drucille uklonil. „Dobré odpoledne, madam. Měla jste vzkázat, že se nás chystáte navštívit.“ Jeho úsměv byl právě tak chladný, jako svit v jeho očích. „Málem jsme se minuli.“

„Přála jsem si mluvit s vaší ženou, Angelstone,“ řekla Drucilla. „Nijak zvlášť jsem se netoužila setkat s vámi.“

„To mě opravdu mrzí.“ Sebastian přistoupil ke stolu a uchopil křišťálovou karafu s portským. „Myslela jste si, že bude snazší Sophii zastrašit, když já u toho nebudu?“

Sophie obrátila oči ke stropu. Věděla, že teď bude potřebovat veškerou svou trpělivost. „Angelstone, není nutné být nezdvořilý. Paní Fleetwoodová je velmi znepokojena situací, v níž se ocitl Jeremy.“

„Takže běžel rovnou za maminkou, co? Byl jsem zvědav, zda to udělá.“ Sebastian usrkl portského a věnoval své tetě ďábelský úsměv. „Jsem hluboce dojat takovým příkladem mateřské péče. O co vám jde, tetinko? Bojíte se, že by Jeremy přestal být vítaným hostem společenských večerů londýnské smetánky?“

„Angelstone,“ začala Sophie varovným tónem. Do řečí jí však skočila Drucilla, která se na Sebastiana dívala, jako by to byl démon z pekla, jenž se právě v knihovně zjevil.

„Ať vás ani nenapadne pokračovat v té ďábelské hře, do níž se snažíte Jeremyho zatáhnout,“ řekla Drucilla. „Nemám tušení, proč jste se snažil Jeremyho vystrašit a vzbudit v něm dojem, že může být každou chvíli zatčen. Trvám však na tom, abyste toho okamžitě zanechal.“

Sebastian zlehka zakroužil sklenicí. „Proč si myslíte, že jde o hru?“

Drucilla se na něj zamračila. „Ani člověk, jako jste vy, by snad nenechal oběsit pro vraždu muže, který je nevinný.“

Sebastian se zatvářil zamyšleně. „Tím si nejsem tak jist. Je to konec konců Fleetwood.“

„Dobrý Bože, pane,“ zašeptala Drucilla. „Copak nemáte v těle kouska studu?“

Sophie se pokusila zachránit situaci. „Paní Fleetwoodová, ujišťuji vás, že Sebastian se nesnaží Jeremyho vyděsit. Také nemá v úmyslu připustit, aby byl Jeremy zatčen.“ Zamračila se na Sebastiana. „Nemám pravdu?“

Sebastian usrkl portského a zamyslel se. „No...“

Sophie se na paní Fleetwoodovou povzbudivě usmála. „Neznepokojujte se, madam. O Jeremyho se postará.“

„A vy čekáte, že vašim slovům budu věřit?“ odsekla Drucilla.

Sebastian vrhl na Sophii nebezpečně pobavený pohled. „Paní Fleetwoodová je po právu skeptická, má drahá. Proč bych se měl namáhat, abych pomohl Fleetwoodovi?“

„Přestaňte, Angelstone,“ řekla Sophie. „Přestaňte hned teď. Nesmíte svou tetu takto mučit. Je velmi znepokojena.“

„A má k tomu dobrý důvod,“ odpověděl Sebastian.

Nozdry Drucilly Fleetwoodové se zúžily potlačovaným vztekem. „Věděla jsem, že nemá smysl hovořit s vámi, Angelstone. Proto jsem se pokusila promluvit si s lady Angelstonovou o samotě.“

„Pokus, který zjevně nevyšel.“ Sebastian zvolna přešel ke svému psacímu stolu, posadil se za něj a položil si nohy na vyleštěnou mahagonovou desku. „Řekněte mi, teto, čeho jste chtěla přímlovou u mé ženy dosáhnout?“

„Nepřišla jsem, abych se u kohokoliv za cokoliv přimlouvala. Přišla jsem požádat, aby ta hra na kočku a na myš okamžitě skončila. Zdálo se mi pravděpodobné, že lady Angelstonová by na vás mohla mít jistý nepatrný vliv.“

„Opravdu?“ Sebastian pozvedl obočí. „A proč by měla obhajovat vaše stanovisko? Je to má žena. Stojí na mé straně.“

„Chovejte se, jak se ve společnosti sluší, Angelstone.“ Sophie se obrátila k Drucille. „Ujišťuji vás, madam, že Angelstone neintrikuje proti vaší rodině. Důkazy, které zadržel, aby nepadly do rukou úřadů, jsou však velmi závažné. Bude nezbytné zjistit, kdo a proč je zanechal na místech, kde se odehrály ty dvě vraždy.“

„Já jsem slyšela, že Ringcross se stal obětí nehody a Oxenham spáchal sebevraždu,“ prohlásila Drucilla. „Jediný, kdo ta dvě úmrtí označuje za vraždy, je Angelstone.“

„O vraždách se nemluví jen proto, že důkazy usvědčující Jeremyho zadržel Angelstone. V zájmu rodiny podstoupil nesmírné riziko, madam.“

Sebastian vykouzlil na tváři svůj nejcygničtější úsměv a usrkl portského. „Má oddanost rodině nezná hranic.“

Drucilla po něm střelila pohledem. „Pcha! Žádné důkazy o Jeremyho vině nikdy neexistovaly. Prostě tomu nevěřím. Angelstone si to celé vymyslel.“

„Ne, nevymyslel.“ Sophie opět začínala být rozzlobená.

„Ale ano, vymyslel,“ řekla Drucilla. „Já to vidím naprosto jasně. Podle všeho se doslechl, že ti dva nešťastníci jsou na onom světě. Pak vyrobil důkazy svědčící proti mému synu, jenž údajně našel na

místě činu a předložil je Jeremymu. Nyní chce tyto tak zvané důkazy proměnit v Damoklův meč visící nad našimi hlavami.“

„Velmi logický závěr,“ řekl Sebastian uznale. „Překvapujete mě, teto. Tak bystrý úsudek bych od vás nečekal. Vaše teorie má jen jediný kaz. Já jsem si ty důkazy nevymyslel. Jsou zcela skutečné a byly nalezeny na místech činu. A je nanejvýš pravděpodobné, že se objeví ještě jiné, pokud dojde k dalším podivným úmrtím.“

„Nesmysl. Celá záležitost je jen intrika, jejímž účelem je trýznit naši rodinu.“ Drucilla vstala. „Ani já, která dobře vím, jaké chování mohu očekávat ze strany vaší rodiny, nemohu uvěřit, že byste úřadům předal falešné důkazy.“

„Myslíte?“ usmál se Sebastian. „Ale bylo by to zábavné, nemám pravdu? Jen si představte ty články v novinách, kdyby jeden z Fleetwoodů musel předstoupit před porotu pro podezření z vraždy. Jen pomyslete, co by tomu řekla společnost.“

„*Sebastiane...*“ Sophie měla chuť ho zaškrtnit.

Drucilla pevně pohlédla na Sebastiana. „Nevěřím, že byste nechal zemřít nevinného mladého muže jen proto, abyste se pobavil, pane. Tak hluboko byste neklesl ani vy.“

„A co když není nevinný?“ zeptal se Sebastian tiše.

Drucilla zamířila ke dveřím. „Mluvíte nesmysly, Angelstone. Můj syn neměl jediný důvod ty dva muže zabít.“

Sophie si všimla, že se jí Sebastian chystá odporovat. Vyslala k němu varovný pohled a divoce zaškubala šňůrou od zvonku, aby přivolala Flowerse. „Přeji vám hezký den, paní Fleetwoodová. Jistě to pro vás nebyl příjemný zážitek. Ještě jednou bych vás však ráda ujistila, že Angelstone se o vše postará.“

„Postarejte se o to.“ Ve chvíli, kdy jí Flowers otevřel dveře, si naposledy Sophii přeměřila. „Mimochodem, v levandulové vypadáte příšerně, madam. Jako šedá myš.“

Sophie koutkem oka zahlédla, jak Sebastian sundal nohy ze stolu.

„Děkuji vám za váš názor, madam. Budu to mít na paměti, až půjdu příště nakupovat.“

„A také byste měla změnit švadlenu. Ty šaty, co jste měla včera na plese u Hollingtonů, byly obscénní. Pro ženu vašeho postavení zcela nevhodné. Vypadala jste jako kurtizána chystající se do opery.“

Sebastian v tu chvíli už stál. „Moje žena si bude nosit, co se jí sakra zlíbí.“

„Angelstone, prosím. Jen si vzpomeňte, minulou noc jste měl na mé šaty úplně stejný názor.“

„To je něco jiného.“ Rychlým krokem přešel pokojem. Čím víc se blížil ke své tetě, tím nebezpečnější byl výraz jeho tváře. „Chcete o šatech mé ženy poznamenat ještě něco, madam?“

Drucilla důstojně mizící ve dveřích se ohlédl. „Nevím, proč se urážíte, Angelstone. Ty šaty byly hanebné.“

Vaší ženě byly skoro vidět bradavky. Něco takového by si na sebe mohla vzít leda snad herečka.“

V Sebastianových očích vzplál ďábelský oheň.

Sophie mu rychle zastoupila cestu. „Možná byste měla už jít, paní Fleetwoodová,“ zavolala přes rameno.

„Nevidím jediný důvod, proč bych zde měla zůstat.“ Drucilla prošla kolem Flowerse a zmizela v hale. Hrozící nebezpečí si podle všeho ani neuvědomovala.

Flowers bleskově zhodnotil výraz tváře svého pána a jediným prudkým pohybem diskrétně zavřel dveře.

„Ta prokletá běhna!“ Sebastian ze sebe setřásl Sophiiny ruce, jež ho zadržovaly. „Pošlu ji i celý její rod do horoucích pekel. Jeremy ať klidně visí. Oni všichni.“

„Sebastiane, počkejte, jistě to nemyslíte vážně. Stůjte...“ Sophie se vrhla před něj, aby vlastním tělem bránila dveře. Opřela se o ně zády a rozpráhla ruce jako zábranu.

„Jděte mi z cesty, Sophi.“

„Poslouchejte mě. Důvodem, proč vámi tolik pohrdá, je to, že milovala vašeho otce.“

„Přišla jste o rozum? Ona mého otce nenáviděla!“

„Protože se oženil s jinou. Copak nechápete? Milovala ho a on uprchl s jinou ženou. Pak jste přišel vy a přivlastnil si titul. Není divu, že jemu ani vám nikdy neodpustila.“

„Mějte rozum, Sebastiane,“ vyhrkla Sophie a vzeplla se zády proti dveřím ještě pevněji. „Co chcete dělat? Je to žena a kromě toho podstatně starší než vy. Nemůžete se jí dotknout, sám to dobře víte.“

„Neuhodím ji.“ Sebastian doslova kypěl hněvem. „Jen chci té staré čubce oznámit, že mám v úmyslu zastavit většinu jejích příjmů z majetku Angelstonů. Mohl bych taky notně zkrátit renty ostatních členů rodiny. Bylo by to při jednom.“

„To všechno jen kvůli jednomu nelichotivému názoru na mé šaty?“ zeptala se Sophie užasle. „Urazila vás.“

„Neurazila. Laskavě mi poskytl odbornou radu.“

„Radu?“

„Jak mi Hester sdělila, je považována za ženu s vybraným vkusem. Ví, o čem mluví,“ řekla Sophie.

„Vmetla vám urážku do tváře. A co hůř, v mé přítomnosti!“

„Abych řekla pravdu, ohledně těchto šatů s ní musím souhlasit.“ Sophie potřásla sukní. „Levandulová se mi nikdy moc nelíbila. Objednala jsem si ten odstín jen proto, že je prý v módě. A taky všechny ty volánky. Vaše teta má pravdu. Měla bych změnit salón.“

„K čertu!“ Sebastian uslyšel, jak kola Drucillina kočáru zarachotila na dláždění před domem. Bylo už příliš pozdě jít za ní, i kdyby se mu podařilo odtrhnout Sophii od dveří. Otočil se na podpatku a zamířil zpátky ke svému stolu. „Je to mrcha!“

„Nedovolím vám, abyste použil několik nevinných poznámek o mém oblečení jako záminku pro svou pomstu, Sebastiane.“

„Ne?“ Klesl na svou židli a opět si dal nohy na stůl.

„Ne!“ Sophie opatrně odstoupila od dveří. Upravila si brýle, několikrát zamrkala a ztěžka polkla. Upřeně se zahleděla do krbu. „Už jsem vám řekla, že si nepřeji být zneužívána takovým způsobem. Podobné jednání vás není hodno, pane.“

Sebastian ji pozoroval s pocitem hluboké frustrace. Pak se zamračil, neboť viděl, jak vytáhla kapesníček a zlehka ho přitiskla ke koutku oka.

„Spral to d'as, Sophi, vy zase pláčete?“

„Ne, jistěže ne.“ Schovala kapesník zpátky do kapsy. „Jen mi něco spadlo do oka. Už je to myslím pryč.“

Lhala a Sebastian to věděl. „Nic nechápete,“ řekl drsně. Raději se na ni nedíval. Báł se, aby v jejích očích nespátl další slzy.

Sophie popotáhla. „Čemu nerozumím?“

Sebastian těžce hledal způsob, jak jí vysvětlit něco, čemu tak docela nerozuměl ani on sám. „Když jsem před několika minutami chtěl jít za svou tetou, nemělo to nic společného s minulostí.“

„Pokud nehledáte záminku, abyste se mohl pomstít za své rodiče, proč vás tak rozčílily její poznámky o mých šatech?“ zeptala se Sophie o poznání vyrovnanějším hlasem.

Sebastian usoudil, že už na ni může pohlédnout. Opatrně tedy zvedl zrak.

Nezklamala ho. Stála před ním a s vážným výrazem ve tváři ho pozorovala. Její oči za skly brýlí byly jasné a soustředěné.

Sebastian pocítil ohromnou úlevu. „Rozzlobilo mě, že vás urazila.“

„Mě?“ Zatvářila se překvapeně. „Nic víc za tím nebylo?“

„Neměla právo hovořit s vámi takovým způsobem.“ Sebastian sklonil hlavu, neboť ucítil, jak mu Lucifer zlehka vyskočil na klín. Začal ho hladit.

Sophie se usmála, i ji zaplavila úleva. „Vždyť to byla maličkost, Sebastiane. Odplata, jakou jste měl v úmyslu, by byla nepřiměřená.“

„Tím si nejsem tak jist.“ Sebastian se odmlčel. „Co měl znamenat ten nesmysl o lásce k mému otci?“

„Má intuice společně s několika věcmi, které mi naznačila, než jste přišel, mě dovedly k přesvědčení, že tomu tak bylo.“ Sophie se posadila naproti němu. „Je to velmi smutné, nemám pravdu?“

„Nedokážu si představit, že by moje teta mohla někoho milovat.“

„Já ano.“ Sophie se pohodlně opřela. „A teď bych ráda jednou pro vždy rozhodla, co uděláme s Jeremym. Nechci, abyste kohokoliv včetně mě napínal jen proto, že vás to baví.“

Sebastian si pohrával s postříbřenou nádobkou na rozehrívání pečetiho vosku. „Budu pokračovat ve vyšetřování.“

„Myslela jsem si to. Pomůžete Jeremymu, nemám pravdu?“

„Nejspíš ano.“

„Bude vám vadit, když se zeptám proč?“

„Záleží na tom?“ Sebastianu ta otázka značně podráždila.

Sophie se omluvně usmála. „Nemohu si pomoci, jsem zvědavá. Vždyť víte, mám to v povaze. Chcete pokračovat ve vyšetřování proto, že to cítíte jako povinnost vůči své rodině?“

„Ne, u všech rohatých.“

Její nadšený úsměv poněkud pohasl. „Chápu. Snad tedy proto, že vaše vybuzená zvědavost vás nutí hledat odpovědi na otázky?“

Sebastian pokrčil rameny. „To je jen část pravdy.“ Poškrábal Lucifera za ušima. „Ale ne celá.“

„Nebo je pro vás vyšetřování vzrušující zábavou?“

„Zatraceně, Sophi, dělám to kvůli vám.“ Sebastian odložil stojánek na vosk stranou. „Tak. Jste spokojená?“

Udiveně na něj pohlédla. „Hodláte pomoci Jeremymu jen proto, že si to přeji?“

„Ano,“ odpověděl. „Mám chuť své mladé ženě vyhovět. Co je na tom tak zvláštního?“

Zamračila se. „Rozumím. Děláte to proto, že vás baví dělat mi radost.“

„Jak všichni vědí, mám sklon vyhledávat velmi neobvyklé druhy zábavy.“

„Ale Sebastiane...“

Větu nedořekla, neboť se ozvalo diskrétní zaklepání na dveře. Sebastian byl za to vyrušení hluboce vděčný. „Vstupte.“

Dveře se zvolna otevřely. Stál v nich Flowers. V ruce držel stříbrný podnos, na němž ležel nějaký vzkaz. Jeho zachmuřená tvář se poněkud rozjasnila, když zjistil, že si pán a paní domu nevjeli do vlasů.

„Omlouvám se, madam, mylord. Přišel vzkaz pro lady Angelstonovou.“

„Pro mě? Kdo ho asi posílá?“ Sophie nečekala, až k ní Flowers dojde. Vyskočila a rozběhla se k němu.

Flowers si nad její nedočkavostí jen dlouze, útrpně povzdychl. Podal jí vzkaz a vycouval z knihovny.

Sebastian se díval, jak Sophie spěšně rozlomila pečeť. Okouzila mě, pomyslel si. Nebo přesněji – *očarovala*. Samotná její přítomnost působila jako magická formule zahánějící chlad. Její živá tvář, ženskost, vášnivá upřímnost, to všechno rozehřívalo jeho nitro.

„Dobré nebe, Sebastiane...“ Sophie dočetla zprávu a vzhledla. Výraz jejího obličeje prozrazoval vzrušení. „Od lorda Bloomfielda.“

„Bloomfielda? Co sakra chce?“ Sebastian položil Lucifera stranou, vstal, rychle přešel pokojem a vytrhl Sophii dopis z ruky. Rukopis byl traslavý, tahy pera dlouhé a tenké jako pavoučí nohy.

*Drahá lady Angelstonová,
rád bych vás požádal o odbornou radu. Jde o velmi naléhavou záležitost. Došlo k několika podivným událostem, jež nelze vysvětlit přirozeným způsobem. Navštívil bych vás osobně, ale trpím nervovou chorobou a je pro mě obtížné cestovat, byť i na krátké vzdálenosti. Bylo by možné, abyste mě navštívila zítra v jedenáct dopoledne? Byl bych vám velmi zavázán.*

Váš

C. H. Bloomfield

„Zmiňuje se o podivných událostech.“ Sophie zamyšleně přimhouřila oči. „Co tím může myslet? Že by ta dvě úmrtí Knížat ctnosti?“

„Bloomfield je prý velmi zvláštní. Možná snad dokonce šílený. Třeba se dozvěděl o Oxenhamově a Ringcrossově smrti a je přesvědčen, že se Lilianin duch vrátil.“

„Nebyl by jediný, kdo tomu věří,“ připomněla mu Sophie. „Pamatujete na toho ubohého starého muže, co si říkal Potrhlý Higgins?“

Sebastian si vzkaz pozorně prohlížel. „Bud' jsou zvěsti pravdivé a Bloomfield je blázen nebo je to lest, s jejíž pomocí vás chce vlákat do svého domu.“

„Lest? Proč by se o něco takového měl snažit?“

„Já nevím. Jedno je ale jisté: rozhodně tam nepůjdete sama.“

„Jistě že tam nepůjdu sama. Doprovodí mě má komorná.“

„Ne,“ řekl Sebastian rozhodně. „Doprovodím vás já.“

„Nejsem si vůbec jista, zda něco takového chci, vaše lordstvo. Duchové jsou ostatně můj obor.“

„Bůh ví, že vy jste se do mých věcí pletla víc, než by mi bylo milé.“ Sebastian Bloomfieldův vzkaz zase složil. „Dovolit mi, abych šel s vámi, je to nejmenší, co pro mě můžete udělat. A teď mě omluvte, má drahá. Odcházím do svého klubu.“

„Ale právě jsme vedli velmi zajímavý rozhovor, když nás Flowers přerušil. Ráda bych v něm pokračovala.“

„Omlouvám se, Sophi. Řekl jsem Suttonovi, že se s ním chci setkat.“ Sebastian ji zlehka políbil na ústa a pak zamířil ke dveřím. „A taky bych rád viděl Curlinga.“

Aspoň zjistím, zda je opravdu tak vyděšený, jak Whistlecroft tvrdí.“

„Whistlecroft si myslí, že se Curling bojí?“ Sophie doprovodila Sebastiana do haly. „To jste mi neřikal.“

„Nebyla příležitost. Pokud si vzpomínám, když jsem přišel, právě jste vedla živou konverzaci s mou tetou.“ Sebastian přijal klobouk a rukavice, které mu podával Flowers. „Nečekejte na mě, madam. Vrátím se pozdě.“

„Angelstone, počkejte.“ Sophie pohlédla na Flowerse, ten se ale tvářil, jako by byl hluchý. Přistoupila těsně k Sebastianovi a ztišila hlas. „Vaše lordstvo, před několika minutami jsme mluvili o něčem velmi důležitém. Ráda bych v našem rozhovoru pokračovala.“

„Možná později.“

„Angelstone, proč se mi vyhýbáte?“

„Přeháníte, madam. Proč bych se vám měl vyhýbat?“

Pak, jako toho dne už jednou, Sebastian uprchl ze svého domu. Když uslyšel, jak za ním Flowers zavřel dveře, s úlevou si oddechl.

Pokračovat v rozhovoru, který vedl se Sophii těsně předtím, než přišel Bloomfieldův vzkaz, je to poslední, co bych si přál, pomyslel si. Sám si nebyl jist, proč se toho tak bojí. Věděl jen, že nechce, aby mu Sophie kladla další přesně mířené otázky ohledně důvodů, jenž ho vedou k tomu, aby pokračoval ve vyšetřování.

Byl ochoten připustit, aby si myslela, že jí v této věci ustoupil z pouhého rozmaru, jak však věděl, nebyla to celá pravda. Stala se pro něj nesmírně důležitou a získala tak nad ním velkou moc. Udělal by téměř vše, aby jí vyhověl. Toto poznání mu dělalo starosti.

Od onoho chladného, mlhavého rána v Saragstanských horách na něho ještě nikdo neměl takový vliv. Vystavěl si v sobě ledovou hradbu. Chladné místo, které ve svém nitru zbudoval, ho až doposud proti jakémukoliv emocionálnímu ohrožení chránilo, cítil ale, že kdesi uvnitř už začíná tát. Světlo a vřelost, jež do jeho života vnesla Sophie, mělo záludné účinky.

Sebastian dychtil po teple, zároveň se ho však bál. Jak dobře věděl, existovala reálná možnost, že ve chvíli, kdy všechn led roztaje a zmizí, nebude nic, co by zaujalo jeho místo.

Přesto i ve chvíli, kdy jej svíral děs z prázdnoty, jež na něj možná čeká, toužil poznat, co k němu Sophie cítí. Potřeboval vědět, zda ji k němu váže něco hlubšího, než společné zájmy a sdílená vášeň.

Zda jej někdy bude schopna milovat.

Krátce před půlnocí vyšel Sebastian z karetního salónku. Poslední tři hodiny strávil hraním whistu s několika opilými členy klubu v naději, že se dozví něco užitečného o Ringcrossovi a Oxenhamovi. O jejich smrti se povídalo ledaco, slovo *vražda* však nepadlo. Nikdo se také ani slovem nezmínil o Knížatech ctnosti. Byly to promarněné tři hodiny.

„Aha, tady jsi, Angelstone.“ Garrick si to namířil přes pokoj přímo k Sebastianovi, jenž se mezitím usadil v křesle před krbem. „Zrovna jsem přemýšlel, jestli tu ještě jsi. Měl jsi štěstí?“ zeptal se a kývnul směrem ke karetnímu salónku.

„Tak trochu,“ pokrčil Sebastian rameny. „Vyhrál jsem na Evansovi tisíc liber. Mohl jsem pravděpodobně získat mnohem víc, ale hra mě začala nudit. Bylo to příliš snadné. Ten člověk byl namol opilý, sotva držel karty.“

Sebastian si uvědomil, že Garricka dosud neinformoval o svém nejnovějším případu. Měl pro to však dva dobré důvody. Za prvé byl do celé věci zapleten Fleetwood a Sebastian bez ptaní věděl, že Sophie by si nepřála, aby se někomu svěřoval. Ve skutečnosti po tom ani nijak zvlášť netoužil. Byla to koneckonců rodinná záležitost.

Druhým důvodem, proč si s Garrickem nepromluvil, byl fakt, že už nepotřeboval důvěrníka. Měl Sophii.

„Když už mluvíme o opilcích,“ zašeptal Garrick, „támhle jde Curling. Sotva se dnes večer drží na nohou.“

Sebastian pozoroval, jak Curling vstoupil do dveří opatrným krokem, jakým chodívají značně podroušení lidé. „V takovém stavu nebývá často.“

Garrick natáhl ruce k ohni. „Naposledy jsem ho takto viděl asi před třemi měsíci. Oba jsme tehdy pili celou noc, až jsme skončili pod stolem. Moc si toho nepamatuju, ale podle všeho byl opilý právě tak jako já.“

„Myslím, že si na ten večer vzpomínám.“ Sebastian viděl, jak Curling vrávoravě klesl do křesla. „Následujícího dne jsi mi oznámil své odhodlání přestat na nějakou dobu s pitím.“

Garrick se kousl do rtu. „Přisáhám ti, Angelstone. Už nikdy nechci zažít něco takového, jako tenkrát. Nelíbí se mi pocit, že si nemohu

vzpomenout, co jsem dělal nebo říkal. A rozhodně se už nikdy nechci cítit tak mizerně, jako druhý den ráno.“

„Říkáš, že Curling tenkrát taky hodně pil?“

„Přesně tak. Domů jsme se dostali jen díky jeho kočímu,“ řekl Garrick tónem, v němž znělo znechucení nad sebou samým.

„Pokud mě omluvíš, rád bych si s ním promluvil.“

„Jak si přeješ. Uvidíme se později.“

Sebastian zamířil k místu, kde se Curling usadil. Na stolku před ním stála čerstvě načatá láhev portského. Curling si právě nalil plnou sklenici. Sebastiana si přeměřil kalným zrakem. „Ach, to jste vy, Angelstone. Připojíte se ke mně?“

„Děkuji.“ Sebastian se posadil a nalil si kapku portského. Pohodlně si natáhl nohy, jako by se chystal k dlouhému, přátelskému posezení nad sklenkou. Sladkého, aromatického portského však sotva usrl.

„Tak jak jde manželský život?“ zeptal se Curling sotva srozumitelným hlasem. Pozvedl číšku a z poloviny ji vyprázdnil. „Doufám, že vaše lady vás ještě neomrzela.“

„Ani v nejmenším.“ Sebastian držel svůj pohár v prstech a zlehka si s ním pohrával.

„Řekněte mi, ještě stále se věnuje té své zálibě?“ Curling svíral sklenici tak pevně, až mu zbělely klouby. Sklonil hlavu a pohlédl do ní s výrazem, jako by se díval do bezedné propasti.

„Nadpřirozené jevy a zjevení ji zajímají stále. Baví ji to a já proti tomu nemám námitky.“

„Vzpomínáte si na náš rozhovor ohledně duchů, který jsme vedli na zámku?“

„Matně,“ odpověděl Sebastian.

„Tenkrát jsem vám řekl, že by mohlo být zábavné nějakého potkat.“

„Už si vzpomínám. Taková zkušenost měla být dle vašeho tvrzení výborným lékem na nudu, jenž vás údajně sužovala.“

„Byl jsem blázen.“ Curling si promnul chřípí. „Možná vás bude zajímat, že jsem změnil názor.“

„Proč?“ Sebastian se usmál, v jeho úsměvu však nebylo po skutečném veselí ani stopy. „Potkal jste nějakého?“

Curling se sesunul hlouběji do křesla a upřel pohled kamsi do prostoru. „A co byste řekl, kdybych vám prozradil, že začínám věřit na jejich existenci.“

„Řekl bych vám, že jste dnes večer vypil příliš mnoho portského.“

Curling přikývl. „A nejspíš byste měl pravdu.“

„Nemějte obavy, veškeré pití bude pečlivě spočítáno na vašem účtu.“

Curling zkrivil ústa. „Bezpochyby.“

Na chvíli se mezi oběma muži rozhostilo mlčení. Sebastian se nepokoušel je přerušit. Jeho instinkt mu říkal, že tak zanedlouho učiní Curling sám. Pokud ovšem neusne.

„Neslyšel jste náhodou o Oxenhamově smrti, Angelstone?“ zeptal se Curling po chvíli. Víčka měl stále zavřená.

„Ano.“

„Znal jsem ho docela dobře,“ řekl Curling. „Opravdu?“

„Byli jsme přátelé.“ Curling konečně otevřel oči. „Chápu.“

„Nikdy mi nepřipadal jako typ, co si přiloží pistoli ke spánku a stiskne spoušť.“

Sebastian soustředěně zkoumal své víno. „Možná utrpěl značnou finanční ztrátu. To bývá nejobvyklejší důvod pro sebevraždu.“

„Ne. Kdyby přišel o peníze, věděl bych to.“

„Potrpěl si na hazard?“

„Nijak zvlášť. Rozhodně neprohrál své jmění v kartách, jestli máte na mysli toto.“ Curling si opět notně přihnul portského. „Neměl ani sklony k záchvatům melancholie. Já to nechápu.“

„Je pro vás důležité, abyste zjistil příčinu jeho dobrovolného odchodu ze světa?“ zeptal se Sebastian opatrně.

„Nějspíš ano.“ Curling sevřel ruku v pěst. „Zatraceně, jistě že ano. Musím vědět, co se stalo.“

„Proč?“ zeptal se Sebastian tiše.

„Protože pokud se to stalo jemu a Ringcrossovi, může se to přihodit nám všem.“ Curling dopil své portské a pokusil se položit sklenici na stůl. Minul. Zanechal tedy dalších pokusů a dál ji držel v ruce.

„Nejsem si jist, zda vám rozumím, Curlingu. Snad byste mi to mohl vysvětlit.“

Curling však již nebyl schopen srozumitelně vysvětlit cokoli, i kdyby sebevíc chtěl. Hlava mu klesla do rohu ušáku. „Je těžké tomu uvěřit po tak dlouhé době...“ Větu nedorekl, jen opět zavřel oči. „Bůh nám pomoz. Možná si to ale zasloužíme.“

Sebastian seděl několik minut mlčky a pozoroval, jak se Curling pozvolna propadá do dřímoty. Zachytil sklenici právě ve chvíli, kdy vyklouzla z baronových prstů.

* * *

Sebastian se dostal domů až krátce po jedné ráno. Než se kočí propletl uličkami, měl spoustu času na přemýšlení. Chladná mlha opět zpomalila jindy svižnou noční dopravu, takže se kočár sotva ploužil.

Oknem Sebastian pozoroval, jak se lampy ostatních vozů vynořují z šedé mlhy a zase v ní mizí jako duchové snažící se nalézt cestu na místo věčného odpočinku.

Když kočár konečně zastavil před vchodem do jeho domu, Sebastian vystoupil a kráčel vzhůru po schodech se zvláštním, tísnivým pocitem v duši. Flowers mu pohotově otevřel dveře.

„Nevlídná noc, mylord.“ Flowers natáhl ruce, aby Sebastianovi odebral klobouk, svrchník a rukavice.

„Zajímavá noc. Lady se už vrátila?“

„Lady Angelstoneová přijela už před více než hodinou.“

Sophie už bude v posteli, pomyslel si Sebastian. Nebyl si jist, zda má být rád či ne. Takto se alespoň mohl vyhnout pokračování onoho nepřijemného rozhovoru, který si Sophie tak přála dokončit. Na druhou stranu, pokud už spala, nemohl jí povědět o podivném Curlingově chování.

„Zhasněte světla a jděte spát, Flowersi.“ Sebastian povolil uzel na vázance a zamířil ke schodišti.

„Promiňte, pane.“ Flowers si zlověstně odkašlal. „Madam se doposud neodebrala na lože.“

Sebastian se zastavil s nohou položenou na prvním schodu. „Říkal jste přece, že už je doma.“

„To je, pane. Čeká na vás v knihovně.“

Sebastian se pousmál. „Mohl jsem to tušit.“

Sophie nebyla žena, která by se dala od svého úmyslu odvrátit tak snadno. Snažila se ho napomínat a domlouvat mu celý den. Skutečnost, že je jedna hodina ráno, pro ni nemohla být důvodem, aby toho nechala.

Sebastian sundal nohu z prvního schodu a zamířil zpátky do haly. Flowers mu bez jediného slova otevřel dveře do knihovny.

V první chvíli nemohl Sebastian Sophii najít. Knihovna byla matně osvětlena skomírajícími plameny v krbu. Většina místnosti tonula ve tmě.

Privítalo ho tiché zamňoukání. Sebastian se nejprve podíval na svůj stůl a pak na pohovku stojící naproti krbu. Lucifer ležel stočený do klubíčka na jejím opěradle. Pod jeho důstojným posedem spatřil vodopád hedvábí levandulové barvy spadající přes opěrku sofa až na zem.

Sebastian udělal několik kroků kupředu tak, aby byl schopen nahlédnout přes zadní část pohovky. Sophie si zula své saténové levandulové střevíčky. Ležela před krbem stočená do klubíčka a tvrdě spala. Její brýle ležely na stolku hned vedle knihy, kterou zřejmě před spaním četla.

Sebastian tam dlouhou chvíli jen tak stál a díval se na ni. Hřejivé světlo plamenů propůjčilo jejím medovým vlasům barvu zlata a vytvořilo vzrušující, temný stín mezi jejími nádhernými řadry.

Měla na sobě další ze svých nových šatů s nemožně hlubokým výstřihem. Levandulová jí nesluší o nic víc nežli fialová, napadlo ho. Nemohl však popřít, že hluboký výstřih dává krásně vyniknout jejím něžně zaobleným řadřům.

Jak si tak prohlížel ženu, kterou si vzal, cítil že začíná být vzrušený. Je dokonalá, pomyslel si. Její inteligence, vášeň, legrační styl oblékání, dokonce i otravný zvyk ho neustále napomínat, to všechno se spojilo dohromady, aby vytvořilo jedinečnou osobnost – Sophii. Nezměnil by jedinou věc.

Žil s ní tak krátkou dobu, přesto si nedokázal představit, že by se měl oženit s jinou ženou. Napadlo ho, zda Sophie někdy přemýšlí, jaké by to bylo, kdyby se provdala za jiného muže. Třeba Underbrinka.

Sebastianovi se při tom pomyšlení sevřel žaludek. Jak věděl, nemusel se bát, že by mu Sophie byla nevěrná. Nikdy by ho nepodvedla, tím si byl jist. Její poctivost a hluboká mravní integrita by jí nikdy nedovolila, aby ho zneuctila takovým způsobem.

Nemohl se ale ubránit pochybnostem, zda jí na něm záleží.

Společné zájmy a vzájemná vášeň byly až doposud dostatečně silným poutem. Náhle už mu však nestačily. Potřeboval víc. Chtěl, aby ho milovala.

Intenzita touhy po její lásce ho znepokojovala, nedokázal ji ovšem déle popírat.

Zatímco ji pozoroval, pohnula se a stulila do pohodlnější polohy. Její zdobně načechraná sukně se vyhrnula a odhalila nohu v hedvábné punčoše.

Sebastian si svlékl kabát a hodil ho na křeslo. Sundal kravatu volně mu visící kolem krku a odhodil ji stranou. Zatímco obcházel pohovku, začal si rozepínat košili.

Nedokázal ze Sophie spustit oči. Jeho tělo bylo napjaté vzrušením. Když si košili svlékl, poklekl na jedno koleno a vklouzl jí rukou pod sukně. Pod prsty ucítil hebkou pokožku jejího stehna. Naklonil se a políbil ji na pootevřené rty.

„Sebastiane?“ Sophiiny řasy se zachvěly. Pootevřela víčka a ospale na něj pohlédla. „Dobrý večer, vaše lordstvo. Už bylo na čase, abyste se vrátil.“

„Jsem rád, že jste na mě počkala.“

„Chtěla jsem s vámi mluvit.“

„Později.“

Přiložil svá ústa na její a ve snaze umlčet její rozespalé protesty ji vášnivě políbil. Po jedné či dvou vteřinách přestala odporovat. Jen tiše vzdychla a objala ho pažemi kolem krku.

Sebastianova ruka se pod sukní posunula výš, až našla bujnou, pevnou křivku jejího zadečku. Prstem zlehka polaskal rýhu mezi oblinami.

Sophie se zachvěla, ale neodtáhla se. Sebastianův prst sklouzl níž, dolů mezi stehna. Když našel hebkou branku jejího těla, zlehka vklouzl dovnitř a zjistil, že začíná vlhnout.

„Sebastiane...“

V jejím hlase znělo ospalé roztoužení, které vzbudilo v Sebastianovi další vlnu horce tepající touhy. Začal jazykem prozkoumávat její ústa, zároveň sáhl dolů, aby si rozepnul kalhoty.

Bože, tak moc po ní toužím. Stačilo, aby se na ni jen díval, a krev se mu začínala vařit. Ta touha vyvěrající hluboko z jeho nitra se zdála být neukojitelná. Musel ji mít. Dnes a navždy.

Vyhaslé uhlíky otázky, jež ho pálila celý den, se opět rozhořely plamenem. *Miluješ mě, Sophi? Dokážeš mě milovat navzdory mému chladu?*

Nezeptám se, umínil si. Odpověď by tak jako tak neměla žádný význam. Vždyť po něm toužila, o tom nemohlo být pochyb. Cítil to. Dokonce se ani nesnažila skrýt svou tělesnou reakci na jeho něžnosti. To stačilo. Muselo to stačit.

Sebastian zlehka zvedl Sophii z pohovky. Sám se položil na koberec a Sophii strhl na sebe.

Její pavučinové šaty rozhodně nebyly pro takové pohyby určeny. Sophiina nádherná ňadra vyklouzla z výstřihu a on je zachytil do dlaní.

Vzhlédl k Sophiině tváři. Pozorovala ho očima zpola zastřenýma těžkými víčky. Cítil, jak jeho mužství pod mučivě sladkou vahou jejího těla horce pulzuje.

Bez jediného slova sáhl dolů a rozepnul si kalhoty. Pak nabral plnou hrst načechraných volánů a vykasal jí sukni až k pasu.

„Sebastiane?“

„Vem si mě,“ zašeptal naléhavě. „Pospěš si, drahoušku. Už nemohu čekat.“

Chvilí tápala, ale pak se její prsty pevně sevřely kolem něj. Sebastian zalapal po dechu. Pokusila se ho navést na sebe. Postupně získávala sebedůvěru a byla čím dál tím smělejší.

„To je ono. Otevři se,“ zašeptal. „Dovol mi vstoupit. Dovol mi vstoupit hluboko.“

Zasténal, když ucítil horkou vlhkost jejího klína. Pak si tiše povzdychl, neboť cítil, jak se mu její štíhlé tělo poddává. Byla tak hřejivá a tak dlouho musel snášet chlad.

Sotva do ní vnikl a už cítil, že déle tu trýzeň nevydrží.

„Teď, drahoušku. Chci tě hned teď.“ Sebastian sevřel její stehna a přitáhl jí nohy tak, aby ho jimi pevně objímala kolem boků.

Pak ji uchopil v pase, přitáhl ji k sobě a sám se vypjal vzhůru.

Když pronikl do její těsné, vlhké komůrky, tiše vykřikla. Sebastian vnímal, jak pevně a přitom měkce ho svírá a v jeho těle začínalo růst napětí. Našel mezi jejíma nohama malý, naběhlý hrášek a začal jej laskat prsty.

Cítil, jak Sophie na chvíli znehybněla, aby si zvykla na pocit, že je hluboko v ní. Zavřel oči a oddal se jejímu žáru, jenž pomalu pronikal do jeho těla.

Pak se začala zvolna pohybovat. Nadzvedávala se a klesala, klouzala nahoru a dolů po jeho vzedmutém mužství. Sebastian pootevřel víčka. Pohled na Sophii ozářenou jasně pohasínajícím ohněm je okouzluje. Hlavu měla zvrácenou dozadu a její vlasy vypadaly v odlesku plamenů jako roztavené zlato. Křivka hrdla a ňader představovala tu nejnádhernější a nejvzrušivější podívanou, jakou kdy Sebastian spatřil.

Když s křečovitým zachvěním vyvrcholila, Sebastian se prudce otrásl a poddal se divokému proudu, jenž se z něj vyřinul.

Pohnul se teprve až za dlouhou chvíli. Sophie stále ležela na něm. Pohlédl na ni a zjistil, že usíná.

Otázka, jež ho trápila celý den, se opět vrátila silnější než kdy jindy. Tentokrát se jí nedokázal vzepřít.

„Sophi?“

„Hmm?“ Hlas měla zastřený. Dokonce ani neotevřela oči.

„Proč sis mě vzala?“

„Protože tě miluju.“

Sebastian znehybněl. Jeho bystrá mysl se ocitla v naprostém zmatku. Chvíli dokonce vůbec nebyl schopen myslet.

„Sophi?“

Žádná odpověď. Uvědomil si, že usnula.

Po chvíli Sebastian vyklouzl zpod jejího těla, zdvihl ji ze země a vynesl do patra.

Opatrně ji uložil do postele, přikryl ji a sám ulehl vedle ní. Ležel tak a objímal ji, dokud mlha za okny nezšedla.

Nastal chladný úsvit. Přes hustou mlhu se paprsky sotva prodraly, východ slunce se však nezadržitelně blížil.

Sebastian konečně usnul.

Sophie stěží dokázala skrýt svůj údiv, když druhého dne společně se Sebastianem vstoupila do domu lorda Bloomfielda.

Uvnitř téměř nebylo k hnutí. Všude se válely bedny a krabice, v rozích místnosti se vršily kupy starých novin. Vstupní halu zaplňovala roztodivná směsice nejrůznějších předmětů. Knihy, glóby, malé sošky, vycházkové hole a klobouky zaplňovaly prostor do posledního místečka.

Chaos postihl i schodiště. Viditelná byla pouze polovina každého schodu. Tu druhou zabíral kufr, bedna či hromada starého šatstva.

Nade vším těžce visel vlhký a nehybný vzduch. Jako by tu ještě nikdy neměli otevřené okno, pomyslela si Sophie. Příšeří panující v místnosti celkově pochmurnou atmosféru domu jen podtrhovalo.

Sophie na Sebastiana kradmo pohlédla zpod svého nového fialového slaměného klobouku se širokou krempou. Aby na něj viděla, musela si přidržet neposlušné konce velké, nachové stuhy. Bedlivě si prohlížel okolí, svou zvědavost však pečlivě skrýval.

„Jeho lordstvo nikdy nic nevyhazuje,“ prohlásila poněkud ucouraná hospodyně. V jejím hlase zaznívalo cosi jako pýcha.

„To vidím,“ odpověděl Sebastian „Jak dlouho tu už Bloomfield bydlí?“

„Ach, už dost dlouho. Ale věci začal hromadit až před třemi lety,“ zasmála se žena chraplavě. „Jeho bývalá hospodyně v té době odešla a místo ní jsem nastoupila já. A já si říkám, dokud mi pán platí mou mzdu, ať si tu dělá, co chce.“

Dveře do místnosti, jenž kdysi zřejmě sloužila jako přijímací salón, byly otevřené. Sophie letmo nahlédla dovnitř a spatřila, že i tento pokoj přetéká bednami, novinami a ostatními podobnými věcmi. Jak si také povšimla, závěsy byly zatažené.

„Dávejte pozor, kam šlapete.“ Hospodyně je vedla úzkou uličkou, jenž jediná zůstala průchodná z kdysi široké chodby. „Moc návštěv nemíváme. Jeho lordstvo má rádo soukromí.“ Opět se zachechtala a její široká záda se otřásala veselím.

Sophie znovu kradmo pohlédla na Sebastiana. Nebyla si jista, jakou má dnes náladu. Návštěva u Bloomfielda bylo jediné téma, o němž toho rána mluvili. O minulé noci nepadlo ani slovo.

Za celý svět nebyla Sophie schopna říct, jak její malé vyznání lásky přijal.

Minulou noc ji zaskočil. Téměř spala, když jí položil tu překvapivou otázku. Zastihl ji nepřipravenou, rozehrátou a vláchnou po milování. Odpověděla bez přemýšlení.

Proč sis mě vzala?

Protože tě miluju.

Když se ráno probudila, její první vědomá myšlenka byla, že udělala vážnou chybu. Nikdy si nebyla jista, jak by zareagoval na její vyznání lásky a jeho dnešní mlčení ji zneklidňovalo ještě víc.

Dala by nevím co, kdyby se mohla dozvědět, co si myslí. Nedokázala ani říct, zda ho skutečnost, že je milován vlastní ženou, popouzí nebo jen nudí.

Možná jsem to neřekla nahlas, napadlo ji. Pocítila úlevu. Možná se jí to jenom zdálo.

Pokud to však byl opravdu jen sen, proč si nevysnila také jeho odpověď? Smutným faktem zůstávalo, že ať už nahlas či ve snu, odpovědi od Sebastiana se nedočkala. Pokud o jejích citech věděl, zjevně se je rozhodl zdvořile přehlížet.

Možná mu nepřípadaly dostatečně zábavné.

„Pán vás přijme tady.“ Hospodyně se zastavila vedle květináče s dávno uschlou rostlinou a otevřela dveře.

Sophie cítila, jak se Sebastianova ruka, kterou ji držel za paži, sevřela, jako by ji instinktivně chtěl strhnout do bezpečí. Nakoukla do Bloomfieldovy knihovny a podivila se, proč je uvnitř uprostřed dne tma jako v noci.

Rozhlédla se kolem a uvědomila si, že okna zakrývají těžké závěsy. Na stole v rohu hořela pouze jediná lampa.

Za stolem pak seděl značně otlý muž s vypoulenýma očima, rozčuchanými vlasy a vousem sahajícím až na prsa. Jeho vous byl prošedivělý měrou, jež naznačovala, že mu táhne dobře na padesátku. Ruce s pevně propletenými prsty měl položeny na stole před sebou. Ačkoliv Sophii spatřil, zůstal sedět.

„Jak milé, že jste tady, lady Angelstonová. Nebyl jsem si jistý, jestli přijdete. Moc lidí sem teď nechodí. Ne jako za starých časů.“

„Jak předpokládám, vy jste Bloomfield,“ řekl Sebastian.

„Jo, já jsem Bloomfield.“ Rozježené obočí nad bledýma očima se sraštilo. „A vy jste nejspíš Angelstone.“

„Ano.“

„Hm. Chtěl jsem si s lady Angelstonovou promluvit o samotě. O odborných záležitostech, víte?“ Ačkoliv bylo v pokoji velmi teplo, zdálo se, že se Bloomfield chvěje.

„Nedovoluji své ženě, aby klientům mužského pohlaví poskytovala soukromé konzultace. Jistě chápete mé postavení. Pokud si s ní přejete mluvit, musíte se smířit s mou přítomností.“

„Pche! Copak ji chci zneužít?“ zasípal Bloomfield. „Ženy mě nezajímají.“

„O čem jste si se mnou chtěl promluvit, lorde Bloomfelde?“ Sophie obešla hromadu starých výtisků *Morning Post* a *Gazette*, zamířila k židli stojící naproti stolu a posadila se na ni. Nemá smysl čekat, až mi místo sám nabídne, pomyslela si. Bloomfield si podle všeho se společenskými konvencemi nedělal starosti.

Ráno u snídaně se se Sebastianem radili, jakou strategii zvolit. Shodli se na tom, že bude nejlepší, když ona na sebe upoutá Bloomfieldovu pozornost, aby se on mohl věnovat pozorování. Teď se neubráníla obavám, zda v tom strašlivém nepořádku a šeru Sebastian vůbec něco uvidí.

Bloomfield upřel svůj pohled na Sophii. „Jak jsem slyšel, jste odborník přes duchy, lady Angelstonová.“

„Nějakou dobu se už této problematice věnuji,“ přitakala Sophie zdvořile.

Bloomfield se zatvářil lstivě. „A už jste se s nějakým duchem setkala?“

Sophiinou myslí z jakéhosi důvodu bleskla hlavou vzpomínka na ten zvláštní pocit temné, tíživé přítomnosti čehosi, který zažila v oné černé komnatě na zámku Curling. „Jednou jsem se skutečně setkala s něčím, co bych mohla považovat za skutečné působení ducha,“ řekla zvolna. „Nenašla jsem však tehdy žádný důkaz, kterým bych mohla svou domněnku podepřít.“

Koutkem oka zahlédla, jak se na ni Sebastian překvapeně podíval.

„Vy jste alespoň upřímná. Ne jako šarlatáni, co prý mluví s duchy, kdy se jim zachce. Řeknou mi, co si myslí, že chci slyšet, jen aby dostali svou odměnu.“

„Já svým klientům poskytuji služby zcela zdarma,“ poznamenala Sophie.

„Slyšel jsem. Je to jeden z důvodů, proč jsem vám poslal ten vzkaz.“ Jeho slova přerušil tichý, šelestivý zvuk. Bloomfield, místo aby se klidně rozhlédl, co jej způsobilo, sebou na židli divoce zazmítal.

„Co to bylo?“ vykřikl pronikavě. „Co je to za zvuk?“

„Hromada novin se sesula na zem.“ Sebastian se chladně usmál a zamířil k místu, kde na koberci leželo několik výtisků *Morning Post*. „Urovnám je.“

Bloomfield se na noviny podíval, jako by je ještě nikdy v životě neviděl. Pak pokrčil rameny. „Nechte je být.“

„Rád to udělám.“ Sebastian se sklonil a začal sbírat noviny.

Bloomfield se opět obrátil k Sophii. „Nebudu chodit kolem horké kaše, madam. Mám důvod se domnívat, že jsem pronásledován duchem. Chci vědět, zda ho dokážete zastavit dřív, než mě zavraždí tak jako ostatní.“

Sophie pohlédla do podivných Bloomfieldových očí a uvědomila si, že mu věří každé slovo. Zvedla ruku, aby opět odstrčila obtížnou stuhu bránící jí ve výhledu. „Znáte totožnost toho ducha?“

„Ó ano. Ano, znám ji.“ Bloomfield vytáhl z kapsy kapesník a osušil si jím orosené čelo. „Řekla, že se pomstí. Zatím zabila dva z nás. Dřív nebo později půjde po mně.“

„Jak se ten duch jmenuje?“ zeptala se Sophie.

„Lilian.“ Bloomfield nechápavě zíral na kapesník ve své ruce. „Byla to hezká holka. Ale pořád křičela. Nakonec jí museli ucpat ústa roubíkem.“

Sophie cítila, jak jí ruce v rukavičkách zvlhly. Vyměnila si se Sebastianem krátký pohled. Právě dokončil rovnání novin a stál tiše opodál. Náhle byla velmi ráda, že nedal jinak a doprovodil ji.

Sebrala veškerou odvahu a opět pohlédla na Bloomfielda.

„Co s Lilian udělali?“ zeptala se Sophie. Ve skutečnosti nijak netoužila znát odpověď. Věděla však, že pokud se chce dozvědět, co se vlastně stalo, musí otázkami vést Bloomfielda krok za krokem.

Bloomfield strnule hleděl do světla lampy, zjevně zcela pohroužen do svého podivného světa. „Chtěli jsme s ní trochu pošpásávat. Vždyť to byla jen holka z hospody. Zaplatili jsme za ni. Ale ona ztropila takový povyk. Pořád křičela.“

Sophie zaťala své ruce v rukavičkách do pěstí. „Proč křičela?“

„Já nevím. Takhle nevyváděla žádná z nich.“ Bloomfieldovy ruce se třásly. „Podle toho, jak se chovala, by si jeden myslel, že je z

nějaké lepší rodiny. Navrhl jsem, abychom si vybrali nějakou jinou, povolnější, ale Curling chtěl právě ji. Nakonec jsme ji nacpali do kočáru a dali jí roubík.“ Napětí z Bloomfieldovy tváře poněkud vymizelo. „Pak ztichla.“

Sophie zaťala zuby, aby ovládla svůj hněv. „Kam jste ji odvezli?“

„Na zámek Curling. Měli jsme tam pro tenhle druh zábavy zvláštní pokoj. Výhradně pro Knížata ctnosti.“ Bloomfield se na Sophii podíval, jako by úplně zapomněl, že tam je. Zamračil se. „Tak se jmenoval náš klub. Líbila se nám ta ironie.“

„Chápu.“ Sophie měla chuť ho uškrtnout. Hněv jí svíral útroby tak silně, až se jí chtělo zvracet.

Sebastian to musel vycítit. Postavil se přímo za ni a konejšivě jí položil ruku na rameno.

„Používají Knížata ctnosti tento pokoj ke svým privátním zábavám i nadále?“ zeptal se Sebastian věcně, jako by taková zvrhlost byla u urozených gentlemanů něčím běžným.

„Co?“ Bloomfield se zdál být zmaten. „Ne, ne. To už skončilo. Od té noci jsme se už nesetkali. Všechno zničilo. Všechno, bůh zatrat' její duši.“

„Jakým způsobem všechno zničilo?“ zeptala se Sophie, která se přece jen vzmohla na poměrně klidný tón.

„Zabila se.“ Bloomfield pokrčil rameny. Pak se opět zahleděl do plamenu lampy.

Sophie se ze všech sil snažila ovládnout. Jejím úkolem bylo přimět Bloomfielda, aby odpovídal na otázky, ne říci mu, co si o něm myslí. „Zabila se kvůli tomu, co jste jí udělali?“

„Curling ji měl první,“ řekl Bloomfield tiše. „Objevila se krev. Nečekali jsme to, víte. Curling byl spokojený. Řekl, že za ty peníze stála. Pak ji přilehli Ringcross a Oxenham.“

„A co vy?“ zeptala se Sophie.

„Než na mě přišla řada, pouta se uvolnila. Vyklouzla z nich a běžela k oknu. Curling se ji pokusil zachytit, ale zakopl a spadl. To ta říza, víte? Všichni jsme měli černé řízy. Ostatní byli příliš opilí, aby se k ní dokázali dostat včas.“

Sophie si vzpomněla na mlhavý sen o černých závěsech vlajících kolem okna otevřeného do temné noci. „Lilian vyskočila z okna?“

„Chvilí stála na římse. Pak si z úst vytrhla roubík a ohlédla se na nás. Nikdy nezapomenu na její oči ve chvíli, kdy nás proklela.“

Nikdy, dokud budu živ.“ Bloomfield udeřil pěstí do stolu. „Ty její oči mě děsí už celé tři roky.“

Sophie se dusila vztekem. Několik vteřin nebyla schopna slova. Byl to Sebastian, kdo nenápadně převzal výslech.

„Co řekla, když vás proklela?“ zeptal se hlasem, v němž nebyla ani stopa po nějakých emocích. „Jaká přesně byla její slova, Bloomfielde?“

„*Za tohle zaplatíte. Bůh je mi svědkem, dostane se mi spravedlnosti.*“ Bloomfield se podíval na své třesoucí se ruce. „A pak vyskočila. Pod oknem je skála. Zlomila si vaz.“

„Co jste udělali pak?“ zeptal se Sebastian.

„Curling řekl, že se musíme zbavit těla. Zařídít to tak, aby to vypadalo, že se utopila. Donutil nás, abychom ji zabalili do přikrývky a odnesli k potoku.“ Bloomfield se zamračil. „Byla tak lehká. Nevážila skoro nic.“

Sophie se napřímila. Musím na případu vykonat svůj díl práce, i když je to nepříjemné, pomyslela si. „A teď jste přesvědčen, že se Lilian vrátila, aby vykonala svou pomstu.“

Bloomfieldovy oči se zaleskly stěží potlačovanou hrůzou. „Není to spravedlivé. Byla to jen holka z hospody. Chtěli jsme se trochu pobavit.“

„Holky z hospody mají city právě tak jako ostatní ženy,“ řekla Sophie upjatě. „Jakým právem jste ji unesli?“ Zmlkla a zalapala po dechu, neboť cítila, jak se jí Sebastianovy prsty zatály do ramene.

Obavy, že by přerušila Bloomfieldovo vyprávění, byly však liché. Opět hleděl do plamene lampy a sledoval obrazy, které nemohl spatřit nikdo kromě něj.

„Není to spravedlivé,“ zamumlal. „Vždyť už se mi pomstila. Proč mě chce ještě zabít? Copak mi toho už neprovedla dost?“

Sophie se naklonila kupředu. „Co tím myslíte? Jak se vám Lilian pomstila?“

„Od té noci jsem neměl ženu,“ zavyl Bloomfield. Jeho tvář byla zkřivena zoufalstvím. Podle všeho už Sophiinu přítomnost nevnímal vůbec. Zrak stále upíral do plamene lampy. „Už ani nejsem schopen mít ženu. *Té noci zničila mou mužnost.*“

Sophie mu chtěla odseknout, že pokud je poslední tři roky impotentní, dobře mu tak. Sebastianova ruka však opět sevřela její rameno a umlčela ji.

„A vy se domníváte, že vás chce zabít?“ otázal se Sebastian Bloomfielda.

„Zabila už Oxenhama a Ringcrosse.“ Bloomfield propletl prsty svých chvějících se rukou. „Vím, říkají, že Ringcrossova smrt byla nehoda a Oxenham spáchal sebevraždu, ale není to pravda. Dostal jsem tohle, víte?“

Vytáhl kus přeloženého papíru a podal ho Sophii. Očima přelétla krátký vzkaz.

Lilian bude pomstěna.

„Kdy jste to dostal?“ zeptala se.

„Našel jsem ho včera na stole. Musela ho tam dát ona. Přinutíte ji, aby odešla a nechala mě na pokoji,“ zasténal Bloomfield.

„Jak si představujete, že bych to měla udělat?“ zeptala se Sophie.

„Spojte se s ní. Řekněte jí, že za svůj podíl na tom, co se stalo, jsem už zaplatil.“

Sophie na něj pohlédla. „Může být těžké ji přesvědčit. Koneckonců, ona je mrtvá a vy stále žijete.“

„Není to spravedlivé,“ opakoval Bloomfield. „Za to, co se stalo, jsem už zaplatil. Vždyť jsem si ji nevzal.“

„Ale nečinně jste přihlížel, jak to dělají druzí,“ řekla Sophie. „A kdyby Lilian nevyskočila z okna, tak byste si přišel na své.“

„Nezasloužím si, aby mě její duch uštvál k smrti. Zaplatil jsem, říkám vám.“

„Myslím,“ řekl Sebastian velmi chladným tónem, „že by bylo moudré, abyste na nějakou dobu opustil Londýn.“

„K čemu to bude?“ Bloomfield obrátil své vyděšené oči k Sebastianovi. „Je to duch. Našla si už Ringcrosse a Oxenhama. Najde si i mě bez ohledu na to, kde budu.“

Sophie pohlédla na Sebastiana. Zjevně si přál, aby Bloomfield opustil Londýn. Našpulila tedy rty, jako by přemýšlela. „Dle mého odborného úsudku je vysoce pravděpodobné, že pokud odjedete z města ještě dnes, na nějakou dobu její pozornosti uniknete.“

„Neříkejte nikomu, kam jedete,“ dodal Sebastian. „Naprosto nikomu. Dokonce ani své hospodyni.“

Bloomfield potřásl hlavou v gestu vyjadřujícím naprostou bezmocnost. „Nechápete, o co běží. Chci, aby lady Angelstonová

promluvila s Lilianiným duchem. Řekla jí, že pokud jde o mě, své pomsty již dosáhla.“

„K tomu, abych přišla na nejvhodnější způsob, jak se s ní spojit, potřebuji čas,“ řekla Sophie. „Tyto záležitosti vyžadují delší zkoumání a plánování. Angelstone má pravdu. Bude nejlepší, když na nějakou dobu opustíte Londýn.“

„Ale já cestování nemám rád,“ zaskučel Bloomfield. „Jen zřídka kdy opouštím dům. Je mi to nepříjemné. Trpím nervovou chorobou, víte?“

„Mám pocit,“ prohlásil Sebastian, „že pokud neopustíte Londýn, potká vás něco mnohem horšího, než nervová choroba.“

Bloomfieldovy oči se rozšířily děsem. „Budu další na řadě, co?“

„Pravděpodobně,“ odpověděl Sebastian jako by nic.

„Domnívám se, že Angelstone má pravdu,“ přitakala Sophie hbitě. „Naprostou bezpečnost vám samozřejmě nemohu zaručit nikde. Vždyť máme co do činění s duchem. Jsem však přesvědčena, že pokud opustíte město a nikomu neřeknete, kam máte namířeno, dokážu mezitím něco vymyslet.“

„Přinejmenším tak získáte čas, Bloomfielde,“ dodal Sebastian. „Přičemž ve vašem případě je zřejmě čas tím nejpodstatnějším.“

Bloomfield obrátil oči k Sophii. „Když budu pryč, najdete nějaký způsob, jak se spojit s Lilianiným duchem? Přesvědčíte ji?“

„Pokud se s ní setkám, rozhodně si s ní o celé věci promluvím,“ řekla Sophie.

„Dobrá tedy.“ Bloomfield vyčerpaně vstal. „Zařídím vše tak, abych mohl okamžitě odjet. Jsem vám zavázán, lady Angelstonová. Nevěděl jsem, kam jinam bych se mohl obrátit. Začal jsem si dělat starosti, už když Ringcross vypadl z okna. Když jsem ale zjistil, že zemřel také Oxenham, začal jsem se vážně obávat o svůj život.“

„Požádat mou ženu o radu bylo velmi moudré rozhodnutí,“ řekl Sebastian. „Na podobné záležitosti je odborník.“

„Od té strašlivé noci už nic není tak jako dříve,“ zašeptal Bloomfield. „Vůbec nic.“

Sebastian uchopil Sophii za paži. „Raději půjdeme, má drahá, čeká na vás spousta práce. Kromě toho jsem přesvědčen, že Bloomfield si přeje odcestovat tak rychle, jak to jen bude možné.“

Když ji Sebastian odváděl bludištěm starých krámů naplňujících zšeřelou knihovnu, neřekla jediné slovo. Ohlédla se teprve, když procházela dveřmi.

Bloomfield stál za svým stolem a v jeho vytřeštěných očích se zřetelně odrážely hrůzy trýznící jeho duši. Opět upíral pohled do plamene lampy.

Sebastian a Sophie co nejrychleji prošli chodbou k vstupním dveřím. Ani jeden z nich neměl chuť čekat na hospodyni. Sebastian otevřel dveře a vyvedl Sophii ven, do chladného, ale slunečného dne.

„Prozradte mi, má drahá,“ vybídl ji tiše, když jí pomohl nastoupit do čekajícího kočáru. „Co byste řekla Lilian, kdyby se vám přece jen podařilo spojit s jejím duchem?“

Sophie zaťala prsty do kabelky v jejím klíně. „Řekla bych jí, že má plné právo mstít se Knížatům ctnosti a popřála bych jí v jejím úsilí hodně štěstí. Také bych jí prozradila, že ji Jeremy velmi miloval a že i on si přeje, aby byla pomstěna.“

„Ano.“ Sebastian usedl naproti ní a vykouzlil na tváři jeden ze svých nejmrzivějších úsměvů. „To by byl velmi příhodný vzkaz. Nezdá se mi však, že by za Ringcrossovou a Oxenhamovou smrtí byl Lilianin duch.“

Sophie se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. „To mi došlo hned, když jste Bloomfieldovi navrhl, aby opustil Londýn. Jde o bezpečnostní opatření? Chcete, aby na nějakou dobu zmizel a nestal se tak obětí toho, kdo zabil Ringcrosse a Oxenhamu? Proč jste nevaroval také Curlinga?“

„Je mi upřímně jedno, jestli i poslední dva z Knížat ctnosti zemřou. Podle toho, co jsem slyšel, si zaslouží, aby Lilianina kletba došla naplnění. Chtěl jsem odstranit Bloomfielda, abych mohl to jeho muzeum nerušeně prohlédat.“

Toto prohlášení upoutalo Sophiinu pozornost. Zapomněla na hněv a opět se soustředila na vyšetřování. „Chcete prohlédat jeho dům?“

„Rozhodně alespoň knihovnu.“ Sebastian se pohodlně opřel do měkkých polštářů. „Jak se zdá, Bloomfield celé tři roky, co uplynuly od Lilianiny smrti, nevyhodil jedinou věc. Mohlo by být zajímavé podívat se na jeho stůl.“

„Doprovodím vás.“

„Ale Sophi.“

„Z titulu své odbornosti, samozřejmě.“ Odstrčila pohupující se nachovou stuhu a upřela na něj odhodlaný pohled. „Trvám na tom, Sebastiane. Koneckonců, slíbila jsem přece Bloomfieldovi, že se pokusím promluvit s Lilianiným duchem.“

„To není moudrý nápad.“

„Bude to naprosto bezpečné, vaše lordstvo. Pokud nás chytí, jednoduše vysvětlíme, že mě můj klient lord Bloomfield požádal, abych v jeho domě provedla spiritistické šetření.“

V Sebastianových očích se zablesklo. „Dobrá tedy, má drahá. Jestliže budeme zatčeni, veškeré vysvětlování ponechám na vás. Mějte však prosím na mysli, že když jste se o něco podobného pokoušela posledně, skončila jste jako moje snoubenka.“

„Na něco takového nelze zapomenout, vaše lordstvo.“

Sophie by v tu chvíli dala nevím co, kdyby věděla, zda minulé noci slyšel její vyznání.

V jednu hodinu ráno Sebastian zažehl lampu na Bloomfieldově psacím stole, vytáhl kus drátu, který měl ukrytý v rukávu a zasunul jej do zámku zajišťujícího šuplíky.

„Tohle s sebou nosíte vždycky?“ zeptala se Sophie.

„Vždycky.“

Vniknout do domu se nakonec ukázalo být poměrně snadné. Zámky na dveřích na pohled odrazovaly svou velikostí, nebyly však nijak zvlášť složité. Sebastian si s nimi poradil bez větší námahy a vysloužil si tak Sophiin obdiv.

„Toto místo je v noci ještě děsivější než ve dne,“ zašeptala Sophie. Stála hned vedle svého muže a dívala se mu přes rameno, jak se pokouší otevřít zámek stolu. „Nechápu, jak může Bloomfield žít v tak temném a haraburdím přečpaném domě. Já bych se tady zbláznila.“

Sebastian nespustil oči ze své práce. „Pokud jste si toho náhodou nevšimla, on je blázen.“

„Skutečně se chová velmi podivně.“

„Alespoň máme dům jen pro sebe. Bloomfield bezpochyby neváhal a opustil Londýn ještě dnes. On se opravdu bojí Lilianina ducha.“ Sebastian ucítil, jak něco uvnitř zámku povolilo. Tělem se mu rozlil pocit uspokojení. „To je ono, drahousku. Otevři se pro mě. Teď pomalu. Pusť mě dovnitř. Nádherné.“

Sophie si tiše, podrážděně povzdychla. „Uvědomujete si, že se zámky mluvíte stejně jako se mnou, když se milujeme?“

„Jistě. Vy a jemný, složitý zámek máte mnoho společného. Oba jste pro mě nevyčerpatelným zdrojem kratochvílí.“

„Sebastiane, občas jste nemožný.“

„Děkuji vám. Snažím se.“ Sebastian otevřel první šuplík a přelétl očima zpřeházený obsah. „Zatraceně. Tohle bude nějakou dobu trvat.“

Sophii nový nachový plášť se otřel o Sebastianovy boty, jak se naklonila blíž. „Bloomfield podle všeho zakládal své obchodní písemnosti poněkud chaotickým způsobem.“

„Ostatně, dalo se to čekat. Tady máte.“ Sebastian jí podal hrst papírů. „Já prohlédnu toto.“ Vytáhl ze dna zásuvky tři výtisky novin.

„Co mám hledat?“

„Nejsem si jist. Rozhodně nás zajímá všechno, co má nějakou souvislost s Curlingem, Ringcrossem a Oxenhamem. Také veškeré zmínky o větších finančních částkách. Ideálně pak, pokud půjde o obojí zároveň.“

Sophie na něj zvědavě pohlédla. „Nerozumím.“

„Je to velmi prosté, má drahá. Existuje jen několik málo motivů pro vraždu. Pomsta, chamtivost a šílenství. A já nevěřím, že bychom měli co do činění se šílencem.“

„Už jsme se přece shodli, že pomsta je v našem případě ze všeho nejpravděpodobnější.“

„Ano, ale jediný, kdo by měl k pomstě důvod, je kromě Lilianina ducha Jeremy. Pokud je ovšem váš odhad správný a on skutečně není do oněch dvou vražd zapleten, pak nám zbývá prozkoumat poslední pravděpodobný motiv.“

Sklíčka Sophiiných brýlí se ve světle lampy zatřpytila. „Chamtivost?“

„Přesně tak.“

„A co když nenajdeme nic, co by pro tento motiv svědčilo?“

Sebastian otevřel první noviny. „Pak budeme muset znova zvážít, zda nejde o pomstu či šílenství.“

Zlehka se kousla do dolního rtu. „A co když zjistíte, že za těmi vraždami skutečně stojí Jeremy?“

Sebastian přejížděl prstem po novinových titulcích. „Vezmu si ho stranou a velmi důrazně mu promluvím do duše.“

Sophie užasle zamžikala. „O tom, jak špatné je vraždit?“

„Ne. O tom, jak hloupé je nechávat na místě činu důkazy, které ho jednoznačně usvědčují. Pokud se Jeremy rozhodl pro pomstu, měl by se naučit být praktičtější a méně melodramatický.“

Sophie se hřeživě usmála. „Rozhodl jste se tedy nepřipustit, aby byl uvězněn?“

„Došel jsem k názoru, že by to nebylo nijak zvlášť zábavné.“

Krátce před druhou Sebastian konečně objevil to, co doufal nalézt. Tělem se mu rozlil známý pocit uspokojení. Jeho instinkt mu říkal, že právě našel klíč k celé záhadě.

„Ach ano,“ zašeptal. „To musí být ono.“

„Co je to?“ Sophie zvedla hlavu od hromady starých účtů, co právě prohlížela.

Sebastian si s úsměvem prohlížel obchodní smlouvu, kterou našel na dně spodního šuplíku. „Motiv, jenž docela dobře vysvětluje jak Ringrossovu, tak i Oxenhamovu smrt a který bezpochyby bude stát i za Bloomfieldovým nedobrovolným odchodem ze světa, pokud k němu dojde.“

„Žádná pomsta ani šílenství?“

„Přesně tak.“ Sebastian pečlivě dokument složil. „Za vším je prostá chamtivost.“

O deset minut později nastoupil Sebastian do kočáru za Sofií a zatáhl záclonky. Vzápětí se vůz rozjel. Sebastian zažehl vnitřní lampu a rozložil dokument, který před chvílí našel v Bloomfieldově stole.

Sophie seděla naproti němu pečlivě ukrytá do pláště. Nedočkavě pozorovala, jak si prohlíží dokumenty. „Vysvětlete mi, o co běží, Sebastiane. Umírám zvědavostí.“

Vzhlédl k ní s podmračeným, soustředěným výrazem v tváři. Pak ale spatřil zářící Sophiiny oči a musel se usmát. Byla nadšená a vzrušená právě tak jako on. Opět si uvědomil, jak výjimečně šťastná byla jeho volba. Nikdo kromě jeho úžasné Sophie by nedokázal pochopit, jak se právě cítí nemluvě o tom, aby byl schopen s ním ten okamžik sdílet.

A navíc ho milovala. „No tak, Sebastiane. Nenapínejte mě.“ Obrátil svou pozornost zpět k dokumentu. „Toto je obchodní smlouva uzavřená za účelem investic do lodní přepravy.“ Usmál se. „Podílňiky firmy jsou Bloomfield, Oxenham, Ringcross a Curling.“

Sophie mu věnovala ironický pohled. „Knížata ctnosti se dala na společné podnikání?“

„Přesně tak. Tato smlouva byla uzavřena před třemi a půl lety. Své vklady investovali do řady podniků.“

„Co to má ale společného s Ringcrossovou a Oxenhamovou smrtí?“

Sebastian zkoumal drobné písmo úředních záznamů, pátral po detailech. „Tato smlouva ustanovuje, že pokud některý z podílňiků zemře, jeho díl připadne ostatním.“ Zvedl od listiny oči. „Neboli: pokud zemrou tři, čtvrtý získá všechno.“

Sophie okamžitě pochopila. Oči se jí rozšířily, jak jí hlavou bleskl nevyhnutelný závěr. „Curling.“

„Ano.“ Sebastian se chladně usmál. „Mohl by to být i Bloomfield, ale spíš si myslím, že Curling. Bloomfield je zjevně příliš zmatený, aby dokázal vymyslet neřku-li provést tak komplikovaný plán.“

„Takže podle vás Curling zabil své dva přátele?“

„Dle mého názoru je to vysoce pravděpodobné. Bloomfield má být zřejmě další obětí.“

Sophie zamyšleně zabubnovala prsty na sedadlo vedle sebe. „První dvě úmrtí nevzbudily žádnou pozornost. Všichni jsou přesvědčeni, že Ringcross vypadl z okna náhodou a Oxenham spáchal sebevraždu. Bylo by snadné zařídit, aby Bloomfieldova smrt vypadala také jako sebevražda. Už tak je všeobecně považován za blázna. Proč se tak složitě snažil vyrobit důkazy usvědčující z vraždy Jeremyho?“

„Protože by se někdo mohl začít ptát, jak je možné, že tři muži ze čtyř, kteří firmu zakládali, náhle a ochotně odešli na onen svět,“ řekl Sebastian. „Zvlášť pokud by ten čtvrtý převzal vedení společnosti a získal tak značný majetek.“

„Takže se Curling, pokud je za těmi vraždami skutečně on, rozhodl učinit předběžná opatření?“

„Dává to smysl. Chtěl se pojistit, zařídil to tedy tak, aby za pachatele byl případně označen někdo jiný. Potřeboval ovšem, aby ona osoba měla nějaký motiv.“

„Curling se musel dozvědět, že Jeremy Lilian kdysi miloval,“ řekla Sophie. „A uvědomil si, že váš bratranec má důvod se Knížatům ctnosti mstít.“

„Pak si najal detektiva z Bow Street. Tím si zajistil dokonalé alibi. Kdo by podezříval člověka, který sám inicioval vyšetřování?“ Sebastian přemýšlel nad Curlingovým chováním minulé noci. „Zvlášť když onen muž dává čím dál tím zřetelněji najevo, že se sám obává o svůj život.“

Sophie se zabalila do svého pláště ještě těsněji. Obličej měla zastíněný kápí. „Pokud je náš předpoklad správný a Curling je skutečně vrah, pak musíme zvážit ještě jeden velmi zajímavý aspekt celého případu.“

„Jaký?“

„Nemůžeme přehlédnout skutečnost, že detektivem, kterému případ svěřil, byl právě Whistlecroft. Nepřipadá vám jako hodně velká náhoda, když osoba, která provádí vyšetřování, najde na místě činu důkazy usvědčující příslušníka její rodiny?“

Sebastian se pomalu, obdivně usmál. „Má drahá, jsou chvíle, kdy si nejsem jist, co na vás obdivuji více: zda vaši inteligenci nebo vášnivost, s jakou se mi oddáváte.“

„*Sebastiane!*“

„Já vím. Je to těžká volba. Naštěstí pro mě nejsem nucen vybrat si pouze jedno. Mohu se těšit z obojího. Máte naprostou pravdu. Nemůžeme předpokládat, že bych se k vyšetřování tohoto případu dostal pouhou náhodou.“

„Jak se podle vás mohl Curling dozvědět o vašem koníčku?“

„Pokud dokázal odhalit i vztah mezi Jeremym a Lilian, musí být výjimečně dobře informován.“

Sophie se zamračila. „Ale kdo mu to mohl říct?“

Sebastian pokrčil rameny. „Whistlecroft, kdo jiný. Nechápu ovšem, proč to udělal. Whistlecroftovi vždy záleželo ještě víc než mně na tom, aby má záliba zůstala tajemstvím. Pak připadly veškeré zásluhy za vyřešení případu jemu, takže mohl shrábnout odměnu.“

„Nu, dle mého názoru ani tak nezáleží na tom, jak se Curling dozvěděl o vašem zájmu o detektivní práci. Nějak to zkrátka zjistil.“ Sophie znechuceně potřásla hlavou. „Pak zanechal na místech činu důkazy usvědčující ubohého Jeremyho a doufal, že je naleznete a rozpoznáte.“

„Což se také stalo.“

„Jen si nedokážu představit, co vedlo Curlinga k domněnce, že se už nemůžete dočkat, abyste viděl svého bratrance za mřížemi.“

„Mé antipatie k příbuzným jsou obecně známy,“ odpověděl Sebastian.

„Ano, ale Curling si měl uvědomit, že bez ohledu na to, co se stalo či bylo řečeno, rodina je stále rodina a vy rozhodně budete Jeremyho chránit.“

Sebastian pozvedl obočí. „Má drahá, vaše naivita mě občas znepokojuje. Curling v této věci uvažoval mnohem pragmatičtěji než vy. Znal můj vztah k Fleetwoodům a měl dobrý důvod se domnívat, že pro ně nehnu ani prstem.“

Sophie se na něj zamračila. „Prosím, na toto téma už přede mnou nikdy nežertujte. Nikdy byste nepřipustil, aby Jeremyho pověsili a sám to dobře víte.“

Sebastian se na ni usmál. „Vaše bezbřehá důvěra v ryzost mého charakteru mě vždycky pobaví, má drahá.“

Sophie se netvářila o nic vlídněji. „Co budeme dělat teď? Nemůžeme dokázat, že za těmi vraždami je Curling. Zatím se nám podařilo pouze odstranit důkazy svědčící proti Jeremymu dřív, než padly do rukou úřadů. Příště bychom ale nemuseli mít tolik štěstí.“

„Myslím, že je načase, abych si se svým bratránkem opět promluvil,“ prohodil Sebastian.

„Hned teď?“

„Nedokážu si představit příhodnější dobu,“ řekl. „Jsou skoro tři. Bezpochyby bude ve svém oblíbeném klubu.“

„Půjdu s vámi,“ prohlásila Sophie nedočkavě.

„Ne, nepůjdet,“ opáčil důrazně. „Moc dobře víte, že nemůžete vstoupit do pánského klubu.“

„Toho jsem si vědoma.“ Věnovala mu klidný, vyrovnaný úsměv. „Počkám v kočáru s vámi, dokud Jeremy nevyjde ven.“

„Sbral to ďas!“ zamumlal Sebastian. Opravdový zápal se však z jeho slov vytratil. Už dokázal odhadnout, která bitva je předem prohraná.

V mlze před dveřmi klubu v St. James Street nemuseli čekat dlouho. Sebastian spatřil, jak Jeremy sestupuje po schodech a míří k drožce stojící opodál. S uspokojením kvitoval, že chůze jeho bratránka se zdá být pevná.

Sebastian otevřel dveře svého kočáru, právě když Jeremy procházel kolem. „Na slovíčko, bratranče.“

„Co to má k čertu znamenat?“ Jeremy nahlédl do ztemnělého interiéru kabiny. Jeho zrak vzápětí sklouzl ze Sebastiana na Sophii. „Lady Angelstonová, co tady děláte?“

Konejšivě se na něj usmála. „Rádi bychom si s vámi promluvili ohledně jisté naléhavé záležitosti, pane Fleetwoode.“

Jeremy zaváhal, nechtěl se zachovat nezdvořile, ale jeho odpor k dalšímu setkání se Sebastianem byl zjevný. Zdvořilost nakonec přece jen zvítězila.

„Dobrá tedy.“ Nastoupil do kočáru a posadil se. „Jen doufám, že to nepotrvá dlouho. Vracím se domů. Byla to dlouhá noc a kromě toho se ráno koná jeden velmi zajímavý boxerský zápas.“

„Týká se to Lilian,“ řekl Sebastian tiše a zavřel kočárové dveře.

„Lilian?“ Jeremy probodl Sebastiana pohledem, zatímco se kočár s rachocením rozjel kupředu. „Copak jste toho na toto téma už neřekl dost?“

„Právě jsem zjistil, jak zemřela,“ odpověděl Sebastian. „Myslel jsem, že byste měl vědět pravdu.“

„Nechápu. Jak jsem vám už řekl, Lilian se utopila.“

Sophie se zlehka dotkla Jeremyho paže. „Poslouchejte, co vám chce Angelstone říct, pane Fleetwoode. Vaše milovaná Lilian se neutopila. K smrti ji dohnali čtyři odporní muži.“

Jeremy na ni užasle pohlédl. „Nechápu,“ opakoval.

„Až do dnešní noci jsme tomu nerozuměli ani my.“ Sebastian zažehl lampu osvětlující vnitřek kočáru. Pak se opět pohodlně opřel do kouta a tichým hlasem povyprávěl Jeremymu celý příběh včetně toho, jakou roli hrál ve vyšetřování případu on sám.

Dobře, že jsem s sebou Sophii vzal, pomyslel si, když skončil. Jeremy by mu jinak nevěřil. Sophiina přítomnost a opravdový zájem vyzařující z její osobnosti vzbuzovaly důvěru. Jeremy na ni během vyprávění několikrát tázavě pohlédl, jak by chtěl, aby mu Sebastianova slova potvrdila. Vždy jen vážně přikývla.

„Je to pravda, pane Fleetwoode,“ řekla nakonec. „Všechno. Já sama jsem pomáhala vyslýchat Bloomfielda.“

„A Curling je ten, kdo na vás chce svalit vinu za smrt Ringcrosse a Oxenhama,“ dodal Sebastian. „Postaral se o to, abych našel důkazy, které vás usvědčují z vraždy.“

Jeremy pevně stiskl rty. „Protože si myslel, že využijete příležitosti a necháte mě zatknout pro vraždu.“

„Ano.“

„A říkáte, že se příležitostně věnujete vyšetřování případů, jako je tento?“ Jeremy pohlédl přímo na Sebastiana. „Ano.“

„Ale proč proboha?“

Sebastian pokrčil rameny. „Baví mě to.“

Sophie si stáhla kapuci pláště trochu víc dozadu. „Curling se samozřejmě ošklivě přepočítal. Zjevně si neuvědomil, že jako hlava rodiny Sebastian nebude váhat, aby vás ochránil.“

„Promiňte, lady Angelstonová,“ řekl Jeremy upjatě, „ale mně to připadá právě tak neuvěřitelné jako Curlingovi.“

„Nesmysl,“ odpověděla Sophie. „Jak jsem vám už jednou před časem řekla, o Sebastianově oddanosti rodině nemůže být pochyb.“

Sebastian ji pozoroval přimhouřenýma očima. „Myslím, že není nutné začít tuto záležitost rozebírat právě teď, madam.“

Jeremy na něj krátce pohlédl, ale pak opět upřel zrak na Sophii. „Ti čtyři muži skutečně zneužili mou Lilian a dohnali ji k sebevraždě?“

Sophie smutně přikývla. „Bohužel ano. Nikdy to však nebudeme moci dokázat.“

Jeremyho oči se zúžily do štěrbin. „Důkazy mě nezajímají, lady Angelstonová, pokud máte skutečnosti, které jste mi právě sdělila, za jisté.“

„Tak jisté, jak jen mohou být.“ Sophie pohlédla na Sebastiana. „Nemám pravdu?“

„Já Bloomfieldovi věřím.“ Sebastian sledoval, jak se Jeremyho ruce ukryté v elegantních rukavičkách zatínají do pěstí. „Myslím však, že nebude tak obtížné získat výpověď, jenž nám to potvrdí.“

Jeremy se k němu prudce obrátil. „Čí výpověď?“

„Samotného Curlinga.“ řekl Sebastian pomalu. Pohlédl Jeremymu do očí. „Navrhuji, abychom si s ním promluvili. Vy a já.“

Jeremy zaváhal a chvíli pátral pohledem v Sebastianově tváři. Pak prudce pozvedl bradu. „Pro všechno, co je mi svaté, ano!“

„Jak se zdá, je čas na další plány.“ S očekáváním pohlédla na Sebastiana. „Co uděláme nejdřív?“

„Nejdřív, má drahá, vás odvezeme domů.“

„Ach ne, mylord, nemůžete mě z toho vynechat.“

Jeremy se zamračil. „S námi jít nemůžete, lady Angelstonová. Toto je mužská záležitost. Nemám pravdu, Angelstone?“

„Ano,“ odpověděl Sebastian, překvapen důrazem v Jeremyho hlase. „Naprosto.“

Viděl, jak Sophie otvírá ústa a v duchu se připravil na nadcházející boj. K jeho úžasu je však opět zavřela, aniž by řekla jediné slovo.

Byly už skoro čtyři ráno, když se Sebastian ocitl v kočáře s Jeremym o samotě. Mířili ke Curlingovi. Sophie zachovávala celou cestu domů nezvyklou mlčenlivost. Sebastian ji doprovodil až do vstupní haly a poslal ji do postele. Jak ovšem věděl, bude na něj čekat, dokud se nevrátí, a požadovat vysvětlení.

„Samozřejmě vyzvu Curlinga na souboj,“ vybuchl Jeremy, sotva se kočár dal do pohybu.

„Ano?“

„Co jiného mohu udělat, abych svou ubohou Lilian pomstil? Když si pomyslím, čím musela té noci projít, krev se ve mně zrovna vaří.“

„Tím, že budete riskovat svůj život v souboji, ji nevzkřísíte,“ řekl Sebastian tiše.

Jeremyho oči se zaleskly. „Chci ho zabít.“

„Jste zkušený střelec?“

„Chodívám cvičit na Mantonovu střelnici.“

Sebastian se pousmál. „Vaše matka o této zálibě ví?“

Jeremy se neklidně zavrtěl. „Ne, samozřejmě. Nikdy by s tím nesouhlasila.“

Sebastian chvíli naslouchal klapotu koňských kopyt na dláždění. „Řekněte mi, bratránku, už jste se někdy opravdu bil?“

„Ne, ale jsem si jist, že dokážu zasáhnout cíl.“

„Zasáhnout kulkou muže, který vám mívá na srdce, není totéž, jako trefit terč na střelnici,“ poznamenal Sebastian tiše. „K tomu je zapotřebí mít v žilách led, ne oheň. Na souboj jste příliš horkokrevný.“

Jeremy se na něj zamračil. „Říká se, že vy sám jste svého času jeden či dva souboje svedl.“

Sebastian mu věnoval ironický pohled. „Souboje jsou nelegální.“

Jeremy zahanbeně sklopil zrak. „Ano, já vím.“ Opatrně si odkašlal. „Jak bezpochyby víte, stal jste se svého druhu legendou. Jste muž, který zná svět. Byl bych vám vděčen, kdybyste mi ohledně souboje mohl udělit několik rad.“

„Vaše máti by s tím nesouhlasila.“

„K čertu s ní!“ V Jeremyho očích se divoce zablesklo. „Tohle není její věc. Musím to udělat pro Lilian. Copak nechápete? Já jsem ji miloval.“

Mluví upřímně, pomyslel si Sebastian a učinil rozhodnutí. „Dobrá tedy. Pokud dojde k souboji, budu jedním z vašich sekundantů.“

Jeremyho jeho nabídka podle všeho překvapila. „Opravdu?“

„Ano.“

„Tedy Angelstone,“ řekl Jeremy užasle, „to je velmi velkorysá nabídka. Vážím si toho.“

„Uvědomte si, že pokud se necháte zabít, vaše matka to bude klást za vinu mně. A stejně tak má žena.“ Sebastian se pousmál. „S vaší máti si poradím, ale nechci ani pomyslet, co by následovalo, pokud by lady Angelstonová došla k závěru, že jsem neudělal nic, abych vám zabránil udělat ze sebe živý terč.“

„Ale já nemám v úmyslu nechat se zastřelit,“ řekl Jeremy. „Chci vpálit Curlingovi kulku do těla.“

„Ne, bratránku,“ odpověděl Sebastian tiše. „Cílem je Curlinga zničit. Vyzvat ho na souboj je až poslední možnost.“

„Proč?“

„Výsledek je příliš nejistý. Například může přežít, i když ho zasáhnete. To není nijak výjimečné. Věřte mi, existují jiné, mnohem

spolehlivější metody.“ Zatímco kočár dál rachotil ulicí, Jeremy se na Sebastiana upřeně zahleděl.

„Jak mám tedy postupovat, abych Curlinga zničil?“

Sebastian mu pak vysvětlil plán, který se v jeho hlavě začal rýsovat už od chvíle, kdy objevil obchodní smlouvu mezi Knížaty ctnosti.

Ke Curlingovu londýnskému domu dorazili hodinu před svítáním. Mlha rychle houstla.

Dveře jim otevřel Curlingův komorník, rozcuchaný a nazlobený, že ho vytáhli z postele tak časně. Když spatřil na prahu stát dva gentlemany, jen si povzdychl.

„Oznamte svému pánovi, že se s ním chce setkat Angelstone,“ řekl Sebastian.

„Jeho lordstvo se vrátilo teprve před hodinou,“ odpověděl komorník. „Pokud ho probudím tak záhy, rozhodně se mu to nebude líbit.“

Sebastian se pousmál. „Nijak zvlášť mi nezáleží na tom, zda se mu to bude líbit či ne.“

Ten úsměv komorníka přece jen poněkud zviklal. „Pojďte prosím dál,“ řekl. „Oznámím jeho lordstvu vaši návštěvu,“ dodal a odkráčel.

Sebastian pohlédl na svého bratrance. Jeremy byl napjatý, jeho strnulý postoj prozrazoval rozčilení a hněv. „Uklidněte se, Jeremy. Za každou cenu se snažte vypadat nevzrušeně. Nic nepřítele neznejistí tak, jako lehce pobavený nebo dokonce znužený výraz.“

„Vy byste to měl vědět,“ odpověděl Jeremy trpce. „V tomto umění jste mistrem. Já bych dal nevím co, kdybych to dokázal.“

„Jak si jistě vzpomenete, herecký talent mám v rodině.“

Jeremy na něj vrhnul zkoumavý pohled. „Někteří říkají, že jste chladnokrevný od přírody.“

Sebastian si vzpomněl na Sophii čekající na něj doma. „A jiní zase tvrdí opak.“

Vtom Jeremyho pozornost upoutaly hlasy přicházející z prvního patra. „To je Curling.“

„Rozhovor s ním povedu já,“ řekl Sebastian tiše.

„Souhlasím.“

Curling, oděný do stříbřitě šedého županu, zvolna sestupoval po schodišti. Prsty si pročísl kšticí. Na tváři měl lehce podrážděný výraz, jaký by se dal očekávat u člověka, který byl tak hrubým způsobem vytržen ze spánku, jeho oči ale byly bdělé a ostražitě.

„Co vás sem čerti nesou v tak nekřesťanskou hodinu, Angelstone?“ Vrhł na Jeremyho neproniknutelný pohled. „Doufám, že to nebude trvat dlouho.“

„Ale vůbec ne,“ ujistil ho Sebastian. „Mohli bychom se přesunout do knihovny?“

Curling pokrčil rameny a zamířil do malé knihovny, do níž se vcházelo přímo ze vstupní haly. Nedbale mávl rukou na dvě křesla a sám zamířil ke stolku s brandy. „Dáte si se mnou skleničku?“

„Ne,“ odpověděl Sebastian. Posadil se a nedbale přehodil nohu přes nohu.

„Ne,“ řekl Jeremy stejně chladným tónem. Kradmo pohlédl na Sebastiana a pak se posadil také. Nebyl sice schopen vložit do svých pohybů tolik znuděné lhostejnosti jako on, zjevně se však snažil.

„Jak si přejete.“ Curling si nalil sklenici brandy, otočil se k nim a prohlížel si je přimhouřenýma očima. „Nu? Co máte tak důležitého, že jste mě museli navštívit v tuto hodinu?“

„Rádi bychom si s vámi pohovořili o nedávném úmrtí vašich dvou obchodních partnerů,“ řekl Sebastian.

„Obchodních partnerů?“

„Ringcrosse a Oxenhama.“

Curling polkl hlt brandy. „A co vás vede k domněnce, že tito pánové byli mými společníky?“

Sebastian se usmál. „Dokument, který jsem našel v Bloomfieldově stole. Jak z podmínek této smlouvy vyplývá, v posledních dnech se váš majetek utěšeně rozrostl. A pokud se vám podaří najít a zabít Bloomfielda, budete ještě bohatší.“

Curling znehybněl. „Dobrý bože, pane, chcete říct, že jsem je zavraždil?“

„Přesně tak,“ odpověděl Sebastian.

„To je nesmysl.“ Curling se pokradmu podíval na Jeremyho. „Ringcross vypadl z okna a Oxenham spáchal sebevraždu.“

„Nechte toho,“ řekl Sebastian. „Vím vše včetně toho, jakým způsobem jste se pokusil do celé věci zatáhnout mého bratrance. Jen by mě zajímalo, jak jste se dozvěděl, že příležitostně provádím vyšetřování pro Bow Street, ale to je teď vedlejší.“

„Vy jste se zbláznil!“ vyštěkl Curling.

„Ale ne. Ani já, a dokonce ani Bloomfield. Alespoň ne úplně. To on mi řekl, co jste udělali Lilian.“

Jeremy sevřel podničku svého křesla. „Unesli jste ji. Znásilnili. Uštvali k smrti.“

Curling se k němu otočil, oči mu svítily. „Byla to hospodská běhna. Její strýc nám ji prodal. Zaplatili jsme za ni víc než dobře.“

„Nebyla prostitutka!“ vykřikl Jeremy. „Nikdy by s vámi nešla dobrovolně. Unesl jste ji, vy bastarde.“

„Hloupost!“ Curling pohrdavě zkřivil ústa. „Byla to laciná kurvička s docela hezkýma nohama.“

„Vy se to ani nesnažíte popřít?“ zeptal se Jeremy nevěřicně.

„Proč bych měl?“ otázal se Curling. „Poznám hezkou holku, když nějakou vidím a jak jsem řekl, dobře jsem za ni zaplatil.“

„K čertu s vámi,“ Jeremy napůl vstal z křesla.

„Posaďte se,“ nařídil mu Sebastian tiše.

Jeremy zaváhal a pak se neochotně klesl zpět. „Znásilnil jste ji,“ zasyčel.

Curling lhostejně pokrčil ramený. „Měl jsem ji, to připouštím. Upřímně řečeno, nebyla moc zkušená. Ten staroch nám tvrdil, že je panna a nejspíš mluvil pravdu.“

Jeremy na něj nenávisťně pohlédl. „Ty čubčí synu!“

Curling se zdál být pobaven. „Vy jste si zřejmě opravdu myslel, že ji milujete, nemám pravdu?“

„Ano, miloval jsem ji, sakra!“

„A proto jste zabil Ringcrosse a Oxenhama,“ pokračoval Curling chladně. „Chtěl jste se pomstít za tu svou malou kurvičku.“

„Nezabil jsem je,“ zašeptal Jeremy, „protože jsem nevěděl o jejich vině. Ale vás za to, co jste Lilian udělal, zničím.“

„Zničíte mě?“ zachechtal se Curling. „Jak to chcete udělat?“

Sebastian uznal, že je na čase, aby se opět do rozhovoru vložil. Jeremy byl rozčilený, přestával se ovládat a Curling tak získával navrch. „Nemá smysl to protahovat, Curlingu. Já jsem přesvědčen o tom, že jste to byl vy, kdo zabil Ringcrosse a Oxenhama.“

„Nemůžete to vědět jistě.“

„Jste jediný, kdo měl motiv,“ odvětil Sebastian klidně.

„Váš bratranec měl motiv,“ odsekl Curling. „Chtěl pomstít tu svou běhnu.“

„Ne, nechtěl. O tom, co Knížata ctnosti provedla Lilian, jsem mu řekl až já.“

Curling pohrdavě odfrkl. „Jak si tím můžete být jist?“

„Řekněme, že věřím svým instinktům.“ Sebastianova ruka nedbale spočinula na holeni volně pokrčené nohy. „Nijak zvlášť na tom však nezáleží. Ani kdybych si myslel, že Jeremy zabil Ringcrosse a Oxenhama proto, aby pomstil Lilian, nepovažoval bych za nutné zasáhnout.“

„Mluvíme o vraždě,“ připomněl mu Curling hbitě. „No a? Zasloužili si smrt. Pokud by je zabil Jeremy, mým hlavním zájmem by bylo, aby příště na místě činu nezůstaly žádné usvědčující důkazy.“ Jeremy na něj vrhl užaslý pohled.

V Curlingových očích se hněvivě zablesklo. „Zatraceně, Angelstone, chcete snad říct, že byste Fleetwooda chránil před spravedlností, i kdyby spáchal vraždu?“

„To je příliš obecné prohlášení,“ odvětil Sebastian. „Rozhodně bych však svého bratrance nevydal lidem z Bow Street kvůli těmto konkrétním vraždám.“

„Nemohu uvěřit, že byste kryl jednoho z Fleetwoodů,“ zasípal Curling. „Vždyť je obecně známo, jak moc je nenávidíte.“

„Připouštím, některé členy své rodiny nemám příliš v lásce. Pohrdání, které k nim cítím, je však nesrovnatelné s tím, jež chovám vůči mužům zvyklým nacházet pobavení v únosech a znásilňování bezbranných žen.“

Curling udeřil ruku do stolku takovou silou, až váza, co na něm stála, nadskočila. „Byla to coura z hospody. Proč ji do toho k čertu pořád taháte?“

„Podle všeho jste to stále ještě nepochopil,“ řekl Sebastian. „Lilian je to jediné, na čem tady záleží.“

„Nemohu tomu uvěřit,“ zavrčel Curling.

Jeremy zaťal ruce do pěstí. „Já se postarám, aby se jí dostalo spravedlnosti.“

Sebastian si uvědomil, že začíná cítit vůči Jeremymu cosi jako respekt.

„K čertu s vámi, Angelstone, nic mi nemůžete dokázat.“ Curling dopil své brandy a sklenici odhodil. „Vůbec nic.“

Sebastianova ústa se zkřivila v hořkém úsměvu. „Nemusíme nic dokazovat. Jak jste sám přiznal, koupil jste Lilian od jejího strýce a pak ji znásilnil. To samotné stačí.“

„Stačí k čemu?“ zeptal se Curling posměšně. „Žádný soud mě za znásilnění neodsoudí. Stalo se to před třemi lety a ona nebyla nic víc než děvka.“

„Je to pro mě dostatečným důvodem, abych trval na tom, že ještě dnes odpoledne odjedete z Londýna. Máte pak další dva dny, abyste opustil Anglii.“

Curling na něj ohromeně zíral. „Vy jste snad stejný blázen jako Bloomfield. Proč bych měl opustit Anglii?“

Sebastian mu pohlédl do očí. „Protože pokud to neuděláte, postarám se, aby věřitelé vaší společnosti dostali zprávu, že společnost, kterou založila Knížata ctnosti, je insolventní a její akcie nemají žádnou cenu.“

„Ale to není pravda. Není insolventní a její akcie představují notné jmění.“

„Až skončím, nebudou mít ani cenu papíru, na němž jsou vytištěny,“ odpověděl Sebastian. „Mám styky a dostatečně velký vliv. Víte stejně tak dobře jako já, že je v mých silách to zařídit.“

Curling otřeseně zavrtěl hlavou. „To nedává žádný smysl. Pořád to nechápu. Chcete mě vyštvať ze země jen proto, že jsem překotil nějakou hospodskou cuchtu?“

„Jak se zdá, konečně začínáte chápat svou situaci.“ Sebastian vstal. „A nyní nás omluvte. Už musíme jít.“

Jeremy vyskočil a přistoupil ke Curlingovi. „Dejte si pozor, Curlingu. Pokud neodjedete z Londýna ještě dnes, vyzvu vás na souboj. Angelstone souhlasil, že bude jedním z mých sekundantů.“

Curling přimhouřil oči, jako by ho něco právě napadlo. Pohlédl na Sebastiana. „Aha, konečně mi to dává smysl. Bezpochyby by vás nesmírně pobavilo, kdybych Fleetwooda zabil a vy proto nemusel hnout ani prstem. Je to tak, Angelstone? Má toto být závěr dramatu, které mi teď tady předvádíte?“

„Naopak. Považoval bych za velmi nemilé, kdyby se vám podařilo mého bratrance zasáhnout.“ Sebastian zvolna kráčel ke dveřím. „Pak bych vás totiž musel vyzvat sám.“

„K čertu s vámi, Angelstone. Vyzval byste mě na souboj, abyste pomstil Fleetwooda? Proč?“

„Sám si nejsem jist,“ připustil Sebastian. „Má to nejspíš co do činění s odpovědností vůči rodině nebo nějakým jiným nesmyslem. Nejlépe by vám to snad vysvětlila má žena.“

Sebastian se vrátil domů krátce před svítáním. Když stoupal po schodech, slyšel vzdálené cinkání pánví doléhající k němu z kuchyně. Ve chvíli, kdy den gentlemana z lepší společnosti končil, pro jeho služebnictvo právě začínal další.

Zatímco kráčel chodbou ke své ložnici, pomalu si rozvazoval kravatu. Kdesi hluboko ve svém nitru cítil známé napětí. Toto byl čas, který nenáviděl nejvíc, chvíle, kdy nový den sváděl souboj s nocí a naději neskýtalo světlo ani temnota.

Sebastian si v tu hodinu existenci chladného místa ve svém nitru uvědomoval jako nikdy jindy. Pocit, že je navěky uvězněn v ledové, šedé mlze, býval za svítání nejintenzivnější.

Uvědomoval si však, že díky Sophii, která na něj čekala, to není tak zlé jako kdysi. Po východu slunce se bude moci opět pohroužit do jejího tepla. Jak jen mohl celé ty roky žít bez ní?

Otevřel dveře své ložnice a spatřil, že není prázdná. Sophie spala v jeho posteli místo ve své. Lucifer ležel stulený do klubíčka vedle ní. Kocour otevřel své zlaté oči a upřeně se na Sebastiana zahleděl.

Sebastian přistoupil k posteli a chvíli se na Sophii díval. Vlasy měla rozpuštěné, noční košile se jí svezla na stranu, takže odhalila jedno rameno. Zdála se být hebká, hřejivá, sladká a neskutečně nevinná. Díky ní už nebyl sám.

Odrhl pohled od lůžka a zamířil k malému stolku, na němž stála karafa s brandy. Nalil si sklenku, posadil se naproti oknu a čekal na úsvit.

Zanedlouho se vedle jeho křesla objevil Lucifer. Zlehka mu vyskočil na klín a usadil se, aby také pozoroval tichý souboj odehrávající se za okenním sklem.

Sebastian kocoura pohladil a usrkl brandy.

„Sebastiane?“

„Jsem zase doma, Sophi.“

Slyšel, jak vstává z postele a míří k němu, aby se zastavila přímo za jeho zády. Pak mu položila ruce na ramena.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se tiše. „Proběhlo vaše setkání s Curlingem dle očekávání?“

„Ano.“ Sebastian přestal hladit Lucifera a uchopil ji za ruku. „Brzy opustí Anglii.“

Sophie mu zlehka stiskla prsty. „Věděla jsem, že v té věci uděláte, co bude ve vašich silách.“

„Opravdu?“

„Ano. Jste velmi ušlechtilý člověk, Sebastiane. Být vaší ženou mě naplňuje hrdostí.“

Její prostá slova ho zasáhla v hloubi duše a rozpustila další kus ledové hradby. „Udělal jsem to pro vás, Sophi.“

„Věřím, že byste jednal stejně, i kdybyste mě nikdy nepotkal.“

Sebastian se s ní nechtěl přít a tak neřekl nic. Opět usrkl brandy.

Sophie chvíli mlčela. „Myslíte, že někdy budete schopni spát i v tuto hodinu?“

„Nikdy. Nenávidím svítání. Bez ohledu na to, jak jasný má přijít den, ta chladná mlha tam číhá pořád.“

„Čeká na všechny, Sebastiane. Tajemství úspěchu je nesnažit se jí čelit sám.“

Sevřel její ruku ještě pevněji. Společně sledovali, jak světlo zápasí s temnotou. Po nějaké době mlha konečně zesvětlala. Rozbřesklo se.

Sebastian postavil Lucifera na zem. Vstal z křesla, uchopil Sophii do náruče a odnesl ji do postele. Přivinul ji k sobě a vychutnával teplo jejího těla.

Zpráva o Curlingově náhlém odjezdu z Londýna nevzbudila mezi hosty večírku pořádaném lordem Brandonem žádný zvláštní rozruch. Sophie Sebastianu na tuto skutečnost upozornila.

Jen se usmál. „Není důvod, proč by někoho měla skutečnost, že Curling odjel z Londýna, nějak zvlášť znepokojoval. Co je na tom ostatně zvláštního?“

„Projeví zájem, až uslyší, že opustil zemi?“

„Ano,“ odpověděl Sebastian s chladným uspokojením. „To bezpochyby upoutá pozornost.“ Jeho zrak zabloudil na protější stranu sálu. „Právě přišla lady Pembrová.“

Sophie zvedla k očím svůj lornon a po chvíli objevila mezi hosty Hester. „Opravdu.“ Radostně zamávala na svou přítelkyni vějířem. „Jsem zvědavá, jestli pro mě získala nějaké nové klienty. Teď, když náš případ skončil, je načase, abych pro nás našla něco zajímavého já.“

„Vůbec by mi nevadilo, kdybych si užil trochu klidu.“ Sebastian přimhouřil oči. „Zatraceně, tamhle jde Jeremy.“

„Kde? To hloupé sklo je tak nešikovné.“ Sophie opět pozvedla k očím svůj módní lorňon a rozhlédla se. Jeremy se prodíral davem směrem k nim. Zjevně měl namířeno k Sebastianovi. „Jak se zdá, v očích svého bratrance jste se stal hrdinou, vaše lordstvo. Trevor se na vás ostatně dívá stejně.“

„Znám jiné, mnohem zábavnější způsoby trávení času, než sloužit mladým mužům coby vzor ctností.“ Než k němu Jeremy dorazil, vypil svou sklenku šampaňského až do dna.

„Dobrá večer, lady Angelstonová.“ Jeremy se elegantně sklonil k Sophiině ruce.

„Dobrá večer, Jeremy,“ usmála se Sophie.

Jeremy vyslal k Sebastianovi spiklenecký pohled. „Nejspíš jste už slyšel, že Curling dnes odjel z Londýna.“

„Slyšel.“

„Bezpochyby se zanedlouho vydá na kontinent.“ Jeremy obratně ulovil z tácu, který jeden ze sloužících zrovna nesl kolem, sklenici šampaňského. „Curlingův nedobrovolný odchod ze země by mě nejspíš měl uspokojit. Přesto se nemohu zbavit pocitu, že za to, co udělal, by měl zaplatit mnohem víc.“

„Věřte mi, pro Curlinga bude toto vyhnanství peklem,“ řekl Sebastian. „Zvlášť když se jeho nově nabyté bohatství velmi rychle vypaří.“

Sophie na něj překvapeně pohlédla. „Proč by se mělo vypařit? Myslela jsem, že jste mu dovolil, aby si své podíly ve společnosti uchoval, pokud splní vaše podmínky a odjede z Anglie.“

„To ano.“ Sebastian vykroužil na tváři jeden ze svých nejchladnějších úsměvů. „Otázka je, k čemu mu to bude dobré. Až se rozkřikne, že opustil Anglii a jediným představitelem společnosti je šílený Bloomfield, hodnota akcií rychle klesne. Během několika měsíců nebudou mít žádnou cenu. Společnost zbankrotuje.“

Jeremy se na něj upřeně zadíval. „To jsem si neuvědomil. Podle vás si tedy Curling svůj majetek neudrží?“

„Ne dlouho. Zvěsti o tom, že společnost řídí Bloomfield, bezpochyby podryjí důvěru investorů.“

„Skvělé!“ Jeremy se spokojeně usmál. „Tak tohle jste tedy měl v úmyslu. Velmi chytré, Angelstone, to musím uznat.“

Sophie se hrdě usmála. „Angelstone je velmi bystrý muž.“

Sebastian jen pozvedl obočí. „Děkuji vám, má drahá.“

Jeremy se zamračil. „Zajímalo by mě, zda si je Curling vědom toho, jaký osud ho čeká.“

„Dle mého názoru si rozsah svého trestu uvědomí velmi brzy,“ řekl Sebastian. „Jeho bankéři ho bezpochyby budou o poklesu kurzu informovat.“

Jeremy na něj znepokojeně pohlédl. „Myslíte, že se pak pokusí vrátit?“

„Aby čelil davu rozružených věřitelů a případně byl vsazen do vězení pro dlužníky?“ otázal se Sebastian. „O tom upřímně pochybuji. Pokud to však udělá, nebude pro nás problém se s ním vypořádat.“

„Takže je vyřízený.“

„Věřím tomu, že ano,“ odpověděl Sebastian.

Sophie se zachichotala. „Uvědomujete si doufám, že se na vás všichni dívají.“

Jeremy se zešířila usmál. „Já vím. Lidé nejsou zvyklí vídat Angelstona, jak si přátelsky povídá se členy své rodiny. Což mi připomíná – sdělil jsem matce, že jste zabránil tomu, abych byl zatčen pro vraždu.“

Sebastian, který se právě napil šampaňského, se zakuckal. „Zatraceně. Snad jste jí neřekl úplně všechno?“

„To ne,“ odpověděl Jeremy vážně. „Z toho by nejspíš dostala záchvat. Vysvětlil jsem jí, že roztržky mezi vámi a zbytkem rodiny se pokusil využít někdo k tomu, aby zametl své vlastní stopy.“

„A co ještě jste jí řekl?“ zeptal se Sebastian hrozivě.

„Jen to, že jste použil svůj vliv k tomu, aby Bow Street o mou osobu ztratila zájem.“

„Hmm.“

Sophie zahlédla rozmazané obrysy známé postavy prodávající davem. „Když už mluvíme o paní Fleetwoodové, tamhle právě jde.“

„Dobrý bože,“ hlesl Sebastian. „To budu muset ve společnosti svých příbuzných strávit celý večer?“

„Matka se vám nejspíš chce jen omluvit,“ ujistil ho Jeremy.

„Bezpochyby má v úmyslu právě to.“ Sophie upřela na Sebastiana varovný pohled. „To nejmenší, co můžete v tuto chvíli udělat, je být k ní milý.“

Sebastian se nevesele usmál. „Pokud se teta Drucilla skutečně sníží k omluvě, sním svou kravatu.“

Drucilla se zastavila přímo před ním. „Tady jste, Angelstone!“

„Ano, madam, tady jsem. No a co?“

„Chovejte se slušně,“ zasyčela na něj Sophie.

Drucilla ji ignorovala a dál provrtávala Sebastiana přísným pohledem. „Jak mi můj syn sdělil, dostal jste své povinnosti vůči rodině v jisté záležitosti, která se mohla stát velmi nepříjemnou.“

V Sebastianových očích se rozžehly potměšilé ohníčky. „Mohu vás ujistit, madam, že bezprostřední nebezpečí oběšení v tuto chvíli Jeremymu vskutku nehrozí.“

„To doufám. Je to ostatně Fleetwood. Od dob Cromwella žádný Fleetwood na šibenici neskončil.“ Drucilla rychlým, elegantním pohybem složila svůj vějíř. „Jeremy mi také řekl, že jste to nebyl vy, kdo se ho snažil očernit a obvinít z vraždy těch dvou mužů.“

„Tak toto vám Jeremy vysvětlil také?“ otázal se Sebastian.

„Ano.“

„A vy jste mu uvěřila, madam?“

Sophi ho šťouchla loktem do žeber a zářivě se na Drucillu usmála. „Angelstone pouze žertuje, madam. Jak víte, má velmi neobvyklý smysl pro humor.“

„Au!“ Sebastian se v teatrálním gestu chytil za bok. „Teď mi moc do smíchu není,“ procedil skrz zuby.

Drucilla věnovala Sophii blahosklonný pohled. „Opravdu, má drahá, takové pošetilé hrátky do tanečního sálu nepatří.“

„Já si nehraju,“ zamumlala Sophie. Uvědomovala si, že se stále více lidí otáčí jejich směrem.

Napjaté očekávání se kolem ní zvedalo jako příliv. Zároveň cítila, že se Sebastian chystá k dalšímu jízlivému výpadu vůči své tetě. V duchu se modlila, aby se něco stalo. Spása se dostavila v podobě Hester.

Stejně jako mnozí jiní v sále zřejmě došla k závěru, že se schyluje ke společenskému faux pas a rozhodla se zachránit situaci. Vrhla na Sophii znepokojený pohled a pak se s afektovaným výrazem překvapení obrátila k Drucille.

„Ach, dobrý den, Drucillo,“ zahlaholila. „Úplně jsem vás přehlédla. Jak se vám daří?“

„Výborně, Hester, děkuji za optání. Právě jsem mluvila se Sophii o jejích šatech.“

„Roztomilé, nemám pravdu?“ řekla Hester, která byla přesvědčena, že jde o bezpečné téma. „Právě tento odstín levandulové je nyní velmi módní.“

„Vypadá v něm jako bledule,“ prohlásila Drucilla. „A ty volánky jsou prostě příšerné.“ Zamračila se na Sophii. „Jak vidím, doposud jste si nenašla nový salón.“

Sophie se začala červenat. Vrhla na Sebastiana zoufalý pohled, ten se ale tvářil, jako by se ho to netýkalo. „Ne, madam. Neměla jsem čas. Hodlám to však při nejbližší příležitosti napravit.“

„Nedá se nic dělat, doporučím vás své švadleně,“ prohlásila Drucilla velkoryse. „Jistě s vámi dokáže něco udělat.“

Sophie cítila, že ztrácí půdu pod nohama. Zahlédla podivný záblesk v Sebastianových očích a rychle se vzdvihla na zdvořilý úsměv. „To je od vás velmi laskavé, madam.“

„Někdo si vás musí vzít na starost. Vždyť jste teď hraběnka z Angelstonu. Nejlépe bude, když se vás ujmu sama. Žena, jež se stala manželkou hlavy rodiny, musí splňovat jistě požadavky.“

„Ano, jistě,“ hlesla Sophie.

„Postarám se, abychom se při nejbližší příležitosti vydaly na nákupy.“ Drucilla se otočila na podpatku a vznosně odplula.

Hester vzrušeně zatřepotala vějířem. „Můj bože, Sophi, ona má možná pravdu. Když tak nad tím uvažuji, nejsem si vůbec jista, zda ti fialková a levandulová padnou.“

„Byla jste to vy, kdo vybíral barvy,“ odušila Sophie rozmrzele.

„Ano, já vím. Jsou ostatně velmi módní. Přesto si myslím, že bychom měly dát na Drucillin názor.“ Hester pohledem zhodnotila Sebastianův zevnějšek. V černé a bílé byl přímo vzorem strohé mužné elegance. Pak pohlédla na Jeremyho, který byl oblečen stejně dokonale. „Fleetwoodové mají jistý přirozený cit pro styl. Toho bys měla využít.“

Sebastian věnoval Sophii pobavený úsměv. „Zcela správně, má drahá. Svěřte se do péče mé tety a nedělejte si starosti s výlohami. Žádná cena pro mě není dost vysoká za to, abyste mohla podniknout nákupy pod jejím vedením.“

Sophie se na něj zamračila. Velmi dobře věděl, jak ji ta vyhlídka děsí. „Neodvažujte se mi vysmívat, Angelstone, nebo, přísahám bohu, udělám něco strašného.“

„Musíte mi prominout, má drahá.“ V Sebastianových očích se mihotala ďábelská světýlka. „Jak se zdá, právě jsem objevil nevyčerpatelný zdroj zábavy.“

„No tak, Sebastian!“

„To vy jste chtěla smír v rodině, madam. Nu, vaše nejvroucnější přání se splnilo. Už se těším, až uvidím, jak si poradíte s tou starou čarodějnici. Ach, pardon – tetou Drucillou.“

Jeremy se zašklebil. „Mamá to myslí dobře, lady Angelstonová. Bojím se však, že má až příliš vyvinutý smysl pro povinnost jedince vůči rodině.“

„To bezpochyby,“ odpověděla Sophie zdrceně.

„Tak jako vy, má drahá,“ dodal Sebastian jako by nic. „Budete spolu jistě skvěle vycházet.“ A začal se smát.

Sophie se na něj zaškaredila. Sebastian se ale smál o to víc. Neměl ani tolik slušnosti, aby přestal, když se k němu všichni v místnosti začali otáčet.

Sophie se významně podívala na Jeremyho. „Nechcete si se mnou zatančit, Jeremy? Pokud tady budu stát, dopustím se strašného společenského faux pas, protože kopnu Angelstonea do holeně.“

Sebastian opět vybuchl smíchy.

Jeremy se tázavě podíval na Sebastiana. Pak se usmál a nabídl Sophii rámě. „Bude mi potěšením, madam.“

„Děkuji.“

Když došli na taneční parket, Sophie si uvědomila, že bezděky poskytla londýnské smetánce jinou pastvu pro oči. Všichni v místnosti se dívali jen na ni.

„Lidé nás pozorují.“

„A vy se jim díváte?“ usmál se Jeremy, když s ní začal kroužit v rytmu valčíku. „Já, Fleetwood, tančím s ženou Temného Anděla, který se mě za tu smělost nejenže nechystá ztrestat, ale chechtá se, jako by slyšel nějaký výtečný vtip.“

„Řeknou si, že se Angelstone zbláznil,“ prohlásila Sophie. „A budou mít pravdu.“

„Zpráv o konci sporu mezi Angelstonem a Fleetwoody bude zítra plný Londýn,“ usmál se Jeremy.

„Dostat se do péče vaší matky snad nebyla příliš vysoká cena,“ povzdychla si Sophie ve snaze vidět celou věc pozitivně.

„Tím bych si nebyl tak jist.“

* * *

Když ji Sebastian o hodinu později vyprovázel do chladné, mlhavé noci, Sophie ještě stále zachmuřeně přemítala o nákupech, které ji čekaly.

„Už mě to nebaví, Sebastiane. Doma v Dorsetu nikoho ani nenapadlo, aby dělal poznámky o mých šatech. Tady v Londýně se nedokážu zavděčit nikomu. Co mám teď dělat s garderobou, co jsem nakoupila s Hester?“

„Někomu ji dejte.“ Sebastian zamával, aby přivolal kočího. Kočár s erbem Angelstoneů však mezi spoustou povozů naplňujících prostranství před domem nikde neviděl.

„Komu?“

Koutky Sebastianových úst se pobaveně zvlňily. „Nejlépe někomu, kdo vypadá dobře ve fialové a levandulové.“

Vzal ji za ruku a netrpělivě se pustil dolů po schodech. „Pojďte. Kočimu by trvalo nejméně dvacet minut, než by se prodral tou tlačenicí. Raději dojdeme ke kočáru pěšky.“

„Dobře. Rozhodně nemám chuť tady stát tak dlouho. Je dnes docela chladno.“ Ještě že jsem si vzala plášť, pomyslela si Sophie. Sebastian na tom trval.

V husté mlze bylo obtížné od sebe kočáry odlišit. Černý Angelstonův vůz stál na konci dlouhé řady. Odněkud se vynořil sluha v známé černozlaté livreji a otevřel Sophii dveře.

Něco se jí na něm nezdálo. Podívala se mu do tváře a zjistila, že ho nepoznává. Než však mohla zvednout k očím lorňon, aby si ho prohlédla, uslyšela, jak Sebastian tiše zaklel.

„Kdo to k sakru...!“

Pak se ozval tichý, zlověstný úder. Sebastian zasténal. Sophie se prudce otočila, neboť ucítla, že ruka, kterou svíral její paži, povolila.

„*Sebastiane!*“ Instinktivně se ho pokusila zachytit, když klesal na zem. Byl však pro ni příliš těžký. Poklekla vedle něj. „Dobrý bože, Sebastiane, co se stalo?“

Z mlhy se vynořila mužská postava. Tvář viděla Sophie rozmazaně, ale to, že v ruce drží nějaký tupý předmět, rozpoznala bez obtíží.

„Neboj se, paničko. Víím, co dělám. Bude v cajku. A teď konc voni. Hezky do kočáru. Jeho pak šoupnu pěkně za nima.“

Sophie se rychle vztyčila, připravena začít volat o pomoc. Hrubá mužská ruka se jí okamžitě přitiskla na ústa a umlčela ji.

„Držej zobák, paničko,“ zasyčel jí do ucha ten divný lokaj.

Sophie se začala bránit. Divoce kolem sebe kopala, ale záhyby těžkého pláště ji v pohybu bránily. Další ze zločinců ji uchopil za kotníky. Uvědomila si, že útočníci jsou včetně kočího celkem tři.

„Chovají se slušně, jinak to bude horší,“ zamumlal lokaj v livreji. „Máme naspěch, vědí? Nemůžeme se s nima zdržovat celou noc. Já a mí dva parťáci jsme slíbili, že jich dovezem na čas. Pokud to nestihnem, tak nedostanem zapláceno.“

Když ji cpali do kočáru, Sophie zoufale vzhledla ke kozlíku.

„Tak dělejte,“ řekl muž, jenž na něm seděl, hlasem, který rozhodně nepatřil Sebastianovu kočímu. „Není čas.“

Únosci Sophii hodili na podlahu kočáru. Ozvalo se tiché, ostré prasknutí, v němž Sophie okamžitě rozpoznala zvuk drčeného skla – lorňon se zřejmě ocitl někde pod ní, a ačkoliv ji tlustý plášť uchránil před střepy, čůčka vzala za své.

Chvíli sebou bezmocně házela, zapletena do záhybů vlastního šatstva.

„Neunavujou se, paničko,“ řekl jeden z mužů drsně. Sáhł do kočáru a smýkl Sophii na jedno ze sedadel. „Raději šetřej síly. Náš kunčoft si s tak pěknou kostí určitě bude vědět rady.“

Muž oblečený do livreje Angelstonů vecpal do kabiny bezvládné tělo. Sebastian zůstal ležet tváří dolů a ani se nepohnul.

Sophie si ho zděšeně prohlížela, snažila se rozpoznat, zda má na hlavě krev, nebo zda alespoň otevřel oči. Neviděla však nic. Ostatně i kdyby se jí podařilo vylovit z kabelky brýle, jen těžko by poznala, jak vážné je Sebastianovo zranění. Uvnitř kočáru byla tma.

Vzápětí nastoupil také ničema v livreji a usadil se naproti Sophii. Krátký kovový záblesk jí prozradil, že v ruce drží pistoli.

„Jak se zdá, budeme si muset najít nějaký zábavný téma, abychom měli příští půldruhý hodiny o čem mluvit. Tadyhle pánovi nějakou dobu nejspíš nebude do řeči.“ Štouchl do ležícího Sebastianova těla špičkou boty.

„Nedotýkejte se ho,“ zasyčela Sophie.

„Nedělej si těžkou hlavu. Než dojedem na zámek, Curling, bude jako rybička. Tak jsme se dohodli s jeho lordstvem, vědí? Oba kusy doručíme v dobrém stavu.“

Jeho slova vyrazila Sophii dech. „Vy nás vezete na zámek Curling?“

„Tam a nikam jinam. Ta zatracená mlha nás asi zdrží, ale ne zas moc. Jack, co sedí na kozlíku, ví, na co má bič. Budeme tam cobydup.“

Černá komnata byla právě tak studená, jako v Sophiiných vzpomínkách. Temný, mrazivý chlad jako by žil svým vlastním životem. Nepřicházel z noci obklopující zámecké zdi. Vyzařoval přímo z kamene. Snášel se na všechno v místnosti jako hustá mlha.

Sophie se rozhlédla. Muž, který ji a Sebastiana před několika minutami přivedl, nechal na stole hořet svíčku. Jediný plamínek však byl jen chabou ochranou proti tísnivým stínům číhajícím v koutech.

Ležela na posteli zcela nehybně a naslouchala zvuku vzdalujících se kroků. Pocítila cosi jako úlevu. Únoscí odešli.

Strnule se posadila. Ruce měla stále spoutané, ale aspoň jí ti lotři nedali roubík. Rozhodně by nemělo smysl začít teď křičet, pomyslela si. Přivolat některého ze svých trýznitelů zpět bylo to poslední, po čem toužila.

Řetěz zazvonil o kámen.

Sophie rychle zvedla hlavu a upřela svůj pohled směrem, odkud zvuk přicházel. „Sebastiane? Jste vzhůru?“

„Zatraceně!“

Jeho rozmrzelý hlas ji pozvedl na duchu víc než cokoliv jiného. „Upoutali vás do těch odporných okovů na zdi.“

„Všiml jsem si.“ Řetězy opět slabě zaškrábaly o stěnu, jako by Sebastian obezřetně zkoušel jejich pevnost. „Jste v pořádku?“

„Ano.“ Sophie se vzdala na to, aby se posadila na okraj postele. „A co vy?“

„Cítím se, jako bych boxoval nejmíň sto kol se samotným Wittem, ale jinak jsem, zdá se, celý.“

„Byl jste velmi dlouho v bezvědomí. Měla jsem o vás strašný strach.“

„Nebyl jsem v bezvědomí. Spíš jen otřesený.“ V Sebastianově hlase zněla chladná zuřivost. „Nějakou dobu jsem se nedokázal pohnout, alespoň ne dost rychle, abych tomu muži v kočáru vzal pistoli. Rozhodl jsem se vyčkat.“

„Jsme na zámku Curling,“ prohodila Sophie.

„Věřte nebo ne, to jsem už zjistil.“

Sophie se zamračila. „Tu ironii si nechte. Chtěla jsem vám jen pomoci, abyste se zorientoval.“

„Omlouvám se, madam. Nemám právě nejlepší náladu.“ Řetěz opět zachřestil. „Sakra!“

„Stalo se něco?“ zeptala se Sophie.

„Tohle je vám snad málo? Zatraceně!“

„Myslím tím, co se stalo právě teď?“ řekla Sophie trpělivě. „Proč klejete?“

„Protože se mi nedaří dosáhnout správného úhlu, abych mohl odemknout ta pouta. Potřeboval bych být o několik palců výš.“

Sophie se rozzářila. „Vy máte šperhák?“

„Ano.“ Řetězy opět tiše zachrastily. „K čertu s tím.“

„Mohu pro vás něco udělat?“

„Podívejte se, jestli je ještě pořád pod postelí ten nočník, co tam stál posledně,“ řekl Sebastian.

„Nočník? Nemohl byste to ještě chvíli vydržet? Pokud jste si nevšiml, máme poněkud naspěch.“

„Potřebuju se na ten pitomý nočník postavit, abych mohl strčit drát do zámku,“ procedil Sebastian skrz zuby. „Pokud se vám ho podaří najít, zkuste ho kopnout sem ke mně.“

„Aha. Ano, jistě.“

Sophie se skulila z postele. Jelikož měla svázané ruce a nemohla jimi svůj pád zbrzdít, s bouchnutím dopadla rovnou na kolena. „Au!“

„Pospěšte si.“

Sklonila se a nahlédla pod postel. Rozmazaný obrys nočníku se téměř ztrácel v temných stínech. „Je tam.“

„Dejte ho sem,“ nařídil Sebastian.

To se snadno řekne, ale hůř udělá, pomyslela si Sophie. Stěžovat si však bylo zbytečné. Měla velmi nepříjemný pocit, že na tom, zda se jí podaří dostat nočník zpod postele, může záviset jejich život.

Lehla si na bok a nohy zasunula pod zelenou postel. Zachytit nočník špičkami spoutaných nohou se jí podařilo až napotřetí.

„Mám ho,“ zašeptala.

„Přistrčte ho sem.“

„Snažím se.“

Sophie vyzkoušela tři různé polohy, než se jí konečně podařilo vysoukat se ven a nohama vystrčit nočník.

„Připadám si jako červ.“ Ze všech sil popostrkovala nádobu po chladné podlaze.

Zdálo se, že to trvá celou věčnost. Sophie přitom slyšela, jak se jemné hedvábí šatů trhá o drsný kámen.

„Ještě kousek, Sophi,“ řekl Sebastian tiše. „Už to skoro je.“

Napjala všechny síly a postrčila nočník o dalších několik palců.

Zachytil nočník špičkou boty a přitáhl ho k sobě.

Sophie se posadila a sledovala, jak si Sebastian na převrácený nočník stoupl. Zamžourala, jak se snažila rozpoznat, co dělá.

„To je ono, miláčku,“ zabroukal Sebastian. „Poddej se mi. Otevři se, zlatíčko. Pusť mě dovnitř.“ Ozvalo se tiché cvaknutí. „Ano, to je ono. Nádhera!“

„Podařilo se vám to odemknout?“ zeptala se Sophie.

„Jeden zámek ano. Další je na řadě.“

Druhý zámek šel otevřít mnohem snáz. O vteřinu později už byl Sebastian volný.

Seskočil z nočníku a jal se uvolňovat provazy, kterými byly spoutány Sophiiny ruce a nohy. Uvědomila si, že od loktů nahoru nic necítí.

Pak se jí cit opět vrátil.

Sophie potlačila bolestný výkřik, neboť jí svaly sevřela bolestivá křeč. Nacpala si do úst cíp pláště a pevně se do něj zakousla.

„Ježíši! Mělo mě to napadnout.“ Sebastian jí začal energicky třít paže. „Vydrž, Sophi! Za chvíli budeš v pořádku. Cítíš, jak se tě dotýkám?“

Přikývla, ale látku se vyplivnout neopovažovala. Pořád měla pocit, že začne každým okamžikem ječet.

„Dobře.“ V Sebastianově hlase zněla úleva. „To znamená, že tě nesvázali příliš pevně. Bude to zas dobré.“

Sophie si tím nebyla tak jista. Po chvíli ale nutkání vykřiknout při každém pohybu skutečně zmizelo. Dovolila Sebastianovi, aby jí pomohl vstát.

„Můj bože,“ zašeptala.

„Musíme se odsud dostat,“ řekl Sebastian. „Nemáme moc času.“

„Já vím.“ Sophie se zhluboka nadechla. Pohlédla na rozbitý lorňon houpající se na sametové stuze. Byl k ničemu. Její maličká kabelka jí však stále visela ze zápěstí. Otevřela ji a nahmatala brýle. Drátky byly zohýbané, ale skla nedošla úhony. Rychle si je nasadila na nos.

„Jsem připravena,“ prohlásila.

„Jste úžasná žena, má drahá.“ Sebastian ji uchopil za ruku a vrhl se ke dveřím.

Kroky na chodbě uslyšeli ve stejný okamžik.

„Zpropadeně,“ zasyčel. „Proč dneska nic nevychází, jak má?“

Sophie ucítila, jak jí sevřel zápěstí. Vzápětí s ní smýknul ke stěně.

„Nehýbejte se,“ zašeptal.

Přitiskla se ke kamenům. Sebastian rychle přeběhl místností a zvedl z podlahy nočník. Pak splynul se zdi vedle ní.

Dveře se otevřely. Do místnosti vklopýtal muž se svázanýma rukama. Někdo zezadu ho postrčil, až ztratil rovnováhu. Zakopl a upadl.

Světlo svíce dopadlo na tvář Garricka Suttona. Jeho pohled se setkal se Sophií.

Než mohla jakkoliv zareagovat, do pokoje vstoupil jeden z mužů, kteří unesli ji a Sebastiana.

„Tak to bychom měli,“ prohlásil spokojeně. „Čistá práčička, abych tak řekl.“

Pak jeho zrak padl na prázdnou postel. Sophie viděla, jak se jeho oči rozšířily zděšením, když si vzápětí všiml volně se pohupujících okovů. „Cože? Utekli?“

Otevřel ústa a chystal se přivolat pomoc. V tu chvíli se Sebastian odlepil od zdi a udeřil zloducha nočníkem do hlavy. Pistole muži vypadla z ruky a sklouzla pod postel.

Muž se zasténáním klesl k zemi a zůstal bez hnutí ležet.

Sebastian pohlédl na Garricka. „Tím se nám situace poněkud komplikuje.“

„Je mi to líto,“ řekl Garrick žalostně. „Počkali si na mě, když jsem vycházel z klubu.“

„Rozvažte ho,“ nařídil Sebastian Sophii. „Já vezmu tu pistoli. Jak to vypadá, budeme ji ještě potřebovat.“

Než však Sophie stihla udělat jediný pohyb, dveře masivní černé skříně se prudce rozlétly. Stál v nich Curling s pistolí v ruce. Za ním se černal jícen tajného schodiště.

Sophie si až nyní vzpomněla na falešnou zadní stěnu, kterou Sebastian objevil, když byli na zámku Curling poprvé. Nyní se tedy dozvěděla, co za ní bylo skryto.

„Ani se nehni, Angelstone.“ Curling vystoupil ze skříně. „Jinak vpálím tvé ženě kulku do těla.“

Sebastian strnul. „Zašel jste příliš daleko, Curlingu.“

„Ani v nejmenším!“ Curling kývnul na Sophii. „Pojďte sem, má drahá.“

Sophie ho ignorovala.

Curling přimhouřil oči. „Pojďte sem, říkám. Jinak si to rozmyslím a nejdřív počastuju kulkou vašeho milovaného Temného Anděla.“

Sophie váhavě vykročila vpřed. Jakmile byla v dosahu, Curling ji chytil pod krkem a přidržel ji před sebou jako štít.

„Tak,“ řekl Curling. „Takhle je to mnohem lepší.“

Sebastian se snažil opanovat své city. Touha vrhnout se v bezhlavém vzteku přímo na Curlinga byla téměř nezvladatelná. Pohled na Sophii drženou coby rukojmí ho málem připravilo o rozum. Věděl, že tak prudké emoce mohou být smrtelně nebezpečné, pokud se mu je nepodaří zvládnout.

„Čeho tím chcete dosáhnout, Curlingu?“ Sebastian se přiměl k onomu znuděnému tónu, jenž tak mistrně ovládal.

Curling se usmál, ale vypadalo to spíš, jako by vycenil zuby. „Moc dobře víte čeho. Opravdu jste si myslel, že vám dovolím, abyste mě vypudil z Anglie a připravil mě tak o veškeré jmění?“

„Jaké jmění?“

„Nedělejte, že nevíte, o čem mluvím.“ Curling stiskl Sophii pod krkem ještě pevněji. „Nejsem hlupák. Dovedu si představit, co by se stalo s mými obchodními záležitostmi, kdybych opustil Anglii. Investoři by došli k názoru, že společnost řídí ten šílenec Bloomfield. Nastala by panika a firma by musela během pár dní vyhlásit úpadek.“

Sebastian pokrčil rameny. „Je to možné.“

„K čertu s vámi. Vždyť právě o to vám šlo,“ zavrčel Curling. „Opravdu jste si myslel, že vám to projde? Všechno jsem pečlivě naplánoval a nedovolím, abyste mé dílo zničil.“

Garrick ležící na podlaze se pohnul. „Je to všechno má vina.“

Curling se na něj neobtěžoval ani pohlédnout. Svůj zrak upíral na Sebastiana. „Jisté zásluhy si připsat můžete, pokud je vám libo. Potřeboval jsem získat informace o Angelstonovi. Všichni mluví o tom, jak moc nenávidí Fleetwoody, ale já jsem si nebyl tak docela jist, jak daleko by byl schopen zajít.“

„Chcete tím říct, že jste nevěděl, zda použiji svého postavení, abych ochránil svého bratrance, pokud by byl obviněn z vraždy?“ otázel se Sebastian.

„Přesně tak,“ odpověděl Curling. „Nikdy mi totiž nešlo do hlavy, proč jste své příbuzné, pokud je opravdu tak nenávidíte, nezničil už dávno.“

„Nechápal jste to,“ konstatovala Sophie svým káravým tónem, „protože vy sám byste je na Angelstonově místě rozdrtil už dávno.“

„Souhlasí.“ Curling stále nespouštěl oči ze Sebastiana. „Potřeboval jsem lépe poznat Angelstonovy motivy, abych mohl odhadnout, jak bude reagovat, pokud zatáhnu do svých plánů Jeremyho Fleetwooda.“

„Takže jste mě opil a získal potřebné informace mým prostřednictvím,“ ozval se Sutton. Z jeho hlasu bylo znát, jak moc pohrdá sám sebou.

„Ach, to bylo snadné,“ odpověděl Curling. „Kromě toho – výsledek předčil očekávání. Ujistil jste mě, že by Angelstonovi nijak nevadilo, kdyby jeho příbuzní shnili zaživa a pokud bude jeden z nich zatčen pro vraždu, shledá tuto skutečnost nanejvýš zábavnou. A pak jste mi sdělil ten rozkošný drb.“

Garrick zaklel. „Řekl jsem vám o jeho koníčku, co?“

„Přesně tak,“ usmál se Curling. „Prozradil jste mi všechno o Angelstonově nanejvýš zajímavém koníčku včetně jména člověka, jehož prostřednictvím je ve spojení s Bow Street.“

„Sakra,“ Garrick pohlédl na Sebastiana. „Nic si z toho nepamatuju, Angelstone. Přísahám bohu. To bylo to období, kdy jsem hodně pil. Na spoustu věcí si nevzpomínám.“

„Já vím,“ odpověděl Sebastian. Svou pozornost však cele soustředil na Curlinga. „Teď už na tom nezáleží.“

„Patříčně jsem tedy pozměnil své plány,“ pokračoval Curling. „Řekl jsem si, že bude mnohem jistější, pokud vyšetřování povede sám Angelstone, neboť ten bezpochyby rozpozná důkazy usvědčující jeho bratrance.“

„A měl jste pravdu,“ řekl Sebastian tiše. „Lidé z Bow Street by mohli předměty, které jste nechal na místě činu, přehlédnout nebo by je nedokázali identifikovat. Předpokládám také, že jste to byl vy, kdo nechal v den Oxenhamovy smrti v mém kočáře ten vzkaz?“

„Samozřejmě.“ Curling se zachmuřil. „Chtěl jsem, abyste ho našel první a objevil důkazy usvědčující vašeho bratrance. Mladého Fleetwooda jsem opravdu nutně potřeboval.“

„Protože jste věděl, že nemůžete zavraždit tři své společníky a získat tak naprostou vládu nad společností, aniž byste se stal podezřelým,“ konstatoval Sebastian. „Jedna smrt, možná dokonce dvě mohly být považovány za nešťastnou náhodu. Ale tři úmrtí byste už těžko vysvětloval, zvlášť pokud by váš prospěch byl zřejmý.“

Potřeboval jste najít někoho jiného, kdo měl důvod ty tři muže zabít.“

„Váš bratranec byl v tomto ohledu perfektní,“ přikývl Curling. „Měl motiv, o němž jsem věděl jen já a který by před soudem nemohl popřít. Byl jsem ochoten přiznat vše ohledně Lilianiny smrti. Koneckonců, neměl jsem co skrývat. Ta hloupá holka vyskočila z okna sama. Já a mí přátelé jsme se s ní chtěli jen trochu pobavit.“

„Dosvědčil byste, že Jeremy Fleetwood, který ji miloval, po třech letech zjistil, co se stalo a rozhodl se Knížatům ctnosti pomstít,“ řekl Sebastian.

„Přesně tak.“ Curling pokrčil rameny. „Vypadalo by to, že jsem se měl stát jeho poslední obětí.“

„A abyste se pojistil, nechal jste na místech činu důkazy, které ho jednoznačně usvědčovaly,“ uzavřela Sophie. Tón jejího hlasu byl plný opovržení. „Lorde Curlingu, nakonec jste se přece jenom přepočítal. Opravdu jste si myslel, že vám Angelstone pomůže uskutečnit váš odporný plán?“

„Zdálo se to být velmi pravděpodobné.“

„Pcha!“ Sophie si pohrdavě odfrkla. „Neznáte mého manžela.“

Curling zaťal zuby. „Podle toho, co se mezi lidmi povídalo, jsem předpokládal, že Angelstone se s radostí chopí všeho, co by jeho bratranci jakkoliv přitížilo.“

Sophiino obočí se nad obroučkami brýlí spojilo v jedinou, zarputilou linku. „Nedocenil jste charakter mého muže.“

Sebastian viděl, jak Curling přitlačil hřbetem paže na Sophiino hrdlo o něco silněji. „Sophi!“

„Angelstone si byl vědom, co je jeho povinností vůči rodině a také ji bezezbytku splnil,“ pokračovala neohroženě.

„Ticho,“ nařídil Curling. „Vaše řeči mě začínají obtěžovat, lady Angelstonová.“ A uštědřil Sophii krátký, varovný stisk.

Sebastian sebou trhnul.

„Zmýlil jste se v něm,“ zasípala Sophie. „Všichni se v Angelstonovi zmýlili.“

Sebastian se začal bát, že Curlingovi povolí nervy a skutečně Sophii uškrtní. „To stačilo, Sophi...“

Zamžikala. Něco ve výrazu jeho tváře ji však přimělo zmlknout.

Sebastian pozvedl obočí. „Zajímala by mě jedna věc, Curlingu. Jak jste zjistil, co je mezi Jeremym a Lilian?“

„Věděl jsem to od počátku,“ zachechtal se Curling. „Lilianin strýc mi prozradil, že Fleetwoodovic chlapec má o jeho neteř zájem. Byl to však pragmatický muž. Fleetwoodové by nikdy nedovolili, aby se jejich dědic zahodil s holkou z hospody a on to moc dobře věděl. Raději ji tedy prodal mně.“

„Co jste udělal, když zemřela?“ zeptal se Sebastian.

Curling pokrčil rameny. „Řekl jsem jejímu strýci, že se utopila a samozřejmě jsem ho za tu ztrátu patřičně odškodnil. Dal jsem dost peněz, aby si případné otázky nechal pro sebe.“

Sebastian založil ruce na prsou a opřel se o čelo kovové postele. „Těžko se vám podaří zbavit se nás tří, aniž by to vzbudilo podezření.“

„Naopak,“ odvětil Curling tichým hlasem. „Všechno už mám promyšlené. Řeknu, že jsem vás pozval na malou párty a vy jste v noci našel svou mladou ženu v náručí svého nejlepšího přítele.“

„Jak se opovažujete,“ vyhrkla Sophie rozčileně. „Nikdy bych Angelstona nepodvedla.“

„Myslím, že rozumím, Curlingu,“ řekl Sebastian chladně.

„Je to poměrně prosté.“ Na Curlingově tváři se mihl pobavený výraz. „Vytáhnete pistoli a zastřelíte svého přítele a manželku. Když se zbraní v ruce přiběhnu, abych zjistil, co se stalo, vrhnete se na mě. Budu nucen vás zastřelit, abych zachránil vlastní život. Velmi příhodný konec pro Temného Anděla.“

„Nikdo vám neuvěří,“ řekl Garrick rychle.

„Ale uvěří.“ Curling sklonil hlavě a zamířil na Sebastiana. „Vy, Angelstone, bohužel musíte zemřít jako první. Představujete pro mě největší nebezpečí. Sutton přijde na řadu hned po vás.“

Sebastian se připravil. Musel se vrhnout přímo na Curlinga a doufat, že výstřel půjde trochu stranou. Pokud bude mít štěstí, nepadne hned první kulkou. Musím se udržet na nohou do té doby, než se dostanu až k němu, pomyslel si.

„Bastarde,“ vyštěkla Sophie a sevřela v dlani zbytky svého roztržitého lornonu. „Neopovažujte se na Sebastiana vystřelit.“

Curling se usmál. „Možná vás bude zajímat, lady Angelstoneová, že vás nechám naživu až do svítání. Byl jsem zvědavý, jaké přednosti může mít žena, která zaujala Temného Anděla. Dneska se to dozvím.“

Sebastian viděl, jak Sophie pozvedla ruku ke Curlignově paži, kterou ji držel pod krkem. Okamžitě mu došlo, co chce udělat.

Sophie škrábla Curlingovu paži ostrými střepy, jenž zbyly z jejího módního lorňonu.

Curling vykřikl. Instinktivně povolil sevření a uchopil se za zraněné předloktí. Mezi prsty mu prýštila krev. „Ty *čubko!*“

Sophie hbitě uskočila z jeho dosahu.

Curling se otočil, aby se postavil Sebastianovi, ale bylo pozdě.

Ten už se mezitím dal do pohybu.

Curling se na něj pokusil namířit, ale neměl šanci. Sebastian prudce vykopl a vyrazil mu zbraň z ruky.

Pak, aniž ztrácel čas, ho udeřil pěstí do brady. Rána odhodila Curlinga k oknu. Zřejmě nebylo zajištěné, protože sotva do něj narazil, okenice se rozlétly dokořán.

Do místnosti se skučením vtrhl vítr. Svíce zaplápolala a zhasla, pokoj se ponořil do naprosté temnoty. Okenice se divoce zasmítaly v pantech.

Sebastian vykročil kupředu. V místnosti bylo právě tolik světla, aby dokázal rozlišit obrys Curlingova těla krčícího se před oknem. Vichřice divoce ječela.

„Ne!“ Sophie měla co dělat, aby řev větru překřičela. „Sebastiane, počkej. Nechoď k němu.“

V jejím hlase zněla taková naléhavost, že se Sebastian skutečně zastavil a ohlédl přes rameno. Stěží rozpoznal bledý ovál její tváře. Dívala se kamsi za něj.

Curling vykřikl. Byl to zoufalý, nervy drásající zvuk, v němž zněla čirá hrůza.

„Můj bože!“ zašeptal Garrick.

Sebastian se otočil zpět. Curling stále křičel.

„Nechoď ke mně,“ zařval Curling. Nemluvil však na Sebastiana. Upíral oči směrem k posteli a ruce vztahoval před sebe, jako by se před tím, co tam viděl, chtěl ochránit. „Ne, nechoď ke mně. *Ne!*“

Sebastiana sevřela úzkost. Pozoroval, jak Curling, kterého viděl jen jako temnou siluetu, leze pozpátku, až se zády zarazil o zeď pod oknem.

„To jsi ty,“ zasípal. Vylezl na římsu, kde zůstal chvíli stát. „Jsi to ty, co? Ne, nedotýkej se mě. Nechtěl jsem, abys zemřela. Copak nechápeš? Sama ses rozhodla skočit! Nemusela jsi to dělat! Já jsem se chtěl jen trochu pobavit. Byla jsi jen cuchta z hospody. *Nedotýkej se mě!*“

Curling zavřískl a pokusil se odtáhnout od něčeho, co viděl jen on sám. Ztratil rovnováhu a spadl do temnoty za svými zády.

Jeho výkřik, jenž vzápětí prořízl noc, se zdál být nekonečný.

Pak nastalo ticho. Naprosté ticho. Dokonce i onen podivný vítr, který se objevil odnikud, náhle ustal. Mlha za oknem opět zahalila zámek Curling jako těžký plášť.

Sebastian si uvědomil, že všichni, včetně jeho samotného, zůstávají na svých místech naprosto bez pohnutí. Zhluboka se tedy nadechl, aby se vymanil ze strnulosti. Otočil se a svižně přešel pokojem. Chvilí tápal po svíčke. Zažehnout se mu ji podařilo až na druhý pokus.

Když se knot konečně vzňal, plamen byl vysoký a klidný. Sebastian se obrátil k Sophii. Očekával, že v jejích očích spatří ohromení a děs.

Stála uprostřed pokoje a tvářila se zamyšleně. Nevypadala jako žena, která právě spatřila ducha.

„Nepřipadá vám zvláštní, Sebastiane, že už tady není zdaleka tak chladno jako předtím?“ zeptala se.

Užasle na ni pohlédl. Pak uslyšel sám sebe, jak sotva slyšitelně říká, „Ano, máte pravdu. Skutečně se oteplilo.“

Garrick se namáhavě posadil a zašklebil se přitom bolestí. Utkvěl přitom zrakem na muži ležícím na podlaze. „Ti darebáci byli tři. Curling je vytáhl z nějaké stoky a najal si je na dnešní noc. Dostali zaplacené a tenhle poslal zbylé dva zpátky do Londýna.“

Sebastian potěžkal pistoli. „To znamená, že náš problém je vyřešen.“ Přistoupil k oknu a podíval se dolů. Mlha zavířila, takže mezi kameny pod věží nakrátko zahlédl Curlingovy boty.

„Měli bychom informovat úřady,“ řekl Garrick.

„Řekneme jim o Lilianině duchu?“ zeptala se Sophie.

„Ducha z toho raději vynecháme,“ prohlásil Sebastian. „Žádného jsem neviděl a vy ostatně také ne.“

„Ne,“ souhlasil Garrick s úlevou v hlase. „Neviděl jsem nic, co by ducha připomínalo.“

„Já bych si tím nebyla tak jista,“ řekl Sophie. V očích měla zamyšlený výraz. „Podle mě bylo to, čeho jsem se dnes stala svědkem, jasným důkazem o jejich existenci.“

„Myslím, že se mýlíte má drahá,“ odvětil Sebastian.

„Je to můj případ a s úřady budu jednat já. A já jsem žádného ducha neviděl.“

Sophie pozvedla obočí. „Jak si přejete, vaše lordstvo. Dovolím si však upozornit na skutečnost, že Lilianina kletba, kterou uvrhla na Knížata ctnosti, došla naplnění. Všechny čtyři stihl trest. Dokonce i Bloomfield zaplatil svůj díl.“

Sebastian chtěl něco namítnout, ale pak si to rozmyslel. Skutečnost, že Lilian byla nakonec pomstěna, se nedala popřít.

Než místní vyšetřující soudce vyslechl jejich výpovědi, byly tři hodiny ráno. Pan Lewell byl rozložitý, tělnatý muž, který měl snahu brát své povinnosti vážně. Podle všeho však byl upřímně zděšen, že by měl vyšetřovat smrt earla. Ptal se jen velmi málo, což Sebastianovi vyhovovalo, neboť tak mohl pozměnit některé skutečnosti, aby vyhovovaly jeho vlastním záměrům.

Jak předtím vysvětlil Sophii a Garrickovi, nemělo smysl zatahovat v tuto chvíli do celé věci Jeremyho a snažit se dokazovat, že Oxenham a Ringcross zemřeli jiným způsobem, než se obecně soudí.

„Takže Curling spáchal sebevraždu,“ opakoval Lewell, který si právě vyslechl Sebastianovu výpověď. Potřásl hlavou. „Vždycky byl takový zvláštní. Povídalo se, že na zámku se občas dějí divné věci.“

„Opravdu?“ otázal se Sebastian zdvořile.

„Ano. Řeči služek, nic víc. Jeden si ale řekne, jestli na tom není něco pravdy. Před lety se tady v okolí ztratila mladá dívka. Proslýchalo se, že Curling a jeho přátelé...“ Lewell větu nedokončil, jeho slova zůstala viset ve vzduchu. „Nu, teď už na tom stejně nezáleží. Je mrtvý.“

„Přesně tak,“ řekl Sebastian.

Lewell moudře pokýval hlavou. „S politováním musím říct, že nikomu tady v okolí chybět nebude.“

„Kvůli těm divným věcem, které se na zámku děly?“ zeptal se Sebastian.

„To ani ne,“ připustil Lewell. „Curling měl ve zvyku zvat si sem z Londýna své bohaté přátele při každé příležitosti. Naneštěstí pro místní obchody si však vždy přivážel také zásoby. Prý mu ve vesnici nebyli schopni nabídnout požadovanou kvalitu. Nikdy tady neutratil ani penny.“

„Chápu,“ usmál se Sebastian.

Když výslech skončil, Garrick se rozhodl strávit zbytek noci v nedalekém hostinci. „Hlava mi třeští, jen na jízdu kočárem pomyslím. Vrátím se do Londýna až zítra. A co vy dva?“

Sophie si dlaní zakryla ústa a zívla. „Mám pocit, že bych usnula i ve stoje.“

Sebastian ji polaskal pohledem. Chtěl ji odvézt domů, kde bude v bezpečí. Chtěl ji položit do své postele a tam ji k sobě přitisknout tak pevně, že nikdo, ani duch, mu ji nebude moci vzít. Toužil ji chránit a být ji nablízku až do konce svého života.

„Můžete spát v kočáru cestou domu,“ řekl jí tiše.

„Jistě, vaše lordstvo,“ odpověděla poslušně.

Sebastian vše zařídil, jak nejrychleji to šlo. Za hodinu a půl už seděli v pronajatém poštovním voze směřujícím k Londýnu.

„Myslím, že se mlha začíná zvedat.“ Sophie opět decentně zívla a přehodila si přes kolena cestovní deku. „Budeme mít dobrý čas.“

Sebastian ji objal kolem ramen a přivinul ji k sobě. Vyhlédl ven do temné noci. „Domů se nejspíš dostaneme ještě před svítáním.“

„Pravděpodobně. Bylo to všechno strašně vzrušující, ale přísahám, už neudržím oči otevřené ani minutu,“ prohlásila Sophie a stulila se mu do náruče.

„Sophi?“

„Hmmm?“ Hlas měla zastřený, podle všeho už usínala. „Tak rád bych tě představil svým rodičům. Moc by ses jim líbila.“

„A já bych si přála, abys mohl poznat mé rodiče,“ zašeptala. „Byli by potěšení, že mají takového zetě, jako jsi ty.“ Sebastian těžce hledal slova pro to, co se chystal říct.

Nahlížel do svého nitra a opatrně zkoumal ono skryté místo, které bylo tak dlouho obklíčeno ledovou hradbou.

Led definitivně zmizel, nedokázal však říct, co zaujalo jeho místo. Měl pocit, jako by se snažil zrakem proniknout mlhu převalující se za oknem kočáru. Zaváhal, neboť měl strach, že tam, kde byl dříve chlad, najde nyní bezednou prázdnotu.

„Dnes jsem se o vás příliš dobře nestaral, Sophi,“ řekl nakonec. „V budoucnosti to bude jiné.“

Neodpověděla. Sebastian na ni pohlédl a spatřil, že má zavřená víčka. Usnula. Mohl se jen domýšlet, zda vůbec ještě slyšela, co jí právě řekl.

Cesta do Londýna uběhla rychle. Sotva kočár zastavil před jejích domem, Sebastian vzal Sophii do náručí, zanesl ji přímo do ložnice a uložil do postele. Neprobudilo ji ani to, když vklouzl pod přikrývku vedle ní.

Sebastian ji přivinul k sobě a poprvé po čtyřech letech usnul ještě dřív, než se za oknem objevilo první kalné světlo nastávajícího dne.

O měsíc později Sebastian seděl v křesle a listoval burzovními zprávami. Po chvíli je odložil, opřel se a pohodlně si natáhl nohy. Lucifer vstal ze svého místa na opěradle pohovky, vyhoupl se na stůl, přeběhl po papírech a skočil Sebastianovi přímo na klín.

Sebastian pohlédl na zlacené hodiny a pohladil kocoura po uších. „Za chvíli bude doma a my uvidíme, co s ní má teta provedla.“

Lucifer ovinul ocas kolem předních tlapek a začal příst.

„Doufám jen, že to má ubohá Sophi přežila,“ usmál se Sebastian. „Tolik se bála. Odkládala to tak dlouho, jak to jen šlo. Ale nakonec ji teta Drucilla dostala.“

Lucifer zastříhal ušima a začal příst ještě hlasitěji.

O několik minut později k Sebastianovým uším dolehly zvuky a hlasitý hovor oznamující Sophiin návrat.

„Tady ji máme!“ Sebastian s očekáváním upřel svůj zrak na dveře. „Vsadím se, že ji má teta oblékla do smaragdově zelené a tmavě žluté.“

Dveře knihovny se rozlétly a Sophie vtrhla do pokoje. Na sobě měla stále fialkové šaty s volánky, v nichž z domu odjela. Její klobouk, nesmyslně velký a přeplácáný, zdobený načechranými fialovými květy, jí divoce mával kolem hlavy. Oči za sklíčky brýlí jí zářily vzrušením.

„Sebastiane, nikdy neuhádnete, co se stalo.“

Sebastian postavil Lucifera na zem a vstal, aby svou ženu přivítal. „Posad'te se, má drahá. Nemohu se dočkat, až uslyším všechny podrobnosti o vašich nákupech.“

„Nákupech?“ Usedla na krajíček židle a zmateně na něj pohlédla.

„Možná si vzpomenete, když se budete opravdu snažit. Před třemi hodinami jste z tohoto domu odcházela v doprovodu mé tety.“ Sebastian se znova posadil na své místo. „Cílem bylo převléci vás od hlavy až k patě.“

„Ach ano. Nákupe.“ Sophie si sundala z hlavy klobouk a odhodila ho stranou. „Podle mě proběhly docela úspěšně. Doufám, že máte rád zelenou a žlutou, protože teď nejspíš nic jiného nosit nebudu.“

Sebastian se usmál.

„Ale já jsem s vámi chtěla mluvit o něčem jiném.“ Sophie se spokojeně usmála. „Našla jsem nám dalšího klienta.“

Úsměv ze Sebastianovy tváře zmizel. „K čertu s ním!“

„Ale Sebastiane! Toto není rozumný přístup k věci. Aby bylo jasno, toto je můj případ. Jde v něm totiž o jistého ducha. Napadlo mě, že byste mohl mít zájem mi při vyšetřování pomáhat.“

Sebastian si ji podezřívavě prohlížel. „Nechci, abyste podstupovala jakékoliv riziko, madam. To je mé poslední slovo.“

„Pokud si děláte starosti o svého potomka, můžete být klidný.“ Sophie se poplácala po svém stále ještě plochem bříšku. „Jsem si jista, že má pro strach uděláno. Jednoho nebo dvou duchů si ani nevšimne.“

„Sophi...“

„Uklidněte se, vaše lordstvo,“ usmála se konejšivě. „Není to vůbec nebezpečné. Jde o velmi starého, rodinného ducha. Podle všeho byl v poslední době spatřen v letním sídle Cranshawů. Přejí si, abych ověřila, zda skutečně existuje.“

„A pokud ano?“

„Pak budou chtít, abych našla způsob, jak se ho zbavit. Děsí totiž služebnictvo. Cranshawovi museli v dvou posledních měsících najmout tři nové služby a kuchaře. Jak se mi svěčila paní Cranshawová, taková fluktuace personálu je velmi nepříjemná.“

Sebastian slyšel v jejím hlase očekávání. Viděl třpyt v jejích očích. A byl si také vědom známého pocitu potlačovaného vzrušení, který se v něm začal probouzet. „Myslím, že nezaškodí, když se do něčeho zase pustíme.“

„To rozhodně ne,“ prohlásila Sophie vesele.

Sebastian vstal a přešel k oknu. „Jste si naprosto jista, že v tomto případě jde skutečně jen o ducha?“

„Naprosto.“

„Není do toho zapletena žádná vražda, ublížení na těle nebo něčí zločinné plány?“

„Samozřejmě že ne.“

„Opravdu nic, co by mohlo být jakýmkoliv způsobem nebezpečné?“ naléhal.

Sophie se shovívavě pousmála. „Opravdu, Sebastiane. Je naprosto nesmyslné domnívat se, že by tento případ mohl mít co do činění se zločinem. Mluvíme o starém rodinném duchovi.“

„Pak tedy,“ pronesl Sebastian obezřetně, „nemám nic proti tomu, abyste se tomuto případu věnovala. Já vás doprovodím. Dostanu tak alespoň příležitost pozorovat vaše metody.“

„Samozřejmě.“

Usmál se. „Může to být docela zábavné.“

„Doufala jsem, že k věci zaujmete tento postoj,“ řekla s vážným výrazem ve tváři.

Vysmívá se mi, pomyslel si. Moc dobře věděla, jak moc ho vzrušuje a přitahuje příležitost pustit se do řešení další záhady. Zнала ho až příliš dobře, čemuž se ostatně nemohl divit. Byla přece jeho druhým já.

Sebastian se zahleděl do sluncem prozářené zahrady. „Dřív než vyslovím svůj souhlas, mám jednu podmínku.“

„Jakou, vaše lordstvo?“

„Chci, abyste mi ještě jednou řekla, že mě milujete,“ hlesl Sebastian tiše.

V nastalém tichu by bylo slyšet i špendlík spadnout. Sebastian zatajil dech. V duchu se obrnil a pomalu se otočil k Sophii.

Stála, ruce s propletenými prsty volně položené v klíně. Pozorovala ho jasným, trochu ostražitým pohledem. „Takže jste mě té noci slyšel.“

„Tehdy ano. Ale už nikdy více poté. Rozmyslela jste si to snad?“

„Ne, mylord. Milovala jsem vás od první chvíle, kdy jsem vás potkala a budu vás milovat po všechny dny mého života.“ Roztouženě se usmála. „Měla jsem strach, že by vám mé vyznání připadalo směšné.“

„Vědět, že mě milujete, pro mě není zdrojem pobavení.“ Sebastian cítil, jak se mu pod nápoem emocí roztrásl ruce. „Je to má spása.“

„Ach, *Sebastiane!*“ Sophie se mu vrhla do náruče.

„Miluji tě, Sophi.“ Přivinul ji k sobě. „Navždy.“

Přece jen mohu nahlédnout do toho místa hluboko v mém nitru, kde tak dlouho vládl chlad, pomyslel si. Nebylo prázdné, jak se bál. Místo, které tak dlouho svíral led, naplnila láska.

Dlouhou chvíli tam jen tak stál a tiskl ji k sobě. Sophiino teplo se vlévalo do něj a zcela ho naplňovalo.

„Ohledně našeho nového případu je tady ještě několik detailů, o nichž bych se vám nejspíš měla zmínit,“ zamumlala Sophie s tváří zabořenou do jeho košile.

„Detailů?“ Sebastian zvedl hlavu.

Sophie se půvabně usmála. „Podle mé klientky se v domě nedávno ztratil diamantový náhrdelník.“

„Diamanty? Ztracené diamanty? No tak počkat! Ze zkušenosti vím, že pokud se někde ztratí klenoty, pak jde s největší pravděpodobností o nějakou špinavost.“

Sophie si diskrétně odkašlala. „Nu, jsou tady jisté, byť, to zdůrazňuji, zcela nevýznamné indicie svědčící o tom, že se někdo pokusil dům Cranshawů prohledat.“

„Zatraceně, Sophi! Řekl jsem jasně: tentokrát nic nebezpečného.“

„Jsem si jista, že tento případ není nebezpečný ani v nejmenším. Jenom jsem se zmínila o jistých zajímavých podrobnostech, které by mohly vzbudit vaši pozornost. Nerada bych, abyste se začal nudit.“

Sebastian se ironicky pousmál. „Myslíte, že si mě můžete omotat kolem svého rozkošného prstíku, nemám pravdu?“

„Stejně tak jako vy mě.“ Postavila se na špičky a objala ho kolem krku. „Můj nejdražší Sebastiane, jak se zdá, byli jsme stvořeni jeden pro druhého.“

Pohlédl do jejích očí a cítil, jak ho uvnitř hřeje láska. „O tom nemůže být pochyb.“

Propletl své prsty jejími vlasy a dlouze ji políbil. Věděl, že už nikdy nepocítí chlad.